

வாழும் கலை

கர்மா கைசே கரே (ஹிந்தி)

முன் ஷமாசாகர்

தம்ழாக்கம்

பீரம்மசார் சாந்தகுமார்

வெளியீடு

ஸ்ரீ அகலங்கர் அநேகாந்த மன்றம்

நெ. 5 / 82, 4-வது தெரு, எஸ்.ஆர்.பி காலனி

சென்னை - 600 082

2015

நூல் விவரக் குறிப்பு

நூலின் பெயர்	: வாழும் கலை
மொழி	: ஹிந்தி மூலம், தமிழில் மொழியாக்கம்
ஹிந்தி நூலாசிரியர்	: முனி ஷமாசாகர்
தமிழ் மொழியாக்கம்	: பிரம்மசாரி சாந்த குமார்
பொருள்	: வினைக் கொள்கை
வெளியீட்டாளர்	: ஸ்ரீ அகலங்கர் அநேகாந்த மன்றம் நெ 5/82, 4வது தெரு, எஸ்.ஆர்.பி காலனி சென்னை - 600 082 போன் 984 044 8643
பதிவு	: முதற் பதிப்பு - 2015
ககிதம்	: மேப்லித்தோ
நூலின் அளவு	: டெம்மி
பக்கங்கள்	: 248
படிவங்கள்	: 1000
அச்சிட்டோர்	: ஸ்ரீ பாலாஜி ஆப்செட் அச்சகம் நெ 11/A40, கார்த்திகேயன் சாலை பெரியார் நகர். சென்னை - 600 082
விலை	: சுவாத்யாயம்
நூல் பொருளின்	
சுருக்கம்	: சமண தத்துவத்தில் வினைக் கொள்கையை எல்லா நிலையினரும் எளிமையாக புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அளிக்கப்படுகிறது.

நீனைவு வெளியீடு

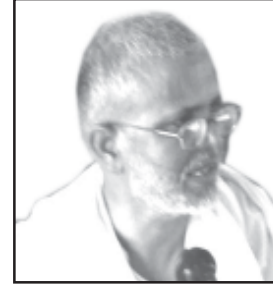
சுபத்திரை அம்மாள்

சுடலூர் கிராமம்

1930 - 2012

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	அணிந்துரை - சாந்தகுமார்ஜி	v
2.	அணிந்துரை - க.வி. அஜிததாஸ் ஜி	viii
3.	பதிப்புரை	xi
3.	அதிகாரம்- 1	1
4.	அதிகாரம்- 2	11
5.	அதிகாரம்- 3	22
6.	அதிகாரம்- 4	33
7.	அதிகாரம்- 5	43
8.	அதிகாரம்- 6	54
9.	அதிகாரம்- 7	58
10.	அதிகாரம்- 8	64
11.	அதிகாரம்- 9	82
12.	அதிகாரம்- 10	111
13.	அதிகாரம்- 11	123
14.	அதிகாரம்- 12	137
15.	அதிகாரம்- 13	146
16.	அதிகாரம்- 14	158
17.	அதிகாரம்- 15	169
18.	அதிகாரம்- 16	183
19.	அதிகாரம்- 17	200
20.	அதிகாரம்- 18	219

பிரம்மசாரி சாந்தகுமார். B.E.,
ஸ்ரீ விசாகரசாரியர் தபநிலையம்
பொன்னூர்மலை

அணிந்துரை

இந்த பரந்த உலகில் எங்கும்
நாம் பலவிதமான மாறுபட்ட
நிலைகளைக் காண்கிறோம்.

உலகமே பலவிதமான முரண்பாடுகளின் களமாகவே இருக்கிறது. நமது வாழ்க்கையிலும் எத்தனை ஏற்றங்கள், இறங்கள் ஏற்படுகின்றன. உலகில் சிலர் துன்பமாகவும், சிலர் இன்பமாகவும் இருக்கின்றனர். சிலர் செல்வந்தனாக வாழும் போது வேறு சிலர் வறுமையில் வாடுகின்றனர். சிலர் பலவானாக காணப்படும் போது வேறு சிலர் பலவீனமான உடல் அமைப்புகளோடு இருப்பதை காணப்படுகின்றன. இப்படி பலவிதமான முரண்பாடுகள் ஏன் காணப்படுகின்றன? என்ற கேள்வி நம் மனதில் இயல்பாகவே எழுகின்றது. இவற்றிற்கு எல்லாம் விடையளிப்பதாக இந்த நூல் அமைந்துள்ளது. ஆம்! சமண தரிசனத்திற்கே உரியதான வினைக்கோட்பாட்டை விளக்குகிறது இந்நூல்.

வினைக்கோட்பாடு மிகவும் கடினமான விஷயமாகும் சிறந்த வித்வான்கள் கூட இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் பிறருக்கு புரிய வைப்பதற்கும் சாமர்த்தியம் இல்லாமல் இருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட விஷயத்தை பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் படி விளக்கியுள்ளார், நம் மிகு பணிவுக்குரிய ஆசிரியர் வித்யாசாகர் மகாராஜின் நல் சீடர் பணிவுக்குரிய ஷ்மாசாகர் மஹராஜ் அவர்கள், எந்த விதமான ஆகம பிரிபாஷை சொற்களையும் பயன் படுத்தாமல் எளிதாக மனிதர்கள் பேசும் மொழியில் முழு வினைக் கோட்பாட்டையும் விளக்கியிருப்பது அருமையான ஒன்றாகும். பூஜ்யஸ்ரீ முனிவர் கி.பி. 2002 ம் ஆண்டு ஜெய்பூரில் மழைக்கால தங்கலை (சாதர் மாதம்)மேற்க்கொண்டார். அப்பொழுது வினைக்கோட்பாடு பற்றி 18 அறவுரைகளின் நிகழ்த்தினார். அந்த அறவுரையை தொகுத்து ஹிந்தியில் “கர்மா கைசே கரே” என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது. இந் நூலினை தமிழில் மொழி பெயர்த்து சுருத கேவலி மாத இதழில் “எப்படி வினை செய்ய வேண்டும்” என்ற தலைப்பில் தொடராக வெளியிடப்படுகிறது. இதனை அருமை நண்பர் திரு. பூபாலன் அவர்கள் நூலாக வெளியிட

நீண்ட நாளாக விரும்பினார். அதன் விளைவாக இந்த நூல் . “வாழும் கலை” என்ற தலைப்பில் உங்கள் கைகளில் தவழுகிறது. இந்த நூலில் உள்ள கருத்துக்களை உள் வாங்கி வாழ்க்கையில் கொண்டு வருமேயானால், நாம் பாப வினை கட்டிலிருந்து கண்டிப்பாக தப்பித்துக் கொள்ள முடியும். நம் நிகழ்கால வாழ்க்கையும், எதிர்கால வாழ்க்கையும் அறமயமாக, ஒளிமயமாக ஆகி விடும் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை. இனி நூல் விளக்கும் கருத்துக்கள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

கர்மம் அல்லது வினை என்ற சொல்லிற்கு பலபொருள்கள் உள்ளன. கர்மம் என்றால் செய்தல் (கிரியை) என்ற பொருளும் உண்டு. சமண தரிசனம் கர்மம் அல்லது வினையை புற்கல பரமாணுக்களின் கூட்டம் அல்லது பிண்டமாக ஏற்கிறது. இந்த உலகில் இப்படிப்பட்ட, கர்மமாக மாறக்கூடிய வினைத்துக்கள்களின் கூட்டங்கள் எங்கும் நிறைந்து காணப்படுகிறது. அவைகளை கர்ம வர்க்களை அல்லது கார்மண வர்க்களை என்பர். சில வர்க்களைகள் உடல் வடிவமாக பரிணமிக்கும் இயல்பு உடையவை. அவற்றை நோகர்ம வர்க்களை என்று அழைப்பர். உலகில் இந்த இரண்டு விதமான பரமாணுக்களின் கூட்டங்கள் (வர்க்களைகள்) எங்கும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

பிறவி உயிர் தன்னுடைய மனம், பேச்சு மற்றும் உடலால் ஏதாவது ஒரு செயலை எப்பொழுதும் செய்து கொண்டே இருக்கிறது. இவையெல்லாம் பிறவி உயிரின் செயலாகும் அல்லது கர்மம் ஆகும். உயிரின் இந்த மூன்றின் யோகம் (அசைவு) காரணமாக வினையாக மாறும் தகுதியுடைய கார்மண அணுத்திரர்கள் உயிரில் வந்து தங்குகின்றன. இந்த உயிர் கொள்ளும் துவர்ப்பு உணர்வுகளால் (கோபம், மானம், மாயை, லோபம் போன்றவை) அந்த உயிரில் இந்த பரமாணுகக்கு ஸ்திதி (நிலைத்திருக்கும் காலம்) மற்றும் அனுபாக சக்தி (பலன் தரும் சக்தி) ஏற்படுகிறது. இதையே வினைக்கட்டு என்று அழைப்பர். உயிர் எப்படி உணர்வு கொள்கிறதோ அதற்கு ஏற்ப பலன் தரும் சக்தி அந்த பரமாணுத்திரர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. சில காலத்திற்கு பிறகு பந்தமான அவ்வினைகள் பரிபக்குவம் அடைந்து உதயத்திற்கு வருகின்றன. அந்த சமயத்தில் உயிருக்கு அதற்கு ஏற்ப (வினைக்கு ஏற்ப) பலன்கள் கிடைக்கின்றன. உயிருக்கும் இந்த வினைக்கும் உள்ள தொடர்பு தொடக்கமில்லாத காலமாகவே இருக்கிறது என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும்.

இப்படி பந்தமாகும் வினைகளை எட்டு விதமாக வகைப்படுத்துவர். அவையாவன (1) ஞானாவரணீயம் (2) தரிசனாவரணீயம் (3) வேதனீயம் (4) மோகனீயம் (5) ஆயுள் (6) நாமம் (7) கோத்திரம் (8) அந்தராயம் ஆகும். இந்த நூல் 18 அதிகாரங்களை உடையதாக இருக்கிறது. முதல் ஏழு அதிகாரங்களில் உலகில் கடவுள் பற்றி நம்பிக்கைகள் பலவற்றை கூறி, அது தொடர்பான அறியாமையை விளக்குகிறார் முனிவர். படைப்புக் கோட்பாட்டை தர்க்கத்தோடு மறுத்து இருக்கிறார். எப்படி உலகம் தானாக இயங்குகிறது என்பதை விளக்கியுள்ளார். வினைக்கட்டு ஏற்படுவதற்கான காரணங்களையும் அவற்றிலிருந்து எப்படி விலகுவது பற்றியும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். நல்ல செயலுக்கான பலன் எப்பொழுதும் நல்லதாகவே இருக்கும். தீய செயலுக்கான பலன் எப்பொழுதும் தீயதாகவே இருக்கும். நல்ல செயல்களை செய்வதன் மூலம் நாம் முன்னர் செய்த பாப வினைகளின் தாக்கத்தை குறைத்து கொள்ள முடியும் என்று ஆணித்தரமாக கூறியுள்ளார்.

எட்டாவது அதிகாரத்திலிருந்து 18 அதிகாரம் வரை ஞானாவரணீயம் முதலான 8 வினைகளின் ஆஸ்ரவம் மற்றும் பந்தத்தையும் விளக்கியுள்ளார். ஆசார்யர் உமாஸ்வாமி தத்வார்த்த சூத்திரம் ஆறாவது அதிகாரத்தில் ஆஸ்ரவம் மற்றும் பந்தத்திற்கு காரணங்களை சூத்திரமாக தந்துள்ளார். முனிமகராஜ் அந்த சூத்திரங்களை ஆதாரமாக கொண்டு வினைக் கட்டினையும் அதில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கான உபாயங்களை அருமையாக மனதில் பதியும் வண்ணம் கூறி விளக்கியிருக்கிறார்.

ஒவ்வொரு மனிதரும் ஜாதி, மத, பேதமின்றி இந்த நூலை படித்து, தங்களது அறியாமையை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே இந்நூல் வெளியிடுவதற்கான நோக்கமாகும். தாங்கள் மட்டும் படிப்பதோடு நிறுத்தி விடாமல் தம்மை சேர்ந்தவர்களையும் படிக்க செய்து அவர்களுடைய அறியாமையை நீக்க செய்து மனிதராய் வாழும் கலையை அருக பகவான் அருளிய அறநெறிப் படி அறிந்து வாழ முயலுவோமாக!

ஆசாரியர் குருவரர் வித்யாஸாகர் மகாராஜ்க்கு ஜெய்!
அகிம்சா பரமோ தர்மத்திற்கு ஜெய்!
வாழிய நல்லறம்!

க.வி. அஜிததாஸ் M.A. M.Com.,
அம்பத்தூர்,
02-07-2015

அணிந்துரை

மெய்ப்பொருள் நூல்களின் முதன்மையான, சிறப்பான பொருள் ஊழ்வினைக் கோட்பாடு ஆகும். இன்பதுன்பங்களை ஆய்ந்து கூறும் போது உலகில் சிலர் சுகமுடையவர், சிலர் துக்கமுடையவர்; வேளாண்மையில் சிலருக்கு சிறந்த வளமும், இதற்கு எதிராக சிலருக்கு இழப்பமும் உண்டாகின்றன. சிலருக்கு எதிர்பாராமல் செல்வம் கிடைக்கிறது; சிலர் மீது எதிர்பாராமல் இடி விழுகிறது. இவற்றுக்குக் கண்ணுக்குத் தெரிந்த காரணம் அன்று, இவற்றுக்குக் கண்ணுக்குத் தெரியாத காரணம் உண்டு எனக் கருத வேண்டும் என நியாயவையேசைக் கூறுகிறது என்று கோமட்டசாரம் கர்மகாண்டம் முன்னுரை பக்கம் - 2ல் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா உயிர்களும் தன் கருமப்பலனைத் துய்கின்றன. எல்லா உயிர்களும் கருமத்திற்கு முதலாளி, தம் கருமத்துக்கு ஏற்ப பலவகையான பிறப்புகளில் தோன்றுகின்றன. தன்கருமமே தனக்குச் சுற்றம், தன் கருமமே தனக்கு அடைக்கலம் உயிர்கள் உய்வதும் இழிவதும் தம் கருமத் தாலேயே என்று மகாத்துமா புத்தரும் கூறியுள்ளார்.

இதே போல எவரிடம் “கிலேசம்” அதாவது விருப்பு வெறுப்பு உண்டோ அவர் பிறவியை அடைகிறார். எவரிடம் அது இல்லையோ அவர் பிறவியைப் பெறுவதில்லை என்று பிறப்பு - இறப்பு பற்றியும் மகான் புத்தர் கூறியுள்ளார்.

இதுபோல, இன்ப - துன்பம், பிறப்பு இறப்புக்கான காரணம் குறித்து சாங்கியம், யோகம் முதலான எல்லா பிரிவினர்களும் ஆழமாக ஆய்ந்துள்ளனர். ஆனால் பிறப்பு இறப்புக்கு அவரவர் எண்ணம் (பரிணாமம்) காரணம் ஆகும் எண்ணத்தால் வினையும், வினையால் கதிகளில் உழலுதலும் என்பதில் எல்லோரும் ஒத்துப்போகின்றனர். கதியை அடைந்த பிறகு உடலும், உடலில் பொறிகளும், பொறிகளால் புலன்கள் ஏற்பும், புலன்கள் ஏற்பால் விருப்பு, வெறுப்புகளும் உண்டாகின்றன.

இப்படித் தொடக்கமற்ற காலமாக உயிர் இந்த பிறவிச் சுழலில் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கிறது என்று பஞ்சாஸ்திகாய நூலாசிரியர் ஆசாரியர் குந்தகுந்தர் காதை 129-130ல் குறிப்பிடுகிறார்.

மனம், மொழி, உடல் மூன்றும் வினைக்குக் கருவிகளாக அமைகின்றன. அவற்றைக் கொண்டு உயிர்கள் ஏதேனும் செய்து கொண்டு இருக்கின்றன. அவற்றால், மனத்தில் இயல்பாகவே பூர்வ வாசனைகள், சுபம், அசுபம், புண்ணியம் பாபமாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. சம்ணத்தில் இது பற்றி விளக்கும் போது.

“மனமொழிஉடல் செயல் உயர்சல னாமாமே

சுபமது புண்ணியம் அசுபம் பாபமே” என

தத்வார்த்த குத்திரம் 6/1-3 கூறுகிறது. மனஸ்மிருதி (அதிகாரம் 11. சு.3ல்) கூட இதையேக் கூறுகிறது. அதாவது

மன மொழி உடல் இவை செயலால் ஆகும்

சுபமும் அசுபமும் என்பன அவையே

மனம், மொழி, உடலால் செய்யப்படும் செயலின் விளைவு நன்றாக (சுபமாக) அல்லது அல்லதாக (அசுபமாக) அமைகிறது என்பதாம்.

இன்பம், துன்பம், பிறப்பு இறப்பு பற்றிய ஆய்வில் எல்லா கோட்பாளரும் உயிர்களது செயல் மற்றும் “பூர்வ வாசனை” (ஸம்ஸ்கார்) பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் இதுபற்றி சமணத்தில் காணப்படும் ஆழமும் அகலமுமானப் பார்வை பிறகோட்பாடுகளில் காணப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் பிற கோட்பாடுகளில் தத்துவச் சிந்தனையில் வலிவு தரப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் வினைக் கொள்கை தொடர்பு கருதிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வளவே, ஆனால் சமணத்தில் தத்துவம், வினைக் கொள்கை இரண்டும் ஒத்த நீரோட்டம்போல ஒத்து இணைந்து செல்கின்றன. அதில் வினைக் (செயல்) கொள்கையில் உள்ளடக்கி வாழ்வினைப் பற்றி மிக ஆழமாக ஆய்ந்துள்ளனர். இதுபற்ற முழுவடிவில் வாதம் (எதிராடல்) மற்றும் முறையாக நெறியில் அமைந்த சிறந்த நூல்கள் எழுந்துள்ளன. ‘கருமகிரந்தம்’ ‘கம்மபயடி’

‘பஞ்சஸங்கரஹம்’ ‘ஷட்கண்டாகமம்’, ‘கஷாய பாகுடம்’, ‘கோமட்டசாரம்’ முதலான பலவாறான திகம்பர நூல்களும், சுவேதாபர நூல்களும் ஊழ்வினை கோட்பாடு குறித்து விளக்குகின்றன.

இந்த ஊழ்வினை கோட்பாட்டினை தமிழ் மக்களுக்கு எளிய மொழியில் எடுத்துரைக்க விரும்பிய வந்தனைக் குரிய திரு. டி. சாந்தகுமார் பி.ஈ. பாலபிராமசாரி அவர்கள் “கர்ம கைலே கரே” என்கின்ற இந்தி நூலினை தமிழில் மொழியாக்கம் செய்து சுருத கேவலியில் தொடராக எழுதி வந்தார், இந்த நூல் வணக்கத்துக்குரிய பரமபூஜ்ய ஆசாரிய ஸ்ரீ வித்யாஸாகர் மகராஜ் அவர்களின் நல்சீடர் பூஜ்ய முனிவார் ஸ்ரீ கூமாஸாகர் அவர்களது பிரவசனத்தின் (அருளுனாயின்) தொகுப்பாகும். இவரது அறவுரையில் பலகுட்டிக் கதைகள் மற்றும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் கூறி எளிமையான மொழியில் இன்ப-துன்ப காரணம், பிறப்புஇறப்புக் காண காரணம், உயிரும் உயிரது வினையின் இயல்பு வினைகட்டின் காரணம் வினை நிலை வேறுபாடுகள், வினையின் வகைகள், புண்ணிய பாப மூலக் கூறுகள், கரும விடுதலை நெறி, செறிப்பு, உதிர்ப்பு, தானம் முதலானவற்றை சிறப்பாக எடுத்து உரைத்துள்ளார். இந்நூல் மிக எளிமையாக இருப்பதால் சிறுவர், சிறுமியர்கள் கூட இதனைப் படித்து செயல்களைச் செய்வது எப்படி? வினைகளிலிருந்து விலகி மேனிலை அடைவது எப்படி? என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூலினை அச்சிட்டு வெளியிட முயற்சி எடுத்துக் கொண்ட எனது அன்புக்கினிய நண்பர், வித்தகர் ஆன்மீக ஆர்வலர் அறவுரையாளர் என பன்முகங்களைக் கொண்ட பொறியாளர் திரு. பூபாலன் அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்கின்றேன். அன்னார் நீடுழிவாழ்ந்து அறப்பணிகளை தொடர்ந்து ஈடுபாடுடன் செய்து வர அவரை வாழ்த்துகின்றேன். அணிந்துரை வழங்கிட வாய்ப்பளித் தமைக்கு அவருக்கு நன்றி கூறவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வாழ்க வளர்க திருவறம்!

அன்பன்

க.வி. அஜிததாஸ்.

து.பூபாலன் B.E.,

ஸ்ரீ அகலங்கர் அதேகாந்த மன்றம்

நெ 5/82, 4வது தெரு,

எஸ்.ஆர்.பி காலனி

சென்னை - 600 082

போன் 9840448643

பதிப்புரை

ஓம் நம: ஸித்தேய்ய:

ஸத்வேஷு மைதரீம் குணிஷுபிரமோதம்

க்லிஷ்டேஷுஜீவேஷு க்ருபாபரத்வம்

மாத்யஸ்த பாவம் விபருத வருத்தௌ

ஸதா மமாத்மா விததாது தேவ

இந்த உலகில் நாம் பல வகையான மக்களைப் பார்கிறோம். சிலர் செல்வந்தர்களாகவும், பலர் ஏழைகளாகவும், சிலர் மிக அழகாகவும், பலர் அழகற்றவர்களாகவும், சிலர் பலவான்களாகவும், பலர் பலமற்றவர்களாகவும், சிலர் நல்ல ஆரோக்யமாகவும், பலர் ஆரோக்யம் இல்லாதவர்களாகவும், சிலர் எப்போதும் இன்பத்தில் திளைப்பவர்களாகவும், பலர் எப்போது துன்பத்தில் வாடுபவர்களாகவும் இருப்பதைக் கண்டு வியக்கிறோம். ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளிடம் கூட இந்த வேறுபாட்டை கண்டு வியப்படையாதவர் தான் யார்? இந்த நிலைமைக்கு யார் காரணம்? இதற்கு விடைகாண வேண்டும் என்ற ஆவல் தோண்டுகிறதல்லவா!

சாதாரண மனிதர்கள் கூட தங்கள் தலையெழுத்தை (கர்மத்தை) காரணம் காட்டி நொந்து கொள்வதை காண முடிகிறது. பல தரிசனங்கள் (மதங்கள்) வினை (கர்ம) கொள்கையை நம்புகின்றன. ஆனாலும் அக்கர்மங்கள் தங்களை எப்படி கட்டுகின்றன என அறியாமல், அவரவர்களின் கடவுளின் மேல் அதை சுமத்திவிட்டு சமாதானம் அடைய முயல்கின்றனர். ஆனாலும் சமண தத்துவங்களில் கர்மத்தின் பல்வேறு நிலைகள் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கர்மத்தின் பிடியிலிருந்து வெற்றி கொள்ளும் கலையை அறிந்தவர்களே, தங்களைக் கட்டி இருந்த கர்மங்களை மீண்டும் கட்டாவண்ணம் நீக்கி, என்றும் பிறவா நிலையாகிய வீடு

பேற்றை அடைந்துள்ளனர். அந்த வழிமுறைகளை ஆகமங்களின் வழி படித்தறியும் திறமை இல்லாதவர்களாக நாம் இருக்கிறோம் என்றால் மிகையாகாது. அந்த நிலையில் உள்ள நமக்கு இந்த “வாழும் கலை” என்ற நூல் ஒரு வரப்பிசாதமாகும். இதைப் படித்துத் தெளிந்து பயன் கொள்ள வேண்டியது இனி உங்கள் கையில்!

கர்ம சித்தாந்தத்தை மிக எளிமையாக விளக்கி அருளியவர் முனி ஷமாசாகர்ஜி மகராஜ் என்றால் மிகையாகாது. அவருடைய கர்ம சித்தாந்தம் பற்றிய அற உபதேசங்கள் “கர்மா கைசேகரே” என்று ஹிந்தியில் வெளிவந்த நூலை படித்து ஹிந்தி அறிந்தவர்கள் வெகுவாக பயனடைந்தனர். அதன் தமிழ் மொழியாக்கம் சுருத கேவலி இதழில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை நூல் வடிவில் தந்தால் தமிழ் அறிந்த பவ்யர்களுக்கு பயனுடையதாக இருக்கும் என்ற அவா இம் மன்றத்திற்கு இருந்து வந்தது. இதை தமிழில் சிறப்பாக மொழியாக்கம் செய்தும் அணிந்துரை வழங்கியும் உதவிய நம் பால பிரம்மசாரி சாந்தகுமார் ஜி அவர்களுக்கும் அணிந்துரை வழங்கிய திருவாளர் க.வி.அஜிததாஸ் அவர்களுக்கும் மன்றம் வணக்கத்துடன் நன்றி நவில்கிறது.

இந்த நூலை மன்றச் சையலின் தாயார் நினைவில் வாழும் சபத்திரை அம்மாள் (நினைவில் வாழும் கூடலூர் பூ.துரைசாமி நயினார் அவர்களின் துணைவியார்) அவர்களின் நினைவு மலராக வெளியிடுவதில் இம்மன்றம் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

இந்த நூலை மிகச்சிறப்பாக வெளியிட உதவிய ஸ்ரீ பாலாஜி ஆப்செட் அச்சகத்தின் உரிமையாளர் திரு.சுப்பையா அவர்களுக்கும், மற்றும் கணினி அச்செழுத்து, கிராபிக்ஸ் மூலம் இந்நூலை சிறப்பாக ஆக்கித் தந்த திரு.சுந்தராராஜன் மற்றும் திருமதி. ஷீலா கிரிஷ்குமார் அவர்களுக்கும் மன்றம் பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

எங்கள் கவனக் குறைவால் இந்நூலில் ஏதேனும் பிழைகள் இருப்பின் வாசிப்பவர் திருத்தி வாசிக்குமாறு மிகவும் பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

பவ்யர்கள் இந்த நூலை சுவாத்யாயம் செய்து, வாழும் கலையை கற்று, தெளிந்து, உன்னத நிலை அடைய வேண்டுகிறோம்!

இங்ஙனம்
கு.பூபாலன் B.E.,

அதிகாரம் -1

இந்த உலகில் பல முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. சிலர் அறிவு மிக்கவர்களாகவும், சிலர் அறிவு குறைந்தவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அதுபோல் சிலர் செல்வந்தர்களாகவும், சிலர் ஏழைகளாகவும், பிச்சைக் காரர்களாகவும், இருக்கின்றனர். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, தாவரங்கள் முதலானவைகள் உள்ளன. உலக முழுதுமே பல வேறுபாடுகள் நிறைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு காணப்படும் இந்த உலகை இயங்க வைப்பவர் யார்? என்னுடைய வாழ்க்கை, மற்றவர்கள், மற்றும் பிற ஜீவராசிகளின் வாழ்க்கை இவைகளைச் சரியாக இயக்கிக் கொண்டிருப்பவர் யார்? இவற்றை இந்த உலகை படைத்தது யார்? இவைகளைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பது யார்? இவை அழிவதற்கு உதவியாக இருப்பது யார்? அதாவது ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் தொழில்களைச் செய்பவர்கள் யார்? இவை போன்ற வினாக்கள் பலரது மனதில் எழவேச் செய்கின்றன. இவ் வினாக்களுக்கு பலர் தங்கள் அறிவிற்கும், யுத்திக்கும் ஏற்ப பலவாறு விடை கூறுகின்றனர். பொதுவாக இவை பற்றி பரவலாக அதிகமாக நம்பப்படுவதும், பிரசாரம் செய்யப்படுவதும் என்னவென்றால்; இவ்வுலகையும், உலகிலுள்ள உயிர் முதலான அனைத்தையும் படைப்பவர் ஒரு கடவுள், காப்பது ஒரு கடவுள், அழிப்பது ஒரு கடவுள் என்பதே. இம்மூன்று வடிவமாக கடவுள் இந்த உலகை முறையாக இயக்குகிறார். அவர் எல்லா சக்திகளையும் உடையவர், அவர் நம்மிடமிருந்து வெகு தொலைவில் இந்த உலகத் திலிருந்து மிக உயரே எங்கோ வீற்றிருக்கிறார். இவ்வாறு பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. அதை அப்படியே பலரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

மேற் கண்டவை அனைத்திற்கும் கடவுளே காரணமானவர் என ஏற்றுக்கொண்டால், இத்தகைய

முரண்பட்ட வேறுபாடுகள் நிறைந்த உலகைப் படைத்து, காத்து, அழித்துவரும் கடவுளைப் படைத்தது யார்? இதற்கு பதில்: அவர் எப்போதும் இருக்கிறார், சர்வசக்தி படைத்தவர், அவர் எல்லாவற்றையும் அறிகிறார் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் சர்வ வல்லமை படைத்த எங்கும் இருக்கின்ற அவரை ஓர் ஆளாகவோ, பொருளாகவோ ஏற்றுக் கொண்டால் அவரிடம் கருணை, தயை இருக்குமா என்ற ஐயம் எழுகிறது. அவர் சிலருக்குத் துன்பந்தருவது ஏன்? இந்த உலகம் முழுதுமே அவரால் படைக்கப்பட்டது எனில் சிலருக்கு மட்டும் ஏன் துன்பந்தர வேண்டும்.

துன்பத்தை அவர் தரவில்லை அவரவர்கள் செய்த செயல்களினால் தான் துன்பம் அனுபவிக்கின்றார் என்று கூறினால் கடவுள் சர்வ சக்தி படைத்தவர் என்பது தவறாகி விடும். நான் செய்யும் செயல்களினால் தான் எனக்குத் துன்பம் வருகிறது என்றால் சர்வ சக்தி படைத்த கடவுள் என்ன செய்கிறார்?

நெருப்பில் கை வைத்தால் சுட்டு விடும். சூடு அதன் இயல்பு. அது போல் பனிக்கட்டியைத் தொட்டால் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். குளிர்ச்சி அதன் இயல்பு. கடவுள் சர்வ சக்தியுடையவர் என்றால் நெருப்பில் கை வைத்தால் குளிர்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு அதன் இயல்பை மாற்ற முடியுமா? தனது உண்மையான பக்தர்களுக்காவது அவ்வாறு செய்ய முடியுமா? அப்படிச் செய்வாரானால் பிறகு கூலர், ஹீட்டர், பிரிட்ஜ் போன்ற பொருள்களுக்கு அவசியம் இருக்காதே! கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்; நெருப்பில் கை வை. அது சுடாது, குளிர்ச்சியாக இருக்கும். இது நடக்கக்கூடியதா? எங்காவது நடந்ததாகத் தான் கூற முடியுமா? உலகில் எல்லாமே தன் இயல்பில் தானே நடைபெறுவதைக் காண முடிகிறது.

இதற்காக வேறு ஒரு பொருளும் அல்லது வேறு ஒருவரும் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இதை தத்துவ திருஷ்டி (மெய்ப் பொருள் நோக்கு) உடையவர்கள், சிந்தனைத் திறன் மிக்கவர்கள், ரிஷிகள், முனிகள் நன்கு

அறிவர். கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறுவதாவது: “அர்ஜுனா! இந்த சிருஷ்டியை நான் செய்யவில்லை. யாருடைய செயலும் இல்லை. இயல்பாகத் தானே இருப்பது”. எந்த ஒரு விதிமுறை நியதிகளையும் நடத்து பவர் எவரும் இல்லை. வேறு ஒருவர் அவசியமும் இல்லை. விதிமுறை / நியதிகள் நிலையானவை, தெளிவானவை, நெருப்பில் இயல்பு உஷ்ணம். நெருப்பில் கை வைப்பவர் குழந்தையாக இருந்தாலும், முதியவர்களாக இருந்தாலும், ஏழை - பணக்காரர், மூடன் - அறிவாளி யாராக இருந்தாலும் வேறுபாடின்றி சுடத்தான் செய்யும். அது எல்லா காலத்திலும் தன் இயல்பை மாற்றிக் கொள்ளாது. நம் வீட்டு நெருப்பு தான் சுடும். எரிக்கும், இந்திய நெருப்பு தான் உஷ்ணமாக இருக்கும் என்று ஒரு போதும் கூற முடியாது. இதற்கு எந்த கடவுளின் ஆணையும் தேவையில்லை. இது நெருப்பின் இயல்பு. எப்போதும், எங்கும், எதற்காகவும் தன் இயல் குணத்தை விடாது. இதுவே பொருளின் இயல்பு.

அவ்வாறாயின் இந்த உலகம், எனது வாழ்க்கை, நான் காணும் பிற உயிர்களின் வாழ்க்கை, எல்லாமே தானாகவே தன் இயல்புக்கு இயைந்தவாறே நடைபெறுகிறது எனில்; நமது வாழ்வில் கடவுளுக்குரிய சிறப்பு என்ன? என்ற கேள்வி எழுகிறது. எனவே நாம் கடவுளையே ஏற்றுக்கொள்ளாது விடலாமா? படைப்புக் கடவுள் இல்லை என்பதால் கடவுளே இல்லை, கடவுள் தன்மை உள்ளவரே இல்லை, பரமாத்மா எனும் பொருளே இல்லை எனில் உலகில் நாம் காணும் இத்தனை வேறுபாடுகளுக்கு, ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு யார் பொறுப்பு என்பது பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டி வரும்.

கடவுள் ஒளி போன்றவர்; கண்ணாடி போன்றவர். ஒளியின் வேலை என்ன? சூரியனது வேலை என்ன? சூரியன் உதிக்கும் போது எல்லா இடங்களிலும் ஒளியை சமமாகப் பரப்புகிறது. யார் யார் கதவைத் திறக்கிறார் களோ அவர்கள் வீட்டிலெல்லாம் பரவுகிறது. அப்போது

அந்த ஒளியில் பொருள்களைப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம். அது நாம் பார்த்து அறிவதற்குத் தூண்டு வதில்லை. அது வெளிச்சத்தைப் பரப்புகிறது. ஆனால் இது சைக்கிள், இது நாற்காலி, இது புத்தகம், இது இந்தப் பொருள் என்று கூறுவதில்லை. அதுபோன்றே இந்த முரண்பாடுகளை அறிந்து கொள்ள ஒளி போல இருக்கிறார். நமது கடமை அந்த ஒளியில் இம் முரண்பாடுகளை அறிந்து கொள்வது. இந்த உலகை அறிந்து கொள்ள அவர் ஒளியை போல் உதவுகிறார். மேலும் அவர் கண்ணாடி போல செயல்படுகிறார். நாம் வீட்டை விட்டு வெளியில் புறப்படும் போது, நம் முகத்தைக் கண்ணாயில் காண்கிறோம். முகத்தில் ஏதாவது அழுக்கு இருந்தால் கண்ணாடியில் பார்த்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறோம். அந்த அழுக்கு கண்ணாடியில் இல்லை. கண்ணாடியைத் துடைத்தால் நம் முகத்திலுள்ள அழுக்கு போகாது. கண்ணாடியும் நம் முக அழக்கைத் துடைக்காது. இடமறிந்து துடைக்க வேண்டியது நாம் தான். கண்ணாடி போன்று கடவுள் நம் குறைநிறைகளைக் காட்டுவது மட்டுமே. கண்ணாடி முன்பு எரியும் தீயை வைத்தால் அது அந்த நெருப்பை பிரதிபலிக்கிறது. ஆனால் கண்ணாடி எவ்வித பாதிப்பையும் அடைவதில்லை. அது தானே எரிவதுமில்லை. கண்ணாடியின் முன் வைக்கும் பொருள் எதுவாயினும் அதை அப்பொருள் உள்ளவாறே பிரதிபலித்துக் காட்டுமே தவிர தான் எந்த மாற்றத்தையும் சிறிதும் அடைவதில்லை. அது போன்றே கடவுளும், அவர் கண்ணாடி போன்றவர். அவரை நினைக்கும் போது நம்மிடம் உள்ள குறைகள் நமக்குத் தெரிகிறது. அந்தக் குறைகளை நாமே தான் சாதனை மூலம் நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும். கடவுள் நீக்க மாட்டார். அவர் தான் நீக்க வேண்டும் என்று எண்ணினால் நாம் கடவுளுக்கு அநீதி அநியாயம் இழைக்கிறோம் என்று பொருள்.

கடவுளை தரிசிக்க வேண்டும். பரமாத்மனில் ஆழ்ந்து போக வேண்டும். பரமாத்மனை அடைய

வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்களே அதற்கு என்ன பொருள்?

“அஹம் பிரம்ஹாநி - நானே பிரம்மம்” என்கின்றனர். இவ்வாறு கூறுவது என்னவெனில் நான் மனிதனில்லை, யாருடைய மகனுமில்லை, யாருக்கும் தாயோ - தந்தையோ இல்லை. நான் பிரம்ம வடிவம், பரமாத்ம வடிவம். பரமாத்ம யாரோ ஒரு தனி நபரில்லை, அவரைத் தேடிச் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்பதில்லை. பரமாத்ம ஒரு தூய நிலை. அவரைப் பார்க்க வேண்டுமெனில் அந்த தூய பரமாத்ம நிலையை அடைய வேண்டும். அந் நிலையில் ஆழ்ந்து போக வேண்டும் என்று பொருள்.

நாம் மரத்தின் ஒரு இலையைக் கூட தயாரிக்க முடியாது. அறிவியல் திறனால் நமது உடலின் ஒரு பாகத்தைக் கூட உற்பத்தி செய்ய முடியாது. யார் செய்கிறார்கள் என்ற கேள்விக்கு பதில் நம்மிடமில்லை. அதனால் எல்லாம் கடவுள் செயல், கடவுளே படைக்கிறான் என்று கூறி வருகிறோம்.

ஒரு குடும்பத்தை நிர்வகிக்கவே எவ்வளவோ முயற்சி தேவைப்படுகிறது. தேவைகளைத் தேடி ஏற்பாடு செய்வதற்கு எவ்வளவு உழைப்பு தேவைப்படுகிறது. எத்தனை கவலைகள், இன்பதுன்ப அனுபவங்கள்? எனில் இந்த உலகம் முழுதையும் படைத்து அதைக் கட்டிக் காப்பாற்றுபவர் ஒருவரெனில் அவர் துன்பமடைய மாட்டாரா? இல்லை அவர் இத்தகைய ஏற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதில்லை. அவர் கண்ணாடி போல் தூய்மை யானவர். எல்லாப் பொருள்களும் அவரிடத்தில் பிரதிபலிக்கின்றன. பிரதிபலிக்கும் பொருளினால் அவருக்கு எந்த பாதிப்பும் ஏற்படுவதில்லை. அவர் தன்னில் ஆழ்ந்து இருக்கிறார். அவர் இந்த உலகில் இல்லை என்பது தெளிவு.

இந்த உலகைப் படைத்து காப்பாற்றும் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று நினைப்பது நமது கற்பனை.

நம்மை நாம் காப்பாற்றிக் கொள்ள கையாளும் உபாயம். நல்லதோ, கெட்டதோ அவர் மீது பொறுப்பைச் சுமத்தி விட்டு தப்பித்துக் கொள்ளும் உபாயம் அது. இதிலும் ஒரு நன்மை இருக்கிறது. என்னவெனில் அனைத்தையும் அவர் மீது சுமத்தி விடுவதால் நாம் சிறிது அமைதி பெறுகிறோம். ஆனால் இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், நமக்கு நல்லது நடந்தால் அதற்கு நாம் தான் காரணம் என்று பெருமிதம் அடைகிறோம். தீயது நடந்தால் காரணத்தை கடவுள் மீது சுமத்தி விடுகிறோம். கடவுள் சித்தம் இப்படி நடக்க வேண்டி இருக்கிறது. கடவுள் நம்மை சோதிக்கிறார் என்று கூறி விடுகிறோம். ஆகையால் கடவுளை ஏற்பதால் இன்ப - துன்பங்கள் வரும் போது அவற்றால் மகிழ்ச்சியோ துயரமோ அடையாமல் அமைதி அடைவதற்கு இந்த நம்பிக்கை உதவுகிறது. இறைவனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் அவரது உதவியும் பற்றி ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

கவி ரவீந்திரநாத் தாகூர் தனது நூலில் இறைவனைத் தேடியதாக ஒரு கவிதை. தனது கீதாஞ்சலி நூலில் இறைவனைத் துதித்து போற்றிப் பாடியுள்ளார். கடவுளைப் பற்றிய அவரது பாடல்களைப் படித்த பக்கத்து வீட்டுக்காரர்; நீங்கள் எப்போதாவது கடவுளை நேரில் சந்தித்ததுண்டா? என்று கேட்டார். கவிஞர் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்து போனார். அவர் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார், “கடவுளைப் பற்றி இவ்வளவு செய்திகளை அதிகமாகப் பாடியுள்ளீர்களே அவரைப் பார்த்ததுண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை தேட முற்பட்டேன்”. அப்போது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று தரிசிக்கச் சென்றேன். வண்டியில் சென்று இறங்கி மாடிப்படி ஏறி மேல்மாடிக்கு ஏறிக்கொண்டே அவரிடம் என்ன பேசுவது என்று சிந்தித்துக் கொண்டே சென்றேன். காலணியைக் கழற்றிவிட்டு மௌனமாகச் சென்றேன். அங்கே அறைக்கு வெளியே இங்கே கடவுள் இருக்கிறார் என்ற பெயர்ப்பலகையும் இருந்தது. கைகளைக் குவித்து

வணங்கியவாறு கதவைத் தட்ட முயன்றேன். மின்னல் போல் ஒரு சிந்தனை பளிச்சிட்டது. கதவைத் தட்டுவதை கை நிறுத்தி விட்டது. கடவுளை நேரில் பார்த்து விட்டால் பின் மறக்க நேரும். எத்தனையோ பேர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். பின் மறந்தும் இருக்கிறேன். அவர்களுள் கடவுளும் ஒருவராகி விடுவார். எனவே அவரைப் பார்க்காமல் இருப்பதே நல்லது. அவரைத் தேடிக் கொண்டே இருந்தால் அவர் நினைவு இருந்து கொண்டேயிருக்கும். கடவுளை மறக்க விரும்பவில்லை. எனவே பார்க்காமலே திரும்பி விட்டேன். இறைவனைப் பார்த்த பிறகு இந்த உலகில் இருக்க வேண்டிய அவசியமிராது. கவிஞர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

இது ஒரு கற்பனை கருத்தாயினும், ஒரு முறை இறைவனின் திருவடிகளை நேரில் அடைக்கலமாக அடைந்து விட்டால், இந்த பிறவி முடிந்து விடும். இறைநிலை அடைதலே பிறவியை முடித்தால் என்று பொருள்.

இந்த உலகைப் படைத்துக் காப்பது கடவுள் என்று நினைக்கும் கற்பனை, அவர் மீது பொறுப்பைச் சுமத்தி விட்டு தப்பித்துக் கொள்ளும் உபாயம். கடவுள் சிந்தனை நமது நாள் செயல்களில் எவ்வாறு உதவி செய்கிறது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

வினோபாஜியின் தாய் தினமும் தயிருக்காக பாலில் உறை மோர் விடும் போது ராமரின் பெயரைக் கூறுவது வழக்கம். ஒரு நாள் வினோபா தாயைப் பார்த்து; பாலில் உறைமோர் விடும் போது ராமர் பெயரைக் கூறுவது எதற்கு என்றும், பால் தயிராவதில் ராமரின் பங்கு என்ன? பால் தயிராவது ராமராலா? உறைமோரினாலா? உறைமோரினால் தயிராகிறது எனில் ராமர் பெயரைக் கூறுவது வீண். ராமரே பாலைத் தயிராக்குவது எனில் உறைமோர் தேவையில்லையே என்று கூறினார். அதற்கு அவரது தாயார் கூறினார்; மகனே! உறைமோரினால் தான் பால் தயிராகிறது. அப்போது பகவானின் பெயரைக் கூறுவதன்

அவசியம் என்னவென்றால், நாளை தயிர் நன்றாகத் தோய்ந்திருந்தால் எனக்கு அகங்காரம் வந்துவிடும். நான் நன்றாக தயிர் தோய்த்தேன் என்ற அகங்காரம் வராமல் இருக்க ராமரின் பெயரைக் கூறுகிறேன். நான் என் கடமையைச் செய்தேன். எனினும் அகங்காரத்திலிருந்து தப்பிக்க கடவுள் நம்பிக்கை அவசியமாகிறது. இதில் பகவானின் பங்கு பெரிது. அதே சமயம் தயிர் நன்றாகத் தோயவில்லையென்றால் யாரையும் குறைச்சொல்ல மாட்டேன். இவற்றிலிருந்து பகவான் என்னைக் காப்பாற்றி விடுகிறார். அகங்காரம் மற்றும் வருத்தம் இரண்டிலிருந்து தப்பிக்க கடவுள் உதவுகிறார். கடவுளின் உதவி வாழ்க்கையில் இவ்வளவு தான் என்று கூறினார்.

ஒருவர் ஞானவானாக இருந்தால், இந்த அகங்காரத்தில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியும். நெருப்பு சூடாக இருப்பதற்கு யாருடைய உதவியும் தேவையில்லை. பனிக்கட்டியை குளிர்ச்சியாக வைக்க எவரும் உதவுவதில்லை. அதுபோன்றே பாலில் நீரும், எள்ளில் எண்ணெயையும் இருப்பது எவருடைய உபகாரத்தாலும் இல்லை.

அதே போன்று நமது வாழ்க்கையை யார் அமைத்துக் கொடுத்தது? எவ்வாறு பாலில் நீர் எப்போதும் இருக்கிறதோ, அது போலவே இந்த உயிரிலும் திரிபு நிலை எப்போதும் இருக்கிறது. சுகம், துக்கம், வளமை - வறுமை முதலியவை எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. எவ்வாறு எள் விளையும் போதே அதில் எண்ணெய் நிரம்பி இருக்கிறதோ, அதே போல மனிதர்கள் பிறக்கும் போதே அவர்களுடன் இந்த விகாரங்கள் (மாறுபாடுகள்) உடன் வருகின்றன. **“விகாரங்கள்”** என்ன பொருள்?

இங்கிருந்து நமது யாத்திரையை (நம்மை அறிதல்)த் தொடங்குவோம். எத்தனை நாள் ஆகுமோ? புரிந்து கொண்டதும் வேலை முடிந்து போகும்.

நம்மிடம் தோன்றும் இந்த விகார உணர்வுகள் எல்லோரிடமும் காணப்படுகிறது. உலகில் நிகழும்

வினையாட்டுகள் யாவும் இந்த விகார உணர்வுகளினால் தான் நிகழ்கிறது. இந்த உணர்வுகள் எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன? அதற்கான காரணத்தை நாம் நம்மிடமே தேட வேண்டியுள்ளது. நம்மிடம் உள்ள பற்றே அதற்குக் காரணம். நமது அறியாமையும் நமது உடலுமே இந்த விகார உணர்வுகள் வளரத் தூண்டுதல்களாகவும், உதவி செய்வனவாகவும் உள்ளன. அது உற்பத்தியாவதும் நம்மிடமே, உற்பத்தி செய்வதும் நாமே; வேறு எவராலும் அல்ல. நாமே நமது எல்லா விகார உணர்வுகளுக்கும் பொறுப்பாளி.

நாம் நமது எண்ணம், சொல், செயல்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த உடலின் மூலம் நம்மிடம் பாவங்கள் (உணர்வுகள்) தோன்றுகின்றன; சிந்தனை வருகிறது, அனுபவம் வருகிறது. பலவிதமான முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன.

நமது உடல், பிறவி சுழற்சி மற்றும் பலவகையான வேறுபாடுகளுக்கு நமது வினைகளே (கர்மா) காரணமாகிறது. அந்த வினைகள் நமது உயிருடன் கட்டுண்டு உள்ளது. அது நமது சுக துக்க அனுபவத்திற்கும், செயல்களுக்கும் காரணமாக அதாவது பயன்தருவதாகிறது. வினைகள் மூன்று விதமாக இருக்கிறது. நமது மன, மொழி, மெய் இவைகளின் செயல்கள் மூலமாக சில வினைகளை நாம் தேடிக்கொள்கிறோம். அதே சமயம் சில வினைகளின் பயன்களை நாம் அனுபவிக்கிறோம். சில வினைகள் நம்முடன் சேர்ந்ததிருந்து பயன் தர காத்திருக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு வட்டம் போல் தொடர்ந்து சுற்றி வருகிறது. ஆகையால் தான் பிறவியைச் சக்கரம் என்றார்கள்.

குடும்பத்தை நடத்தும் குடும்பத் தலைவி மிகவும் கவனமாக இருப்பாள். அரிசி இன்னும் எத்தனை நாள் களுக்கு வரும், சர்க்கரை எவ்வளவு இருக்கிறது என்று ஒவ்வொரு பொருளிலும் கவனமாக இருப்பாள். ஒரு பொருள் முழுதும் காலியாகும் வரை பார்த்திருப்பதில்லை.

அவைகள் தீர்ந்து போவதற்கு முன்பே நிரப்பப்பட்டுவிடும். அப்போது தான் குடும்பம் ஒழுங்காக நடக்கும். அது போன்றதே பிறவி நிலையும்.

நாம் நமது கவனக் குறைவினால், அறியாமையினால் நமது பிறவியை வளர்த்துக் கொண்டே வருகிறோம். இதை அழிக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? நமது ஒழுக்கத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டும். சமதா பரிணாமத்தைச் சாதனை செய்ய வேண்டும். (சமதா பரிணாமம் = எத்துணையும் பேதமுறாது எவ்வயிரையும் தம்முயிர் போல் எண்ணும் ஒத்த உணர்வு). சுருக்கமாகக் கூறினால் இவைதான். ஆனால் சிலருக்கு விளங்குவதில்லை. ஆகையால் ஆசாரிய பரமேஷ்டிகள், குருக்கள், எல்லா ஜீவன்களுக்கும் நன்மையே நினைப்பவர்கள் அவற்றை விரிவாக நமக்குச் சொல்லியுள்ளனர்.

பிறவி சுழற்சி எவ்வாறு நடக்கிறது? நமது கவனமின்மை (அறியாமை) மற்றும் பற்று காரணமாக நடைபெறுகிறது. யார் விழிப்போடு இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் எளிதாகப் பிறவியைக் கடந்து விடுகிறார்கள். யார் பற்றுகளோடு இருக்கிறார்களோ அவர்கள் பிறவியில் சிக்கிக் கொண்டு கரையேற இயலாது தவிக்கின்றனர். ஆகையால் விழிப்போடும், ஆசையற்றும் இருக்கும் போது பிறவியை எளிதாகக் கடந்து விட முடியும். வட்டத்தின் விளிம்பில் இருக்கும் போது சுற்றிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது தான். நடுவில் மையத்தை நோக்கிச் சென்று விட்டால் சுற்றுவது நின்றுபோகும், நாம் சுற்றுவதிலிருந்து விடுபட மையத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். நாம் செய்ய வேண்டியது அவ்வளவு தான்.

அதிகாரம் -2

முதல் அதிகாரத்தில் நமக்கு ஏற்படும் பலவிதமான, மாறுபட்ட நிலைக்குக் காரணம், பொறுப்பாளி நாமே தான் என்று பார்த்தோம். ஒருவரின் வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைந்துள்ளதோ, அதற்கு அவரே தான் பொறுப்பாளி, வேறு யாரும் இல்லை என்று அறிந்தும் கொண்டோம்.

இந்த முழு உலகமும் கர்மத்தினால் நடைபெறுகிறது. (கர்மம் என்ற சொல் வினை (ஊழ்) என்ற பொருளையும், மற்றும் செயல் என்ற பொருளையும் தரும் என்பதை நினைவில் கொள்ளவும்). யார் என்ன செயல்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்களே அதற்கு ஏற்ற பலனை அனுபவிக்க வேண்டும். நாம் பலவாறு சிந்திக்கிறோம் / எண்ணுகிறோம். இது மனதின் செயல் (கர்மா). அது போல் நாம் பேசுகிறோம். அது பேச்சின் (மொழியின்) செயல் (கர்மா). உடலால் பல செயல்களைச் செய்கிறோம். அது உடலின் (மெய்) செயல் (கர்மா). இவை மட்டுமல்ல, நாம் செய்வது கர்மம். அனுபவிப்பதும் கர்மம். மற்றும் நம்முடன் சேர்ந்துக் கொள்வதும், சேர்ந்து தங்கியிருப்பதும் கர்மமே. இவ்வாறு நாம் பிறவியை நமது செயல்களாலேயே (கர்மத்தால்) நாமே உருவாக்கிக் (படைத்துக்) கொள்கிறோம். இந்த பிறவியை வளர்த்துக் கொள்கிறோம். ஆக பிறவிக்கும், பிறவி தொடர்வதற்கும் இரண்டிற்கும் காரணம் நாமே.

ஒவ்வொரு உயிருக்கும் அதுவே பொறுப்பாளி. ஒவ்வொரு உயிரும் ஜீவனும் தனித்தனியாக ஸத்தாவை (இருப்பு) உடையது.

ஒருவர் பிறரோடும், பிறபொருள்களோடும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பு கொள்வதால்; மனதில் எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. சிந்தனை பேச்சாக வெளிப்படுகிறது. அதற்கு ஏற்ப உடலால் செயல்படுகிறோம். இந்த சிந்தனை, சொல் செயல்களால் நமது பிறவி வளர்கிறது. சில சமயம் குறைகிறது.

கீதையில் கர்மம் மூன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஜைன தரிசனத்திலும் கர்மம் மூன்றாகக் கூறப்படுகிறது. இரண்டையும் காணலாம்.

நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களாக (கர்மங்களாக) இருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்கிறோம். அவற்றின் பலன் நமக்கு உடனே கிடைக்கிறது. நாம் காலையிலிருந்து மாலை வரை கர்மம் / செயல் செய்கிறோம். தினக்கூலிக்கு வேலை செய்பவர் மாலை யானதும், அதற்குரிய கூலியை வாங்கிச் செல்வர். நாம் எவ்வாறு கட்டுஞ் சொற்களால் திட்டினால் அவர் அதற்காக நம்மை அடித்து விடுவார். நாம் திட்டிய கர்மம் நமக்கு ஒரு வழியில் பயனைக் கொடுத்து சென்று விடுகிறது. இதற்குக் கிரியாவான் கர்மம் என்று பெயர். இவை போன்றன நாம் தினமும் செய்கிறோம். அதற்கான பலன் உடனே நம் கைமீது கிடைத்து விடுகிறது.

சுப கர்மமோ, அசுப கர்மமோ (நல்வினை, தீவினைகள்) உடன் பலன் தராத நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு பலன் தரும். அதிகமாகவும் தரும். அவை சஞ்சித கர்மம் (சஞ்சிதம் = சேர்க்கப்பட்டது) அவற்றில் சில கர்மங்களின் பலன் தினமும் கிடைக்கும், சிலவற்றின் பலன் பிறகும் கிடைக்கும்.

நாம் நமது செயல்களால் தேடிக் கொண்ட வினைகள் நம்முடன் நிகழ்காலத்திலும் இருக்கிறது சென்ற காலத்திலும் இருந்தது, எதிர்காலத்தில் எத்தகைய பலனைத் தரும் என்பது நிகழ்காலத்தை ஒட்டியே அமைகிறது. அதாவது நமது நிகழ்காலச் செயல்களைப் பொறுத்தது.

எந்த கர்மம் நமக்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு பலன் தருகிறதோ அதை சஞ்சித கர்மம் என்பர். எடுத்துக் காட்டாக கோதுமை விதைத்தால் 120 நாட்களுக்குப் பிறகு தான் பலன் (விளைச்சல்) கிடைக்கிறது. கம்பு விதைத்தால் 90 நாட்களுக்குப் பிறகு பலன் தரும். மாங்கொட்டை நட்டால் மரமாகி 5 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் பலன் தரும்.

நாம் பெற்றோர்களுக்கு எதாவது துன்பந் தந்தால், வருந்துமாறு செய்திருந்தால் அதற்கான பலன் அதே பிறவியில் நம் பிள்ளைகளாலேயே நமக்குத் திரும்பக் கிடைக்கலாம். உடனே கிடைக்காவிடினும் அதன் விளைவு நம் கண் முன்பே காண முடியும். விதை இன்று போடுகிறோம்; அதற்கான பலன் நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு கிடைக்கிறது.

ஒரு பையன் அவன் வீட்டிலிருந்த பழைய மண் பாத்திரங்களைப் பத்திரமாக ஓர் இடத்தில் வைத்தான். அதைப் பார்த்த அவன் தந்தை, “இந்த பழைய பாத்திரங்களை ஏன் பத்திரப்படுத்தி வைக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தப் பையன், “இந்தப் பாத்திரங்கள் என் தாத்தா பாட்டிக்கு சாப்பிட நீங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தவை, அவர்கள் பயன்படுத்தியவை. நீங்கள் வயோதிகராகும் போது உங்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக பத்திரப்படுத்தி வைக்கிறேன்” என்று கூறினான். உண்மையில் அப்படித்தான் நிகழும். நாம் இன்று செய்யும் செயல்களுக்கான பலன் உடனே கிடைக்கிறது. ஆனால் முழுமையாகக் கிடைத்து விடாது. சிறிது சிறிதாகச் சேர்ந்து கொண்டே அதற்கான பலன் பிறகு கிடைக்கும். இது மூன்றாவது வகை. இவ்வாறு மூன்று நிலைகளில் கர்மத்தின் செயல் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும்.

நாம் ஏற்கணவே சேகரித்து வைத்துள்ள கர்மத்தில் எவ்வளவு அனுபவிக்கிறோமோ, நிகழ்காலத்தில் செய்யும் செயல்களால் சேர்த்துக் கொண்ட கர்மத்தில் எவ்வளவு அனுபவிக்கிறோமோ அதை “ப்ராப்தம்” என்று கூறுவர். நாம் மாங்கன்று நட்டோம், கோதுமை, கம்பு, கேழ்வரகு போன்ற தானியங்களையும் விதைத்தோம். அவையவைகள் அவையவைகளுக்குரிய காலத்தில் விளைந்து பலன் கொடுக்கின்றன. அது போன்றே நமது வாழ்வின் கால அளவில்; சில சில கர்மங்கள் வந்து பயனைத் தந்து நீங்குகின்றன. சிறிது எஞ்சி இருக்கும். அவை நம்முடன்

இருந்து எதிர்காலத்தில் பயனைத் தரும். ஆனால் எந்த ஒரு சிறு கர்மமும் பலன் தராது விலகுவதில்லை. எதாவது ஒரு வடிவில் பலன் தந்தே கழியும். தனக்குரிய பலனை தந்தே தீரும். அந்தப் பயனை நாம் எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பிறகு காணலாம். அந்த கர்மம் எவ்வாறு நம்மோடு பந்தமாகிறது என்பது பற்றி அறிந்து கொள்வோம்.

இவை எங்கிருந்து வருகின்றன? அதை அழைப்பது யார்? இவை பலன் தரும் சக்தியை எவ்வாறு பெறுகின்றன? இவை நம்முடன் எவ்வளவு காலம் வரை இருக்கும்? இவற்றையெல்லாம் முடிவு செய்பவர் யார்? இவைகளைப் பற்றி நாம் சிந்தித்துத் தெளிவு பெற வேண்டும்.

இவை யாவும் தானாகவே (Automatic) இயல்பாக நடைபெறுகின்றனது. நாமே தான் நமது செயல்களினால் இவற்றை அழைத்துக் கொள்கிறோம் / சேர்த்துக் கொள்கிறோம். நாம் காலையிலிருந்து மாலை வரை எண்ணம், சொல், செயல் மூலம் செய்வன யவுமே நம்மோடு சேர்ந்துக் கொள்கின்றன. பிறகு நாம் அதற்கு அடிமையாகி விடுகிறோம். ஒருவருக்கு மற்றொருவரைத் திட்டிப் பேசும் பழக்கம் வளர்ந்து விட்டால் பிறகு அவரோடு அன்போடு பேச வராது. அவர் எப்போது பேசினாலும் அவரை அறியாமலேயே கடுஞ்சொற்கள் வந்த விடும். ஏனெனில் அவரிடம் அந்தப் பழக்கம் (ஸம்ஸ்காரம்) அக உணர்வில் தோய்ந்து கிடக்கிறது.

இந்த கர்மங்களை யாரும் அழைப்பது இல்லை இந்த கர்மங்களின் ஸம்ஸ்காரம் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே நம்மிடம் நாம் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு உள்ளோம். ஒரு முறை மழை பெய்து நீர் ஓடி பாதையாகிய பிறகு அடுத்த முறை மழை பெய்தால் அந்தப் பாதை வழியாகவே நீர் செல்லும், அது போன்றே நம்மிடம் ஸம்ஸ்காரம் படிந்து விடுகிறது. நாம் தொடர்ந்து மனம் மொழி, மெய் மூலம் ஸம்ஸ்காரத்திற்கு (பழக்கத்திற்கு) அடிமையாகி கர்மங்களை வரவழைத்துக் கொள்கிறோம்.

இவற்றோடு நமது மனதில் தோன்றும் காமம், கோபம், மானம், மாயை, லோபம் ஆகிய அனைத்து உணர்வுகளாலும் அவை நல்லனவாகவோ, தீயனவாகவோ எவ்வாறிருப்பினும், மந்தமாகவோ, தீவிரமாகவோ இருந்தாலும் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ செய்தாலும் அந்த உணர்வுகள் கர்மங்களின் பலன் தரும் ஆற்றலுக்குக் காரணமாகிறது.

ஒரு பண்டிதர் அற உபதேசம் செய்வதற்கு ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றார். அவர் ஆலயத்தில் நுழைந்த போது அங்கு எவரும் இல்லை. அங்கு ஆலயப் பணியாளரைப் பார்த்தார். பண்டிதர் வந்துள்ளார் என்று சொல்லி யாராவது நான்கு, ஐந்து நபர்களைக் கூட்டி வரச் சொன்னார். பணியாளர் சென்று சிலரை அழைத்து வந்தார். அவர்களில் முதலில் வந்தவரைப் பார்த்து நீங்கள் எப்படி வந்தீர்கள்? என்று பண்டிதர் கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் ரிக்ஷா ஓட்டுபவன், என்னை இவர் தான் அழைத்து வந்தார் என்று பணியாளரைக் காட்டினார். நான் உன்னைக் கூப்பிடவில்லை, நீ போகலாம் என்று அனுப்பி வைத்தார். இரண்டாவது நபர் இளைஞர், அவரைப் பார்த்ததும் அவர் இரயில் பயணச் சீட்டு பதிவு செய்பவர் என்பது நினைவு வந்தது. அவரை அழைத்து தனக்கு குறிப்பிட்ட இரயிலில் பயணச்சீட்டு முன் பதிவு செய்யுமாறு பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பினார். வந்த ஐந்து நபர்களில் முதலில் ஒருவரை தனக்கு எந்த ஒரு சம்பந்தமும் இல்லையென்று உடனே அனுப்பி விட்டார். இரண்டாம் நபருடன் சிறிது தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டார். எஞ்சியவர்களை உட்கார வைத்து சிறிது நேரம் தர்மம் சம்பந்தமாக கலந்துரையாடினார். ஒரு மணி நேரம் கழித்து அவர்களை வழியனுப்பினார். அவர்களில் ஒருவரை “நீங்கள் எங்கிருந்து வந்துள்ளீர்கள்?” என்று கேட்டு அவரது ஊரைத் தெரிந்து கொண்டார். பிறகு அந்த ஊரில் எனது உறவினர் இருக்கிறார் என்று கூற, அவரை உட்காருங்கள், சிறிது நேரம் பேசுவோம் என்று

கூறி அவரை மட்டும் நிறுத்தினார். மற்றவர்கள் உபதேசம் கேட்டுச் சென்று விட்டனர். அவர்களில் நின்றவர் ஒருவரே. அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து உறவினர்கள் என்று தெரிய வந்தது. அவர் பண்டிதரைப் பார்த்து நீங்கள் எங்கள் உறவினர். நீங்கள் இன்று என் வீட்டில் தங்கி உணவு அருந்திய பிறகு தான் செல்ல வேண்டும் என்று அன்புடன் வேண்டிக் கொண்டார். அவரைத் தன்னுடன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். இப்போது கூறுங்கள், அங்கு வந்த ஐவர்களும் பண்டிதருடன் எவ்வளவு நேரம் தங்க வேண்டியது என்பதை நிர்ணயம் செய்தது யார்? பண்டிதரே ஆவார். அதுபோன்றே கர்மத்தை நாமே அழைக்கின்றோம். எது எவ்வளவு காலம் நம்முடன் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் நாமே தான் முடிவு செய்கிறோம். மன வசன காயச் செயல்களால் அழைக்கிறோம். பிறகு நமது பரிணாமத்திற்கேற்ப உணர்வுகளுக்கேற்ப அவை பயன் தரும் சக்தியைப் பெறுகிறது. அதற்கேற்ப பலனையும் தருகிறது. இவ்வாறு கருமத்தின் செயல் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஏனெனில் நாம் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, உறங்கும் போது, உண்ணும் போது, என ஒவ்வொரு சமயமும் மனதால், பேச்சால் உடலால் ஏதாவது ஒரு செயல் செய்துக் கொண்டே இருக்கின்றோம். உறங்கும் போதும் உடலும் மனமும் ஏதாவது ஒரு செயல் செய்வதாகவே உள்ளன. ஆகையால் ஒரு கண நேரம் கூட எந்த உயிரும் வினையிலிருந்து விடுதலை அடைவதில்லை. அந்த கர்மம் நாம் செய்யும் கர்மமாக இருக்கட்டும், அனுபவிக்கும் கர்மமாக இருக்கட்டும். எதுவாயினும் ஒரு சமய நேரம் கூட அவை நிற்பதில்லை. வியாபாரம் நடைபெறும் ஒரு கடையில் வாடிக்கையாளர்கள் கூட்டம் தொடர்ந்து வந்துக் கொண்டிருக்கிறது. கடை முதலாளி நேரத்தோடு வீட்டிற்குச் செல்ல முடியவில்லை. காலங் கழித்து வந்தவர் தன் தாயினிடம் இன்று வாடிக்கையாளர்கள் கூட்டம்

தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அதிலேயே மூழ்கி விட்டேன் என்று கூறுவது போல் நாம் ஒரே கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறோம் என்று கூற முடியாது. அது போல் ஒரே வகையான கர்மத்தை செய்தக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறவும் முடியாது. வேறு வேறு வாடிக்கையாளர்கள் போல, வரிசையாக அவை வந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒன்றை அடுத்து மற்றொன்று, பிறகு வேறு ஒன்று என நாம் கர்மங்களைச் (செயல்களை) செய்துக் கொண்டே இருக்கின்றோம். அந்தச் செயல்கள் நல்லவையாக இருக்கலாம். சுப பரிணாமத்தில் (நல்ல எண்ணம்) செய்திருக்கலாம் அல்லது அசுப பரிணாமத்தில் செய்திருக்கலாம், செய்யலாம். அதே போல் தீவிர பரிணாமத்திலும் செய்யலாம், மந்தபரிணாமத்திலும் செய்யலாம், செய்தும் இருக்கலாம். மேலும் தெரிந்தே செய்யலாம், தெரியாமல் அஞ்ஞானத்தினாலும் செய்யலாம். ஆனால் நிரந்தரமாகச் செய்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். இடையீடு இன்றி தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கிறது. நாம் இதை இன்று தான் தொடங்கினோம் என்பதில்லை. நமது ஜீவனோடு உடன் தொடர்ந்து வருகிறது. நமது உடல், மனம், பேச்சு ஆகியவற்றின் செயல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. இம் மூன்றின் செயல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருப்பதால் இவை இருக்கும் வரை கர்மமும் வந்து கொண்டே இருக்கும். எதுவரை நம்மிடம் ஏதாவது ஒரு நல்ல அல்லது தீய பாவம் (உணர்வு) இருக்குமோ, கோபம், மானம், மாயை, லோபம் ஆகிய விகார உணர்வுகள் உள்ளே இருந்துக் கொண்டிருக்குமோ அதுவரை வினை / கர்மம் சேர்ந்துக் கொண்டே தான் இருக்கும். இது வினையின் செயல். இவ்வாறான வினையின் நிகழ்விற்குப் பொறுப்பாளர் யார்? என்பதைப் பற்றி சிறிது சிந்திக்க வேண்டும்.

இவ்வாறான வினையின் தொடர் நிகழ்விற்குப் பொறுப்பாக மூன்றைக் கூற வேண்டும். ஒன்ற நம்முடைய ஈடுபாடு (ஆசக்தி) மற்றும் மோகம். இவற்றிற்கு நாம்

அடிமையாகி உள்ளோம். இவை நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்து இருப்பன. இவை தற்போது நம் கையில் இல்லை.

இரண்டாவது நம்முடைய நிகழ்கால முயற்சி. அவை நல்லவையாகவோ, தீயவையாகவோ இருக்கலாம். இவை கர்ம பந்தத்தில் / வினைக் கட்டின் ஒரு பங்குதாரர் எனலாம். இந் நிகழ்காலச் செயல்கள் நல்லவையோ, கெட்டவையோ அது நம் கையில் உள்ளது. மோகம் மற்றும் ஆசக்தி (தீவிர விழைவு) விஷயத்தில் நாம் பிறவசத்திலிருந்தாலும் இரண்டாவது கூறிய நிகழ்காலச் செயல்கள் நம் வசத்தில் இருக்கிறது.

மூன்றாவது இந்த கர்ம பந்தம் கவனமின்மை, விழிப்பின்மை மற்றும் அஞ்ஞானத்தின் தொடர்பால் ஆகும். இது மூன்றாவது பங்குதாரர். இதுவும் நம் வசத்தில் இருக்கிறது. மூன்றில் இரண்டு நம் வசத்தில் உள்ளன. (மூன்றாவதில் சிறிது தான் பிறர் வசத்தில் இருக்கும்) இம்மூன்றில் நம் ஆளுமைக்கு வராததைப் பற்றி சிறிது சிந்திப்போம்.

நம்முடைய இந்த மோகம் மற்றும் ஆசக்தி நம்மைத் தூண்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. என்ன ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறாய், ஏதாவது செய், ஏதாவது செய் என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆகையால் நாம் அதற்கு அடிமையாகிவிட்டோம். நல்லதோ, கெட்டதோ ஏதாவது ஒன்றில் ஈடுபடச் செய்வது இந்த மோகம் தான். எனவே நாம் நல்லது கெட்டது (சுபம் - அசுபம்) இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நடுநிலை உணர்வோடு வாழ வேண்டும். இது நம் நினைவிற்கு வருவதில்லை. நமது மோகம் எப்போதும் செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கத் தூண்டுகிறது. நமது ஆசக்தி எப்போதும் பிறவிக்கான செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுகிறது. மோகம் சிறிது நேரம் தணியும் போது; உலகியல் காரியங்களில்; “நிறையவே செய்தாகி விட்டது (too enough), இனி நம்மால் முடியாது, எதுவரை நான் இவற்றைச் செய்வது” என்று வெறுப்புற்று

விட்டு விடுகிறோம். ஆகவே விருப்பத்தோடு செய்தாலும், வெறுப்போடு செய்தாலும் நமது கர்ம பந்தத்திற்கு இது பெரும் காரணமாகிறது.

இந்த மோகம் என்பது என்ன? ஆசாரிய தேவர்தன் அதன் லட்சணத்தைக் கூறியுள்ளார். அரஹந்த பகவான் மீது நம்பிக்கையின்மை, மற்றும் உயிர்களின் மீது கருணையின்மை இவையே மோகத்தின் லட்சணம் ஆகும். இவை பற்றி சற்று சிந்தித்தால் மோகத்தை விட முயற்சிக்க இயலும்.

அரஹந்த பகவான் மீது நம்பிக்கையின்மை:

அரஹந்த பகவான் எனில் தனது தூய நிலையை அடைந்துவிட்டவர். விருப்பு வெறுப்புகளில் இருந்து விடுபட்டவர் வீதராகி. விருப்பு வெறுப்பு மீது ருசி (விருப்பம்) இன்மை வீதராகத் தன்மை ஆகும். பிறவி உலகில் விருப்பத்தோடு இருப்பதற்குப் பெயர் மோகம். இதற்கு நேரான பொருள் என்னவென்றால், விருப்பு வெறுப்பில் ருசி உடையவராக இருந்ததல். காலை முதல் மாலை வரை விருப்பு வெறுப்புகளோடு செயலாற்றாதல். இதுவே நமது வினை சேர்க்கையில் பெரும்பங்கு வகிப்பது.

இரண்டாவது நாம் நமது சுகத்திற்கான சாதனங்களைச் சேர்ப்பதற்காக நம்மிடம் இரக்கம், கருணை இல்லாமல்போவது. இரக்கம் கருணை இல்லையென்றால் அங்கு மோகம் இருக்கிறது என்று பொருள். சரி இந்த மோகத்தைவிட என்ன செய்ய வேண்டும்?

அரஹந்த பகவான் மீது அல்லது வீதராகத் தன்மை மீது உறுதியான நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். நமது விருப்பத்தை வளர்க்கும் விருப்பு வெறுப்பிற்குக் காரணமானவைகளில் இருந்து விலகி இருத்தல் வேண்டும். எத்தகைய செயல்களினால் நமது விருப்பு- வெறுப்பு அகலுமோ அவற்றை நாள் முழுதும் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும். அது போன்றே தயை மற்றும் கருணை உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் எப்போதும் தயை மற்றும் கருணை உடையவர்களாக

இருக்க வேண்டும். அதனால் இந்த மோகத்தை வெற்றி கொள்ள முடியும்.

ஓர் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் நம்மிடம் தயை மற்றும் கருணை எவ்வாறு இல்லாமல் போகிறது என்று பார்க்கலாம். ஒரு பிச்சைக்காரன் கிராமத்திலிருந்து நகரத்திற்கு புதிதாக வந்தான். நகரத்திற்குப் புதியவன் என்பதால் எந்தக் கடையில், எந்த வீட்டில் பிச்சை கிடைக்கும், எங்கு கிடைக்காது என்று அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அங்கு வாழ்ந்து வரும் பழைய பிச்சைக்காரர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த விஷயம். புதிதாக வந்த அந்த பிச்சைக்காரன் ஒரு கடையில் பிச்சைக் கேட்டான்.

அந்தக் கடைக்காரனோ இதுவரை எவருக்கும் பிச்சைதராதவன். கருமி. புதியவன் அங்கு பிச்சையெடுப்பதை பழைய பிச்சைக்காரர்கள் தூரத்திலிருந்து வேடிக்கைப் பார்த்து தங்களுக்குள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தக் கடைக்காரன் பொருளாசை மிக்கவன். பண ஆசையால் சரியாக சாப்பிடுவது கூட இல்லை. அவனிடம் மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பது என்னும் பேச்சிற்கே இடமில்லை. பிச்சைக்காரர்களைத் திட்டி அனுப்பி விடுவான். எனவே யாரும் அவன் கடைக்குப் பிச்சை யெடுக்கச் செல்வதில்லை. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு பிச்சைக்காரன் வந்து நிற்கவே; “என்ன வேண்டும்? என்று கேட்டான்”. பிச்சைக் காரனோ; “ஏதாவது கொடுங்கள் ஐயா! இன்று தான் இந்நகரத்திற்கு வந்துள்ளேன்” என்று பிச்சைக்காரன் கூறினான். கடைக் காரனுக்கு அவனை கிண்டல் செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியது. பிச்சைக்காரனைப் பார்த்து; “எனது இரண்டு கண்களைப் பார், இரண்டில் எது அசல், எது பொருத்தப் பட்ட கண் என்று கூறு பார்க்கலாம்” என்றான். அதைக் கேட்ட பிச்சைக்காரன்; அவருடைய கண்களைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்து விட்டு; பிச்சைக்காரன் பலரது கண்களைப் பார்த்த அனுபவம்; “ஐயா! உங்களது இடது

கண் அசல், வலது கண் பொருத்தப்பட்டது” என்றான். இதைக் கேட்ட கடைக்காரன் அசந்து போனான்.

இவன் கண்டுபிடிக்க மாட்டான், அதையே சாக்காக வைத்து விரட்டி விடலாம் என்று நினைத்திந்தான். அவன் சரியாக சொல்லி விட்டதால் ஏதாவது கொடுத்தே தீர வேண்டும், கொடுப்பதாக ஏற்கெனவே வாக்குக் கொடுத்திருந்தான். ஆகையால் கடைக்காரன் சிரித்துக் கொண்டே கூறினான்; “நீ இன்று ஜெயித்துவிட்டாய். என் மனம் உனக்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது” என்றார். தூரத்திலிருந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பழைய பிச்சைக் காரர்கள்; ஏதோ தர இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தக் கடைக்காரர் பிச்சைக் காரனிடம், “நீ எப்படி அசல் மற்றும் பொருத்திய கண் என்று கண்டு பிடித்தாய்? எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. இதற்கு மட்டும் பதில் கூறு” - என்றார்.

அதற்குப் பிச்சைக்காரன், “ஐயா, உங்கள் பொருத்திய கண்ணில் சிறிது கருணை தெரிகிறது, ஆனால் அசல் கண்ணில் கருணை இல்லாததோடு, அதில் போகமும், ஆசை உணர்வும் பிரதி பலிக்கிறது. ஆகையால் அதை அசல் என்று கூறினேன்” என்றான்.

இந்த எடுத்துக்காட்டின் மூலம் நமது மோகம் நமது கருணை உணர்வை அழித்து விடுகிறது என்பதை அறியலாம். நமது இயல் குணங்களிலிருந்து இந்த மோகம் நம்மை வேறுபடுத்திவிடுகிறது. நம்மை விதராகத் தன்மையிலிருந்து விலக்கிவைக்கிறது. ஆகையால்தான் ஆசாரியர்கள்; வீதராகத் தன்மையில் விருப்பம் கொள்ளாதிருப்பதற்கும், எங்கு தர்மம் பற்றிய சர்ச்சை நடைபெறுகிறதோ, ஆன்மாவின் நலன் பற்றிப் பேசப்படுகிறதோ, அங்கு உற்சாகம் காணப்படாமல் இருப்பதற்கும், உலகியல் சார்ந்த செயல்களில் அதிக விருப்பம் காணப்படுவதற்கும் மோகம் காரணம் என்று கூறினார்கள் போலும். எங்கு

கருணை வைக்க வேண்டுமோ, அங்கு நமது ஆசை (மோக) உணர்வு; “நில், எவ்வளவு காலம் கருணையோடிருப்பது, எவர் எவர் மீதெல்லாம் கருணைவைப்பது? போதும்” என்று மோகம் கூறுகிறது. **ஆகையால் கர்ம பந்தத்திலிருந்து தப்பிக்க இந்த மோகத்தை வெற்றி கொள்வது அவசியம்.** அடுத்து நிகழ்கால முயற்சியைப் பற்றிக் காணலாம்.

அதிகாரம் - 3

வினைக்கட்டிலிருந்து தப்பிக்க முதலில் மோகத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்று பார்த்தோம். இரண்டாவது நாம் நிகழ்காலத்தில் நல்லது செய்ய வேண்டுமா? தீயது செய்ய வேண்டுமா என்பதில் தெளிவு வேண்டும். இது நாமே முடிவு செய்வது. எனவே இந்த முடிவை செய்வது நமது ஆளுமைக்கு உட்பட்டது. நல்லதோ, கெட்டதோ முன் செய்த வினை தூண்டினாலும், நமது அந்தராத்மாவின் குரலை முற்றும் அழித்துவிடாது. திருடனின் மனம் கூட சில சமயம் திருடுவது கூடாது எனத் தடுக்கும். ஆனால் நிகழ்காலத்தில் நல்லது செய்ய வேண்டுமா, தீயது செய்ய வேண்டுமா என்ற முடிவு நம் கையில் தான் உள்ளது. முழு அதிகாரம் நம்மிடமே உள்ளது. நம் முன்னால் நல்ல செயல் தீய செயல் இரண்டும் உள்ளன. எனவே நமது பார்வை தீயவை பக்கம் செல்லக் கூடாது.

மூன்றாவது இந்த வினைக் கட்டின் நிகழ்வு எப்போதும் இடையீடின்றி தொடர்ந்து நடந்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. ஆனால் நாம் தான் அந்த நிகழ்வைப் பற்றி சரியாக அறிந்து கொள்வதில் பின் தங்கியுள்ளோம். வினைக் கட்டு - கர்ம பந்தம் - எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் தான் அதைத் தடை செய்ய முடியும். எனவே இதில் மூன்றாவது பங்கும் நம் வசமே இருக்கிறது. கர்ம பந்தம் பற்றி ஞானம் அதிகமாக வரும்போது நாம் அவற்றிலிருந்து தப்பிக்க முயற்சி செய்ய முடியும்.

ஆசார்ய ஸ்ரீ கூறிய ஒரு எடுத்துக்காட்டைக் காணலாம். மடாவரா என்ற ஊரில் ஒரு பெரிய பண்டிதர் இருந்தார். பண்டிட் ஹீராலால் சித்தாந்த சாஸ்திரி என்பது அவர் பெயர். கரணானுயோக சாத்திரத்தில் அவர் பெரும் புலமை பெற்றவர். கர்ம சித்தாந்தம் பற்றிய விரிவான ஞானம் பெற்றவர். அவர் நாள்தோறும் உபதேசம் செய்வார். “வினை எவ்வாறு கட்டுகிறது? நமது பரிணாமத்தை (எண்ணங்களை) ஒட்டியே கட்டுகிறது. தீவிரமாகவோ, மந்த மாகவோ, தெரிந்து செய்ததாகவோ அறியாமல் செய்ததாகவோ எவ்வாறாயினும் அதற்கேற்ப வெவ்வேறு நிலையில் கர்ம பந்தம் ஆகிறது” என்பதையெல்லாம் விளக்கிக் கூறுவார். அவர் உபதேசம் செய்த மண்டபத்தில் ஒருநாள் ஒரு ஏழையும் அமர்ந்து கேட்டான். அன்று முதல் அவர் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்டு வந்தான். அவன் வீட்டிற்குச் சில வீடுகள் தள்ளி ஒரு வீட்டில் தவிடு மூட்டைகளை அடுக்கி வைத்திருந்தனர். அதில் ஒரு மூட்டையை யாரும் காணாதபோது தூக்கி வந்துவிட்டான். அந்த தவிட்டு மூட்டையில் சிறிய பொத்தல் இருந்தது. அதிலிருந்து தவிடு அவன் தூக்கி வந்த வழிநெடுக சிறுகோடு போல சிந்தி இருந்தது. அதனால் அவன் எளிதாகப்பிடிபட்டான். அவனை பஞ்சாயத்தார் முன் நிறுத்தினர். வேறு வழியின்றி தான் திருடியதை ஒப்புக் கொண்டான். அங்கு இருந்தவர்கள் இவன் நாள்தோறும் அறவுரை கேட்கிறான். இருந்தும் திருடுகிறானே என்று ஆச்சாரியமாகப் பார்த்தனர். பஞ்சாயத்துத் தலைவர் அவனை ஏன் திருடினாய் என்று கேட்டார்.

அதற்கு அவன், “ஐயா! நான் உணவு உண்டு மூன்று நாளாகிறது. உண்ண எதுவும் இல்லை. தண்ணீர் குடித்து நானும் என் மனைவியும் எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டு வருகிறோம். எங்கள் குழந்தை பாலின்றி அழுகிறது. அவனுக்குப் பால் வேண்டும், ஒரு தவிடு மூட்டையை விற்றால் சில நாட்களாவது பால் வாங்கித் தரலாம். ஓரிரு நாட்களில் நான் ஏதாவது வேலை தேடிக் கொள்ளலாம்

என்று எண்ணியே திருடினேன்” என்றான். மேலும், “எனக்கு அதிக பண ஆசையில்லை. பண்டிதர் தம் அற உபதேசத்தில் தீவிர பரிணாமத்தினால் அதிகமாக தீவிரமான கர்மம் பந்தமாகும். கஷாய உணர்வுகளை, ஆசையை எப்போதும் குறைவாக கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பார். நான் திருடச் சென்ற இடத்தில் கைக்கடிகாரம், தங்க மேதிரம் இருந்தது. அவைகளை எளிதாகத் திருடியிருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத் தேவை குழந்தைக்குப் பால். அதற்கு ஒரு மூட்டைத் தவிடு போதும். ஆகையால் நான் அதை மட்டும் எடுத்து வந்தேன்” என்று விளக்கம் அளித்தான்.

கர்ம பந்தம் பற்றிய அறிவு கர்ம பந்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு மந்தமாக்குவதற்கு உதவுகிறது என்பதை இந்த எடுத்துக்காட்டின் மூலம் நாம் அறியலாம். நாம் இந்த கர்ம பந்தம் பற்றி நன்கு அறிந்து தெளிவாக விழிப்புடன் இருந்தால் கர்ம பந்தத்திற்கான செயலை நாம் விரும்பியவாறு மாற்றிக் கொள்ள முடியும். நாம் பலவீனமானவர்கள் இல்லை. நாம் நமது மோகம் மற்றும் ஆசுத்திக் காரணமாக சிறிது பலவீனம் உடையவர்களாக இருந்தாலும், நமது நிகழ்கால நன்முயற்சி மற்றும் அதைப் பற்றிய அறிவு மூலமாக அந்த வினையில் வேண்டிய மாற்றம் செய்யலாம். நாம் நமது முயற்சியை நன்னெறியில் செலுத்தி அறிவை வளர்த்து, மோகத்தைக் குறைத்தால் வீதராகத் தன்மை மீது விருப்பம் மற்றும் நம்பிக்கைக் கொண்டால் இந்த வினைக்கட்டினை நாம் மாற்றலாம்.

நாம் தினமும் கர்மம் செய்கிறோம். மனத்தினால் செய்கிறோம், பேச்சினால் செய்கிறோம், உடலால் செய்கிறோம். இது மட்டும் அல்ல, நாம் செய்த கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறோம். உடனே அனுபவிக்கலாம், பிறகும் அனுபவிக்கலாம். அது மட்டுமல்ல கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கும்போது நாம் எப்படி பரிணாமம் (உணர்வு) கொள்கிறோமோ எப்படி முயற்சி செய்கிறோமோ தவறான அல்லது நன்றாக கொள்ளும்

பாவத்தினால் எதிர்கால கர்மங்களும் அமைகின்றன. கர்மம் எனக்கு அது விரும்பியதைத் தருகிறது அல்லது நான் விரும்பியதைத் தருகிறது என்ற இரண்டு கருத்தும் முழுமையானதல்ல. அதை புரிந்து கொள்ள கர்மத்தின் செயல்களை ஆராய வேண்டும். அறியாமையை நான் அகற்ற வேண்டும். என்னுடைய முயற்சியை சரியான திசையில் நான் செலுத்த வேண்டும். இவை இரண்டும் என் ஆளுகையில் இருக்கிறது. அதை அனுபவிக்க நான் தயார் என்று தன்னுடைய மனத்தில் திடமான நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவதாக நான் சரியான முயற்சி செய்து நான் விரும்பிய பலனைப் பெற வேண்டும் என்பதும் சரியில்லை. நான் விரும்பும் செயல்களில் கருமம் தடை செய்ய மட்டும் முடியுமே தவிர நான் விரும்பிய பலனை அது தருவதில்லை. நாம் கர்மவாதியாகவோ, பாக்கியவாதியாகவோ, புருஷார்த்தவாதியாகவோ (முயற்சியால் வெற்றி) ஆகிவிடக் கூடாது. இந்த மூன்றையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கர்மம் அது விரும்பியதை தருகிறது என்பது கர்மவாதம் ஆகி விட்டது. நான் விரும்பியதை முயற்சி செய்து அதனிடமிருந்து பெற்று விடுவேன் என்பது புருஷார்த்த வாதமாகும். இது அகங்காரத்தைத் தந்து விடுகிறது. அல்லது என்னுடைய பாக்கியமே அப்படி தான் இருக்கிறது. என் தலையில் எப்படி எழுதப்பட்டுள்ளதோ அப்படி நடக்கிறது என்று நம்பி நியதி வாதத்தில் இருந்து விடுவதும் சரியில்லை. இந்த மூன்றையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கர்மம் என்பது என் முன்னால் தட்டில் வைக்கப்பட்டுள்ள உணவைப் போன்றது. ஆனால் நான் எதை உண்பது. எவ்வளவு உண்பது, எப்படி உண்பது. எப்போது உண்பது ஆகியவை என் முயற்சியினால் செய்வதாகும்.

கர்மம் என் முன்னால் தட்டில் வைக்கப்பட்ட உணவைப்போன்றது. அது வேறு எந்த பாதையும் தரவில்லை. நான் வீட்டிலிருந்து வேர்க்கடலையை எடுத்து

வருகிறேன் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதை அப்படியே சாப்பிட வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. அதை ஊற வைத்து சாப்பிடலாம், வறுத்துச் சாப்பிடலாம். அந்த முயற்சி என்னிடம் தான் இருக்கிறது. கர்மம் வேர்க்கடலையைப் போல என்னிடத்தில் வந்துள்ளது. நான் என் வீட்டில் மாமரம் வைத்துள்ளேன் என்றால் அதில் வரும் மாங்காயை அப்படியேயும் சாப்பிடலாம், பழுக்க வைத்தும் சாப்பிடலாம். அதில் எந்த கட்டாயமும் இல்லை.

ஒரு விவசாயி பயிர் (விவசாயம்) செய்து வந்தார். அவருக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் விளைச்சலில் ஏதாவது ஒரு கஷ்டம் வரும். ஒரு ஆண்டு பூச்சி தொல்லை யால் விளைச்சல் குறையும். ஒரு ஆண்டு சரியாக மழை பொழியாது. சில சமயம் அதிக மழையினால் பயிர்கள் அழுகி விடும். ஆகையால் அவர் மிகவும் துன்பம் அடைவார். மற்றவர்கள் அவருக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவார். ஒரு ஆண்டு சரியான மழை பொழிந்தது. வெள்ளமோ, பூச்சித் தொல்லையோ இல்லாமல் விளைச்சல் நன்றாக காணப்பட்டது. அவர் அதை அறுவடையும் செய்தார். ஆனாலும் சென்ற ஆண்டுகளில் அடைந்த துன்பம் போலவே இப்போதும் துன்பத்தோடு காணப்பட்டார். அதைப் பார்த்த மற்றவர்களுக்கு வியப்பாகிப் போய் விட்டது. ஏன் துன்பமாக இருக்கிறாய்? தானியம் நன்றாக விளைந்து இருக்கிறதே என்று கேட்டனர். அதற்கு விவசாயி, இந்த ஆண்டு விளைச்சல் ஏன் கெடவில்லை என்று தான் கவலையாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் தானியம் கெட்டுப் போனால் கால் நடைகளுக்கு தீவனமாக வைப்பேன். இந்த ஆண்டு கெட்டுப் போகாததால் கால்நடைகளுக்கு தீவனம் இல்லாமல் போய் விட்டது. அதற்காக தான் கவலைப் படுகிறேன் என்றாராம். அதுபோல நீங்கள் எல்லாம் கிடைத்திருந்தபோது கூட துன்பமாக இருக்கின்றீர்கள். இது உங்களது கர்மம் இல்லை. கர்மம் உங்களுக்கு எல்லா

வசதிகளையும் தந்து இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் அதிலிருந்து துன்பத்தை மட்டும் கண்டுபிடித்து அதை அடைவது உங்களுடைய முயற்சிதான். நீங்கள் துன்பம் வந்தபோதும் அதற்கு முக்கியத்துவம் தராமல், அதைப் பற்றி கவலைப்படாமல் உங்களுடைய கடமைகளைச் செய்து கொண்டு இருந்தீர்களானால் கருமம் தான் விரும்பிய பலனை எப்படித்தரும்? பலனைக் கொடுத்தாலும் அது விரும்பிய பலனை கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் நாம் எப்படி கர்மத்தைக் கட்டிக் கொண்டோமோ அப்படியே அதை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. இதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நாம் நமது வீட்டின் மேல் நீர்த் தொட்டி வைத்துள்ளோம். அதிலிருந்து குழாய் மூலம் வரும் நீரைப் பயன்படுத்துகிறோம். குளிர் காலத்தில் குளிப்பதற்காக குழாயைத் திறந்தால் குளிர்ந்த தண்ணீரே வருகிறது. அந்த நீரை அப்படியே குளிக்க பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற நிலை இல்லை. வெயில் நன்றாக வந்த பிறகு தண்ணீர் சிறிது சூடான பிறகு திறந்து குளிக்கலாம் அல்லது ஹீட்டர் மூலம் சூடுபடுத்தி குளிக்கலாம். ஆகையால் எதுவரை குழாயில் நாம் விரும்பும் தண்ணீர் வரவில்லையோ அதுவரை அந்த நீர்த்தொட்டியில் உள்ள தண்ணீரை வேறுவிதமாக மாற்றி பயன் கொள்ள முடியும். அதுபோல கர்ம பலன் தருவதற்கு ஒரு க்ஷண நேரம் முன் வரை அது நம் வசம் உள்ளது. அதை வேறு விதமாக மாற்றலாம். **அதை சங்கிரமணம் என்று அழைப்பார்.** உதயத்திற்கு வருவதற்கு முன்பு வரை அதன் சக்தியை குறைத்து அல்லது வேறு விதமாக மாற்றி அதன் பலனை அனுபவிக்க முடியும். அது நம் வசம் உள்ளது. இதுவும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது.

வினைக் கோட்பாடு பற்றிய அறிவு மிகவும் அவசியமானது. ஏனெனில் அது பற்றிய அறிவு இல்லாததால் என்னுடைய முயற்சியின்மை (புருஷார்த்தம் இன்மை) அதிகமாகிறது. முயற்சியின்மை காரணமாக என்னுடைய மோகம் என் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

பிறகு என்கையில் எதுவும் இல்லாம் நான் அடிமையாகி விடுகிறேன்.

மோகம் என்னை அடிமையாக்கி விடுகிறது. எப்போதெனில் நான் அறியாமையை வளர்த்துக் கொண்டு முயற்சியற்றவனாக ஆகிவிடும் போது. இதற்கு மாறாக நான் அறியாமையை விலக்கி, முயற்சியை (புருஷார்த்தம்) மேற் கொள்வோமேயானால் மோகம், ஆசக்தி என்னை என்ன செய்து விடும்? ஏனெனில், இந்த உலகில் தானே தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றி தங்களுக்கும் நன்மை செய்து கொண்டு, அனைத்து உயிர்களுக்கும் முக்திக்கான உபாயத்தைக் கூறியுள்ளனர். அவர்கள் தங்களுடைய முயற்சியால் தானே அப்படிச் செய்தனர். அறியாமை காரணமாக கட்டிய வினைகளை அறியாமையிலிருந்து கொண்டு அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எந்த நியதியும் இல்லை. அவற்றை ஞானத்தோடு அனுபவிக்கவும் முடியும். தவறாக ஒரு தீயவனுக்கு அழைப்பு அனுப்பிவிட்டோம் என்பதற்காக அந்த தீயவனுக்காக காத்திருந்து அவனை உபசரித்து வீட்டில் கொண்டாட வேண்டும் என்று எந்த நிர்ப்பந்தமும் கிடையாது. அவன் வந்தாலும் அவன் திரும்பவும் வராதவாறு எப்படி உலகியலில் பார்த்துக் கொள்கிறோமோ அப்படியே நாம் நம் கருமம் மீதும் செய்ய முடியும்.

Creation is not more than the creator எந்த ஒரு படைப்பும் படைப்பாளியைக் காட்டிலும் பெரியதாக இருக்க முடியாது. கர்மம் என்னுடைய படைப்பு. அது என்னுடைய முதலாளி இல்லை. அது என்னால் உருவாக்கப்பட்டது. நான் என்னுடைய எண்ணம், என்னுடைய மனம் மற்றும் உடல் செயல்களால் அவற்றை அழைத்தேன். என்னுடைய உணர்வு மற்றும் சிந்தனையால் அவற்றைச் சக்தி உடையதாக மாற்றினேன். நான் இப்போது என்னுடைய உணர்வுகளையும், சிந்தனைகளையும் மாற்றி அவற்றின் சக்தியை அழிக்கவும் முடியும். அவைகளின் சக்தியைக் குறைக்கவும் முடியும். நான்

என்னுடைய எண்ணம், பேச்சு, செயல்களை நன்றாக வைத்துக் கொண்டு, அவை வருவதை தடுக்கவும் முடியும். ஆனால் இவை எல்லாம் பற்றிய அறிவுவர வேண்டும். நான் அந்த கர்மங்களின் பலனைப் பெறாமலும் இருக்க முடியும். நான் விரும்பினால் அவைகளின் ஸ்திதி (இருப்புக் காலம்) அனுபாகம் (பலன் தரும் சக்தி) ஆகியவற்றை பலவீனமாக்க முடியும். இந்த கர்மங்கள் நான் சேர்த்தவை. ஆகையால் எனக்கு அவை மீது அதிகாரம் இருக்கிறது. அவைகளை என் விருப்பம்போல மாற்ற முடியும். ஆனால் இதில் மிகவும் நம்பிக்கை வர வேண்டும். இதில் முயற்சி செய்யும் விருப்பமும் வரவேண்டும்.

நான் கருமத்திற்கு விதி (Rule) படைத்தவன். கர்மம் எனக்கு விதியாகாது. இதை மிகவும் கவனமாக நினைவில் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் கர்மங்களினால் குறைவாகவே பலன்கிடைக்கிறது. ஆனால் முயற்சி இன்மை காரணமாக நாமே அதை பெரியதாக ஆக்கிக் கொள்கிறோம். அற்ப பலனைத்தரும் கர்மங்களை நாம் பெரியதாக்கி கொள்கிறோம். ஸாதாவேதனீய வினை உதயம் இருக்கும்போது கூட முயற்சியின்மை காரணமாக நாம் அதில் கூட துன்பத்தை அடைய முடியும். அதுபோல துன்பம்தரும் அஸாதா வேதனீயகர்மம் உதயத்தில் இருக்கும்போது கூட சமதா பாவத்தோடு அதை அமைதியாக எதிர்கொண்டு கழிக்க முடியும். ஆகையால் வினையின் பிடியில் நான் இல்லை.

நாம் வினைகளைக் கட்டும் போது, நமது பரிணாமத்தில் அறியாமை காரணமாக மற்றும் தீவிரத் தன்மை காரணமாக பின்னர் மாற்ற முடியாத, அப்படியே பலன் தரும் வினைகளைக் கட்டியிருந்தால் கூட, அந்த வினைகளை ஜிநேந்திர பகவானின் பிம்ப தரிசனத்தினால் மட்டுமே அழித்திட முடியும். இந்த உபாயம் நம்கையில் தான் இருக்கிறது. ஜிநபிம்ப தரிசனமே நேராக சமவ சரணத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பகவானின் தரிசனம் பற்றிகூறவில்லை. அவருடைய உருவம் (Image) அவரு

டைய பிம்பம் தரிசனத்தால் மட்டுமே இதை சாதிக்க முடியுமெனில் வினையை அழிப்பது எப்படி நம்கையில் இருக்கிறது என்பதை உணர முடிகிறது. வினையைக் கட்டுவதும் என் கையில் தான் இருக்கிறது, அதை அழிப்பது என் கையில் தான் இருக்கிறது.

ஒரு கலைஞன் இருந்தான். அவனது தொழில் கைவிலங்கு செய்வது. அந்த கைவிலங்கில் தன் முத்திரையைப் பதிப்பான். அவன் செய்யும் விலங்கினை யாராலும் உடைக்க முடியாது. இந்த விஷயம் வெகுதூரம் வரை பரவியிருந்தது. அதனால் அந்த தொழிலில் அவன் மிகவும் பிரபலமடைந்திருந்தான். இது காரணத்தால் அவன் பெருமிதமடைந்திருந்தான். “எனது விலங்கை எவராலும் உடைக்க இயலாது” என்று உறுதியான நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் அவன் செய்த ஒரு குற்றத்திற்காக கைது செய்து கைவிலங்கு மாட்டினர். அதற்காக அவன் எவ்வளவு வருத்தமும், அச்சமுமின்றி காணப்பட்டான். அதற்குக் காரணம்; “என்னால் எந்தவித விலங்கையும் எளிதாக உடைத்துவிட முடியும், என்னால் செய்யப்பட்ட விலங்கைத் தான் எவராலும் உடைக்க முடியாது” என்ற நம்பிக்கைதான்.

அவனைக் கைது செய்து அழைத்துக் கொண்டு போகும்போது வழியில் ஒரு துறவி அவனைக் கண்டு வியந்துபோனார். கைதாகிப் போகும்போது கூட மகிழ்ச்சியாகப் போகிறானே என்ன காரணம் என அறிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டார். அவனைத் தனியே அழைத்து அதற்குக் காரணம் கோட்டார். அதற்கு அவன்; “உலகில் யார் செய்த விலங்கையும் என்னால் எளிதாக உடைத்து விட முடியும். அந்தக் கலையில் நான் வல்லவன். சமயம் வாய்க்கும்போது விலங்கை உடைத்துவிட்டு தப்பிக்க முடியும். எனவே எனக்கு எந்த பயமும் இல்லை” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான். சிறிது தூரம் சென்றதும் திடீரென அழ ஆரம்பித்தான். அவனது அழுகுரலைக் கேட்ட துறவி;

அவனருகில் சென்று என்ன ஆயிற்று? ஏன் அழுகிறாய்? இந்த விலங்கை உடைக்க முயற்சி செய்யவில்லையா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் “என் வாழ்க்கையே பறி போய் விட்டது. சிறையிலேயே என் காலம் கழியப் போகிறது” என்று கூறி அழுதான்.

அதற்குத் துறவி; “நீ எளிதில் எல்லா விலங்கையும் உடைக்க வல்லவன்” என்று கூறினாயே என்றார்.

அதற்கு அவன்; “யார் செய்த விலங்கையும் உடைத்து விடுவேன், நான் செய்த விலங்கை எவராலும் உடைக்க முடியாது. இது நான் செய்த விலங்கு. அதற்கான முத்திரை உள்ளது” என்று கூறினான்.

ஆனால் அதுபோல கருமம் இல்லை. அதற்கு மாறாக உள்ளது. நான் கட்டிக் கொண்டவினை எனும் விலங்கை நான் மட்டுமே உடைக்க முடியும். வேறு யாராலும் உடைக்க முடியாது. மேலும் என்னால் பிறருடைய வினையாகிய விலங்கை உடைக்க அழிக்க முடியாது. என் அன்புத் தாயின் கருமத்தையே என்னால் அழிக்க முடியாது. இந்த நம்பிக்கை திடமாக இருக்க வேண்டும்.

நமது வாழ்க்கை நம்மாலேயே அமைக்கப்படுகிறது. அதை அமைத்துக் கொள்பவரும் நாமே, நமது வாழ்வில் எந்த அளவு பவித்திரத் தன்மையுடன் வாழ்கிறோமோ அந்த அளவு நாம் உயர் நிலை அடைய முடியும். அந்த பொறுப்பு நம்மிடமே இருக்கிறது. நமது கடந்த காலம் தீயதாக இருக்கலாம். ஆனால் நமது எதிர்காலமும் தீயதாக, மோசமானதாக இருக்கவேண்டும் என்ற நியதியில்லை.

நாம் நம்முடைய நிகழ்காலத்தை சரியாக முறைப்படுத்தினோமானால் கடந்த காலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் நம்மால் சரி செய்திட முடியும். இதைக் கேட்டு உங்கள் மனதில் அப்படி செய்ய முடியுமா? என்ற ஐயம் எழலாம். நான் என்ன செய்தேனோ அதன் பலனை அப்படியே அனுபவிக்க வேண்டும் என்றே நினைத்திருந்தேன். இதே நம்பிக்கையில்தான் இதுவரை வாழ்ந்து

வந்தேன். நீங்கள் கூறுவது புதிதாக உள்ளதே என்று உங்களுக்கு எண்ணத்தோன்றும். இதை நான் கூறுகிறேன் என்பதற்காக அப்படியே ஏற்க வேண்டாம். நீங்களே சிந்தித்து ஆராய்ந்து சரி என்றால் ஏற்கலாம்.

நாம் நமது வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவிற்கு வரலாம். என்னுடைய இந்த வாழ்விற்கு முழு பொறுப்பும் நானேதான். வேறு எவரும் இல்லை அல்லது கருமமும் இல்லை. கருமத்தைக் கட்டிக் கொள்வது என்னிடமே உள்ளது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எனது வாழ்க்கையை நிர்ணயம் செய்வதில் கர்மத்திற்கு பங்கு இருக்கிறது. ஆனால் அதே சமயம் அதைவிட அதிக பங்கு எனது முயற்சியில் தான் இருக்கிறது. ஓர் எளிய உதாரணம் கூறுகிறேன். ஓர் ஊரில் ஒரு சோதிடர் இருந்தார். அவர் எதிர்காலம் பற்றி சரியாக கணித்துக் கூறுவார் என்று மக்களிடம் நற்பெயரெடுத்திருந்தார். இரு இளைஞர்கள் அவரைப் பார்த்து பொறாமை கொண்டனர். அவரைச் சோதிக்க விரும்பினார். இருவரும் ஒரு சிட்டுக் குருவியைப் பிடித்து ஒரு கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு அவரிடம் சென்று, “இந்த பைக்குள் இருக்கும் குருவி உயிரோடு உள்ளதா? இறந்துவிட்டதா?” என்று கேட்டனர். அங்கு வந்திருந்த சிலர் சோதிடர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதை அறிய ஆவலோடு இருந்தனர்.

“சோதிடர் குருவி இறந்துவிட்டது என்று கூறினால், அதை உயிரோடு பறக்கவிட வேண்டும், உயிரோடு உள்ளது என்று கூறினால் அதன் கழுத்தை அழுத்திக் கொன்று விட்டு இறந்து விட்டது பார்” என்று கூறி சோதிடரின் வார்த்தை தவறானது, உண்மைக்கு மாறானது, சரியாக இராது என்று நிரூபிக்க வேண்டும் என்பது அவர்கள் திட்டம். இதைப் புரிந்து கொண்ட அந்த சோதிடர், “குருவி உங்களிடம் உள்ளது. அது இறக்க வேண்டுமா, வாழ வேண்டுமா என்பது உங்கள் கையில் தான் உள்ளது” என்று சாதுர்யமாகப் பதில் கூறினார்.

அதைப் போன்றே நமது வாழ்க்கையும் நம் கையில்

தன் உள்ளது. இதைக் கேட்டு அகங்காரத்திற்கு இடந்தரக் கூடாது. நமது முயற்சி அகங்காரத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடாது. நானே செய்தேன், என் முயற்சியால் தான் எல்லாம் என்ற அகங்காரம் கூடாது. எனது முயற்சி எனக்குச் சரியான பாதையைக்காண்பிக்கும், எதையெல்லாம் நீக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேனோ அவற்றை விலக்குவதற்கும், எதையெல்லாம் அடைய வேண்டுமென்று நினைக்கின்றேனோ அதை அடைவதற்கும் மட்டுமே முயற்சி உதவி செய்யும் என்று நினைக்க வேண்டும். நினைத்தது நடந்தால் அகங்காரம் கொள்வதும், நடக்காதபோது கவலையடைந்து வருந்து வதும் கூடாது. மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். இதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இதனால் நம்மை வித்வானாக ஆக்கிக் கொள்ளவோ அல்லது மற்றவர் நம்மை புத்திசாலி என்று நம்பவைப்ப தற்காகவோ இருக்கக் கூடாது. நமது வாழ்க்கையை நன்றாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே நமது கருத்தாக இருக்க வேண்டும்.

அதிகாரம் - 4

நாம் சென்ற அத்தியாத்தில் நமது நடைமுறை வாழ்க்கையில் நடப்பவை பற்றி ஆராய்ந்து வந்துள்ளோம். பகவானை நம்பியோ அல்லது பாக்கியத்தை நம்பியோ சோம்பி இருக்கக் கூடாது. யார் பகவான் மீதும் பாக்கியத்தின் (விதியின்) மீதும் பொறுப்பைச் சுமத்தி விட்டு சும்மா இருக்கிறார்களோ அவர்கள் அப்படியே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியது தான். அவர்களது எதிர்காலம் சிறப்பாக அமையாது. தங்களது வாழ்வில் சிறப்பான செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று சிந்திப்பவர்கள் தான்; தங்கள் கடந்த கால வாழ்வின் தீமைகளை அழித்து ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை அமைத்துக் கொள்கின்றனர்.

கர்மம் (செயல்) இரு விதமாக இருக்கிறது. பிறவியைச் சார்ந்ததாகவும் இருக்கிறது, மற்றும் அத்யாத்ம மயமாகவும்

இருக்கிறது. இந்த இரண்டில் நாம் எதைச் செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்வது நம்மிடம் தான் உள்ளது. இது மட்டுமல்ல, அவ்வினை பயன் தரும்போது நாம் எவ்வாறு விவேகத்தோடு அதை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் நம்மிடந்தான் உள்ளது. இன்று நாம் அத்தகைய புத்திசாலிதனத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம்.

நாம் அஞ்ஞானத்தினால் முன்பு சேர்த்துக் கொண்ட வினைகள் உதயத்திற்கு வந்து பயன் தரும்வரை 95% நம் வசமே உள்ளது. மேலும் அது உதயத்திற்கு வந்து பயன்தர தயார் நிலையில் உள்ளபோது கூட நாம் அதை தடை செய்ய, விலக்க முடியும். அது பயன்தர தயாராவதற்கு முன்பு, அதாவது சக்தாவில் இருக்கும் போதே அதை எளிதாக நம்மால் அழித்துவிட முடியும். அது தயாராகி பலன் தரும் ஒரு கணநேரத்திற்கு முன்பு கூட அது நம் வசந்தான் இருக்கிறது. அதை நாம் வேறு ஒன்றாக மாற்றவும் முடியும். அதன் சக்தியை, காலத்தைக் குறைக்கவும் முடியும். அதே போன்று நல்வினையின் (புண்ணிய கர்மத்தின்) சக்தியையும், காலத்தையும் அதிகரிக்கவும் முடியும். அவற்றின் காலம் முடிவதற்கு முன்பே உதயத்திற்குக் கொண்டு வந்து அழிக்கவும் முடியும். இப்போது மனம் சரியாக தெளிவாக இருந்தால் எதையும் செய்ய முடியும், இல்லையென்றால் கட்டிய கர்மங்கள் பலன் தரவரும் போது அதை நம்மால் அனுபவிக்க முடியுமா? தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? அதற்கு ஏற்ப மனநிலை அப்போது இருக்குமா? என்பது தெரியாது. ஆகையால் இப்போது தர்ம தியானம் செய்து அந்த தீவினைகளை வெளிக் கொணர்ந்து அழித்துவிட முடியும். சிலரது வாழ்வில் அதிகமாகத் தர்மத்தியானம், அறச் செயல்கள் செய்த போதும் அவர்களுக்கு துன்பத்திற்கு மேல் துன்பம் வருகிறது. அவர்கள் தர்ம தியானத்தின் மூலம், பின்பு பெரிய தொல்லைகளைத் தரவுள்ள வினைகளை முன்னதாகவே உதயத்திற்குக் கொண்டு வந்து சிறிய

அளவில் அனுபவித்து அதை அழித்து விடுகின்றனர். இந்த செயல் சாதாரண செயல் அல்ல. இந்த நன்முயற்சியினால் நாம் முன்பு நம்மிடம் சேர்த்துக் கொண்ட வினைகளைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம்.

மோகத்தின் மீது நம் ஆதிக்கம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கும் போது நம்முடைய முயற்சியை நல்லதாகவோ, தீயதாகவோ ஆக்கிக் கொள்வது முழுமையாக நம் வசமே உள்ளது. மோகம் மற்றும் ஆசுத்தி (புலனீன்ப ஈடுபாடு) யை நீக்குவதற்கு ஜினைந்திர பகவானின் பக்தி மற்றும் நமது கருணை உணர்வு கருவியாக இருக்கிறது என்று பார்த்தோம். இப்போது பலன் தரும் வினையை எவ்வாறு நிறுத்துவது? அதை நிறுத்த முடியாது. குழாயைத் திறந்த பின்பு வெளியேறும் தண்ணீரை எப்படி நிறுத்துவது? ஆனால் அந்த வினையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள உபாயம் இருக்கிறது. எவ்வளவு கர்மம் பலன் தர உதயத்திற்கு வந்து விட்டதோ அதை அனுபவித்து தான் ஆக வேண்டும். தீர்த்தங்கரர்கள் கூட கர்மங்களின் தீய பலனை அனுபவிக்க வேண்டி இருந்தது. பகவான் ஆதிநாதரின் உதாரணம் நம் முன்னே இருக்கிறது. அந்த கர்மத்தின் பலனை அழுது அழுது அனுபவிக்க வேண்டுமா அல்லது சிரித்துக் கொண்டே அனுபவிக்க வேண்டுமா என்பது நம்மிடந் தான் இருக்கிறது. அது பலன் தரும் போது மகிழ்ச்சியோ, துன்பமோ அடையாமல் நடுநிலை உணர்வோடு (சமதா பாவத்தோடு) அனுபவிக்கும் முயற்சி நம்மிடமே இருக்கிறது.

கர்மத்தின் உதயம் தரும் பயனை விட அதை அனுபவிக்கும் போது, அதன் பலன் மீது நாம் கொள்ளும் ஈடுபாடு அதை அதிகமாக்கி விடுகிறது. காய்ச்சல் வந்து விடுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம், அதற்குக் காரணம் வயிற்றில் ஏதோ கோளாறு ஆகும். அந்த காய்ச்சலால் உடல் சூடாகிறது. அந்த சமயத்தில் நாம் தயிர் மற்றும் எளிதில் ஜீரணமாகாத பொருள்களை

உண்டால் அது மேலும் அதிகமாகி விடுகிறது, இது நாமே நோயை அதிகமாக்கிக் கொள்வதாகும். இதையே நாம் செய்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். நாம் கடன் வாங்கி யிருக்கிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதை தீர்க்கும் போது ஏன் அழுது கொண்டே தீர்க்க வேண்டும்? கடன் அடைந்து விடுகிறது என்று மகிழ்ச்சியோடு கூட தீர்க்கலாம் அல்லவா?

அறியாமை காரணமாக நாம் ஈட்டிய வினையின் பலனை அறியாமையினாலேயே அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை அதை விழப்போடு முழுகவனத் தோடு, அறிவு பூர்வமாக அனுபவிக்கவும் முடியும். கர்ம உதயம் புதிய வினைக் கட்டிற்குக் காரணமாவதில்லை. ஆனால் அதனுடைய பலன் காரணமாக நாம் அடையும் இன்ப - துன்பமே புதிய வினைக் கட்டிற்குக் காரணமாகிறது. ஆகையால் கர்ம உதயத்தைக் கண்டு அதிக பயம் கொள்ளத் தேவையில்லை.

நாம் வீதராகி ஆகிவிட்டால், சமதா பரிணாமத்தைக் கடை பிடித்தால், புண்ணிய வினையாக இருக்கட்டும், பாப வினையாக இருக்கட்டும் அது நம்மை ஒன்றும் செய்யாது விலகிப் போய் விடும். அது அழிவை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, பலனைத் தந்து விலகி விடுகிறது.

நாம் செய்த முன்வினை உதயத்திற்கு வரும்போது பலன் தரும்போது - நாம் நமது பரிணாமத்தைச் சமதா வடிவில் வைத்துக் கொண்டால் அது பலன் தந்து அகன்று விடும். ஆனால் நாம் சாதாவேதநீய வினை உதயத்திற்கு வரும் போது சுகத்திற்கான பொருள்கள் சேரும் போது நாம் நம்மை மறந்து விடுகிறோம். மனிதத் தன்மையை இழந்து விலங்கு போல மாறிவிடுகிறோம். எதைப் பற்றியும், எவரைப் பற்றியும் கவலைப்படாது சுகசாதனங்கள் பின்னே சென்று விடுகிறோம். அகங்காரம் கொண்டு அலைய ஆரம்பித்து விடுகிறோம். அறச் சிந்தனையையும் மறந்து

விடுகின்றோம். இது அந்த நல்வினை உதயத்தினால் கிடைக்கும் நற்பலன்களின் மீது கொள்ளும் பற்று. இது பிறவியை வளர்த்து விடுகிறது. இதற்கு இந்த புண்ணிய வினையின் உதயம் என்ன செய்தது? அது ஒன்றும் செய்ய வில்லை. நற்பலனைத் தந்தது. நாம் முயற்சி செய்தால் அந்த நேரத்திலும் எல்லா போகப் பொருள்களையும் விலக்கி வைத்து விட்டு, தர்மத் தியானத்தில் ஈடுபடலாம். ஆனால் நாம் அந்த சுக சாதனங்கள் மீது பற்று கொண்டு தர்மம் (அறம்) பற்றிய கவலை சிறிதுமின்றி; விலங்கு போல காலை முதல் உறங்கும் வரை உண்பது, போக சுகத்தை அனுபவிப்பது என்று காலத்தைக் கழிக்கிறோம். விலங்குகள் பகல் முழுவதும் உண்ணுவது, உறங்குவது என்றே காலத்தைக் கழிக்கின்றன. அதுபோல ஆகிவிடுகிறோம். அந்த நல்வினை உதயத்தை நாம் தவறாக (misuse) பயன்படுத்தி வருங்கால துன்பத்திற்கு விதை போட்டு விடுகிறோம். பிறகு கர்மம் எனக்குத் துன்பத் தருகிறது என்று புலம்பத் தயாராகி விடுகிறோம்.

மாறாக அசாதாவேதனீய வினை எப்போது உதயத்திற்கு வந்து துன்ப பலனைத் தருகிறதோ அப்போது நாம் இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விடுகிறோம். நமது தைரியத்தை இழந்து விடுகிறோம். எந்த வழியில் நம் துன்பம் போகும் என்று பல வழிகளைத் தேட ஆரம்பித்து விடுகிறோம். நீதி, நேர்மை, நியாயம், அநியாயம் என்று பார்ப்பதில்லை. இந்த அசாதாவேதனீய வினையை எப்படி எதிர்கொள்வது என்ற கலையை நாம் கற்கவில்லை. அதனால் பிறவியை வளர்த்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். நமது அசாதாவேதனீய வினையின் பலனை அனுபவிக்கும் போது அதற்குக் காரணம் வேறு ஒருவர் என்று பிறர் மீது பழியைப் போடுகிறோம். புதிதாக ஒருவரைப் பகைவராக்கிக் கொள்ளுகிறோம். அந்தப் பகையை மேலும் வளர்த்துக் கொள்கிறோம். அந்த அசாதாவேதனீய வினை என்ன தீங்கு செய்தது? நாமே நமது பரிணாமத்தைக் கெடுத்துக்

கொண்டு நமக்குத் தீங்கைத் தேடிக் கொள்கிறோம். வினைகள் பலன் தரும்போது; பொருள், இடம், காலம், பவம் மற்றும் பாவம் இவைகளை ஒட்டியே பலன் தரும். திரவ்யம் (பொருள்) எப்படியோ அப்படியே பலனும் கிடைக்கும். பலவீனமான மனிதருக்கு தீவிர வினை உதயம் வரும் போது அவருடைய உயிரே போய் விடுகிறது. எவ்வளவு தாங்கிக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு உதயத்திற்கு வருகிறது. எப்படி கேஷத்திரம் (இடம்) கிடைக்கிறதோ அதற்கேற்ற பலன் கிடைக்கிறது.

ஒரு ஜீவன் நரகத்திலிருக்கும் போது அசாதா வேதனீய வினை அதிகமாகப் பலன் தந்து கழிகிறது. அதுவே சுவர்க்கத்திலிருக்கும் போது குறைவான பலன் தந்து கழிகிறது. மனிதனாக இருக்கும் போது நடுத்தரமான பலனைத் தருகிறது. அதுபோன்றே நான்காம் காலத்தில் வேறு பலன், ஐந்தாம் காலத்தில் வேறு பலன். அதாவது பலனின் தீவிரத் தன்மை வேறுபடும். ஆலயத்தில் அமர்ந்திருக்கும் போது கோபத்திற்குக் காரணமான வினை உதயத்திற்கு வந்தால் பலன் சற்று குறைவாகவே இருக்கும். ஆனால் வீட்டிலோ, வெளியிலோ உள்ளபோது அதே வினை வருமானால் விளைவுகள் சற்று கடுமையாக இருக்கும். வினை உதய சமயத்தில் திரவ்யம், இடம் காலம் மற்றும் பாவம் (உணர்வு) இவற்றை மாற்றும் திறன் நம்மிடம் இருந்தால் வினையின் பலனையும் ஓரளவு எளிதாக மாற்றி விடலாம். நமக்கு இந்த உடலாகிய திரவியம் கிடைத்துள்ளது. நாம் என்ன நல்வினை செய்துள்ளோம் என்பது தெரியாது. நமக்கு இந்த உடலாகிய திரவ்யம் சாதாவேதனீய வினையின் பலனாகக் கிடைத்துள்ளது. இதை புலனின்ப விஷயங்களில் பயன்படுத்தலாம். அதனால் இந்திரிய சுகங்களை அனுபவிக்கலாம். நமக்கு கண் பார்வை நன்றாக இருக்கும் போது கண்ணாடி இல்லாமல் வெகு தூரம் வரைப் பார்க்கலாம். அதே பார்வையைக் கொண்டு பிறரது குற்றங் குறைகளைப்

பார்ப்பதிலும் செலவிடலாம், அல்லது பகவானை தரிசிப்பதற்கும் பயன்படுத்தலாம். இரண்டிற்கும் அதே திரவியம் (பொருள்) தான் பயன்படுகிறது. திரவ்யத்திற்கு ஏற்பக்ஷேத் திரம் (இடம்) கிடைக்கிறது. நீங்கள் எந்த இடத்திலும் வசிக்கலாம். எங்கு பகவான் தரிசனம் இல்லையோ (ஆலயம் இல்லாத இடம்) அங்கும் வசிக்கலாம். ஆலயத்திற்கு அருகிலும் வசிக்கலாம். ஆலயத்திற்கு வெகு தூரத்தில் வீடு இருந்தால் பகவான் தரிசனம் அரிதாகி விடுகிறது. ஆக நாம் வாழும் இடம் தேர்வு செய்யும் போது நமக்கு தர்ம தியானத்திற்கு ஏற்ற வாய்ப்பான இடமாக தேர்வு செய்யலாம். இதை தேர்வு செய்வது நம்மிடமே உள்ளது. இந்த வீட்டில் தான் பிறக்க வேண்டும், அந்த வீட்டில் தான் பிறக்க வேண்டும் என்று தேர்வு செய்வது நம் கையில் இல்லை. ஆனால் எப்போது எங்கே வாழ்வது சிறந்தது என்ற ஞானம் தோன்றுகிறதோ அப்போது ஏற்ற இடத்தை தேர்ந்துக் கொள்வது நம் கையில் உள்ளது. அதன் மூலம் தர்ம தியானத்தை வளர்த்துக் கொண்டு வினை உதயத்தை பரிவர்த்தனை செய்துக் கொள்ள முடியும். வினை உதயம் இருந்து கொண்டே இருந்த போதும் இடமாற்றத்தின் மூலம் அதை மாற்ற முடியும்.

காலத்திற்கும் பாவத்திற்கும் (உணர்வுக்கும்) தொடர்பு உள்ளது. காலை நேரத்தில் நமது உணர்வுகள் ஒருவிதமாகவும், மாலையில் ஒரு விதமாகவும் இருக்க முடியும். வினை பலன் தரும் சக்தியில் காலமும் தன் பங்கைச் செய்கிறது. எந்த இடத்தில் நமக்குக் கோபம் வருகிறதோ அந்த காலத்தையும் இடத்தையும் நாம் மாற்றிக் கொள்ள முடியும். அந்தக் காலம் கழிந்த பின் நமது பரிணாமம் தானாகவே அமைதியடைந்து விடுகிறது. நாம் வினை உதயத்தால் வரும் பயனை மேற்கூறியவாறு திரவ்ய,க்ஷேத்திர, காலம் இவற்றை மாற்றி அதன் பலனை மாற்றி அனுபவிக்கவும் முடியும். இதற்கு பல எடுத்துகாட்டுகளைக் கூறலாம். ஆகையால் பொருள், இடம், காலம் ஆகி

யவற்றை நன்முறையில் பயன்படுத்த வேண்டும். இவை நம் வசம் இருக்கிறது.

நீங்கள் திட்டினால் எனது பரிணாமம் கெட்டு விட முடியும். ஆனால் சமதா பாவத்தோடு விழிப்போடு இருந்து அதை ஏற்கவில்லையெனில், அதாவது அதற்கு மனதில் இடந்தரவில்லையெனில் அது உங்களிடமே திரும்பி விடும். கொடுத்ததை வாங்காது விட்டால் அந்த பொருள் கொடுத்தவருடையது தானே, நீங்கள் எனக்கு விபரிதமான சூழ்நிலையை அமைத்துக் கொடுத்தாலும் அந்த சூழ்நிலையிலும் நான் எனது பரிணாமத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியும். அந்த சாமர்த்தியத்தை நாம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“நீங்கள் கூறுவது அனைத்தும் நன்றாக இருக்கிறது. சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும் இனிமையாக இருக்கிறது. ஆனால் வாழ்க்கையில் நடை முறையில் கொண்டு வருவது அவ்வளவு எளிதாக இல்லையே” என்று நீங்கள் கூறலாம்.

ஒரு மாணவன் ஆண்டு முழுவதும் பாடங்களை நன்கு படிக்கவில்லை. ஆனால் இறுதித் தேர்வு நடக்கும் போது தேர்வு அறையில் வினாத்தாள் கிடைத்தவுடன் அதைப் படிக்கும் போது அழகைதான் வரும். மற்றொரு மாணவன் ஆண்டு முழுவதும் நன்கு படித்து தேர்வுக்கு தன்னை நன்கு தயார் செய்துக் கொண்டவன் அதே வினாத்தாள் அவன் கையில் கிடைத்ததும் அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சியால் புன்முறுவல் மலர்கிறது. அவன் எழுதத் தொடங்கினால் மூன்று மணி நேரம் கழிவதே அவனுக்குத் தெரியாது, ஆனால் 365 நாடும் தயார் செய்யவில்லையெனில் அழ வேண்டியது தான். அதுபோல வினை பலன் தரும் போது அழுகிறோம் எனில் நாம் சரியாக நம்மைத் தயார் செய்துக் கொள்ளவில்லை என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். யார் வருத்தமின்றி, மகிழ்ச்சியுடன் வினையின் பயனை அனுபவிக்கிறார்களோ அவர்கள் முழுமையாக தங்களைத் தயார் செய்துக்கொண்டவர் ஆவர். அது போன்று சாதனை செய்

தல் அவசியம்.

நீங்கள் துணி வியாபாரம் செய்யும் ஒரு ஜவுளிக் கடைக்காரர் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் கடைக்கு ஒருவர் துணி வாங்க வருகிறார், அவர் ஒரு துணியைக் காட்டச் சொல்கிறார். நீங்களும் அதை எடுத்துக் காட்டுகிறீர்கள், அவர் அடுத்தடுத்து இதைக் காட்டு, அதைக் காட்டு என்று கேட்கிறார். நீங்களும் சளைக்காமல், முகம் சுளிக்காமல் பொறுமையாக காட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், இறுதியாக அவர் பக்கத்துக் கடையில் சென்று பார்ப்பதாகக் கூறி எதுவும் வாங்காமலேயே சென்று விடுகிறார். அப்போது உங்கள் மனநிலை என்ன வாக இருக்கும்? மனதில் என்ன சிந்தனை வரும்? கடுஞ்சொல் கூறினால் பொறுமையிழந்து திட்டினால்; கடையில் வந்துள்ள மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பர்? அவர்கள் மூலம் வர இருப்பவர்கள் அறிந்தால் என்னவாகும். வாடிக்கையாளர் வருவார்களா? வியாபாரம் தான் ஆகுமா? நஷ்டமே மிஞ்சும், ஆகையால் கோபத்தை அடக்கி, சமாளித்து பொறுமையோடு நிதானமாகப் பேசுவீர்கள். அது போல விபரீதமான சூழ்நிலை வரும்போது நமது பரிணாமத்தைச் சமாளிக்க வேண்டும். எப்போதெல்லாம் நமது வினை உதயத்திற்கு வந்து பலன் தருமோ அப்போது அதை நன்முறையில் எதிர் கொள்ள வேண்டும். இப்போது நாம் கோபப்பட்டால் புதிய சம்ஸ்காரம் பதிவாகும். பிறகு அதனுடைய பலனை நாமே அனுபவிக்க வேண்டும், என்று சிந்தித்து அமைதியாக இருக்க வேண்டும். அதே போன்று அகங்காரம் கொள்ளும் போதும், ஆசைகள் தடையின்றி தோன்றும் போதும், இவையனைத்தும் விகார உணர்வுகள் என்று அறிந்து கொண்டு அவற்றிற்கேற்ப செயல்படாமல் இருக்க முயலவேண்டும்.

கர்மம் உதயத்திற்கு வரும் போது அதாவது பலன் தரும் போது அதை எவ்வாறு எதிர் கொள்வது என்பது நம்மைப் பொருத்ததே, நமக்கு கோப உணர்வு (சினம்) தோன்றும்

போது அதை திசை மாற்ற முடியும். எடுத்துக்காட்டாக மகன் தவறு செய்யும் போது அவனது தாய்க்குக் கோபம் வருகிறது. ஆனாலும் மனத்திற்குள் மகன் மீது பாசம் இருக்கிறது. மகனை கண்டிக்கிறாள், தண்டிக்கிறாள், ஆனால் வேண்டுமென்று செய்வதில்லை. அது போல அந்த கோபத்தை நம்மீது திருப்ப முடியும் அல்லது மற்றவர்கள் திருந்த வேண்டும் என்பதற்காக கோபப்படலாம். ஆனால் மற்றவர்க்குத் தீங்கு செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக கோபப்படக் கூடாது. வீட்டில் சர்க்கரை இன்னும் நான்கு நாட்களுக்கு வரும். ஆனால் மனைவி கணவனிடம் சர்க்கரை தீர்ந்து விட்டது என்று பொய் கூறுகிறாள். அவ்வாறு கூறவில்லையெனில் அவளை அனுபவ மில்லாதவள் என்றே கூறுவர். அதே போல் மகன் நேற்று லட்டு செய்தீர்களே கொடுங்கள் என்கிறான். தாய் ஒன்று கொடுத்துவிட்டு தீர்ந்து விட்டது, அவ்வளவு தான் என்று பொய் சொல்கிறாள். ஆனால் எதற்கு? மகனின் உடல் நிலைக் கெடக் கூடாது என்பதற்காகவே. அது போல நமக்கு வரும் இந்த கஷாய உணர்வுகளை நல்லதாக பயன்படுத்த முடியும். அது நம் கையில் நான் உள்ளது. ஆகையால் கர்மத்தின் உதயத்தால் வரும் உணர்வுகளை (பாவங்களை) கூட நம்மால் சமாளிக்க முடியும். நமக்கு கோபமே வராமல் பார்த்துக் கொள்ள முடியும். அப்படியே வந்தாலும் லேசாக வந்து உடனே போய் விடுமாறும் செய்ய முடியும். எவ்வாறு குழந்தைகளிடம் கூட கஷாய உணர்வு உதயத்திற்கு வந்தாலும், உடனே அவர்கள் அதை மறந்து விடுவது போல் நம்மாலும் அதை மாற்ற முடியாதா என்ன? கோபத்தின் காலத்தை குறைக்க முடியும், அதனுடைய தன்மையை (intensity) குறைக்க முடியும்.

வினை உதயத்தால் ஏற்படும் நிகழ்வுகளை நாம் எளிதாகவும் எடுத்துக் கொள்ள முடியும் அல்லது அதை பெரிதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அது நம் கையில் தான் இருக்கிறது. நாம் தேடிக்கொண்ட வினைகள் உதயத்

திற்கு வராமல் தடுக்க முயற்சிக்க வேண்டும். அல்லது அழிக்க முயற்சிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்ய முடியவில்லையெனில், அது பலன் தருகிறது எனில், அதை அனுபவிக்கும் போது விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். அது முற்றிலும் நம்மைக் கெடுத்து விடாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது அது காரணமாக மகிழ்ச்சியோ, துன்பமோ அடையாமல் சமதா உணர்வோடு அனுபவிக்க வேண்டும். வினை உதயம் வரும் போது அதை எவ்வாறு எதிர் கொள்வது என்பதை ஒட்டியே நமது திறமை இருக்கிறது என்பதை உணர்வோமாக.

அதிகாரம்- 5

சென்ற அதிகாரத்தில் கர்மம் உதயத்திற்கு வரும் போது சமதாபாவம் கொள்ள வேண்டும் என்று பார்த்தோம். சமதாபாவம் என்றால் என்ன? கடந்த கால நினைவுகளிலிருந்து (விகல்பங்கள்) விடுதலை பெற்று எதிர்காலம் பற்றிய அச்சம் இல்லாதவராகி, நிகழ்காலத்தைச் சமாளிப்பதாகும். இதையே தனது கர்மம் பலனைத் தரும் போது சமதாபாவம் வைத்தால் என்று கூறுவர். உண்மையில் நாம் சமதாபாவத்தை இழந்து மகிழ்ச்சியோ துன்பமோ அடைகிறோம். அது பற்றி ஆய்வு செய்துவது அவசியம்.

வினை நற்பலனைத் தரும் போது மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். எப்போது தீய பலனைத் தருகிறதோ அப்போது துன்பமடைகின்றோம். இது வழக்கமானது. ஆனால் வினை உதயத்திற்கு வரும் போது இன்பமோ துன்பமோ அடையாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? சிறுவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ளலாம். கடந்த காலத்தைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலையும் இல்லாமல் நிகழ் காலத்தைச் சமாளிப்பது என்பதை குழந்தைகளிடமிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடம் ஆகும்.

உலகில் மிகவும் அதிக சுகமாக இருப்பவர்கள் துறவிகள்

அல்லது சிறிய குழந்தைகளே ஆவர். அதற்குக் காரணம் என்ன? நீங்கள் ஒரு குழந்தையைத் திட்டினால் குழந்தை அழ ஆரம்பித்து விடுகிறது. உடனே குழந்தையின் கையில் ஒரு மிட்டாய் கொடுத்து, அதன் தலையை அன்போடு தடவிக் கொடுத்து அன்பு காட்டினால்; உடனே குழந்தை அழுகையை நிறுத்தி விடுகிறது. கண்களில் நீர், முகத்தில் புன்னகை, கையில் மிட்டாய் வைத்துக் கொண்டு உங்கள் அருகில வந்து நிற்கும். சிறிது நேரத்திற்கு முன் நம்மைத் திட்டியவர் என்று நினைத்துக் கூட பார்ப்பதில்லை. ஆனால் நீங்களோ, நானோ அந்த இடத்தில் இருந்திருந்தால் நீண்ட நேரம் திட்டியதையே நினைவில் வைத்திருப்போம். ஆனால் குழந்தை நிகழ் காலத்தையே பார்க்கிறது. நமக்கு மிட்டாய் கொடுக்கிறார், அன்பு காட்டுகிறார், உடனே மகிழ்ச்சி அடைகிறது. முதலில் திட்டியதை மறந்து விடுகிறது. கர்மம் உதயத்திற்கு வந்து பலன் தரும்போது இந்த சிறிய உபாயத்தை நாம் கையாளக் கூடாதா என்ன? நம்முடைய பிரசன்ன (மகிழ்ச்சி) தன்மையை இழக்காமலிருக்கலாம் அல்லவா?

கர்மம் உதயத்திற்கு வரும் போது அதன் பலனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியோ துன்பமோ அடையக் கூடாது. நாம் ஏன் மகிழ்ச்சியோ, துன்பமோ அடைகிறோம் எனில் பழைய நினைவுகள் வந்து விடுகிறது; அந்த காலத்தில் இப்படி ஏற்பட்டது என்ற நினைவு, நமக்குத் துன்பம் வரும் போது உடனே பழைய நினைவுகள் வந்து விடுகின்றன. வாழ்க்கை முழுவதும் எல்லாத் துன்பங்களையும் அனுபவித்து விட்டேன். எவ்வளவு காலம் இந்த துன்பங்களையும் சகித்துக் கொண்டிருப்பது என்று நினைக்கத் தொடங்கி விடுகின்றோம். நிகழ் காலத்தில் வந்த துன்பமோ சிறியது தான். ஆனால் கடந்த கால துன்பங்களையெல்லாம் நினைத்து சிறிய துன்பத்தையும் பெரியதாகிக் கொள்கின்றனர். அதே போல சாதா வேதனையினை உதயத்தால் சிறிதளவு சுகத்திற்கான சாதனங்கள்

கிடைக்கும் போது மிகவும் அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைந்து அவை காரணமாகக் கடைசியில் துன்பத்தையே அனுபவித்தேன் என்பதை மறந்து விடுகிறோம். இன்று மகிழ்ச்சிக்கான சாதனங்கள் கிடைத்தவுடன் நாம் ஏன் அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். சமதா உணர்வோடு இவைகளை அனுபவிக்கும் கலையை கற்றக் கொண்டால் நாம் பிறவியிலிருந்து முக்தியடைந்து விடலாம்.

இரண்டாவதாக நமக்குத் துன்பம் வரும் போது இந்த துன்பம் சிறிது நேரந்தான் இருக்கும் என்ற நினைவும் இருப்பதில்லை. எதுவரை இத் துன்பம் தொடருமோ என்ற எதிர்கால கவலையும் வந்து விடுகிறது. மற்றும் சுகம் வரும் போதும் இந்த சுகம் நீண்ட காலம் நிலைத்து நிற்க வேண்டுமே என்ற கவலையும் வந்துவிடுகிறது. இந்த சுகத்தை இழக்கக் கூடாது என்று நினைத்து அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டு நமது வாழ்க்கையை இழந்து விடுகிறோம். அல்லது நிகழ்கால துன்பங்களுக்கு நிவாரணம் தேடி தவறான வழிமுறைகளைக் கையாள முயல்கிறோம்.

இவ்வாறு நமது வினை உதயத்தின்போது நாம் எவ்வாறு செயல் புரிகிறோம் என்பதை ஒட்டியே நமது வாழ்க்கை அமைந்து விடுகிறது. ஆசாரியர்கள் மிகுந்த கருணையோடு நமக்கு வழி கூறியுள்ளனர். நாம் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். நாம் நிகழ்கால சுக துக்கங்களோடு கடந்த காலத்தையும், எதிர் காலத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு சமதா பாவம் கொள்ள முடியாமல் போய் விடுகிறோம். அதனால் சுகத்தை அதிகரித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. துன்பத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை.

ஓர் அரசன், அவனது நண்பர் துறவியாகி விட்டார். ஒருநாள் அரசன் அந்த துறவியைக் காட்டில் தரிசனம் செய்தான். அப்போது அந்த மன்னன் மனதில், “நமக்கு பெரும் சங்கடங்கள் வரும் போது அதை எவ்வாறு

சமாளிப்பது” என்று துறவியினிடம் கேட்க விரும்பினான். எல்லோரிடமும் இயல்பாக எழும் எண்ணந்தான் இது. அரசன் துறவியிடம்; “எனக்கு ஆபத்து சங்கடம் வரும் போது அதிலிருந்து தப்பிக்க ஏதாவது உபாயமோ, மந்திரமோ கூறுங்கள்” என்று கேட்டான்.

அதற்குத் துறவி; “ஏன் வீணாக கவலைப்படுகிறாய், இப்போது எந்த ஆபத்துமில்லை, ஆபத்து வரும் என்ற கவலையே மிகப் பெரிய ஆபத்து” என்றார்.

அதற்கு அரசர்; “இல்லை மஹாராஜ்! நீங்கள் நிகழ்காலத்தில் வாழ்பவர். நாங்களோ எதிர்காலத்தைப் பற்றி கவலைப்படுபவர்கள். எனவே ஆபத்துக் காலத்தில் உதவும் மந்திரம் ஏதாவது கொடுங்கள்” என்று பணிவோடு வேண்டினான்.

முனிவர் ஒரு ஓலையில் ஒரு மந்திரத்தை எழுதி ஒரு பேழையில் (டப்பி) இட்டு; அரசரிடம்; “இதை திறந்து படிக்கக் கூடாது. எப்போது மிகப் பெரிய ஆபத்து வருகிற தோ, தப்பிக்க வேறு வழியெதுவும் தெரியவில்லையோ அப்போது தான் இதைத் திறக்க வேண்டும்” என்று கூறிக் கொடுத்தார்.

அரசனின் வாழ்க்கையில் அவர் எதிர்பார்த்தவாறே ஒரு சோதனைக் காலம் வந்தது. பக்கத்து நாட்டு மன்னன் படையெடுத்து வந்து இவனை வென்றான். இவன் தோல்வியடைந்து நாட்டை விட்டு ஓடத்தொடங்கினான். எதிரி நாட்டுப் படை அவனைத் துரத்திச் சென்றது. தனியாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான், பின்னால் படை வீரர்கள் துரத்தி வர, அரசன் சென்ற பாதை தடைபட்டுவிட்டது, தாண்டிச் செல்ல முடியவில்லை, எதிர்த்து தனியே போரிடவும் முடியாது. அப்போது துறவி கொடுத்த மந்திர ஓலைப் பேழை அவன் கையிலிருந்தது. அங்கே ஓர் மறைவிடத்தில் ஒளிந்துக் கொண்டு, ஓலையைத் திறந்து பார்த்தார். அதில்; “இந்த நாளும் போய்விடும்” (This day will also pass) என்று

இருந்தது. அதைப் படித்தும் மன்னருக்கு மகிழ்ச்சி யேற்பட்டது. பெரிய துன்பங்களெல்லாம் போய்விட்டன, இதுவும் போய் விடும் என்று நினைத்தான். அப்படியே நடந்தது, பின்னால் துரத்தி வந்தவர்கள் இந்த வழி அடைபட்டிருப்பதைப் கண்டு வேறு வழியாகச் சென்று விட்டனர். பின்னர் வெளியே வந்து மீண்டும் தன் படையைத் திரட்டி, பகைவனை வெற்றி கண்டு, சிம்மா சனத்தில் அமர்ந்து நாடாளத் தொடங்கினான். அப்போது ஓலையின் வாசகம் நினைவிற்கு வந்தன. “இந்த நாளும் சென்று விடும்” வந்த துன்பங்கள் சென்று விட்டன, இப் போது பூர்வ புண்ணியத்தினால் சுக சாதனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவையும் நிலையனவை அல்ல. எனவே எதற்கு மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வேண்டும், துன்ப நேரத்தில் (Depression) துவள வேண்டும். எனவே இன்பம் வந்த போது மகிழாமலும், துன்பம் வந்த போது துவளாமலும் இருக்கப் பழகினால், இதை நம் வாழ்க்கையில் கொண்டு வந்தால் நிகழ் காலத்தை மிக எளிதாக சாமளித்து விடலாம்.

வினை உதயத்திற்கு வரும். அதை அனுபவித்துத் தான் ஆகவேண்டும். ஆனால் அதை எவ்வாறு எதிர் கொள்வது என்பது நமது முயற்சியாக இருக்க வேண்டும். அதாவது நம்மைச் சார்ந்ததே, ஒருவருக்கு சாதாவேதனீய கர்மம் உதயத்திற்கு வரும் போது எல்லா சுக சாதனங்களும் கிடைக்கின்றன. அந்த சுக சாதனங்களை யார் யார் எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள் என்பது வினையைச் சார்ந்தது இல்லை. இதை நினைவில் கொள்ளுதல் வேண்டும். நாம் ஆலயம் சென்று அங்கு நிகழும் தர்ம சபையில் (அறவுரை அரங்கு) அமர்ந்திருக்கிறோம் எனில் அதற்குக் காரணம் எந்த வினையின் உதயமும் இல்லை. ஏதோ ஒரு வினையை விலக்கி, நமது புருஷார்த்தத்தை (நன்முயற்சியை) விழிப்படையச் செய்து அங்கு வந்து அமர்ந்துள்ளோம். எல்லாமே கர்மத்தின் படியே நடக்கின்றன என்பது சரியில்லை. நமது முயற்சி

யாலும் நடைபெறுகின்றன. ஒரு கால் நமது கர்மம் நாம் ஆலயத்திற்குச் செல்வதை தடைசெய்வதற்கு நிமித்தமாக இருக்கக் கூடும். ஆனால் ஆலயத்திற்குள் கொண்டு சேர்க்க எந்த உதவியும் செய்யாமலும் இருக்கலாம். நம் முயற்சி யினால் தான் ஆலயம் சென்று அடைந்துள்ளோம். நாம் முயற்சி செய்தோம், கர்மம் தடையாக இல்லை. அவ்வளவு தான், ஒருகால் அது தடையாக இருந்திருந்தால் நாம் வேறு எங்காவது, வேறு வேலையாகச் சென்றிருப்போம். ஆலயத்திற்குச் சென்றிருக்க மாட்டோம், எந்த ஒரு கர்மமும் ஒருவரை மதுக்கடைக்கோ ஆலயத்திற்கோ வலித்து செல்லச் செய்வதில்லை. எங்கு செல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்து செயல்படுபவர் நாமே இதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சிலர்; நான் என்ன செய் வேன், என் கர்மம் - என் தலையெழுத்து, என்னைத் திருட னாக்கியது என்று கூறலாம். அவர் திருடனாவதற்கு அவரது கர்மம் ஒரு போதும் காரணமில்லை. அந்த செயலுக்குத் தடங்கல் வருமாயின் அது வேண்டுமானால் கர்மத்தின் செயலாக இருக்க முடியும்.

ஆகையால் நிகழ்காலத்தில் நம்முடைய பாதை எதுவாக இருக்க வேண்டும். எந்த வழியில் செல்ல வேண்டும் என்பதை நாமே முடிவு செய்துக் கொள்கிறோம். நாம் நம் ஆத்மனுக்கு நலன் தரும் வழியில் செல்லும் போது கர்மம் தடங்கல் செய்யலாம். அதற்காக சங்கிலேசம் (சுவலை) அடைவதோ, அடையாமல் இருப்பதோ நம்மைச் சார்ந்த தாகும்.

இதற்குப் பல எடுத்துக் காட்டுகள் கூற முடியும். ஸ்ரீ இராமசந்திரர், பகவான் மகாவீரர், முதல் தீர்த்தங்கரர் பகவான் விருஷப தேவர் முதலான மகாபுருஷர்களும் கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்க வேண்டியே இருந்தது. உலகில் கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்காதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. சிலர் அழுது கொண்டும், சிலர் சிரித்துக் கொண்டும் அனுபவிக்கிறார்கள் சிலர் எதையும் அமைதியாக ஏற்று

அனுபவிக்கிறார்கள். சிலர் அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டே அனுபவிக்கிறார்கள். அவ்வளவு தான். பகவான் விருஷ பதேவருக்கு ஆறுமாத காலம் கர்மத்தின் உதயம் இருந்தது. அந்தராய கர்ம உதயத்தால் ஆறுமாத காலம் அவருக்கு உணவு கிடைக்கவில்லை. அதை அவர் எவ்வாறு அனுபவித்துக் கழித்தார் என்பது நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

கர்மத்தை வெல்ல மூன்று உபாயங்கள் உள்ளன. முதல் உபாயம் : நமது புறச் சூழ்நிலையை எவ்வளவு சீக்கிரம் அனுகூலமாக்கிக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் கர்ம உதயத்தின் போது இந்த நிலைவேறாகிவிடுகிறது. அனுகூலமாக அமைந்தால் மிகவும் மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப்போய் விடுகிறோம். அல்லது மாறாக வேதனையால் துவண்டு போகிறோம் இந்த இரண்டுமே அனுகூலமானதல்ல, எல்லா நிலைகளையும் அனுகூலமானதாகவே எண்ணி அனுபவிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது உபாயம்: எதிர்வினை (Reaction) செய்யாமல் இருப்பது, செய்ய வேண்டிய நிலை இருந்தாலும் குறைந்த அளவு எதிர்வினை செய்யலாம் அதுவும் ஆக்கப்பூர்வமானதாக இருக்க வேண்டும் (Constructive). அழிவுத்தன்மை (Destructive)யினதாக இருக்கக் கூடாது. எதிர்வினை செய்யாமல் இருப்பது மிகவும் நல்லது. செய்யவேண்டி இருந்தால் குறைந்த அளவு, அதையும் ஆக்க பூர்வமாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும்.

மூன்றாவது உபாயம்: இந்த உலகத்தில் துன்பந்தரும் செயல்களையோ இன்பந்தரும் செயல்களையோ செய்கின்றோம். ஏனெனில் பிறவியில் இதுவே நடைபெறுகிறது. இம்மூன்றையும் நாம் சரியாகப் பயன்படுத்தினால் கர்மத்தை எளிதாக எதிர்கொள்ளலாம்.

புறச் சூழ்நிலையை எப்படி அனுகூலமாக்கிக் கொள்

வது? நம்மிடம் சில பொருள்கள் இருக்கின்றன. சில இல்லாமலும் இருக்கின்றன. கிடைத்த பொருள்களை நாம் நல்ல வழியில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறின்றி அவைகளைத் தவறான வழியில் பயன்படுத்தும் போது (துர்உபயோகம்) அவை நம்மை விட்டு விலகுகின்றன. எந்த பொருள்கள் நம்மிடம் இல்லாமல் இருக்கின்றனவோ அவற்றைப் பெற பல விதமான தவறான வழிமுறைகளைக் கையாள முற்படுகிறோம். இந்த இருநிலைகளிலும் தர்மத்திலிருந்து விலகி, சரியான முறையில் கடமைகளைச் செய்யாமல்; நமது அனுகூலமான சூழ்நிலையை இழந்து விடுகிறோம். பொருள்கள் கிடைத்தபோதும் நம் கடமைகளைச் சரியான முறையில் செய்வதில்லை. கிடைக்காத போதும் சரியாகக் செயல்படுவதில்லை, அளவில்லா செல்வம் இருக்கும் போதும் நாம் நமது கடமைகளைச் செய்வதில்லை, வறுமையில் வாழும் போதும் செய்வதில்லை. தவறான வழியில் சென்று பொருள் தேட முயற்சிக்கிறோம். இருநிலையிலும் நம்புறச் சூழ்நிலையின் அனுகூலத் தன்மையை இழந்து விடுகிறோம். ஆகையால் பொருள் உள்ள போதும், இல்லாத போதும் நடுநிலையோடு நேர்மையாக நமது கடமையைச் செய்தல் அவசியம்.

வாழ்க்கையில் சிலரிடம் செல்வம் இருக்கிறது, ஆனால் ஞானம் இல்லை. சிலருக்கு புத்தி இருக்கிறது, ஆனால் உடல் நிலை சரியில்லை. சிலரிடம் பணம் இருக்கிறது ஆனால் வாரிசு இல்லை. சிலருக்கு வாரிசு இருந்தும் அவன் தீயபழக்கங்களுக்கு ஆளானவாக இருக்கிறான். எத்தனையோ பொருள்கள் நம்மிடம் உள்ளன. எத்தனையோ பொருள்கள் நம்மிடம் இல்லாமலும் இருக்கின்றன. இருந்தபோதிலும் இரண்டிற்கும் நடுவில்; சமாதா உணர்வோடு வாழப் பழக வேண்டும். சேர்வதும் பிரிவதும் வாழ்க்கையில் இயற்கையான ஒன்றே. இவற்றில் ஆழ்ந்து போனால் நமது கடமைகளை மறந்து போவோம். ஆகை

யால் எப்போதும் நமது கடமைகளை செய்வதில் முனைப்பாக இருக்க வேண்டும். நமக்கு உடல் கிடைத்திருக்கிறது, பேசும் வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. கண், காது, முதலான ஐந்து இந்திரியங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்றை நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும். நமக்குக் கிடைத்த கண்களைக் கொண்டு பிறருடைய குற்றங்களைக் கண்டு ஆராய்வது நமது கடமையல்ல. இக்கண்களினால் ஜிநேந்திர பகவானை தரிசிப்பது நமது கடமையென்று நினைக்க வேண்டும். இந்த கண்களை நல்ல வழியில் பயன்படுத்த என்ன தடையிருக்கிறது? நமக்கு குறைந்த புத்தி, மெலிந்த உடல், சக்தி குறைந்த புலன்கள் கிடைத்தாலும் அவற்றை நல் வழியில் பயன்படுத்தி வாழ்க்கையை நன்கு அமைந்துக் கொள்ள முடியும். அதே போல் இவை அனைத்தும் நன்றாகக் கிடைத்த போதும், நமது கடமையை மறந்து, இவைகளைத் தவறாக பயன்படுத்தி வாழ்க்கையைக் கொடுத்துக் கொள்ளவும் முடியும்.

ஒருமுறை காந்தியடிகள் அலஹாபாத் வந்திருந்தார். காலையில் அவர் முகம் கழுவுவதற்காக, சரோஜினி நாயிடு ஒரு சொம்பு நீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். நேரு அவர் அருகில் இருந்தார். காந்திஜி நேருவிடம் பேசிக் கொண்டே முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தார். அவர் கவனம் பேச்சில் இருக்கவே நீரைப் பயன்படுத்துவதில் அவர் கவனம் இல்லை. சொம்பு நீர் காலியாக விட்டது. ஆனால் முகம் சரியாக கழுவப்படவில்லை. இதை உணர்ந்து காந்திஜி மிகவும் வருந்தினார். அதைக் கண்ட நாயிடு ஏன் கவலைப்படுகின்றீர்கள், இன்னும் ஒரு சொம்பு நீர் தருகிறேன் என்றார். நேரு சிரித்துக் கொண்டே நீங்கள் ஆஸ்ரமத்தில் இல்லை. அலஹாபாத்தில் இருக்கின்றீர்கள். இங்கு தண்ணீருக்கு எந்த பஞ்சமும் இல்லை என்றார். அதற்கு காந்திஜி இங்கு தண்ணீர் அதிகமாக இருக்கிறது என்று அதிகமாகச் செலவழித்தால்; நான் அந்த கிடைத்த நீரை துர்உபயோகம் செய்தவனாவேன்; பொருள்கள்

இருப்பதால் நான் என் கடமையிலிருந்து விலகி விடுகிறேன் என்றால் அந்த பொருள் கிடைக்காமல் இருப்பதே மேல் என்று கூறினார்.

இவை போன்ற சிறிய விஷயங்களாக இருந்தாலும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியனவாகும்.

ஒரு பெரியவர் வயல் வழியாகச் சென்றுக் கொண்டிருந்தார். அங்கு நன்கு விளைந்திருந்த விளைச்சலைப் பார்த்து; விவசாயினிடம்; நீ பாக்கியசாலி, உன் தந்தை இந்த வளமான நல்ல நிலத்தை உனக்குக் கொடுத்துச் சென்றுள்ளார் என்றார். அதற்கு விவசாயி; நீங்கள் கூறுவது சரிதான். ஆனால் இந்த நிலம் எனக்குக் கிடைத்த போது வெறும் தரிசு நிலமாகவே இருந்தது. கடின உழைப்பின் காரணமாக இன்று நல்ல நிலமாக மாறியிருக்கிறது என்றார்.

அது போல நமக்கு நிகழ்கால வாழ்க்கை கிடைத்திருக்கிறது. அதை எப்படி செம்மையாக மாற்ற வேண்டும் என்பது நமது நிகழ்கால முயற்சியினாலேயே அமையும். இவையெல்லாம் நமக்குக் கிடைத்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நம்மை பொறுத்திக் கொண்டு வாழ்வதால் கிடைப்பது எனலாம். நமக்கு இரண்டு கண்கள், இரண்டு கைகள், நல்ல ஆரோக்யமான உடல் கிடைத்திருக்கிறது. இவற்றைக் கொண்டு நமது கடமைகளைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தால் எளிமையாக வினைகளை வென்று விடலாம். புறச் சூழ்நிலை நம்மீது எந்த பாதிப்பும் ஏற்படுத்தாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி பாதிப்பு ஏற்படுத்தும் போது நாம் எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்றால் மிகவும் குறைந்த அதளவிற்கு எதிர்வினை செய்தல் வேண்டும். நல்லவையாக இருந்தால் உடனே செய்யலாம். தீயவையாக இருந்தால் எதிர் செயலைத் தள்ளிப் போட வேண்டும்.

சில சமயம் மகனிடம் தாய் இதைச் செய் என்று கூறி

னால், உடனே என்னால் முடியாது என்பான். சிறிது நேரம் கழித்து சொல்லுங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பான். பலரிடம் இதுபோல் முதலில் எதிர்மறையாகவே (Negative) செயல்படும் தன்மையைக் காண முடியும். வினையை அழிப்பவர் எதிர்மறையாக சிந்தித்தால் பயன் அடைய இயலாது. வினையை அழிக்க இயலாது.

சாலையில் நடந்து போகிறோம், கல்லில் இடித்துக் கொள்கிறோம், இரத்தம் வருகிறது. யாரோ கல்லை வழியில் போட்டுள்ளான் என்று எவரையோ திட்டுகிறோம். இது ஒரு வகையான எதிர்வினை (Reaction). அடுத்து இந்த சாலை சரியில்லை. இதைச் சரி செய்ய முயற்சிப்பேன் என்று எண்ணுவது ஒரு எதிர்வினை. மூன்றாவது சான்றோர் செய்யும் எதிர்வினை; சிறிதாகத் தானே இடித்தது, பெரிதாக ஏதும் ஆகவில்லையே, சிறிய துன்பத்தினை வினை கழிந்து விட்டது என்று எண்ணுவார். யாரையும் திட்டுவதில்லை, பிறரைப் பழிப்பதில்லை, நான் செய்த கர்மத்தின் பலன் தான், சற்று விழிப்போடு இருந்ததால் லேசான பலன் தந்து விலகி விட்டது என்று எண்ணி எந்த எதிர் வினையும் செய்யாமல் இருப்பார்.

நாம் எந்த செயலைச் செய்ய வேண்டுமோ அதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து செய்தால் வினையைவென்று விடலாம். வினையை வென்றவர்கள் பெரிதாக முயன்று செய்தார்கள் என்பதில்லை. சிறிய செயல்களைக் கூட முறையாக எவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்று அறிந்து செய்தவர்களே. வேறு தனியாக ஏதும் செய்து விடவில்லை. அந்த முறைகளை நாமும் அறிந்து செய்தல் வேண்டும்.

அதிகாரம் - 6

இந்த உலகில் உடலோடு வாழும் அனைவரும் தொடர்ந்து வினையைக் கட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றனர். நாம் வேண்டாம் என்று நினைப்பதால் அது நின்று விடாது. துறவியாக இருந்தாலும், சாதாரண இல்லறத்தாராக இருந்தாலும் வினைகட்டு (கர்ம பந்தம்) தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டே தான் இருக்கிறது. எடுத்துக் காட்டாக கடன் வாங்கிய ஒருவர் கடனுக்கான வட்டியைக் கட்டியே ஆகவேண்டும். பகல் இரவு என வட்டிகூடிக் கொண்டே இருக்கும். கடன் அடையாத வரை அந்த வட்டித் தொகை அவர் நினைத்தாலும் தடுக்க முடியாது. அது போன்றே இந்த வினைக் கட்டும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டே தான் இருக்கும். ஒரு மாணவன் பள்ளி முடிந்து வீட்டிற்கு வருகிறான். புத்தகப் பையை வீட்டின் ஒரு மூலையில் போட்டுவிட்டு விளையாட ஓடுகிறான், அப்போது அவனது தாய் சாப்பிட்டுப்போ எனக்கூறுகிறாள். அவனோ எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டு தப்பி ஓட நினைக்கின்றான். மறுபடியும் தாய் பாலையாவது குடித்து விட்டுப் போ என்கிறாள். அதுவும் வேண்டாம் என்று கூறினான். தாய் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி சாப்பிடு அல்லது பாலைக் குடி, இரண்டில் ஒன்றைச் செய், இல்லையென்றால் விளையாட அனுப்ப மாட்டேன் என்கிறாள். அது போலவேதான் வினைக் கட்டும் நிகழ்கிறது. அவன் உணவு அல்லது பால் ஏதாவது ஒன்றை ஏற்றே ஆக வேண்டும். அது போன்றே சுப கர்மம் அல்லது அசுப கர்மம் (புண்ணியம் அல்லது பாபம்) இரண்டில் ஒன்றைக் கட்டிக் கொண்டே தான் ஆகவேண்டும். எதையுமே கட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பது மிகவும் கடினம்; உடல் இருக்கும் வரை வினைக் கட்டிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வது அவ்வளவு எளிதான செயல் அல்ல. ஆனால் எந்த வினையைக் கட்டிக் கொள்வது என்பது நமது கையில் இருக்கிறது. தேர்வு (Choice) நம்முடையது.

நாம் ஏதாவது ஒரு செயலைச் செய்யும் போது அச் செயலுக் கேற்ற புதிய வினைகள் நம் ஆத்மாவில் சேர்கிறது. ஏதோ ஒரு செயல் எப்போதும் தொடர்ந்து நடந்துக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பது நம் கையில் தான் இருக்கிறது. சுபகாரியங்களைச் செய்து நல்வினையை ஈட்டி கொள்ளலாம். அசுபகாரியங்களைச் செய்து தீவினைகளுக்கும் ஆளாகலாம். உலகியலில் வாதப், பிரதிவாதம், சண்டை, சச்சரவு இவைகளில் இருந்து விலகி இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இவைகள் நம்மை எப்போதும் அசுபத்தை நோக்கியே இட்டுச் செல்லும். நாம் மற்றவர்களின் பேச்சை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால், இவர் பலவீனமானவர் என்று மக்கள் கூறலாம். அவ்வாறு கூறுபவர்களின் பேச்சையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். என்ன செய்வது? நான் பலவீனமானவன், வீணாக எவருடனும் சண்டை போட என்னால் முடியாது - என்று நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு முறை நமது வாழ்க்கைக்கான விதிமுறையை அமைத்துக் கொண்ட பிறகு, அத்தகைய பலவீனமும் நமக்கு ஏற்படையதாகவே ஆகிவிடும். வீணான சண்டை சச்சரவுகளில் இருந்து நாம் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா. நாம் நாள் முழுவதும் அதிகமாக சுபச் செயல்களையே செய்ய வேண்டும். எதைச் செய்வதாயினும் அது சுபமானதாகவே இருக்க வேண்டும். நாம் சில அசுபசெயல்களை விட முடியாத நிலையில் இருந்தாலும், சுபச் செயல்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டால், அசுப கர்மங்கள் தானாகவே குறைந்து போகும். சுபகாரியங்கள் அதிகரிக்க என்ன செய்ய வேண்டும் எனில் நாம் எப்போது சிந்திக்க ஆரம்பித்தாலும், பிறருக்கு நன்மை தருவன பற்றிய சிந்தனையாகவே இருக்குமாறு முயற்சி செய்ய வேண்டும். எந்த சிந்தனையால் வைரபாவம், விரோத பாவம், கலகம் மற்றும் அமைதியின்மை தோன்றுமோ அத்தகைய சிந்தனைகளுக்கு இடம்

தரக்கூடாது. நாம் எப்போது பேச நேர்ந்தாலும் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தீமை நேராதவாறும், சூழ்நிலை பாதிப்பு அடையாதவாறும் கவனத்துடன் பேச வேண்டும். அதே போல் நாம் உடலால் செயல் செய்யும் போதும் தனக்கும் தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கும் துன்பமோ, துயரமோ நேராத வண்ணம் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நமது எண்ணம், சொல், செயலுக்கு ஒரு நல்ல வடிவம் கொடுத்தால் அசுபம் தானாகவே மறைய ஆரம்பித்து விடும்.

ஒரு சிறுவன் தீயவர்களின் சேர்க்கையால் தீய பழக்கங்களுக்கு ஆளானால் அவனை நல்வழிப்படுத்த என்ன செய்வோம்? அவனை தீயவர்களுடன் சேராது தடுத்து நல்லவர்களுடன் பழகச் செய்து நெறிப்படுத்துவோம். அது போல அசுபத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் உபாயம் சுபத்தில் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதாகும். நமது மனம் எப்போதும் தீயதையே நாடும். அதை முயற்சி செய்து நல்லனவற்றின் பக்கம் திளைக்கச் செய்ய வேண்டும்,

ஆசாரிய தேவர்கள் நமது மனதை நாய்க்குச் சமமானது என்று கூறியுள்ளனர். நாய்க்கு நாம் எவ்வளவு தான் நல்ல நல்ல பொருள்களைச் சாப்பிடக் கொடுத்தாலும், அது கடைசியில் சாக்கடை நீரைத்தான் குடிக்கும். தூர்நாற்றம் வீசுவதைத்தான் சாப்பிடும். அதுபோல மனமும் தீயதை நோக்கித்தான் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

இந்த மனம் அசுபத்தில் பழக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆகையால் அதை நோக்கியே செல்கிறது. இதை இரும்புச் சங்கிலியால் கட்டிப் போடவா முடியும். அதை அடக்குவதற்கு உபாயம் அதை சுப காரியங்களில் ஈடுபடுத்துவது தான். நமக்கு எந்த ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டாலும் அந்த சூழ்நிலையிலும் தர்ம தியானம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவதின் பொருள் என்னவென்றால் நாம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு சுப

காரியத்தில் ஈடுபடுகிறோமோ அவ்வளவிற்கு அவ்வளவு அசுபத்திலிருந்து விலகி விடுகிறோம் என்பதற்கே. ஒரு மணி நேரம் இங்கு அமர்ந்து அறம் கேட்கிறீர்கள் என்றால் ஒரு மணி நேரம் உலகியலில் இருந்து விலகியிருக்கிறீர்கள் அவ்வளவு தான். நான் ஒரு மணி நேரம் உலகியல் செயல்களில் இருந்துவிலகியிருக்கப் போகிறேன் என்று கூறிவிட்டா வந்தீர்கள்? இல்லை. நான் ஒரு மணி நேரம் தர்மம் கேட்கப் போகிறேன் என்று கூறிவிட்டு வந்தீர்கள். ஒரு மணி நேரம் அறஉபதேசம் கேட்டீர்கள் என்றால் அதற்கு என்ன பொருள், நீங்கள் ஒரு மணி நேரம் உலகியல் செயல்களை விட்டுவிட்டீர்கள் என்பதே. ஆகையால் மிக நல்ல உபாயம் என்னவென்றால் நம் செயல்கள் சுபச் செயலாக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதில் அதிக நேரம் செலவிட வேண்டும். பரோபகாரச் செயலில் ஈடுபட வேண்டும். யோக:கர்ம சுகௌசலம் - கர்மத்தின் சுகௌசலம் யோகம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கர்ம (செயல்) சுகௌசலம் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

ஏதாவது ஒருவருக்கு கண் குருடாகிவிட்டது என்றால் அதைப் பார்த்த நாமும் நம் கண்களை குருடாக்கிக் கொள்கிறோமா? எவருக்காவது கை இல்லையென்றால் நாம் நமது கைகளை ஒடித்துக் கொள்ளுகிறோமா? யாருக்காவது கால் இல்லையென்றால் அதைப் பார்த்து கால்களை முடமாக்கிக் கொள்கிறோமா? அப்படி எவரும் செய்வதில்லை. பின் ஏன் ஒருவர் கோபப்பட்டால் நாம் கோபப்படுகிறோம்? இப்போது புரிந்திருக்கும். புரிந்து கொள்வது சற்று கடினம் தான். வாத, விவாதம், சண்டை சச்சரவு இவற்றிலிருந்து தப்பிக்க உபாயம் இது தான். குருடனைப் பார்த்து நாம் கண்களைக் குருடாக்கிக் கொள்ளாதது போல, கோபப்படுபவர்களைப் பார்த்து கோபங் கொள்ளக் கூடாது . பிறர் திட்டுவதைக் கேட்டு நாம் திட்டக்கூடாது. இந்த சிறிய சிந்தனை நம்மை

அசுபத்திலிருந்து காப்பாற்றி விடும். ஒருவர் கிணற்றில் விழுவதைப் பார்த்து நாம் கிணற்றில் விழுவதில்லை. நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறோம். ஆனால் உலக மக்கள் ஒரு தவறு செய்தால், நான் மட்டுமா இந்த தவறு செய்கிறேன், உலகமே செய்கிறது என்று சமாதானம் அடைகின்றனர். தங்களுக்குத் தாங்களே தீமை தேடிக் கொள்கின்றனர். ஆகையால் மற்றவர்களைப் பார்க்காமல் நம்மை மட்டும் பார்த்துக் கொள்ளும் பார்வை வேண்டும். இன்று மனிதனாகப் பிறக்க நான் பூர்வ ஜென்மத்தில், சிறிது நல்லது செய்துள்ளேன் “இன்று மனிதனாக உள்ளேன் எதிர் காலத்தில் எப்பிறவிக்குத் தயாராகிறேன்? விலங்காகப் பிறக்கவா? நரகம் செல்லவா அல்லது, தேவனாக பிறக்கவா?” என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

அதிகாரம் -7

சுபச் செயல்களைச் செய்வதாலும், பரோபகாரம் செய்வதாலும் என்ன நடக்கும் என்பதை அறிந்து கொள்வோம். ஒரு முறை நாம் தவறு செய்து விட்டோம் எனில் பிறகு அதற்காக பிராயசித்தம் (கழுவாய்) முதலானவை செய்தால் என்ன நடக்கிறது?

உலகியல் செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ள ஒருவர் முன்னர் ஈட்டிய நல்வினையின் பயனைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி வருங்காலத்திற்குப் பாபத்தைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். ஆனால் பரோபகாரம் மற்றும் பரமாத்திகச் செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ள ஒருவர், முன்னர் ஈட்டிய புண்ணிய வினைகளின் பலனை, மேலும் வலிமையுடையதாகவும், முன் செய்த பாப கர்மத்தை வலிமையற்றதாகவும் மாற்றிக் கொள்கிறார். இருவருமே செயல்புரிகின்றனர். உலகியல் காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். இப்போது வேண்டுமானால் மிகவும் ஆடம்பரமாக, செல்வ வளத்தோடு வாழ்வதாகக் தோன்றினாலும், எதிர் காலத்திற்கு உரிய மிகுந்த வலிமைமிக்க, நீண்ட காலத்திற்குரிய பாப வினையைக் கட்டிக் கொள்கிறார்.

இது இப்போது தெரிவதில்லை இப்போது ஏமாற்றுச் செயல் திறமையினால், பொருள் அதிகம் ஈட்டி பெரும் செல்வந்தனாக காணப்படலாம். ஆனால் அவ்வாறு வந்த செல்வம் அவரது ஏமாற்றுத் திறனால் வந்ததல்ல. முன்பு அவர் செய்த நேர்மையான நற்செயல்கள் செய்த காரணத்தாலான புண்ணிய கர்மத்தால் வந்தது. அந்த செல்வத்தைக் கொண்டு நிகழ் காலத்தில் செய்யும் நேர்மையற்ற ஏமாற்றுச் செயல்களின் காரணமாக, அசுப கர்மத்தை ஈட்டிக் கொள்வதோடு, முன் செய்த தீவினையின் பலன் தரும் காலத்தையும், சக்தியையும் அதிகரித்துக் கொள்கின்றார். அந்த வினையின் ஆபாத காலம் கழித்து அது பலன் தர ஆரம்பிக்கும். ஆகையால் இப்போது செய்யும் பாப காரியங்கள் உடனே தெரிவதில்லை. நேர்மையாக வாழும் ஒருவர் நிகழ்காலத்தில துன்பம் அடைந்தாலும் அவர் முன் பட்ட கடனை (தீவினையை) தீர்த்துக் கொள்கிறார். அதாவது முன் செய்த பாப வினையைக் குறைத்துக் கொள்கிறார் என்று பொருள். இதற்கு மாறாக நேர்மையற்ற ஏமாற்றும் மனிதர் வருங்கால துன்பங்களுக்குரிய செயல்களைச் செய்து துன்பத்தை அனுபவிக்கப் போகின்றார் என்று கொள்ள வேண்டும். இதுவே இயற்கை நியதி. நம் சுப மற்றும் அசுப செயல்களையும், மற்றும் நிகழ்கால நிகழ்வுகளையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, ஒன்றை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். சுப காரியத்தின் பலன் சுபமாகவே இருக்கும். அதாவது நற்செயலில் பலன் நல்லதாகவும், தீச்செயலின் பலன் தீயதாகவே இருக்கும். அசுப காரியங்களைச் செய்து சுப பலனையோ, சுப காரியங்களைச் செய்து அசுப பலனோ ஒரு போதும் அனுபவிக்க முடியாது. இந்த உண்மை நம் மனதில் நிலைத்திருந்தால், நாம் சுபத்தை நோக்கி முன்னேற முடியும். ஒரு எடுத்துக் காட்டு காணலாம்.

ஒரு நிமித்த சோதிடன் அந்நாட்டு அரச மகனைப்

பார்த்து இவன் அரியணையில் அமர்வான் என்றும், அவன் அருகில் இருந்த மந்திரி மகனைப் பார்த்து, இவன் கழு ஏற்றப்படுவான் என்றும் கூறினான். இதை அந்த இரு இளைஞர்களும் கேட்டனர். அரச குமாரன் தான் அரசனாவது உறுதி என எண்ணி கர்வம் கொண்டு, தன்னிடமிருந்த செல்வத்தையெல்லாம் தவறான வழியில் செலவு செய்ய ஆரம்பித்தான். தீ பழக்கங்களுக்கு ஆளானான், மந்திரியின் மகன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நான் கழுவில் ஏற்றி தண்டிக்கப்படுவேன் என்றால் அதற்கேற்ற பெரும் தவறு செய்ய வேண்டும். ஆகையால் இனி நான் எந்த ஒரு தவறும் செய்வதில்லை என்று உறுதி மேற் கொண்டான். வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு அடி எடுத்துவைக்கும் போதும் மிக கவனமாகச் செயல்பட ஆரம்பித்தான். அந்த சோதிடர் கூறிய நாளும் வந்தது. அன்று வரை அரசன் குமாரனுக்கு அரச பதவி கிடைக்கவில்லை. மந்திரி குமாரனும் கழுவேற்றப்படவில்லை. இருவரும் இந்த சோதிடரிடம் சென்று அவர் கூறிய சோதிடம் பொய் என்று நிரூபிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். முதலில் அரச குமாரன் சோதிடரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான். வழியில் ஒரு கல் தடுக்கி விழுந்தான். கோபத்தில் அந்த கல்லைத் தூக்கி ஓரத்தில் போட்டான். அந்த கல்லின் கீழே அவனுக்கு ஒரு புதையல் கிடைத்தது அதில் தங்கம், ரத்தினங்கள் இருந்தன. அவற்றை எடுத்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு சோதிடரை நெருங்கினான். அவனுக்குப் பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து மந்திரி குமாரன் சோதிடரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டு வந்தான், அவன் வரும் போது வழியில் ஒரு பெரிய முள் காலில் தைத்தது, மிகுந்த வேதனையோடு அதைப் பிடுங்கி எறிந்தான். காலில் இருந்த ரத்தம் கொட்டியது, ஒரு துணியால் கட்டு போட்டுக் கொண்டு சோதிடன் இருப்பிடம் நோக்கி நடந்தான். இருவரும் சோதிடரைப் பார்த்து; “நீங்கள் கூறியது எதுவும் நடக்கவில்லை, அரசப் பதவியும் கிடைக்கவில்லை, கழுவும் ஏற்றப்படவில்லை, இன்றோடு நீங்கள் கூறிய நாளும் முடிவடைகிறது”

என்றனர். அதைக் கேட்ட அந்த சோதிடன் இன்றும் நீங்கள் என்னிடம் வரும் போது உங்களுக்கு வழியில் என்ன நிகழ்ந்தது, கிடைத்தது? என்று கேட்டான், அதற்கு அரச குமாரன், “எனக்கு தங்கமும் ரத்தினங்களும் கிடைத்தன நண்பனுக்குக் காலில் முள்தைத்தது” என்றான்.

அதற்கு சோதிடன், “நீ தவறான வழியில் சென்று, தீய காரியங்களைச் செய்து, உனது நல்வினையின் பயனைக் குறைத்துக் கொண்டாய், அதனால் சிம்மாசனத்திற்கு பதிலாக சொற்ப செல்வம் கிடைத்தது. உனது நண்பன் மிகவும் கவனத்துடன் பாப காரியங்களில் இருந்து விலகி நற்செயல்களையே செய்து வந்தான். அதனால் அவன் செய்திருந்த தீவினையின் சக்தி குறைந்து வர வேண்டிய பெருந்துன்பம் முள் தைத்தல் நிலையில் விலகி விட்டது” என்று கூறினான்.

இவ்வாறு நாம் முன்பு தேடி சேர்த்துக் கொண்டுள்ள வினைகளை; இப்போது நாம் செய்யும் நல்ல மற்றும் தீய செயல் களினால் வெகுவாக மாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எனவே எப்போதெல்லாம் ஒரு செயலைச் செய்ய வேண்டும் என்று மனம் நினைக்கிறதோ அப்போது அந்த செயல் சுபமானதா என்று அறிந்து செய்தல் வேண்டும். நற்செயல்களைச் செய்வதால் தீவினையின் பாதிப்பு குறைகிறது. நல்வினையின் பலன் தரும் ஆற்றல் கூடுகிறது, நாம் முற்பிறவிகளில் மிகுதியாக நல்வினையைத் தேடி எடுத்து வந்துள்ளோம் என வைத்துக் கொள்வோம். நிகழ் காலத்தில் பாபத்திற்குக் காரணமான தீய செயல்களைச் செய்வோமானால், முன் செய்த நல்வினையின் பலன் தரும் ஆற்றல் குறைந்து போகும். நாம் வாழ்க்கையை அறிவு பூர்வமாக சிந்தித்து நடத்த வேண்டும். காதம்-பிரதிகாதத்திலிருந்து தப்பிக்க முயல வேண்டும். பிறர் நம்மைத் திட்டினால் திரும்ப நாம் அவரைத் திட்டுவது, அல்லது அடிப்பது பிரதிகாதமாகும். (அடிக்கு அடி,

பழிக்குப் பழி என்பது போல) நாம் திரும்ப அவரைத் திட்டி நமது மனதை தீயதாக மாற்றிக் கொள்வது ஸ்வ-காதம். துன்பம் தாங்காமல் உயிரை விடுதல், தனது இந்திரியங்களுக்குத் துன்பம் தருவது, மன வருத்தமும் கவலையும் அடைவது தனக்குத் தானே காதம் - தீங்கு செய்துக் கொள்வதாகும். யாராவது திட்டினால் அதற்காக வருத்தம் அடையாமல் மகிழ்ச்சியடைவது ஒரு அரிய கலை. பிற கலைகள் அனைவர்க்கும் வரலாம். ஆனால் இந்த கலை யாருக்கு வருகிறதோ அவர்களே வெற்றி பெற்றவர்கள். பிறவிக் கடலைக் கடக்கப் போகிறவர்கள்.

கன்யாலால் பிரபாகர் மிஸ்ரா என்பவர் தனது நூலில் எழுதியுள்ளது. அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவம் அது. அவருக்கு நண்பர் ஒருவர் இருந்தார், இருவரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள். இருவருக்குள் எந்த ஒரு கருத்து வேற்றுமையோ, மனத்தாங்கலோ வரும் என்று நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. அந்த நண்பருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள்; மனைவியில்லை, அந்த நண்பரின் மகளுக்கு கன்யாலால் தன் உறவுப் பையனுக்கு மணம் முடிக்க விரும்பினார். இது காரணமாக இடையில் வந்த ஒருவரால் இரு நண்பர்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு தோன்றியது. இதைப் பயன்படுத்த இடையிலிருக்கும் சிலர் இருவருக்கும் இடையில் உள்ள பிரச்சனையைப் பெரிதாக்கிக் விட்டனர். பல நாள் நட்பு சில நாள்களில் முறிந்துபோனது. சிலரது பேச்சைக் கேட்டு தன்னை வெறுத்து விலகிய நண்பர் மீது கன்யாலாலுக்கு முதலில் கோபம் வந்தது. வீணாகத் தன் மீது பழி கூறுகிறான் என்று நினைத்தார். ஆனாலும் அவர் நண்பர் என்ற எண்ணம் மனதிலிருந்து அகலவில்லை, ஒரு நாள் கன்யாலால் ஓரிடத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது தனது நண்பர் எதிரே வருவதைப் பார்த்தார், இவர் வருவதைப் பார்த்த இவரது நண்பர் வேறு வழியாகக் செல்லலானார். ஆனால் கன்யாலால் அவரை விடவில்லை. நேராக அவரிடம் சென்று, அவரது தோள் மீது கை

போட்டு; “நாம் இருவரும் இவ்வளவு நாள் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தோம், இப்போது தான் நமக்குள் பகையுணர்வு தோன்றியுள்ளது, இந்த பகையையும் நாம் நட்பு போல வளர்த்துக் கொள்ளலாமே இது ஒரு தொடக்கமே, அதற்கு ஏன் விலகி ஓட நினைக்கிறாய்”, என்று கூறினாராம். அவரது நண்பர் அவர் கையைப் பிடித்து, “வீட்டிற்கு வா போகலாம் என்று கூறி தனது வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று, அவரை அமர வைத்து; அவர் காலில் வீழ்ந்து அழ ஆரம்பித்து விட்டார். கன்யாலால் எவ்வளவோ தடுத்தும், கூறியும், அவர் கேட்கவில்லை, பிறகு எவ்வாறு பகையுணர்வு தோன்றும்? இருவரும் முன் போலவே நண்பர்களானார்கள். ஆகையால் வாழ்க்கையின் எந்த ஒரு செயல் செய்வதானாலும் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று அறிவைப் பெற வேண்டுவது அவசியம்.

பாப காரியங்களைச் செய்வதிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும். இயன்ற மட்டும் சுப செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். நம்மால் இயன்ற உதவிகளைப் பிறருக்குச் செய்ய வேண்டும். நமக்கு யாராவது தீங்கு செய்தாலும் நாம் பதிலுக்கு அவருக்குத் தீமை செய்யாமல், இவருக்கு நன்மையே ஏற்பட வேண்டும் என்ற நினைக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் வெற்றி நமக்கே.

இது வரை நாம் வினையிடம் தோல்வி மட்டுமே அடைந்து வந்துள்ளோம். ஒரு முறையாவது நாம் அந்த வினையைத் தோல்வி அடையச் செய்ய வேண்டும். வினையைக் தோற்கச் செய்து நாம் வெற்றி பெற வேண்டும். இதைச் செய்ய முழுச் சுதந்திரம் நம்மிடம் உள்ளது. வினை செய்யாமல் இருக்க, அதாவது வினை வராமல் இருக்க நமக்குச் சுதந்திரம் இல்லாவிட்டாலும், செய்யும் வினையை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்? நல்லவையாகச் செய்ய வேண்டுமா அல்லது தீயதாகச் செய்ய வேண்டுமா என்பதை முடிவு செய்வதில் நமக்கு முழுச் சுதந்திரம் இருக்கிறது.

அதிகாரம் - 8

நமது வாழ்க்கையில் எது நிகழ்ந்தாலும் அதற்கு முக்கிய காரணம் நமது கர்மாவே (வினையே) ஆகும். நாம் வினையைத் தொடர்ந்து செய்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதன் பலனையும் நாமே அனுபவிக்கிறோம். அது மட்டுமின்றி அந்த வினையின் பயனை அனுபவிக்கும் போதே நமது கவனக் குறைவாலும், அறியாமைக் காரணத்தாலும் மேலும் புதிய வினைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அதை மேலும் வலிமையுள்ளதாகவும் ஆக்கி விடுகிறோம்.

கர்மம் (வினை) ஒரு பெளதீக செயல் மட்டுமல்ல, அது ஒரு மானசீகமான, பாவனை வடிவான மற்றும் அத்யாத்தம வடிவ செயலும் ஆகும். கர்மத்தை இரு வகையில் செய்யலாம். பிறவியை வளர்க்கும் வினைகளையும் செய்யலாம் அல்லது பிறவியைக் கடப்பதற்குரிய வினைகளையும் செய்யலாம். நாம் பிறவியை வளர்க்கும் செயல்களையா? அல்லது கடக்கும் செயல்களையா? எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதே கேள்வி. பிறவியில் உடலோடு கூடி இருப்பதால் அனைவரும் செயல்களைச் செய்தே ஆக வேண்டும். அந்த செயல்கள் பிறவியை வளர்க்கும் பிறவிச் செயல்களா, பாரமார்த்திக (அன்மீகத் தொடர்பான) செயல்களா அல்லது அத்யாத்மிகச் செயல்களா எனத் தெர்ந்தெடுப்பது நம்மிடம் தான் இருக்கிறது.

அவ்வாறெனில் நாம் கர்மத்தின் சுமை குறைவதற்கான செயல்களை ஏன் செய்யக்கூடாது? நாம் நமது அறியாமை மற்றும் கவனக் குறைவு காரணமாகத் தீவினையைச் சேர்த்துக் கொண்டு விட்டோம் என்றாலும் அந்த தீவினையை இப்போது நல்ல செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் மாற்றவும் முடியும். சய்யமம் (அடக்கம்), ஐபம், தபம், தானம் முதலான ஆத்மனுக்கு நலன் தரும் செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் பிறவியில் ஆழ்த்தும் தீய

வினைகளின் தாக்கம் குறையும். நாம் பிறவியை வென்று முத்தியடைய உதவி செய்யும்.

ஒரு கூண நேரம் நாம் கவனக் குறைவாக இருந்து விட்டோம் என்றால் அடுத்த கூணத்தில் நாம் விழிப்படைய முடியாதா என்ன? விழிப்படைய முடியும். நாம் சமாளித்துக் கொள்ளவும் முடியும். அது மட்டுமல்ல, கவனக்குறைவின் காரணமாக நிகழ்ந்த வினையின் பலனையும் நாம் லேசாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும். எதிர் காலத்தில் விழிப்பாக இருந்து புதிய தவறுகளைச் செய்வதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவும் முடியும். இதற்கான லட்சியம் நமக்கு வேண்டும். சங்கல்பம், விருப்பம் கொள்ள வேண்டும். மேலும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். இந்தக் கலை நமக்குக் கைவர வேண்டும். நமது வாழ்க்கை எப்போதும் தூய்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற லட்சியம் வேண்டும். அந்தத் தூய்மையான தன்மையினால் நமது எண்ணம், பேச்சு, செயல் மூன்றும் தூய்மையடைவதால்; அது நமக்குத் துணையாக இருக்கிறது. நமது விருப்பம் பிறருக்கு இயன்ற அளவு உதவி செய்வதாக (பரோபகாரம்) இருக்க வேண்டும். மேலும் நமது முயற்சியும் எப்போதும் அசுப (தீயது)த்திலிருந்து விலகி இருக்குமாறு கவனத்துடன் செயல்படுதல் வேண்டும்.

நமது ஆடை அழுக்காகி விட்டது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த அழுக்கு ஆடையை அணிந்துக் கொள்வது சரியில்லை என்று நினைத்தால்; அதை தூய்மையாக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் வரும். அதைத் தூய்மை செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கைத் தோன்றினால், அந்த நம்பிக்கைக் காரணமாக தூய்மை செய்யும் சலவைக் கட்டி, (Detergent Soap) சலவைத் தூள் (Detergent Powder) போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி அழுக்கை அகற்றுவோம். அதே போன்று ஆத்மாவின் மீது படித்துள்ள கர்மம் எனும் அழுக்கினை நீக்க ஜபம், தபம், ஆத்ம சய்யமம், பச்சாதாபம்

(இரக்க குணம்), பிராயச்சித்தம் (கழுவாய்) ஆகிய செயல்கள் சலவைக் கட்டியைப் போல் பயன்படுகிறது. ஆகையால் நாம் வினையை வெல்ல விரும்பினால் நாம் வினையை (செயலை) எப்படி செய்ய வேண்டும்? என்ற தொழில் நுட்பத்தை (Technology) அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இன்று உலகியல் வாழ்வில் பல துறைகளில் இந்த தொழில்நுட்பம் வளர்ந்து வருகிறது. ஆனால் ஆத்மாவைத் தூய்மை செய்யும் தொழில்நுட்பத்தை நாம் மறந்து விட்டோம். ஆசார்ய பெரு மக்கள் இந்தத் தொழில் நுட்பத்தை நமக்குத் தந்துள்ளனர். அந்தக் கலையைக் கற்றத் தெரிய வேண்டும். சிலர் கர்ம சித்தாந்தம் பற்றி அறிந்து வைத்துள்ளனர். வினை எவ்வாறு பந்தமாகிறது? பிரக்ருதி கர்ம பந்தம் எவ்வாறு மற்றும் எதுவரை நடைபெறுகிறது? எந்த வினை எதுவரை உதயத்தில் இருக்கும்? எதனுடைய இருப்பு (சத்தா) எதுவரை இருக்கிறது? எந்தத் தொழில் நுட்பத்தால் அதை சத்தா நிலையிலேயே அழிப்பது? அபகர்ஷணம் என்றால் என்ன? உத்கர்ஷணம் என்றால் என்ன? உதயம் என்றால் என்ன? உதீரணை என்றால் என்ன? சங்கிரமணம் என்றால் என்ன? ஆகிய வினைத் தொடர்பான அனைத்து செய்திகளையும் தெளிவாக அறிந்திருந்தும் அத்தகைய சிலரது வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் போது அஞ்ஞானத்திலேயே இருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நாம் சென்ற காலத்தில் நமது அஞ்ஞானம் காரணமாகத் தீவினைகளைச் செய்து விட்டோம். அதற்காக வருந்தி அழுவதால் என்ன பயன்? இப்போது நிகழ்காலத்தில் முயற்சி செய்து அதன் தாக்கத்தைக் குறைக்க வேண்டும். அதனுடைய (வினையின்) பரம்பரையை மேலும் தொடர விடாமல் தடுக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். நாம் என்ன செய்கிறோமோ அதனுடைய பலனை நாமே தான் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதை அனைவரும் அறிவோம். ஆனால் அதை மட்டும் தெரிந்திருந்தால் போதாது, அந்த வினையின் பயன் நிகழ்காலத்திலும் கிடைக்கலாம், நீண்ட

காலத்திற்குப் பிறகும் கிடைக்கலாம். அந்த வினையின் விளைவு நம்மை மட்டுமின்றி சூழ்நிலையையும் பாதிக்கிறது என்பதை அறிதல் அவசியம்.

நமது வினையின் பாதிப்பு (செயலின் விளைவு) நம்மை மட்டுமின்றி சமுதாயம் மற்றும் நாடு ஆகியவற்றிலும் ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம். எடுத்துக் காட்டாக ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் தர்மாத்மாவாக இருந்தால் அந்தக் குடும்பம் மற்றவர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறது. அக்குடும்பத்தினர் மீது மக்களுக்கு மதிப்பு ஏற்படுகிறது. புகழ்கின்றனர், அக்குடும்பத்தை முன்மாதிரியாகப் பார்க்கின்றனர். குடும்பத்திலுள்ள ஒருவர் தர்மாத்மாவாக இருக்கும் போது குடும்பத்திலுள்ள அனைவர்க்கும் அதன் பலன் கிடைக்கிறது. இப்போது என்னைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்தது; நான் ஆசார்ய ஸ்ரீ வித்யாசாகரது சீடன் - என்பது. அவருடைய தபத்தின் பலன் எனக்கும் கிடைக்கிறது. எங்கு சென்றாலும் மக்கள் நம்பிக்கையோடு பார்க்கின்றனர். இவர் அவரது சீடர் என்று கூறுகின்றனர். நான் ஒன்றுமே பேசாத போதும், செய்யாத போதும் எனக்குப் பலன் கிடைக்கிறது. இதை நாம் அனைவரும் அனுபவம் மூலம் அறிகிறோம். ஒரு மீன் கிணற்றில், குளத்தில் இறந்து விட்டால் அந்த நீர் முழுவதையும் நாற்றமடிக்குமாறு செய்து விடுகிறது. அது போன்றே துரியோதனனின் பதவி ஆசை காரணமாகவே மிகப் பெரிய மகாபாரத யுத்தம் நடைபெற்றது. ஒரு தனிமனிதர் காந்தியினுடைய அகிம்சை மற்றும் சத்தியம் காரணமாக நாடு போரின்றி சுதந்திர மடைந்தது. அவரது நற்செயலின் (சுபகர்மம்) பலன் நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் கிடைத்தது. தீர்த்தங்கரர்கள் தங்கள் ஆத்மனுக்கு நலன் தேடிக் கொண்டது மட்டுமின்றி, அவரது திவ்யத்தொனி (திருமொழி)யினால் பவ்ய உயிர்கள் யாவும் பயனடைகின்றன. நாம் செய்யும் செயல்களின் விளைவு மற்றவர்களின் உயர்வுக்கம், தாழ்வுிற்கும்

காரணமாகிறது, தாய், தந்தையரின் செல்வம், சம்பத்து மகனுக்குக் கடைக்கிறது. அது மட்டுமல்ல அவர்கள் பட்ட கடனையும் மகன்தான் அடைக்க வேண்டியுள்ளது. அவர்கள் செய்த நல்ல அல்லது கெட்ட கர்மங்களின் தாக்கும் வரும் சந்ததியரிடமும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் வினை செய்யும் போது மிகவும் கவனமாகச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகிறது. நாம் செய்யும் செயல் நம்மை மட்டும் பாதிப்பதில்லை. நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் மீதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. இதை எப்போதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் இப்போது அனுபவிக்கும் கர்மத்தை எந்த உணர்வால் (பாவம்) கட்டியிருப்போம் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். அந்த உணர்வால் கட்டிய வினையின் பலன் என்னவாக இருக்கும் என்பதை அறிந்தால், அத்தகைய எண்ணம் (பரிணாமம்) தோன்றாமல் தடுக்க முடியும். அது பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்பு ஒன்றை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். நாம் எந்த ஒரு கர்மத்தை - செயலை - செய்தாலும் அதன் பலன் இருவிதமாகக் கிடைக்கலாம். ஒன்று நல்ல பலன் அல்லது தீய பலன் (நமது செயலுக்கேற்ப அமைந்தது). நல்ல பலன் கொடுக்கும் போது நமது அந்தரங்கத்தில் அகந்தையைத் தோற்றுவிக்கலாம். தீய பலனைக் கொடுக்கும் போது நம்மை வேதனையடையச் செய்து கவலையடையச் செய்கிறது. அகங்காரம் மற்றும் கவலை (சங்கிலேஸ்ம்) இரண்டுமே பிறவி வளரக் காரணமாகிறது. ஆகையால் முதலில் குறிப்பிட்ட நல்ல கர்மத்தின் பலன் மீது பற்றைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்த ஒரு செயலைச் செய்தாலும் அதைக் கடமை என நினைத்துச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு கர்த்தா (செய்பவன்) நான் இல்லையென்று நினைக்க வேண்டும் நல்ல பலன் நிகழும் போது அதன் மீது பற்று வைக்கக் கூடாது. செயல் செய்யும் போது கடமையென நினைத்துச் செய்ய வேண்டும்.

தன்னை கர்த்தாவாக நினைக்காமல் செய்ய வேண்டும். இந்த இரண்டும் நம் வாழ்க்கையின் வந்து விட்டால்; செயல் செய்யும் போது என்ன உணர்வு இருக்க வேண்டும், கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கும் போது உணர்வு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதால் நமது வாழ்க்கை மிக உயர்ந்த நிலைக்குச் சென்றுவிடும்.

நமக்கு உண்மையில் செயலின் பலனை அனுபவிப்பதில் இருக்கும் ஆர்வம், செயலைச் செய்வதில் இருப்பதில்லை. இன்று லாட்டரி, சூதாட்டம் போன்ற வற்றில் மக்கள் அதிகமாக ஈடுபடுவது எதனால் என்றால், ஒன்றும் செய்யாமலேயே பணம் நிறைய கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதினால்தான். *Wealth without work* (வேலை செய்யாமலேயே பணம்) இதை காந்திஜி பாபம் என்று கூறினார். (*Wealth without work is a sin*) மற்றும் *Knowledge without morality is a sin* என்றார். நல்லொழுக்க மற்ற அறிவும் பாபமே. சய்யமம் (அடக்கம்) இல்லை, ஆனால் அறிவு மிகுந்து இருந்தாலும் அது பாபத்தை நோக்கியே போகும். இன்று அதுதான் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. வேலை செய்வதில் விருப்பமில்லை ஆனால் நல்ல பலன்களின் மீது விருப்பம் அதிகம். மற்றும் தீய செயல்களைச் செய்துவிட்டு நல்ல பலன்களை அடைய விருப்பங் கொள்ளாதல் பிறவியை வளர்க்கும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பலர் இருப்பர். இவர்கள் எவ்வளவு லாபம் கிடைக்கும் என்று அறிந்த பின்னரே செயல் செய்பவர். இவர்களுக்கு லாபத் (பலன்) தின் மீது அதிக விருப்பம் இருக்கும், செயல்மீது விருப்பம் இருக்காது. அத்தகையவர்கள் எதுவும் செய்யாமலேயே லாபம் / பலன் கிடைத்துவிட்டால் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவர்.

சில நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நான் செயலைச் செய்கிறேன். இது என் கடமை. நான் எனது கடமையைத் தவறாது செய்யும்போது அதன் பலனும் தானாகவே கிடைக்கும். கிடைக்கும் பலனை நினைத்து

அது கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்று கவலைப் பட வேண்டியதில்லை- என்பார்கள். நல்லதன் பலன் நல்லதாகவே இருக்கும். தீயதன் பலன் தீயதாகவே இருக்கும். மாறாக ஒரு வேளை நல்லதன் பலன் தீயதாகவோ, தீயதன் பலன் நல்லதாகவோ கிடைக்குமானால் நாம் கவலைப்படலாம். ஆனால் அப்படி ஒருபோதும் நடைபெறுவதில்லை.

மூன்றாவது வகையினராகச் சிலர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் நான் செயலைச் செய்கிறேன். அதன் பலனை பகவானிடம் விட்டுவிடுகிறேன் என நினைப்பார்கள்.

முதல் வகையினர் பலன் முதலில் கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள். முதலில் பணம் கொடுங்கள் பிறகு வேலை செய்கிறேன். இது என்ன? சன்மானம் (Award) முதலில் கிடைக்க வேண்டும், வேலை (Work) பிறகு செய்ய வேண்டும் என்பது எவ்விதத்தில் சரியாகும்?

இரண்டாம் வகையினர் இல்லறத்தார் (கிரஹஸ்தர்கள்) செயல் செய்வது நமது கடமை. நல்லதைச் செய்யும்போது நற்பயன் கிடைக்கிறது. தீயதைச் செய்யும்போது தீய பலன் தான் கிடைக்கம்.

மூன்றாவது வகையினர் சற்றும் கவலையில்லாதவர்கள். நான் என் கடமையை-வேலையைச் செய்கிறேன் பிறவற்றை பகவானிடம் விட்டுவிடுகிறேன். அவர் எதைத் தந்தாலும் எனக்குச் சம்மதமே என எண்ணுபவர்கள். பகவான் இவ்வுலக விஷயங்களில் தலையிடுவதில்லை. ஆனாலும் அவர் கவலைப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. எவ்வாறு குழந்தை எனக்கு கவலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது எல்லாவற்றையும் அப்பா பார்த்துக் கொள்வார் என்று கூறுவதுபோல் எனலாம்.

நான்காவது வகையினர் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓரளவு ஞானியர் ஆவர். நான் எனக்குரிய கடமைகளைச் செயல்களைச் செய்கிறேன். ஆனால் அவற்றின் பலன்களின் மீது எந்த விருப்பமும் இல்லை என்று நினைப்பவர்கள். இவ்வாறு நினைப்பவர்கள் மிகவும்

குறைந்த துறவிகள் ஆவர். அவர்கள் தங்கள் கர்மத்தின் (செயலின்) பலன்மீது விருப்பு வெறுப்பின்றி சமதாபாவம் உடையவர்கள். நல்ல பலன் கிடைக்கும்போது ஆரவாரமோ அல்லது தீய பலன் கிடைக்கும்போது சோர்ந்து போகாமலோ சமநிலை உணர்வோடு தங்கள் செயல்களைச் செய்துக் கொண்டிருப்பர்.

ஐந்தாவது வகையினர் சிலர் உள்ளனர். அவர்கள் எந்த கர்மத்தையும் (செயலையும்) செய்வதில்லை. எந்த பலன் மீதும் ஆசையும் இருப்பதில்லை. இவர்கள் மிக உயர்ந்தவர்களாகவும் இருக்கலாம். அல்லது மிகவும் தாழ்ந்தவர்களாகவும் இருக்கலாம். சரி, இவற்றை முடிவு செய்பவர் யார்? இதை முடிவு செய்வது அவர்களின் பரிணாமம். பிறவித் தொடர்பான எந்த காரியத்தையும் செய்வதில்லை மற்றும் அவற்றின் பலன் மீது விருப்பமும் கொள்வதில்லை. இத்தகையவர்கள் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவராக இருப்பர். மாறாகத் தாழ்ந்த சோம்பல் உடையவராகவும் இருக்கலாம். இத்தாழ்ந்த நிலையினர் தங்கள் வாழ்வில் எந்த செயலையும் செய்வதில்லை. மற்றும் அந்த செயலின் பலன் பற்றி அறியாமை உடையவர்களாக இருப்பர். மேற்கூறிய ஐந்து வகையினரில் நாம் எந்த வகையினராக இருக்கிறோம் என்று சிந்திக்க வேண்டும். அனைவரும் செயல்களைச் செய்கின்றனர். பலனை எதிர்பார்த்தும், சுகஜ பாவத்திலும் செய்கின்றனர்.

நாம் கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கும்போது சமதா பரிணாமத்தில் (சமநிலை உணர்வு) இருக்க வேண்டும். மற்றும் சுப காரியங்கள் செய்வதில் உற்சாகமாக இருக்க வேண்டும். தீய கர்மங்களின் உதயத்தால் துன்பம் வந்த போதும் நாம் நமது ஸ்வதர்மத்தில், நமது ஆத்ம தர்மத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு நமது கடமையைச் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்து வந்தால் கர்மத்தை எளிதாக வெற்றி கொள்ளலாம். எத்தனை வகையான கர்மங்கள் நமது வாழ்க்கை அமைவதில் தங்களது பங்குகளைச் செய்கின்றன என்பன பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

சில கர்மங்கள் நமது உடலுக்கு வடிவத்தைத் தருகின்றன; நிறம் - அழகைத் தருகின்றன. சில கர்மங்கள் நமக்கு உயர்ந்த சிந்தனைகள் மற்றும் தாழ்ந்த சிந்தனைகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. உயர்ந்த வராகவோ தாழ்ந்தவராகவோ வாழ்வதற்கு நிமித்தங்களாக சிலவினைகள் இருக்கின்றன. சில வினைகள் நாம் எந்த உடலில் எவ்வளவு காலம் வரை தங்கி இருக்க வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்கின்றன. சில வினைகள் நம்முடைய ஆத்மாவின் ஒழுக்கத்தை - இயல்பை - திரித்து விடுகின்றன. சில வினைகள் நமது ஆத்மனின் குணமாகிய அறிவை மறைத்து விடுகின்றன. அதேபோல் சில வினைகள் உயிரின் (ஆத்மாவின்) தரிசன குணத்தை மறைத்து விடுகின்றன. சில கர்மங்கள் நமது தானம், லாபம், போகம், உபபோகம் மற்றும் நமது திறன் இவைகளில் தடையை ஏற்படுத்துகின்றன. இன்னும் சில வினைகள் இருக்கின்றன. அவை நமது சுக துக்க அனுபவத்திற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. இவ்வாறு எட்டு வகையான கர்மங்கள் இருக்கின்றன. ஆசாரிய தேவர்கள் இக்கர்மங்களுக்கு பெயர்கள் கூறியுள்ளனர். நமது ஞானத்தை மறைத்து அஞ்ஞானத்தை அதிகரிக்கச் செய்யும் வினைக்கு **ஞானாவரணீயம்** என்று பெயர். நமது தரிசன குணத்தை பலவீனமாக்கும் வினைக்கு **தரிசனாவரணீயம்** என்று பெயர். நமது இன்ப-துன்ப உணர்வுகளுக்கு நிமித்தமாகும் வினைக்கு **வேதனீயம்** என்றும், நமது நம்பிக்கை, ஒழுக்கத்தைத் திரிக்கும் வினைக்கு **மோகனீயம்** என்றும் பெயர். நமது உயிரை ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை ஒரு உடலில் தங்கவைக்கும் வினைக்கு **ஆயுள் கர்மம்** என்று பெயர். நம்மை உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த குலத்தில் பிறக்கவைப்பதில் நிமித்த காரணமாக இருப்பது **கோத்ர கர்மம்**. நமது உடலுக்கு வடிவம்-நிறம் முதலானவற்றைத் தருவது **நாமகர்மம்** ஆகும். நமது தானம், லாபம், போகம் உபபோகம் மற்றும் திறமை (சாமர்த்தியம்) இவைகளுக்கு இடையூறு செய்வது **அந்தராயகர்மம்** ஆகும். இந்த

வினைகள் நம்வாழ்க்கையில் நமது பரிணாமத்தால் நாமாகச் சேர்த்துக் கொண்டவைகளாகும். இவை பெளதீகம் மட்டுமல்ல. மானசீகம் மற்றும் பாவனை வடிவமாகவும் இருக்கின்றன. நாம் முற்பிறவிகளில் என்ன செய்தோமோ அதன் காரணமாக நிகழ்கால வாழ்க்கை அமைந்திருக்கிறது. இதைப் பற்றி அவசியம் சிந்திக்க வேண்டும். கர்ம சித்தாந்தத்தைப் படிப்பவர்கள் இன்றைய நிலைக்கு பொறுப்பாளி யார் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். என்னுடைய இன்றைய நிலைக்கு எனது எந்த பாவங்கள் (உணர்வுகள்) காரணமாக இருந்தன. முன்பு மற்றும் இப்போது நம்முடைய பாவங்கள் எப்படி உள்ளன. இதைக் கொண்டு என்னுடைய எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதை கவனத்தில் கொண்டால் நாம் நம் வினைகளைப் பற்றி நன்கு புரிந்து கொண்டோம், வினை சம்பந்தமான நமது அஞ்ஞானம் விலகிவிட்டது என்று பொருள். இந்த பிறவியில் வினைகளை வென்று கரையேறுபவர் மிகுசிலராகவே இருப்பார். வினைகளை வெல்வது அவ்வளவு எளிதில்லை. நாம் நமது கர்மங்களினால் மட்டுமே பிறவியைக் கடக்க முடியாமல் தவிக்கிறோம். நாம் ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்துப் பார்த்தால் எந்த பாவத்தினால் (உணர்வினால்) இன்று இந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளது என்ற காரணத்தை அறிய முடியும்.

இன்று நாம் அஞ்ஞானியாக இருக்கிறோம் எனில் அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கும். நம்மிடம் நூல்கள் இல்லாமையால் அறிவு பெற முடியாமல் இருக்கலாம். நமக்கு விளக்கக்கூறி, புரிய வைப்பவர் இல்லாமையால் அறிவு குறைவாக இருக்கலாம். நல்ல கல்வி நிலையம் வாய்க்காமையால் சிறந்த அறிவைப் பெற முடியாமல் போகலாம். கற்றுத் தெளிவதற்கான சாதனங்கள் (Facility) கிடைக்காது போனால் நமது அறிவு குறைவாக இருக்கலாம். இவ்வாறு பல காரணங்களை நாம் கூறலாம், கூறமுடியும். அவை சரியாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனால் சிலரிடம் நூல்கள் இல்லாத நிலையிலும்

அதிக அறிவுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலர் நல்ல குரு கிடைக்காத நிலையிலும் சிறந்த புலமை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ஏகலைவனுக்கு துரோணாசாரியார் குருவாக கிடைக்காதபோதும், அவரிடம் வில் வித்தை பயின்ற சீடர்களை விட மிகவும் வல்லவனாக இருந்தான். எனவே நமது அறியாமைக்கு நாம் கூறும் நூல்கள், குரு, கல்வி நிலையம், சாதனங்கள் முதலியனவற்றைக் காரணங்களாக எவ்வாறு ஏற்க முடியும்?

இன்று மக்கள் சிறந்த பள்ளியில் கற்றால், சிறந்த குரு கிடைத்தால் நான் நல்ல அறிவாளியாவேன் என்று நம்புகின்றனர். இவையாவும் புறக் காரணங்களே. நமது அறிவை, அல்லது அறியாமையை முடிவு செய்வன இவையல்ல. நம்முள்ளே நிகழும் பரிணாமமே நமது அறிவு மற்றும் அறியாமையை முடிவு செய்கிறது. எந்த அளவு நமது வினையின் தணிவு (கர்மத்தின் ஸ்ரேயோபசமம்) இருக்கிறதோ அதற்கு ஏற்ப நமது அறிவு வெளிப்படுகிறது. ஆசாரிய தேவர் இதற்கு ஒரு சூத்திரம் தந்துள்ளார். **தத் ப்ரதோஷ நிஹ்நவ மாத்சர்யாந்தராயா ஸாத நோபகாதா ஞான தர்ஸனாவரணயோ:** (த.சூ:6/10).

ஞானம் மற்றும் தரிசனம் ஆகிய ஆன்ம குணங்களை மறைக்கும் ஞானாவரணீயம், தரிஸனாவரணீயம் ஆகிய வினைகளை நாம் நம்மிடம் தேடிவைத்துக் கொள்கிறோம். இதற்குக் காரணமான பாவம் (உணர்வு) எவை?

பிரதோஷம்: முக்திக்குக் காரணமாக தத்துவ ஞானத்தைக் கூறவதைக் கேட்டு பிடிக்காமல் போதல் (Spiteful and Malignant). ஒருவர் தத்துவ ஞானம் பற்றி விளக்கியும், சர்ச்சையும் செய்துக் கொண்டிருக்கிறார். நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் உள்மனதில் பொறாமை எண்ணம் வரக்கூடும். அவர் தத்துவ ஞானம் பற்றி நன்கு விளக்குகிறார். ஆனால் அவரைப் பாராட்ட மனமில்லை. வார்த்தையில்லை.

மாறாக அவர் மீது பொறாமைதான் வருகிறது. இதனால் நாமே நம் கைகளால் ஞானத்தை மறைத்துக் கொள்கிறோம் என்பதுதான் உண்மை. நமது அஞ்ஞானத்தை நாமே வளர்த்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் வெளிப் பார்வைக்கு எதுவுமே தெரிவதில்லை. அறம் கூறும் அவையில் அமர்ந்திருந்தும், ஞான வளர்ச்சிக்குரிய சொற்பொழிவைக் கேட்டும், நீங்கள் அறியாமையை வளர்த்துக் கொள்கிறீர்கள். காரணம் அற உபதேசத்தைக் கேட்கும்போது ஞானத்தைத் தருபவர் மீதும், அந்த நல்ல ஞானத்தின் மீதும் உங்களிடம் பொறாமை உணர்வே இருந்தது.

எங்கு ஞானத்தைப் புகழ வேண்டுமோ அங்கு ஞானத்தைப் புகழவில்லை, மாறாக வெறுப்பு காட்டினோம். ஆகையால் ஞானம் மறைக்கப்பட்டு அஞ்ஞானம் வளர்ந்து கொண்டு போகிறது.

அடுத்து சில காரணங்களால் தனக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கூட சாக்கு போக்குச் சொல்லி எனக்குத் தெரியாது - என்று கூறிவிடுகிறோம். (நிஹ்னவ = Concealment of knowledge). இதுவும் ஞானத்தை மறைக்கும் கர்மம் பந்தமாவதற்குக் காரணம்.

மேலும் நீங்கள் யாரிடம் கற்றீர்கள்? உங்கள் அறிவு சிறந்ததாக உள்ளதே! என்று கேட்டால் குருவின் பெயரைச் சொல்லாமல் மறைத்து, நானே முயற்சி செய்து இந்த ஞானத்தைப் பெற்றேன்! என்று கூறுவது. எந்த ஒரு குரு விடமிருந்தும் நாம் ஓர் அக்ஷரம் கற்றிருந்தாலும் குருவை மறைக்கக் கூடாது. மறைக்க நினைக்கும் போதே நமது ஞானத்தில் குறைவு வந்து விடும்.

ஆசாரியர் (ஸ்ரீ வித்யாசாகர் மகராஜ்) ஒரு மாமுனிவரின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்வை குறிப்பிடுவார். அந்த முனிவருக்கு (வினைத் தணிவினால்) ஞானம் அதிகமாக இருந்தது. அவரது குருவைக் காட்டிலும் அதிகம் எனலாம். அதனால் நான் குருவினிடந்தான் ஞானம் பெற்றேன் என்று கூறுவதற்கு

வெட்கப்பட்டார். ஏனெனில் அவரது குருவிற்கு அந்த அளவு ஞானம் இல்லை. அவரது பெயரைக் குறிப்பிடுவதால் என்ன சிறப்பு கிடைக்கப் போகிறது என்று நினைத்தார். நானே எனது முயற்சியால் இந்த ஞானம் பெற்றேன் என்று கூறி வந்தார். குருவின் பெயரை மறைத்ததால் பணிவின்மை (அவிநயம்) பாபம் வந்தது. இதன் விளைவு தங்கம் போல் இருந்த அவரது உடலில் கருமை படரத் தொடங்கியது. முழுமையாக கருமையாகிவிட்டது. ஒரு சிறிய மமத்துவ பாவனையால் வந்தது. இந்த மாற்றத்தால் அவருடைய கவனம் சிதறியது. தியானம் கைகூடவில்லை. தன் தவறு நினைவிற்கு வந்தது. உடனே அவர் பெரிதும் பச்சாதாபமடைந்தார். குருவினிடம் சென்று மன்னிப்பு வேண்டினார். பின்னர் சில நாட்களிலேயே அவரது உடலின் நிறம் முன் போல் மாறத் தொடங்கியதாம். எனவே சில சமயம் நாம் செய்யும் வினைகளுக்குப் பலன் உடனே கிடைக்கலாம் அல்லது காலம் தாழ்த்தியும் கிடைக்கலாம். எனவே நாம் மிகவும் கவனத்தோடு செயல்பட வேண்டும். எந்த ஆகமத்திலிருந்து, எந்த குருவினிடமிருந்து அறிவு பெற்றோமோ அதை, அவரை மறைப்பதும், நன்றியுணர்வு இல்லாமல் இருப்பதும் சரியல்ல. ஆனால் நம்முடைய அகங்காரம் நம்மை அப்படிச் செய்யச் சொல்கிறது.

ஒரு நிகழ்வு எனக்கு நினைவு வருகிறது. நான் சத்னா என்ற நகரத்தில் சாதூர் மாதம் (மழைக்கால தங்கல்) மேற்க் கொண்டேன். அப்போது ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் ஆகாரத்திற்குப் பிறகு கேள்வி - பதில் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். நிகழ்ச்சிக்கு அதிக மக்கள் வருகை தருவர். அவர்கள் ஒன்றை அடுத்து ஒன்றாகக் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுப்பர். நான் பதிலளித்துக் கொண்டே இருப்பேன். ஒவ்வொரு வினாவிற்கும் விடையளிப்பதற்கு முன் குருவை (ஆசார்ய ஸ்ரீ) நினைத்த பின்பே பதிலளிப்பேன். இவ்வாறு நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கும்போது; ஒருவர், சுவாமி! உங்களுக்கு அற்புதமான

ஞானம் இருக்கிறது, உங்கள் நாவில் சரஸ்வதி (ஜினவாணி) தேவியே அமர்ந்து உள்ளது! என்று கூறினார். இதைக் கேட்டதும் முப்பது நொடிகள்வரை எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. உண்மையிலேயே எனக்கு ஞானம் அதிகம் என்று நினைத்தேன். அடுத்து ஒருவர் ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார். நீங்கள் இதைக் கேட்டால் ஆச்சர்யப்படுவீர்கள், வழக்கமாக இரண்டு முதல் ஐந்து நொடிகளில் விடை தரும் எனக்கு ஒரு நிமிடம் வரை பதில் தெரியவில்லை, வரவில்லை. உடனே எனக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. நான் ஆசார்யஸூயின் ஆசீர்வாதத்தால் இங்கு அமர்ந்துள்ளேன். நான் தரும் பதில் என்னுடையதல்ல, ஆசார்யஸூயினுடையதே, அவரே பதில் தருகிறார் என்று நினைத்தேன். இந்த எண்ணம் வந்தவுடன் முன்போல பதில் உடனே வரத் தொடங்கியது.

நான் இது போன்ற அனுபவங்களைப் பல முறை என் வாழ்க்கையில் பெற்றுள்ளேன். இதை நான் உங்களுக்குக் கூறக் காரணம்; எப்போதுமே நாம் ஞானம் காரணமாகக் கர்வம் (அகங்காரம்) கொள்ளக் கூடாது. நாம் எந்த குருவினிடம் கற்றோமோ, எந்த ஆகமத்திலிருந்து அறிவு பெற்றோமோ அவரை, அதை மறைக்க முயலக் கூடாது. அதேபோல் நாம் பெற்ற ஞானத்தையும் மற்றவர்க்குத் தராமல் மறைக்கக்கூடாது. எந்த ஒரு கலையும், அறிவும் கொடுக்கக் கொடுக்கத் தான் வளர்கிறது. உலகில் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாத பொருள்கள் இரண்டு, அவை மாறாக வளர்கின்றன. ஒன்று ஞானம், மற்றது அன்பு. இவை காரணமாக எப்போதும் அகங்காரம் கொள்ளக் கூடாது. பொறாமை காரணமாகத் தகுதியான ஞானத்தைத் தர மறுக்கும் போது, தீய உணர்வே நம்மிடம் உள்ளது. நான் அறிந்ததை அவருக்குச் சொல்லித் தருவதால் என்னை விட உயர்ந்தவராகி விடலாம் என்ற எண்ணம் இருக்கும். எப்படி மாணவர்கள் வகுப்பில் தங்கள் தரத்தைத் (Rank) தக்க வைத்துக் கொள்ள, பிற மாணவர்களுக்குத் தன்னிடமுள்ள புத்தகத்தைக் கூட

தருவதில்லை. தான் நன்கு தெரிந்து கொண்டதை பிறருக்குக் கூறுவதில்லை. அவ்வாறு செய்தால் அந்த சக மாணவன் தன்னை முந்தி விடுவான் என்று நினைப்பார். சாமான்ய படிப்பிற்கே இந்த நிலை என்றால், தத்துவ ஞானத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தத்துவ ஞான விஷயத்தில் ஒருவர் அவ்வாறு செய்தால் அது அஞ்ஞானத்திற்கே காரணமாக அமையும். எதிர்காலத்தில் அஞ்ஞானி ஆவதற்கு வழி வகுக்கும். ஆகையால் தத்துவம் சம்மந்தமாகத் தனக்கு ஏதாவது தெரியும் என்றால், ஒருவர் அது தொடர்பாக ஏதாவது வினா எழுப்பினால் தாராளமாக விடைதர வேண்டும். இந்த ஞானதானம் கொடுக்கத் தகுதியானது. கேட்பவரும் அதைப் பெறுவதற்குத் தகுதியானவர் என்றால் தந்துவிட வேண்டும். இதைக் கூறுவதற்குக் காரணம்; மற்றவர்களுக்கு நன்மை தரும், கருணை வடிவான ஞானத்தைத் தருவதால் நம்முடைய ஞானம் வளரும். இன்று நம்மிடம் அறிவு குறைவாக இருப்பதற்கு காரணம் என்ன என்று சிந்தித்தால், நாம் கூட சில சமயம் இது போன்ற தீய உணர்வு கொண்டிருப்போம். அதற்காக இப்போது வருந்தி என்ன பயன்? நமது அந்த தீய பரிணாமத்தை எண்ணி வருந்த வேண்டும். அந்த தீய பரிணாமத்தினால் இவ்வளவு அற்பமான அறிவு கிடைத்திருக்கிறது, நம்முடைய ஆன்ம நலன் சார்ந்த பேச்சில் விருப்பம் தோன்றவில்லை. இங்கு உலகியல் சார்ந்த அறிவு பற்றி குறிப்பிடவில்லை. ஏனெனில் பலரிடம் அது அதிகமாகவே காணப்படுகிறது. உலகியல் சார்ந்த அறிவு ஆன்மாவிற்குப் பயனுடையதன்று. வினைத்தணிவால் பெறும் அறிவே உலகின் சாரமான தத்துவப் பொருள் பற்றிய அறிவாகும். பயனுள்ள தத்துவத்தை அறியும் அறிவினால் தான் ஆன்ம நலன் ஏற்படுகிறது. அதுவே ஞானம். நாம் அப்படி என்னதான் தீயவினை செய்திருக்கிறோமோ, அறத் தொடர்பான அறநூல்களை- ஆகமங்களைப் படிப்பதற்கு ஈடுபாடு

இல்லாமல் போகிறது. படித்தாலும் அதில் மனம் லயிப்பதில்லை. ஆனால் உலகியல் பத்திரிகைகளை அடுத்தவர் கைகளிலிருந்து பிடுங்கி முழுதும் படிக்காமல் விடுவதில்லை. ஆனால் நம் ஆன்மனுக்கு நலந்தரும் இரண்டு வரிகளைக் கூட படிக்காமல் மூடிவைத்து விட்டுப்போய் விடுகிறோம். அத்தகைய பரிணாமத்தினால் பிறவியை மேலும் வளர்க்கும் விஷயங்களை அறிவதிலேயே மிகுந்த விருப்பம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் நமது உயிர் / ஆன்மா தொடர்பான விஷயங்களை அறிவதில் முற்றிலும் விருப்பமின்மையே ஏற்படுகிறது. ஏன் என்று நாம் ஆராய வேண்டும். நாம் முற்பிறவிகளில் உண்மையான அறிவைத் (ஞானத்தை) தருவதில் தடைகளை ஏற்படுத்தி இருப்போம். அல்லது அதைத் தருவதில் கஞ்சத்தனம் செய்திருப்போம். ஆகையால் தான் இன்று உண்மையான அறிவை (ஞானத்தை) பெறுவது கடினமாக இருக்கிறது.

ததி பிரதோஷ நிஹைவ மாதிரி யாந்தராய (ததி.சூத்)

ஞானம் மற்றும் தியானம் இவற்றுக்கான சாதனங்களில் தடை ஏற்படுத்துவதால் உண்மையான ஞானம் பெறுவதில் தடை ஏற்படுகிறது. நாம் இப்போது அத்தகைய செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்கிறோமா எனச் சிந்திக்க வேண்டும். நமது பிள்ளைகள், அங்கு அறச் சொற்பொழிவு நடக்கிறது அங்கு போகிறோம் என்று கூறினால்; எப்போது வேண்டுமானாலும் போ, சொற்பொழிவு கேள், ஆனால் தேர்வில் தோல்வியடைந்தால் வீட்டில் சேர்க்கமாட்டேன் என்று பெற்றோர்கள் கூறுவதைக் கேட்கிறோம். இவ்வாறு நன்ஞானம் பெறுவதைத் தடை செய்வதும், பிறவியை வளர்க்கும் அறிவைப் பெற ஊக்குவிப்பது, செல்வம் சேர்ப்பதற்கான கல்வியை அதிகமாகக் கொடுப்பது வேண்டுமானால் உலகியல் வாழ்க்கையை உயர்த்தலாம். நல்லொழுக்கத்திற்குரிய கல்விக்குத் தடைசெய்வன போன்ற செயல்களால் நமது அஞ்ஞானம் வளர்கிறது. நமது ஞானத்தை மறைக்கும் செயல்களை நாமே செய்கிறோம்.

ஒருவர் உண்மையான நன்ஞானம் பெறுவதற்கு விருப்பம் கொண்டால் அதில் தடை ஏற்படுத்தக் கூடாது.

எனது பாட்டி என் சிறு வயதில் தன் புத்தக அலமாரியைச் சுத்தம் செய்ய 10 பைசா கொடுப்பார்கள். அன்று 10 பைசாவிற்கு மதிப்பு அதிகம். நான் அலமாரியை அடிக்கடி சுத்தம் செய்வேன். அதில் சிறிய சிறிய புத்தகங்கள் இருக்கும். சுத்தம் செய்யும் போது ஒரு சிறிய புத்தகத்தை நான் எடுத்துக் கொள்ளட்டுமா? என்று கேட்பேன். மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துக்கொள் என்று கூறுவார்கள். பாட்டியின் நோக்கமே அது தான். 10 பைசாவிற்கு ஆசைப்பட்டு புத்தகத்தை எடுப்பான், புரட்டிப்பார்ப்பான். அது அவனது ஆகமத் தொடர்பை அதிகரிக்கும். எடுத்துவைத்துக் கொண்ட புத்தகத்தை ஒரு நாள் எடுத்துப் படிப்பான், அதில் நான்கு வரி படித்து புரிந்து கொண்டாலே ஆன்ம நலன் பெறுவான் என்பது தான் பாட்டியின் விருப்பம்.

இன்று நமது குழந்தைகள் தொலைக்காட்சி (டி.வி.) முன் பலமணிநேரம் அமர்ந்திருக்கின்றனர். டிஸ்கவரி சேனலை ஆர்வத்துடன் பார்க்கின்றனர். அந்த ஞானம் தவறில்லை, ஆனால் அத்துடன் ஆத்ம ஞானம் பெற வேண்டியது அவசியம். அப்படிச் செய்யவில்லை யெனில் நமது அஞ்ஞானம் நாளை அதிகமாகி விடும். இன்று நிகழ்காலத்தில் இருக்கும் இளைஞர்கள் நிறைய விஷயங்களை அறிந்துள்ளனர். நிறைய கூடியோபசம ஞானம் இருக்கிறது என்று பலர் நினைக்கின்றனர். இத்தகைய ஞானம் பெறுவது கடினமானது இல்லை, மிகவும் எளியதானது. ஞானத்தின் கூடியோபசம் உண்மை தத்துவத்தை அறிவதில் இருக்கிறது. ஆத்மனுக்குச் சாரமானதை அறிவதில் இருக்கிறது. ஏழு தத்துவங்களை அறிவதே உண்மையான தத்துவ ஞானம். இவற்றை அறிவதில் நமக்கு எத்தகைய திறன் தேவையோ அதைப் பெறுவதற்கு உரிய நமது பரிணாமத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் இரண்டு விஷயங்களில் இருந்து தப்பிக்க வேண்டும். அவை ஆஸாதநம் மற்றும் உபகாதம், ஆஸாதநம் (Disregard of knowledge) பிறர்வாயிலாக வெளிப்படும் ஞானத்தைச் சொல் செயல்களால் தடை செய்தல். ஞானத்திற்கு மற்றும் ஞானிக்கு ஆதரவுதராமை, சொல், செயல்களால் ஒருவர் அறத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது பேச்சு நன்றாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறுவது. தர்ம பிரவசனம் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. அப்போது பக்கதிலுள்ளவரோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது. இவை போன்றன ஞானத்திற்கு ஆஸாதனா வாகும். இவை நிறையவே நடைபெறுகின்றன. நாமே பார்க்கலாம். அடுத்து உபகாதம். உண்மையான ஞானத்தை மறுப்பது. அதை அஞ்ஞானம் எனக்கூறுவது. நற்செயல்களையும், பிறரது உயர்ந்த ஞானத்தையும் குறை கூறுதல் மற்றும் பிறவியை வளர்க்கும் அறிவை ஞானம் என்று கூறுவது. சமயக் ஞானத்தை (நன் ஞானத்தை) ஞானம் என்று கூறாமல் மித்யா ஞானத்தை ஞானம் என்று கூறுவது, இவ்வாறு சமயக் ஞானத்தின் பெருமையைக் கூறுவ தில்லை. அதற்கு ஆஸாதனாவோடு உபகாதம் செய்வது. முதலில் அதற்கு ஆதரவு தராமல் இருப்பது பிறகு அதை நஷ்டம் செய்து விடுவது, இவ்வாறு செய்தால் எப்படி நாம் உண்மையான ஞானத்தைப் பெற முடியும்? நமக்கு உண்மையான ஞானம் கிடைக்கவில்லையென்றால் அதற்குப் பொறுப்பு எந்த புத்தகமோ, குருவோ, பள்ளியோ கல்லூரியோ இல்லை. இதற்கு பொறுப்பு நம்முடைய உணர்வுகளே ஆகும். நம்முடைய பரிணாமம் (உணர்வு) நம்மை இந்த எல்லா பொருள்களிலிருந்தும் நம்மை ஏமாற்றி விடுகிறது. நாம் நமது பரிணாமத்தைச் சரியாக வைத்துக் கொண்டால் உண்மையான ஞானம் மற்றும் அந்த ஞானத்தைப் பெறும் திறமை வெளிப்படும். அதை அதிகரித்துக் கொள்ளவும் முடியும். அந்தத் திறமையை மறைக்கும் அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் தப்பித்துக்

கொள்ள வேண்டும். நாம் நமது பரிணாமத்தைச் சமாளித்து அந்த அனந்த ஞானத்தைப் பெறும் திறனை வெளிப்படுத்தும்படியான செயலைச் செய்வோமாக. இந்த பாவனையோடு ஆசாரியர் வித்யாசாகர் மகராஜிக்கு ஜே!

அதிகாரம் - 9

ஒவ்வொரு ஞானி, அஞ்ஞானி இருவருமே தங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்களைச் செய்கின்றனர். இருவருமே அதற்கான பலன்களை அனுபவிக்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் வெற்றியும் சிலர் தோல்வியும் அடைகின்றனர். இருவருமே ஒரே விதமான செயல்களைச் செய்தவராயினும் ஒருவர் வெற்றி பெறுகிறார், பாராட்டப்படுகிறார். ஒருவர் தோல்வி அடைகிறார், பாராட்டு கிடைப்பதில்லை. புறத்தே செயல்கள் ஒத்ததாக இருந்தாலும் எந்தக் காரணத்தால் ஒருவர்க்கு வெற்றியும் பாராட்டும் கிடைக்கிறது? உண்மையில் பார்க்கும்போது செயலைச் செய்யும்போது நமது திறமை (Skillfulness, Expertness) நமது வாழ்க்கையைச் சிறந்ததாக்கி விடுகிறது. அது மட்டுமின்றி அந்த கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கும்போது நமது பாவம் (உணர்வு) என்னவோ அதற்கு ஏற்ப புதிய வினையைச் சேர்த்துக் கொள்கிறோம்.

ஒரு ஞானியின் வாழ்க்கையில் நல்ல மற்றும் தீய கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கும்போது அதற்காக எந்த புறக் காரணத்திற்கும் முக்கியத்துவம் தருவதில்லை. அவர் தன்னிடமே காரணத்தைத் தேடுகிறார். நமது வாழ்க்கையில் ஏதாவது விபத்தோ, இடையூறுகளோ சங்கடங்களோ வந்தால் அதற்கு வேறு ஒருவரைக் காரணமாகக் கருதி குறை கூறுவது சரியானதில்லை. அதற்கான காரணத்தைத் தன்னிடமே காண்பார். முன்பு நான் ஏதோ ஒரு செயல் செய்திருப்பேன். அவ்வினைப் பயன் காரணமாகவே எனக்கு இந்த விபத்து, இடையூறு, சங்கடம், துன்பம் ஏற்பட்டது என்றே ஞானி நினைப்பார். அதுமட்டுமல்ல, வேறு ஒருவர்க்கு துன்பம் வரும்போது

அவர் செய்த வினை துன்பப்படுகிறார் என்று நினைக்க மாட்டார். தன்னால் அவருக்கு இந்த துன்பம் வந்ததோ? அவ்வாறு வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றே நினைப்பார். எனவே நம்முடைய வாழ்க்கையில் துன்பம் வரும்போது, அதற்குக் காரணம் பிறர் எவரும் இல்லை, என்னிடமே இருக்கிறது என்று நினைக்க வேண்டும். அதேபோல் பிறரது துன்பத்தைக் காணும்போது அவரது துன்பத்திற்கு நாம் காரணமாக இருக்கக் கூடாது என்று கவனமாக இருக்க வேண்டும். இதுவே செயல் செய்வதில் (வினை செய்வதில்) இருக்கும் திறன் (Skillfulness) ஆகும்.

ஒரு பிச்சைக்காரன் ஒரு பணக்காரன் வீட்டிற்குப் பிச்சை எடுக்கச் சென்றான். “ஐயா! பசிக்கிறது, மூன்று நாட்களாகச் சாப்பிடவில்லை, சாப்பிட ஏதாவது கொடுங்கள்” என்று யாசித்தான், அவன் சேர்த்திருந்த கர்மத்தின் உதயம் தீவிரமாக இருந்தது. அவனது பேச்சில் யாருக்கும் நம்பிக்கையில்லை. அவன் மீது எவருக்கும் கருணை ஏற்படவில்லை. அது அவனது வினை உதயத்தின் காரணமாகவே இருக்கட்டும். ஆனால் அவன் முன் உள்ளவர்கள் ஏன் தங்கள் இயல்பான மனித சுபாவத்தை மறந்துவிட்டனர்? இது சிந்தனைக் குரியது. அவர்களது தயா, குணம், கருணை உள்ளம் காணாமல்போய் விட்டதே!

நமக்குப் பிறர் எவரும் நன்மையோ, தீமையோ செய்வதில்லை. (தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா) நாம் முன்பு செய்த நல்ல, தீய செயல்களினால் தேடிக் கொண்ட நல்வினை, தீவினையின் பயனை நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்ற சிந்தனை நமது மனதில் இருந்து கொண்டே இருக்குமானால்; நாம் எளிதாக இந்தப் பிறவியில் வரும் துன்பத்தை வெற்றி கொள்ளலாம். நமக்கு பிறர் துன்பத்தைத் தருகின்றனர் என நினைக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் துன்பங்களைத் தாங்களே தேடிக் கொள்கின்றனர். நாம் நமது சுகத்திற்கு மற்றவர்களைக் காரணமாக நினைப்பதில்லை. “நான்

சுகமாக இருக்கிறேன், இதற்குக் காரணம் நானே தான்” என்றே நினைக்கிறோம். அதுபோல துன்பத்திற்கும் நானே காரணம் என்று நினைப்பதில்லை. இரண்டிற்கான காரணம் நம்மிடமே இருக்கிறது. மேலும் சுக சாதனங்கள் இல்லாமையால் ஒருவர் துன்பப்படுகிறார் என்றால் சுக சாதனங்கள் கிடைக்கப் பெற்ற அனைவரும் சுகமாக இருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆனால் பெரும்பாலான மக்களிடம் சுக சாதனங்கள் இருந்தபோதும் துன்பப் படுவதைக் காண முடிகிறது. பதவி கிடைக்காமையினால் துன்பப்படுபவராக இருக்கிறார் என்று நினைக்கலாம். ஆனால் பலர் பதவி - புகழ் கிடைத்த பிறகும் துன்பமாக இருக்கிறார்கள். உடல் நலம் இல்லாமையினால் துன்ப முடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் எனில்; உடல் நலம் சரியான பிறகு இன்பம் அடையலாமே. ஆனால் உடல் நலமாக இருக்கிறவர்கள் கூட துன்பமுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே சுக சாதனங்கள் இல்லாமையோ, பதவி புகழ் கிடைக்காமையோ, உடல் நலம் இல்லாமையோ துன்பத்திற்குக் காரணங்கள் இல்லை. இவை யாவும் புறக் காரணங்களே. இவைகள் இருந்தாலும் இல்லாது போனாலும் நம்மிடம் அந்தரங்க காரணம் இருக்கவே செய்கிறது. நாம் அந்தரங்கத்தில் அசாதா வேதனீய கர்மத்தைச் சேர்த்து வைத்திருந்தால், அந்தக் கர்மம் தன் பலனை அவசியம் கொடுக்கும். நமது வாழ்க்கையில் வேறு ஒருவர் நமக்கு துன்பம், கஷ்டம், விபத்துக்களைச் செய்ய முற்பட்டாலும், நமது அசாதா வேதனீய கர்மம் உதயத்தில் இல்லாது போனால் அவைகள் அனைத்தும் நன்மைக்குக் காரணமாகவே அமையும். இதற்கு பல எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறமுடியும். புராணங்களில் ஒருவர்க்குப் பல துன்பங்களைச் செய்ய முற்பட்ட போதும் அவைகள் யாவும் நன்மையாகவே முடிந்த நிகழ்வுகளைக் காணலாம். எனவே நமது துன்பங்களுக்கும் துயர நிகழ்வுகளுக்கும் காரணம் நம்மிடமே உள்ளது. நாம் எத்தகைய செயல்களைச்

செய்தோமோ அதன் காரணமாகவே நமக்கு இன்பதுன்பங்கள் வருகின்றன. ஆசாரியர்கள் இதை நன்கு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர். அதைக் காணலாம்.

**துக்கஸோக தாபாக்ரந்தன வதபரிதேவ நான்யாதம்
பரோபய ஸ்தாநான்ய ஸத்வேத்யஸ்ய |**

(தனக்கும், பிறருக்கும் அல்லது இருவருக்கும் துக்கம், சோகம், தாபம், அழகை, வதை முதலானவைகளால் அஸாதா வேதனீய கர்மம் ஆஸ்ரவமாகும்.)

இன்று நமக்கு எத்தனை துன்பங்களுக்கான காரணங்கள் அமைகின்றனவோ அவை யாவும் நம்மாலேயே செய்யப்பட்டனவாகும்.

நாம் எந்த உணர்வுகளால் அந்த அசாதா வேதனீய கர்மத்தைக் கட்டிக் கொண்டோம்? ஒருவர் தானே தனக்குத் துன்பத்தைத் தேடிக் கொள்வாரா? என்று கேட்கலாம். அறியாமை காரணமாக நாம் என்னதான் செய்யவில்லை? மோகத்தின் காரணமாக என்னதான் செய்யவில்லை? எல்லாவற்றையும் செய்து விடுகிறோம். நமது துன்பத்திற்கான செயல்கள் அனைத்தையும் நம் கையால் - நம்மால் - செய்யப் பட்டனவே. இதைப் புரிந்துக் கொண்டால் நமக்கு நாமே அழ ஆரம்பித்து விடுவோம். அல்லது சிரிப்பும் வரலாம். ஆசாரியர்கள் மேலே உள்ள சூத்திரத்தில் துன்பம், சோகம், தாபம், ஆக்ரந்தம், வதம் முதலானவைகள் அசாதா வேதனீய கர்ம ஆஸ்ரவத்திற்குக் காரணங்களாகும் என்று கூறுகிறார்கள்.

எந்த அசாதா வேதனீய துன்பத்தை இன்று நாம் அனுபவம் செய்கிறோமோ, அதற்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று பார்த்தால்; “தானே துன்பப்படுவது அல்லது மற்றவரைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்துவது, தனக்கும் துன்பம் செய்துக் கொள்வது, பிறருக்கும் துன்பம் செய்வது, மற்றும் தனக்கும் பிறருக்கும் (இருவருக்கும்) துன்பம் செய்துக் கொள்வது இவை போன்றன.

துன்பம் வரும்போது வருத்தம் அடையாமல் இருக்க முடியுமா? இருக்க முடியும். துன்பம் வரும்போது

நாம் துன்பமடைந்தால் அத்துன்பம் குறையும் என்று நினைக்கிறோம். அது சரியில்லை. அதனால் துன்பம் அதிகரிக்குமேயன்றி குறைவதில்லை. நீங்களே அனுபவத்தில் அறிந்து கொள்ளலாம். சிறிதளவு துன்பத்தை நீங்களே அழுது பெரிதாக்கிக் கொள்கிறீர்கள். துன்பம் மேலும் அதிகமாகிறது. துன்பத்திற்கான நிமித்தம் - காரணம் கிடைக்கும் போது யார் துன்பப்படுகிறார்களோ, மற்றவர்களையும் துன்பமடையச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தங்களுக்கு அசாதா வேதனீய கர்மத்தைத் தேடிக் கொள்கின்றனர் என்று ஆசாரிய தேவர் கூறியுள்ளார்.

விரும்பிய பொருளை இழந்தபோதும், வேண்டாத பொருள் நம்மை வந்து அடைந்த போதும் நமக்கு ஏற்படும் பீடை / வேதனை உணர்வு நமது புதிய துன்பத்திற்குக் காரணமாகிறது. இது நாள் முழுவதும் நம்மிடம் நடைபெறுவதாகும். விரும்பிய பொருள் இழப்பும், விரும்பாத பொருள் சேர்க்கையும் ஏற்பட்டுக் கொண்டே தான் இருக்கிறது. யாராவது கடினமாகப்பேசிவிட்டால் அதைக் கேட்டு மனம் வேதனைக்கு ஆளாகிறது. எனவே மிகவும் விழிப்போடு இருக்க வேண்டியது அவசியம். எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் மனம் மகிழ்ச்சியாக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் உங்களுக்காக - உங்களைப் பாதித்த ஒன்றுக்காகத் துன்பப்படுகிறீர்கள் என்றால் அதனால் நீங்கள் மட்டுமல்ல, உங்களைச் சுற்றியுள்ள சூழ்நிலையும் பாதிப்படைகிறது. துன்பப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரை நெருங்கி இருக்கும் எவரும் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது. ஆனால் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் ஒருவரைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் துன்ப உணர்விற்கு ஆளாவதில்லை. துன்பமுடையவர் கூட அவரருகில் சென்றால் சிறிது நேரம் துன்பத்தை மறந்து விடுகிறார். அவரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறார். ஆகையால் நாம் எப்போதும் துன்ப உணர்விற்கு இடம் தரக் கூடாது. எப்போதெல்லாம் நாம் துன்பமடைகிறோமோ அப்போது அதற்கு பிறரைக் காரணமாகக் கருதும் எண்ணம் நம்முள்

வருகிறது. அதுவும் தவறான உணர்வாகும். நாம் விரும்பியது விலகும்போதும், விரும்பாதன சேரும் போதும், மற்றும் நமக்கு அனுகூலமாக எவரும் பேசாத போதும் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

சோகம் : நமக்கு நன்மை செய்பவர் ஒருவரின் இழப்பினால் ஏற்படுவது. விவாகரத்து எதனால் ஏற்படுகிறது? “நேற்று வரை நீ இல்லாமல் என்னால் ஒரு நொடிகூட வாழ முடியாது” என்று கூறியவன்; இன்று “உன்னோடு ஒருநொடிகூட வாழ முடியாது” என்கிறான். பிறகு பிரிகின்றனர். அதற்குப் பிறகு மனதில் ஒருவிதமான தாபம் - துயரம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். அதை சோகம் என்பர். துன்பம் மற்றும் சோகத்திற்கு (*Suffering and sorrow*) உள்ள வேறுபாடு இது.

நமக்கு நலஞ் செய்பவர் - நமது நன்மையை விரும்புவவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் விலகிவிடும்போது. உள்ளுக்குள்ளே மோகத்தின் காரணத்தினால் ஒருவித வேதனை ஏற்படுகிறது. அந்த வேதனையைச் சோகம் (*Sorrow*) என்பர். அந்தச் சமயத்திலும் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். இல்லை யெனில் இந்த சோகம்; நாம் முன் செய்த வினையின் காரணமாக வந்தது. மறுபடியும் சோகம் அடைவதற்கான ஏற்பாட்டினைச் செய்துவிடும்.

அடுத்தது தாபம்: (*Agony: The feeling of distress owing to disgrace is Agony.*) எவரையும் மிகக் கடினமான சொற்களால் பேசக்கூடாது. ஏனெனில் எவரையும் கடின சொற்களால் திட்டும்போது அந்த கடினச் சொற்களைக் கேட்டு அவருடைய மனதில் ஒருவிதமான எரிச்சல் ஏற்படுகிறது. இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு கூறுவர். ஒரு சிங்கம் நண்பர் வீட்டிற்கு வந்தது. நண்பரின் மனைவி; “இது சிங்கமல்ல கழுதை, காட்டிலிருந்து இதன் மீது நாங்கள் விறகு கட்டை ஏற்றி வருவோம்” என்று கூறினாள். இந்த சொற்களைக் கேட்டு அந்த சிங்கத்தின் மனதில் “புண்” ஏற்பட்டது. இதற்குப் பெயர் தாபம். சந்தாபம்

என்றும் கூறுவர்.

ஆக்ரந்தன் : (*Moaning - is weeping loudly out of anguish = புலம்புதல்*) நம்மால் துன்பத்தைச் சகிக்க முடியாதபோது கண்ணீர் விட்டுப் புலம்புகிறோம். அதற்குப் பெயர் ஆக்ரந்தம். இதுவும் எதிர்காலத்தில் துன்பம் தரும் அசாதாவேதனீய வினைக்கட்டிற்குக் காரணமாகிறது. நாம் அசாதா வேதனீய வினையை இவ்வாறெல்லாம் கட்டிக் கொள்கிறோம். அத்துடன் பிறரையும் ஆக்ரந்தம் அடையச் செய்கிறோம். நாமும் பிறரும் இருவருமே அசாதாவினைக்கட்டிற்குப் பாத்திரமாகிறோம். இவ்வாறு துன்பப் பரம்பரையை வளர்த்துக் கொள்பவர் நாமே ஆகும். துன்பத்தினால் துன்பப் பரம்பரைத் தொடர்கிறது. ஆகையால் மிகுந்த கவனம் தேவை.

பிரதிவேதன்: வாழ்க்கை முழுவதும் எவருடைய குணங்களைப் பற்றி பேசுவது கூட இல்லையோ அவர் மரணமடைந்த பிறகு அவருடைய குணங்களைக் கூறி அழுவது. இது பிரதிவேதனா ஆகும். மாறாக எவர் வாழும்பொழுது அவரை நிந்தித்துக் கொண்டே இருந்து விட்டு, மரணம் அடைந்தபின் அவரைப் புகழ்ந்து கூறி அழுவது, கதறுவது, பிரதி வேதனா ஆகும். இத்தகு செயல்களாலும் நாம் புதிய அசாதா வேதனீய வினையைக் கட்டிக் கொள்கிறோம். இத்தனைக் காரணங்களை நாம் ஆசாரிய தேவர்கள் கூறியுள்ளனர். இத் துன்பங்களுக்குப் புறக் காரணங்கள் எதுவும் இல்லை. நம்முடைய உணர்வு (பாவம்) களே காரணம். இவற்றோடு கூட தங்களுடைய வாழ்க்கையை வீணாக்கிக் காலங்கழிப்பவர்கள் தங்களுக்கே துன்பம் தேடிக்கொள்கின்றனர் என்று அகலங்க ஆசாரியர் கூறியுள்ளார். மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் இழைப்பவர்கள், இம்சைக்கான உபகரணங்களை உற்பத்தி செய்பவர்கள், அக்கருவிகளை வியாபாரம் செய்பவர்கள், பூச்சி மருந்து, விஷம் ஆகியவைகளைத் தயாரிப்பவர்கள், விற்பனை செய்பவர்கள் ஆகிய அனைவரும் தங்களுக்குத்

துன்பம் தேடிக் கொள்பவர்கள் ஆவார்கள். எந்த ஒரு செயல் பிறருக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறதோ அந்தச் செயல்களே நமது துன்பங்களுக்குக் காரணமாகின்றன. மிக முக்கிய காரணம் நமது வாழ்க்கையை வீணாகச் செலவழிப்பது. தன்னுடைய வாழ்வில் எந்த ஒரு பயனுள்ள செயலும் செய்யாமல் இருப்பது வாழ்க்கை முழுவதும் அசாதாவேதனீய பந்தத்தைக் கட்டிக் கொள்வதற்குப் பெரிதும் காரணமாகிறது என்று அகலங்க சுவாமி தனது தத்துவார்த்த ராஜவார்த்திகத்தில் கூறியுள்ளார். எனவே நாமே நமக்கான துன்பத்தைத் தேடிக் கொள்கிறோம் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். எவ்வாறு ஒருவர் தன்னிடமுள்ள மிகுந்த பொருள்களை மூட்டைக் கட்டி தலை மீது வைத்துக் கொண்டு, அந்த பாரம் காரணமாகத் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறாரோ அதே போல் நாமும் நமது துன்பங்களுக்குக் காரணமானவைகளைச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்கிறோம். ஆசாரிய தேவர்கள் நமக்கு இதிலிருந்து தப்பிக்கும் உபாயம் கூறியுள்ளனர். நாம் நமது அஞ்ஞானம், மோகம் தீவிர பற்று இவைகள் காரணமாகச் செய்யும் தீய வினைகளைப் பற்றி நமக்கு எச்சரிக்கைச் செய்கின்றனர்.

சாதா வேதனீய வினையைப் பற்றி பிறகு விளக்குகிறேன். இப்போது நம்மிடமுள்ள துக்க பாரத்தை நீக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? இதைக் குறைக்க என்ன வழி? இதற்கு ஆசாரிய தேவர்கள் வழி கூறியுள்ளனர்.

முதல் உபாயம் பிறரிடமிருந்து எதையும் எதிர் பார்க்கும் குணத்தை, எண்ணத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறரைக் குறை கூறுவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். எப்போது துன்பம் வந்தாலும் பிறரால் தான் துன்பம் வந்தது என்று எண்ணக்கூடாது. துன்பத்திற்கான காரணம் தன்னிடமே உள்ளது என்பதை நினைக்க வேண்டும். எதிரில் உள்ளவர் ஒருக்கால் தன்னால் தான் கெடுதல் ஏற்பட்டது என்று அதற்காக வருத்தப்பட்டாலும், அவரிடம், “உங்களால் எந்தக்

கெடுதலும் இல்லை, என்னுடைய வினைதான் எனக்குத் துன்பம் தந்தது” என்று கூற வேண்டும். நமக்குத் துன்பந் தருபவரைப் பார்த்து; “நீங்கள் எனக்குத் துன்பந்தர முடியாது, ஒருவரது தீவினை இன்னொருவருக்கு வந்து பலன்தராது. நான் எப்போதோ செய்ததை இப்போது அனுபவிக்கிறேன். அதேபோல் நீங்கள் செய்வதற்கான பலனை நீங்கள் அனுபவம் செய்வீர்கள். நீங்கள் இந்தச் செயல் செய்ததால் எனக்குத் துன்பம் வரவில்லை. நான் எனது செயலின் காரணமாகவே இப்போது துன்பம் அடைகிறேன்” என்று கூற வேண்டும். இவ்வாறு சிந்திப்பது மிகவும் கடினமே. ஆனாலும் அவ்வாறு சிந்தித்தே ஆகவேண்டும். இன்று இல்லையென்றால் நாளை அத்தகைய சிந்தனை வர வேண்டும்.

தனது துன்பத்திற்காகத் துன்பப்படுபவர் குறைவு. அதைக் காட்டிலும் பிறரது துன்பங் கண்டு துன்பப்படுபவர் அதை விடக் குறைவு. தனக்கு வந்த துன்பத்திற்காகத் துன்பப்படுபவர்களை உலகில் எளிதில் காணமுடியும். உடல்நிலை சரியில்லை, குடும்பம் நடத்த போதிய செல்வமில்லை, பதவி கிடைக்கவில்லை, சுக சாதனங்கள் கிடைக்கவில்லை போன்ற காரணங்களால் துன்பம் அடைபவர்களை உலகில் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் பிறரின் துன்பங் கண்டு இரங்கும் உள்ளம் உடையவர்கள் மிகக் குறைவு. இவருடைய துன்பம் எவ்வாறு நீங்கும்? என்று நினைப்பவர்கள் மகான்கள் ஆவர். தங்களது துன்பம் காரணமாக துன்பம் அடைபவர்களைக் காட்டிலும் மற்றவர்களின் சுகத்தைப் பார்த்து துன்பம் அடைபவர்கள் மிக அதிகமாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் எவ்வாறு மற்றும் ஏன் சந்தோஷமாக வாழ்கின்றனர் என நினைத்து வருந்துகின்றவர்கள் இவர்கள். நாம் நமது வாழ்க்கையைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். “எவ்வளவு நேரம் நாம் நம்முடைய துன்பத்திற்காகத் துன்பப்பட்டோம், எவ்வளவு நேரம் பிறரின் துன்பங் கண்டு வருத்தம் அடைந்தோம், மற்றும் எவ்வளவு நேரம்

மற்றவர்கள் சுகமாக வாழ்வதைப் பார்த்து பொறாமையாக வருத்தப்பட்டோம்” என்று எண்ணிப் பார்த்தால் ; கடைசியில் கூறிய காரணத்திற்காக வருத்தப்பட்ட நேரமே அதிகமாக இருக்கும். இவ்வாறு மற்றவர்கள் சுகத்தைப் பார்த்துத் துன்பப்படுபவர்களைத் தீர்த்தங்கரரே வந்தாலும் சுகமடையச் செய்ய முடியாது. பிறரின் சுகத்தைக் கண்டு துன்பம் அடைபவரின் துன்பத்தை நீக்க எந்த உபாயமும் இல்லை. தமது துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ள உபாயம் இருக்கிறது.

மகளின் திருமணத்திற்குப் பிறகு அவளை மாமனார் வீட்டிற்கு வழியனுப்பும்போது துன்பம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் மகள் சுகமாக இருப்பாள் என்று நினைத்து ஆறுதலோடு கண்ணீர் விட்டாலும் அசாதாவேதனீய வினை பந்தமாவதில்லை. அதேபோல் மகன் மேற்படிப்பிற்காக வெளிநாடு செல்கிறான். அப்போதும் கண்ணீர் வருகிறது. ஆனால் மனதில் மகிழ்ச்சியில்லாமல் இல்லை. இவனது எதிர்காலம் வளமாக இருக்கும் என்று உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சியிருக்கும். நமது நகரத்தில் அறவோர்-தர்மாத்மா வருகை தந்ததால் சில காலம் அவரது நல்தொடர்பு கிட்டியது. ஆனால் அவர் பிரியும்போது கண்களில் நீர் வருகிறது. ஆனால் மனம் மகிழ்ச்சியுடனே தான் உள்ளது. அறவோர் பிரிந்து சென்றாலும் நமக்குத் தர்மத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் தான் போகிறார். அவர் காட்டிய தர்மம் நம்முடன் இருக்கிறது. எனவே அசாதாவேதனீயம் பந்தமாவதில்லை. மற்றவரின் துன்பம் கண்டு வருத்தம் / துன்பம் அடைபவர்களுக்குச் சாதாவேதனீயமே (சுகத்திற்கான வினை) பந்தமாகிறது. எப்போது மற்றவரின் சுகத்தைப் பார்த்து, அதை சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் துன்பம் அடைகிறோமோ, மற்றும் மனத்திற்குள்ளேயே சோகம், சந்தாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வேதனை அடைகிறோமோ, அப்போது அசாதாவேதனீயம் பந்தம் ஆகிறது. அதற்கு ஓர் எடுத்துகாட்டு கூறுகிறேன்.

நாம் நமக்குப் பிறர் மூலம் துன்பத்தைத் தேடிக் கொள்கிறோம். அத்தகையதொரு பழக்கம் நம்மிடம் உள்ளது. நம்மிடம் எவ்வளவு தான் சுகசாதனங்கள் கிடைத்தாலும் நாம் சுகமடைவதில்லை, பகவானால் கூட நம்மை சுக முடையவனாக ஆக்க முடியாது. நாம் அத்தகைய பழக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டும். குறைகாணும் பழக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டும். அப்போது தான் நாம் துன்பத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். இத்துடன் நாம் வாழ்க்கையில் செய்த நல்ல செயல்களை நினைக்கும்போது துன்பம் குறைந்து விடும். நிராசைக்கு இடம் இல்லாமல் போகிறது.

ஒரு மரம் இலைகள் உதிர்வதற்கு முன்பு நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ஒரு கவிஞர் கற்பனையாக ஒரு கவிதை எழுதினார். நீ ஏன் நடுங்குகிறாய்? உன்னுடைய வாழ்க்கை பயனுடையதாகி விட்டது. நீ எவருக்காவது சிறிதளவாவது நிழல் கொடுத்திருப்பாய். அது ஒன்றும் குறைந்ததல்ல. உனது சிறிய இலைகளின் மூலம் யாருக்காவது நிழல் கிடைத்திருக்கும் அதை சிந்தனை செய்- என்பதே அக் கவிதையின் பொருள். அதுபோல நாமும் நமது வாழ்வில் யாருக்காவது சிறிது நன்மை செய்திருப்போம். அதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது நாம் துன்பத்திலிருந்து தப்பிக்க ஒரு உபாயமாகும்.

ஒரு குடும்பத்தில் தந்தை எப்போதும் தனது மகன் மீது குற்றம் காணும் குணம் உடையவராக இருந்து வந்தார். ஒரு நாள் மகனைப் பற்றிக் குறை கூறிக்கொண்டிருந்தார். என் மகன் என் மனம் விரும்பும் ஒரு செயலையும் செய்வதில்லை. எல்லா செயல்களையும் என் விருப்பத்திற்கு மாறாகவே செய்கிறான். எனக்கோ வயதாகி விட்டது. என் மகனுக்கு அறிவுரை கூறு என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

நண்பரும் அவர் மகனை அழைத்து உன் தந்தைக்கு வயதாகி விட்டது. குறைந்த பகஷம் அவர் மனம் நோகாதவாறு அவர் விரும்பும் செயல்களைச்

செய்யக்கூடாதா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்; எதுவரை அவர் விரும்பும் செயல்களையே செய்துக் கொண்டிருப்பது? மேலும் அவர் விரும்பியதையே செய்தாலும் துன்பமடைகிறார். எப்படி அவர் விரும்பியதைச் செய்வது? ஒருமுறை நான் புதிய ஆடை வாங்கி தந்தையிடம் அனுமதி பெற்று தைத்து, ஒரு நாள் அதை அணிந்துக் கொண்டு கடைக்குச் சென்றேன். அதைப் பார்த்த அவர், மற்றவரிடம்; நான் இங்கு கஷ்டப்பட்டு பணம் சம்பாதிக்கிறேன். என் மகன் ஊதாரித்தனமாகச் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று குறை கூறினார். நான் தவறு செய்து விட்டேன், வீணாகப் பணத்தைச் செலவழித்து விட்டேன் என்று நினைத்தேன். சில நாள் கழித்து கடைக்குச் செல்லும்போது பழைய சற்று கிழிந்த ஆடையை உடுத்திக் கொண்டுச் சென்றேன். இதனால் அவர் வருத்தமடையமாட்டார் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவர் என்னைப் பார்த்து, ஏன்டா! உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா? நான் நிறையவே சம்பாதிக்கிறேன், நல்ல துணி உடுத்திக் கொண்டுவரக் கூடாதா! மற்றவர்கள் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? என்று திட்டினார். இப்போது கூறுங்கள் நான் எப்படி அவர் விரும்பும் செயல்களைச் செய்வது? என்றான். அந்த நண்பர் வாயடைத்து நின்றுவிட்டார்.

எந்த ஒரு மனிதரும் எந்த ஒரு நிலையிலும்/ சூழ்நிலையிலும் சுகமாக இருக்க விரும்பாது துன்பத்தையே வலிந்து தேடிக் கொள்ளும் பழக்கமுடையவராக இருந்தால் அவரை யார் என்ன செய்ய முடியும்? அத்தகையவருக்கு யாராலும் சுகத்தைத் தர முடியாது. பகவானாலும் முடியாது. ஆகையால் அத்தகைய பழக்கம் உங்களிடம் இருந்தால் அதை விட்டுவிட வேண்டும். நமது வாழ்க்கையில் எதற்கும் துன்பப்படும் பழக்கம் வந்து விட்டால் அதை எப்படி மாற்றுவது? எதிலும் மிக மிக விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். நம்மால் மற்றவர்க்குத் துன்பம் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். குறைந்த

பட்சம் அத்தகைய உணர்வு நம்மிடம் தோன்றாமல் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் காலை முதல் மாலை வரை செய்யும் செயல்களினால்; போவது வருவது, உட்கார்ந்திருப்பது - எழுந்திருப்பது. உண்பது - தொழில் செய்வது போன்ற ஒவ்வொரு செயல்களினாலும் நமது விருப்பமில்லாமலே பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்பட முடியும். எனவே கவனம் தேவை. நாம் நம் உணர்வினால் கூட எந்த உயிருக்கும் துன்பம் வரக் கூடாது என்று நினைக்கலாம். அத்துடன் நமது செயல்களிலும் சற்று கவனம் தேவை. நாம் மனதால் விரும்பவில்லை எனினும் முறையாக கவனத்துடன் செயல்களைச் செய்கிறோமா, இல்லையா? என்று பார்க்க வேண்டும். நமது மனதில் தீய எண்ணம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நமது பேச்சு மற்றவர்களுக்குத் துன்பந் தருமானால் அதை அடக்க வேண்டும். சில சமயம் நம் மனதில் தீய எண்ணம் இல்லாத போதும் பேச்சு மாறாக அமைவதும் உண்டு. அத்தகைய சமயங்களில் அவரிடம் நேரில் நான் அப்படி நினைத்துக் கூறவில்லை என்று கூறி சமாதானப்படுத்த வேண்டும். இதுவே நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடம். இதனால் மற்றவர்கள் மட்டுமின்றி நாமும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும். நாம் மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் தர நினைத்தால் அது நமக்கே துன்பமாகக் திரும்பிவரும். ஒரு குகைக்குள் சென்று உரத்த குரலில் திட்டினால் அது நம்மிடமே திரும்பி வரும். அது போன்றே இந்தப் பிறவியில் நாம் செய்யும் செயல்களின் பலன்கள் நமக்கே திரும்பி வருகின்றன. எனவே எந்த ஒரு செயலையும் மிகவும் விழிப்போடு செய்ய வேண்டும். எப்படி?

ஓர் எடுத்துக் காட்டு. நமது அனைவர் வாழ்விலும் நிகழ்வதுதான். சிலருடைய வாழ்வில் உடனே நடக்கலாம். சிலரது வாழ்வில் காலம் தாழ்ந்து நடக்கும். கர்மம் தனது பலனை உடனே முழுமையாகக் கொடுத்தால் மக்கள் புரிந்து கொள்வர். சிறிது பலன் உடனே கிடைத்து, மிகுந்த

பலன் பிறகு கிடைத்தால் நமக்கு எதனால் இந்தப் பலன் கிடைக்கிறது என்று அறியாமல் முன் செய்ததை மறந்து விட்டிருப்போம். அதாவது வினை உடன் பலன் தருவதாயின் நல்லது. ஆனால் மிகவும் காலம்தாழ்த்தி தருவதால் நமக்கு எதனால் துன்பம் வருகிறது என்பதை அறிய முடிவதில்லை. நாம் ஒரு க்ஷணத்தில் செய்யும் தவறுக்கு நீண்ட காலம் பலனை அனுபவிக்க வேண்டியதாகிறது. ஆகையால் மிகுந்த கவனத்தோடு இருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

உடனே நமது செயலுக்குப் பிரதிபலன் கிடைப்பதற்கு ஒரு நிகழ்வு. ஒருவர் தமது மகனுக்குத் திருமணம் செய்தார். தம் வீட்டிற்கு வந்த மருமகளை மிகவும் கொடுமைப்படுத்தினார். இதை அறிந்த அவரது நண்பர் மருமகளை இப்படி கொடுமை செய்யக் கூடாது என்று கூறினார். அதற்கு அவர், உங்களுக்குத் தெரியாது. கரும்பை கசக்கிப் பிழிந்தால் தான் இனிய சாறு கிடைக்கும் என்றார். சில ஆண்டுகட்குப் பின்னர் அவருடைய பெண்ணுக்கு ஒரு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்துவைத்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அந்த நண்பர் திரும்பவும் அவரைச் சந்தித்த போது அவர் சோகமாக இருந்தார். நண்பர் சோகத்திற்குக் காரணம் கேட்டார். அதற்கு நண்பர், நான் என் மகளை நல்ல இடம் என்று எண்ணி திருமணம் செய்து வைத்தேன். அவர்கள் பெண் வீட்டாரை ஒரு மனிதர் என்று கூட நினைப்பதில்லை, மிகவும் கேவலமாக நடத்துகின்றனர் என்று கூறி வேதனைப்பட்டார். அவர் தன் வீட்டிற்கு வந்த மருமகளை பெண்ணாக நினைக்காமல் கரும்பாக நினைத்தார். அதற்கான பலன் தன் மகள் மூலமாகக் கிடைத்தது. நமது வாழ்க்கையில் நமக்குக் கிடைப்பன யாவும் நம்மாலேயே சேகரிக்கப்பட்டதாகும். நாம் எவ்வாறெல்லாம் மற்றவர் களுக்குச் செய்கிறோமோ, அவைகளே அதேபோல் நம் வாழ்க்கையில் திரும்பிவருகிறது. எனவே நாம் நம் வாழ்க்கையில் துன்பத்தை விரும்ப வில்லையென்றால் நாம்

பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். நமது வாழ்க்கையில் வரும் துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் பிறர் தான் காரணம் என்று மற்றவரைக் குறை கூறுவதை நிறுத்தி விட வேண்டும். மூன்றாவது பிறர் அனுபவிக்கும் சுகத்தைக் கண்டு மனம் பொறுக்காமல் நாம் துன்பப்படும் பழக்கத்தை விட வேண்டும். வாழ்க்கையில் எது நடந்தாலும் நான் அதுபோன்ற செயல்களைச் செய்திருப்பேன், அதனால் தான் இதுபோன்ற துன்பங்கள் வருகின்றன என்பதை நினைக்க வேண்டும். நம்மிடம் சரியான செயலைச் செய்யும் திறமையும் பழக்கமும் வந்து விடுமானால், வாழ்க்கையில் சுகமும், அமைதியும் தானாகவே கிடைக்கும்.

நமது வாழ்வில் சுகத்தையும் அனுபவிக்கிறோம், துன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறோம். இன்ப துன்பம் இரண்டும் நிழல்-வெயில் போல மாறி மாறி வருகின்றன. சூரியன் உதிப்பதுபோல மறையவும் செய்கிறது. விளையாட்டில் வெற்றியும் உண்டு, தோல்வியும் உண்டு. இவைபோன்ற இரண்டில் ஒன்றை மட்டும் நிலையானதாக நம்பி விருப்பம் கொள்ளும்போது அதுவே துன்பத்திற்குக் காரணமாகிறது. எவர் இந்த இரண்டிற்கும் நடுவில், இரண்டையுமே நிலையானதாக ஏற்காமல், இரண்டின் நிலையையும் ஒப்ப எண்ணி அமைதியாக வாழ்க்கை நடத்துகிறாரோ அவர் எளிதாக மேல் நிலைக்குப் போகிறார். நம்மிடமுள்ள பிரச்சனை என்னவென்றால் பூர்வ புண்ணிய உதயத்தால் சிறிது அனுகூலமாக சுகமான நாள் வரும்போது நம்மிடம் அகங்காரம் வந்து விடுகிறது. சிறிதுகாலம் மட்டுமே நிலைக்கக் கூடியது என்பதை மறந்து, கவனம் இல்லாமல் பயனுள்ள செயல்களைச் செய்யாமல் இருந்து விடுகின்றோம். அதாவது தீமையைத் தேடிக்கொள்கின்றோம். அதேபோல் பூர்வ பாப கர்மம் உதயத்தால்- அசாதாவேதனீய வினை உதயத்தால் - நமது வாழ்க்கையில் துன்பம் வரும்போது, சங்கடங்கள் வரும்போது அதிலே ஆழ்ந்துபோய் விடுகிறோம். அனந்த

சுகவடிவமான நமது சுபாவ குணத்தை மறந்து போய் விடுகிறோம். என்னுடைய வாழ்க்கையே வீணாகிப் போய் விட்டது. வாழ்க்கையில் நான் சுகத்தையே அனுபவிக்க வில்லை என்று நினைத்து சோர்ந்து உட்கார்ந்து விடுகிறோம். வாழ்க்கை முழுவதும் துன்பத்திற்கு மேல் துன்பம் வருகிறது என்று வாழ்க்கையில் வீணான வெறுப்பை வளர்த்துக் கொள்கிறோம். இதுவரை இவ்வாறு தான் வாழ்ந்தும் வருகிறோம். வாழ்க்கையெனும் பாதையில் வெயிலும் நிழலும் மாறிமாறித் தான் வரும். நாம் எவ்வாறு பயணம் செய்கிறோம் என்பது தான் முக்கியம். காலையில் சூரியன் உதயம் ஆகும்போது வெளிச்சம் வருகிறது. மாலை வந்ததும் வெளிச்சம் மறைந்து இருள் சூழ்ந்துக் கொள்கிறது. இருள் வந்து விட்டது என்பதற்காகப் பயணத்தை முடித்துக் கொள்வதில்லை. சிறிது ஓய்வு எடுத்துக் கொள்கிறோம். காலை சூரியனுக்காகக் காத்திருக்கிறோம். அதுபோன்றதே வாழ்க்கைப் பயணமும். துன்பமான நேரம் வரும்போது இது ஓய்வு கொள்ளும் சமயம் என்று நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்தச் சமயத்தில் சஞ்சலப்படுவதால் எதுவும் நடைபெறப் போவது இல்லை. அமைதியாக இருந்தால் எளிதாக அது தானாகவே போய் விடுகிறது. இந்தக் கலையைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இருவர் நடை பயணமாக ஓர் ஊரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். இடையில் ஒரு மர நிழலில் தங்கி ஓய்வு எடுத்தனர். ஒருவன் இவ்வளவு நேரம் கடும் வெயிலில் நடந்து வந்தோம். இப்போது சற்று நிழல் கிடைத்திருக்கிறது. மீண்டும் வெயிலில் செல்ல வேண்டுமே என்று நினைத்துத் துயரப்படுகிறான். இதுபோல் நினைப்பவர்கள் தான் நாம் அனைவருமே. மற்றவனும் அதே நிழலில் தான் நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் எவ்வளவு குளுமையான நிழல், கொஞ்சந் தூரம் வெயிலில் செல்ல வேண்டியிருந்தாலும் மறு படியும் இதுபோல் நிழல் கிடைக்கும் என்று நினைத்து அந்த நிழலில் இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். நாம் சுகத்தை

அனுபவிக்கும்போது, நம்மால் மற்றவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைப் பற்றி கவலைப்படாமல் சுகத்தில் திளைத்திருக்கக் கூடாது. மற்றும் துன்ப நேரத்தில் என் வாழ்க்கையே அழிந்து விட்டதாக நினைத்து கலங்கிப் போய் விடவும் கூடாது. இதை நம் வாழ்க்கையில் கொண்டு வந்தால் சுகமும் - துன்பமும், நிழலும் - வெயிலும் போல வந்துபோய் விடும். அவை நம்மை அதிகம் பாதிக்காது. நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையில் சுகத்தின் காலத்தை எவ்வாறு நீட்டித்துக் கொள்வது, துன்பத்தின் காலத்தை எவ்வாறு குறைத்துக் கொள்வது என்பது பற்றி சிந்தித்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். இரண்டுமே வாழ்க்கையில் வருகிறது. ஆனால் இவற்றை எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது என்பதற்காக ஆசாரியர்கள் வழிமுறைகளைக் கூறியுள்ளனர்.

நமது வாழ்வில் இன்று சுகம் வந்துள்ளது என்றால் அதற்கான காரணம் நம்மிடமே உள்ளது. அதற்காக நாம் என்ன முயற்சி செய்தோமோ அதை அவசியம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சுகத்தை அனுபவிக்கும் போது அதில் திளைத்து, இந்தச் சுகத்தை அனுபவிக்க நாம் என்ன முயற்சி செய்தோமோ அதை மறந்து விடக் கூடாது. அதே போல துன்ப நேரத்தில் வாழ்க்கையில் நிராசை அடைந்து இந்தத் துன்பம் எதனால் வந்தது. இதற்கான காரணம் என்ன என்பதை நினைவு கூறவும், மறந்து விடக் கூடாது. இந்தத் துன்பம் என்னால் ஈட்டப்பட்டது, இப்போது விழிப்பாக இருப்பேன், இல்லையென்றால் தொடர்ந்து இந்தத் துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும். இதை விளக்க ஒரு சூத்திரம் உள்ளது. உண்மையில் பார்க்கும் போது மற்றவர்கள் சுகமாக வாழ வேண்டும் என்று நினைத்து நாம் செய்யும் செயல் அனைத்தும் நமக்குச் சுகத்தைத் தரவல்லன. மற்றவர்கள் சுகமாக வாழ வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணமே நாம் சுகமாக வாழ்வதற்கான நேரான, உண்மையான உபாயமாகும். உபாயம் மிக எளிதானது. என்னால்

மற்றவர்கள் துன்பம் அடையக் கூடாது, என்னால் மற்ற உயிர்கள் சுகமடைய வேண்டும் என்று எண்ண வேண்டும். இந்த சிந்தனையை வாழ்க்கையில் எப்படி பயன்படுத்துவது என்பதற்கான ஒரு சூத்திரம்.

**பூத விரத்யானுகம்பா தான ஸராக ஸயியமாதி யோக:
ஷாந்தி சௌசமிதி ஸத்வேத்யஸ்ய |**

நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் சுகம் மற்றும் துன்பங்களை அனுபவம் செய்கிறோம் எனில் அதற்கான காரணம் நம்மிடமே இருக்கிறது. சுகத்தை அதிகரித்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் அதற்கான காரணங்களை அறிந்து வாழ்க்கையில் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். எந்தக் காரணங்களால் இன்று நமக்கு சுகம் கிடைக்கிறதோ அதற்கான காரணங்களை நமது வாழ்க்கையில் கொண்டு வந்தால்; எதிர் காலத்திற்கான சுகத்திற்கு ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்று பொருள். நிகழ்கால சுகம் மற்றும் துன்பம் இப்போது செய்யும் செயல்களால் மட்டும் கிடைப்பதில்லை. நாம் முன்னர் செய்த வினையோடும் அவை தொடர்புடையவை என்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டோம்.

**பூத விரத்யானுகம்பா தான ஸராக ஸயியமாதி யோக:
ஷாந்தி சௌசமிதி ஸத்வேத்யஸ்ய |**

பூதம் என்று எதைக் கூறுவர்? எது இந்திரியம் முதலான பிராணன்களோடு கூடி வாழ்கிறதோ அதற்கு பூத (அ) பிராணி என்று கூறுவர்.

பூத என்பதற்கு கடந்த காலம் மற்றும் பேய் என்று இங்கு பொருள் கொள்ளக் கூடாது. பூத எனில் ஆயுள் முதலான பிராணன்களால் வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பது. அத்தகைய உயிர்களின் மீது கருணை (அனுசும்பா) வைப்பது. அதிலும் விரதிகள் மீது சிறப்பான கவனம் வைப்பது ஆகும். விரதிகள் இரு வகையினர். இல்லறத்தார், துறவி என்பவர் ஆவர். இவர்கள் மீது அனுசும்பா வைப்பது என்றால் என்ன? ஆசாரியர்கள் கூறியுள்ளனர்; கருணா பாவத்தோடு பிறரது துன்பத்தைத் தனதாக நினைத்து மனம்

உருகுவது அனுசும்பா. நாம் நமக்கு வரும் துன்பத்தை நீக்க உடனே தயாராகி விடகிறோம். அதுபோல பிறரது துன்பத்தைத் தனதாக எண்ணி அதிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்ற நினைப்பது அனுசும்பா ஆகும். மற்றவர் துன்பங்களை நீக்க வேண்டும் என்று மனதால் நினைப்பது மட்டும் போதாது. அதை நீக்க நம்மால் முடிந்த அளவு முயற்சியும் செய்ய வேண்டும். நாம் முன்னர் இது போன்ற செயல்களைச் செய்து இருப்போம். ஆதலால் தான் நாம் இன்று சுகத்தோடு வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் இருந்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். எப்பொழுது சுகமாக இருக்கிறோமோ அப்பொழுது நாம் பூர்வ பவத்தில் பிற உயிர்களிடம் எவ்வளவு கருணையோடு இருந்திருப்போம் என சிந்தனை செய்ய வேண்டும். ஆனால் இன்று நாம் சுகம் அடைய வேண்டும் என்பதற்காக என்னவெல்லாம் செய்கிறோம். நாம் பெரிய வீடு கட்ட வேண்டும் என்பதற்காக நான்கு குடிசைகளை இடிக்கவும் தயங்குவதில்லையே என்று எண்ண வேண்டும். இன்று பலர் பணம், செல்வம் சேர்ப்பதற்காக நான்கு பேரின் கழுத்தை நெரிக்க வேண்டும் என்றாலும் அதற்குத் தயாராகி விடுகின்றனர். தனக்குச் சுகம் வேண்டும் என்பதற்காக மனமுள்ள ஐந்து இந்திரிய உயிர்களுக்குத் துன்பம் தரவும் தயங்குவதில்லை. ஆகையால் பூதவிரத அனுசும்பா தானம் - நமது மனதில் வர வேண்டும்.

காந்திஜியின் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைக் காணலாம். சத்யாகிரகம் நடந்த சமயம், அவருக்குச் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது. சிறையில் அவரிருந்த அறையில் ஓர் ஆப்பிரிக்க நாட்டு நீக்ரோவும் இருந்தார். பூர்வ ஜென்ம வினையின் காரணமாகவோ என்னவோ அந்த நீக்ரோ காந்திஜி மீது வெறுப்புக் கொண்டான். ஆனால் காந்திஜிக்கு அவன் மீது பகையோ வெறுப்புணர்வோ இல்லை. மாறாக அவன் மீது அன்பு கொண்டிருந்தார். நீக்ரோ காந்திஜிக்குப் பல வகையில் தொல்லை கொடுத்து வந்தான். சில சமயம் அவர் குடிக்கப்

பயன் படுத்தும் குவளையை மறைத்து வைத்து விடுவான். சில சமயம் வேறு விதங்களில் உபத்திரம் தருவான். ஆனால் காந்திஜி அமைதியாக இருப்பார். ஒரு நாள் அவனைக் காணவில்லை. காந்திஜிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அங்குள்ளவர்களிடம் அவன் விடுதலை ஆகிச் சென்று விட்டானா என்று விசாரித்தார். அதற்கு அங்குள்ளவர்கள் அவன் நீண்ட கால சிறைத்தண்டனை பெற்றவன், வெளியே சென்றிருக்க முடியாது என்றனர். இன்று காலை முதல் காணவில்லை, எந்த உபத்திரமும் தரவில்லை. எங்கு போய்விட்டான்? என்று நினைத்தவராய் அவனைத் தேட ஆரம்பித்தார். தனக்கு யார் எப்பொழுதும் கேடு செய்து வந்தானோ அவனைத் தேடினார். நமக்கு நன்மை செய்பவர்கள் மீது அன்பு காட்டுவது பெரிய விஷயமில்லை. ஆனால் தீமை செய்பவர்க்கும் நன்மை செய்வது மிகுந்த தயை உடையவர்களால் தான் முடியும். உயிர் வாழும் ஜீவன்கள் எங்கெல்லாம் இருக்கிறதோ, எங்கெல்லாம் உயிர்கள் துன்பப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் எனது கருணை சென்றடைய வேண்டும் என்று நினைக்க வேண்டும். ஓரிடத்தில் படுத்திருந்த அவனை காந்திஜி கண்டு பிடித்துவிட்டார். கடுமையான காய்ச்சலால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். காந்திஜி அவனருகில் அமர்ந்து ஈரத் துணியை தலை, வயிறு முதலிய இடங்களில் வைத்து அவனுக்கு இயற்கை வைத்தியம் செய்தார். அன்று பகல் மற்றும் இரவு முழுவதும் அவனருகில் இருந்து அவனுக்குச் சேவை செய்தார். ஆனால் அவன் கண்திறக்கவில்லை. மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும், காலையில், காய்ச்சல் குறைந்து கண்களைத் திறந்துப் பார்த்தான். அருகில் இருந்த காந்திஜியைப் பார்த்துப் பதறிப்போனான். இத்தனை நாட்களாக நான் யாருக்குத் தீமை செய்து கொண்டிருந்தேனோ அவர் இரவிலிருந்து கண் விழித்து எனக்குச் சேவை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைத்து அவன் கண் கலங்கினான். அவனுடைய மனம் மாறியது. இனிமேல் காந்திஜிக்கு என்னால் எந்தக்

கஷ்டமும் வந்து விடக் கூடாது என்று அவன் கவனமாக இருந்தான். காந்திஜிக்குச் சிறை தண்டனைக் காலம் முடிந்தவுடன் அவர் சிறையை விட்டு வெளியே வரும்போது அந்த நீக்ரோ காந்திஜியிடம் வந்து உங்களை வழியனுப்ப உங்களோடு கொஞ்ச தூரம் வர வேண்டும், சிறை அதிகாரிகளிடம் அனுமதி பெற்றத் தாருங்கள் என்று கேட்டான். காந்திஜியும் தன்னோடு சிறிது தூரம் வழியனுப்ப வருவதற்கு அனுமதி பெற்றுத் தந்தார். அவன் அவரோடு வெளியே வந்து வழியனுப்பிவைத்தான். அவன் சிறைக்குத் திரும்பும் போது தனது கடிகாரத்தைக் கொடுத்தார். அந்த நீக்ரோவும் தான் மரணம் அடையும் வரை அந்த கடிகாரத்தைத் தன்னோடு வைத்திருந்தான் என்று கூறப்படுகிறது.

அதுபோல நாமும் மற்றவர்களின் துன்பத்திற்கு நிமித்தமாக அமையாமல் முடிந்த வரை பிறரது இன்பத்திற்கு - நலத்திற்கு நிமித்தமாக அமைவோமானால் நாம் நம்முடைய சுகத்திற்கே ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்று கொள்ளலாம். பிறருக்குச் செய்யும் நன்மை, நமக்கு நன்மை தேடிக் கொள்வதே எனலாம்.

இன்னா செய்யதாரிக்கும் இனியவே செய்யாக்கால் என்ன பயந்ததோ சால்பு (குறள்)

நமது ஆசாரிய தேவர்கள் உயிர்களிடம் அனுகம்பா (கருணை) கொள்ள வேண்டும் என்றே கூறியுள்ளனர். தயை உடையவராக இரு என்று கூறவில்லை. தயை உணர்வு இருந்தால் துன்புறும் உயிர்களைப் பார்த்தால் இரக்கப் பட்டு மேலே சென்று விடுவோம். அவ்வாறின்றி பிற உயிர் துன்பப்படுவதைக் கண்டு, அத் துன்பம் நமக்கு வந்தது போல் எண்ணி, நமக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் அதை சகிக்க முடியாமல் உடனே அதற்கு நிவாரணம் தேடுவோமோ அதேபோல் அவ்வுயிரின் துன்பத்தைப் போக்க முயல் வேண்டும். இதற்குப் பெயரே அனுகம்பா (கருணை).

இராமபிரான் இலங்கையிலிருந்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பிய பின் அவருக்கு முடிசூட்டு விழா நடைபெற்றது.

விழாவிற்குப் பிறகு அரியணையில் அமர்ந்திருந்தார். அனைவரும் இராமரிடம் விடை பெற்றுத் தங்கள் நாடு திரும்பினர். அப்போது சுக்ரீவன் இராமபிரானிடம், தங்கட்கு எனது தேவையேற்பட்டால் நினைவு படுத்துங்கள், நான் உடனே இங்கு இருப்பேன் என்று கூறி விடைபெற்றான். அனுமனோ எதுவும் கூறாமலேயே விடை பெற்றான். இதை கவனித்திருந்த சீதாப் பிராட்டி அனுமனிடம் மெல்லிய குரலில், நீங்களோ இராமபிரானின் பக்தர். எதுவுமே கூறாமல் விடை பெறுகிறீர்கள். மறுபடியும் ஏன் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா? என்று கேட்டார். அதற்கு அனுமான், நான் சேவை செய்வதிலிருந்து பின் வாங்கவில்லை. அவருக்குத் துன்பம் வரும்போது தானே எனது சேவை தேவைப்படும். நான் அவருக்குத் துன்பமே வரக் கூடாது என்று நினைக்கிறேன். அதாவது என்னுடைய சேவைக்குத் தேவையே ஏற்படக் கூடாது என்று நினைக்கிறேன் என்று கூறினார்.

உண்மையில் இது தான் அனுசும்பா. பிறருக்குத் துன்பம் வரக்கூடாது என்று நினைத்தல், யாருக்காவது துன்பம் வந்தால் அதை நீக்குவதற்கு முயற்சி செய்தல் அனுசும்பாவாகும். அதிலும் சிறப்பாக தியாகி விரதிகளுக்குத் துன்பத்தைப் போக்கவும், அவர்களின் முத்தி நெறிப் பயணத்தில் ஏற்படும் தடைகளை நீக்குவதும் அவசியமாகும். ஏனெனில் அவர்கள் உண்மையான சுகத்தை அடையும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களுக்குச் சேவை செய்யும்போது நாமும் அந்த சுகத்தை அடைவோம் என்று நினைக்க வேண்டும்.

அடுத்து மற்றவர்களின் உபகாரத்திற்காகத் தன்னுடைய பொருளைத் தியாகம் செய்வது (கொடுப்பது) தானம் எனப்படும். பிறருக்குக் கொடுத்து உதவுகிறோம். ஆனால் அது தனக்காக உதவுவதாகவே ஆகும். நாம் சுகமடைய வேண்டும் என்பதற்காகவே மேலும் மேலும் பொருள்களைச் சேர்க்கிறோம். ஆனால் இங்கு அதற்கு

எதிர் மறையாக சுகம் அடைய தானம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. நாம் இதுவரை ஐந்தாறு பொருள்கள் இருந்தால் தான் சுகமடையலாம் என்று சேர்த்துவைத்திருக்கிறோம். ஆனால் இங்கு அதை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து விடு, நீ சுகமடையாய் என்று கூறப்படுகிறது. உண்மையும் இது தான். சுகத்தை அடைந்தவர்களுக்கு இது புரியும். சேர்த்து சேர்த்து வைப்பதில் சுகமில்லை. அதை மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதில் தான் சுகம் இருக்கிறது. கருமிகளுக்கு இது புரியாது. அவர்கள் அப் பொருள்களால் எப்போதும் சுகம் அடைய முடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எந்த பொருள்களை நாம் பிறருக்குக் கொடுத்து சுகம் பெறவில்லையோ, அப்பொருள்கள் நமக்குச் சுக சாதனங்கள் ஆவதில்லை. ஏனெனில் நமது தீவிரமான வேட்கை, விருப்பம் நம்மைச் சுகமடைவதிலிருந்து தடுத்து விடுகிறது. அப்பொருள் நம்மிடம் இல்லாத போதும், அல்லது மற்றவர்க்குக் கொடுத்துவிட்டபோதும் அப்பொருள் நமக்குச் சுகத்தைத் தரும். பொருள்கள் நம்மிடம் உள்ளபோது அவ்வளவு சுகத்தைத் தரவில்லை. ஆனால் அவை நம்மை விட்டு நீங்கி மற்றவரிடம் சேர்ந்த பிறகு (தானம் செய்வதால்) நமக்கு அதிக சுகத்தைக் கொடுக்கிறது.

அடுத்து தானம் கொடுக்கும் போது அது நமது அகங்காரத்திற்கு வலு சேர்ப்பதாக இருக்கக் கூடாது. அதாவது நான் கொடுத்தேன் என்று செருக்கு அடையக் கூடாது. அப்போது தான் அது சுகத்தைக் கொடுக்கும். இல்லையென்றால் கொடுக்காது. தானம் கொடுத்ததனால் அகங்காரம் தோன்றினால் அது வேதனை உணர்வைத் தோற்றுவிக்கலாம். தானமாகக் கொடுத்த பிறகு சுக அனுபவம் கிடைத்தால் அது தான் உண்மையான தானம். அவ்வாறு கொடுக்கும் தானம் கொடுத்த பிறகு அவசியம் சுகத்தைக் கொடுக்கும். தானத்தினால் கிடைக்கும் ஆனந்தத்தின் முன்பு உலகியல் புகழ், பெருமை அனைத்தும்

பயனற்றதாகக் தோன்றும். நம்மிடம் நிகழ்காலத்தில் ஏதாவது பொருள் சேர்ந்திருக்கிறது எனில் நாம் முன்பு மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவியுள்ளோம். ஆகையால் தான் இன்று கிடைத்துள்ளது.

அடுத்தது ஸராக ஸய்யமம், பிற உயிர்களுக்குத் துன்பமின்றி நடப்பது. அதாவது உயிர்களைக் காப்பது (பிராணி சய்யமம்), மற்றும் புலன்களை (இந்திரியங்கள்) வெற்றி கொள்வது. அதாவது புலன்களைத் தீநெறிக்கண் செல்லாது அடக்குதல் (இந்திரிய சய்யமம்). (ஸய்யமம் = அடக்கம்). இதனால் சுகம் கிடைக்கிறது. நமக்கு யாராவது பாதுகாப்பாக இருந்தால் நமக்கு மகிழ்ச்சி கிடைக்கும். நாம் கவலைப்பட மாட்டோம். துன்பமடைய மாட்டோம். இங்கு எவர் உயிர்களுக்குத் துன்பந் தரக்கூடாது, அவற்றை அழியாமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எப்பொழுது நினைக்கிறாரோ, அவ்வாறே நடக்கிறாரோ அதனால் அவருக்குச் சுகம் கிடைக்கிறது. நாம் நமக்கான சுகத்தைச் சிறந்த முறையில் தேடிக்கொள்ளலாம். நாம் நமது மனம், பேச்சு, உடல் செயல்கள் இவற்றைக் கட்டுப் பாட்டிற்குள் வைத்திருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் அவற்றால் துன்பப்பட நேரும். மனம் மொழி மெய் மூன்றையும் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்கும்போது அவைகள் சுகத்திற்குக் காரணமாகின்றன. இதுவே சய்யமம் / அடக்கம் ஆகும்.

பொதுவாக உலக நடைமுறையில் பலரும் அடக்கமாக / சய்யமமாக இருப்பது மிகவும் துன்பத்திற்குக் காரணமாகிறது என்று நினைப்பர். காரணம் அவர்கள் அதற்கு எல்லா சுகத்தையும் பறிகொடுக்க வேண்டும் என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் சய்யமமே சுகத்திற்குக் காரணமாகிறது. சுகம் அதிகமாகிறது. யாருக்கு எந்த அளவு சந்தோஷம் உள்ளதோ அவருக்கு அந்த அளவு சுகமும் இருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக ஒருவர் சர்க்கரையின்றியே பால் குடிக்கும் பழக்கம் உள்ளவர் என்றால் அவருக்குச் சர்க்கரையின்றிப் பால் கொடுத்தால்

துன்பப்பட மாட்டார். பிறர் இனிப்பு சாப்பிடுவதைப் பார்த்தாலும் வருத்தம் ஏற்படாது. ஒருவர் குளிர் சாதன வசதி இல்லாமலேயே வாழ்ந்து பழகியவர். அவருக்கு அந்த வசதி இல்லாமை துன்பந் தராது. ஒருவன் எந்த பொருளினின்று நீங்கினானோ அவன் அதனால் துன்பம் அடைவதில்லை.

அடுத்து சாந்தி மற்றும் செளசம். எவருடைய வாழ்க்கையில் கோபம் முதலான கஷாய உணர்வுகள் நீங்குகிறதோ அந்த அளவிற்கு சுகம் பெறுவர். எவருக்கு கோபமே வருவதில்லையோ அவர் எப்போதும் சுகமாக இருப்பர். அதாவது எவருக்கு எந்த அளவு கஷாய உணர்வு குறைந்து காணப்படுகிறதோ அந்த அளவு அதிக சுகம் இருக்கும். நமது மனதில் வெறுப்பும் (சங்கிலேசம்) பகையுணர்வும் கொள்வதினால் பிறருக்குத் தீங்கு ஏற்படுகிறதோ இல்லையோ ஆனால் நமக்குக் கண்டிப்பாக தீங்கு ஏற்படுகிறது. முதலில் வெறுப்பு அல்லது பகையுணர்வு காரணமாக நமது அமைதி கெடுகிறது. இதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நாம் பிறருக்குக் கெடுதல் செய்துவிட்டோம் என்று நினைக்கிறோம். பிறருக்குக் கெடுதல் பின்னர் தான் ஏற்படுகிறது என்பதை நினைத்துக் கவனமாகச் செயல் பட வேண்டும். நமக்குக் கெடுதலை நாமே செய்துக் கொள்ளக் கூடாது. இந்த கவனம் இருந்தால் நாம் அது போன்ற செயல்களைச் செய்ய மாட்டோம்.

யார் தனது மன அமைதியை இழக்க விரும்புவார்? தனது இயல்பை யார் இழக்க விரும்புவார்? ஆனால் இவை அனைத்தும் நமது சாந்தி, நல் இயல்பு இவைகளுக்கு இடையூறு செய்பவை. கோபம் கொண்டால், மாயாசாரம் செய்தால், அகங்காரமடைந்தால், நமது சுகத்தை, அமைதியை நாமே கெடுத்துக் கொள்கிறோம்.

ஒரு முறை காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டம் நடைபெற்றது, திரு. டன்டன் அவர்கள் தலைமை தாங்கி நடத்திவந்தார்.

முக்கியமான ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது, டன்டன்ஜி ஒரு அவசர வேலை நிமித்தம் வெளியில் சென்று விட்டார். தொடர்ந்து நேருஜி தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது, அப்போது மஹாவீர் தியாகி அவர்கள் ஒரு தீர்மானத்தை (Ruling Act) முன் மொழிந்தார். அந்த தீர்மானம் சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றாக இருந்ததால் நேருஜி சினம் கொண்டு, தன் கையில்லிருந்து எழுதுகோலால் அந்த தீர்மான புத்தகத்தைக் கீழே தள்ளினார், போங்கள், இது போல 60 புத்தகங்கள் என்னால் தினம் எழுத முடியும் என்றார். மஹாவீர் தியாகி நேருஜி தன்னை அவமானப்படுத்தி விட்டார் என நினைத்தவராய், நீங்கள் எப்படி புத்தகத்தைக் கீழே தள்ளினீர் களோ, அது போல பலவற்றையும் என்னால் தள்ள முடியும் - என்றார், இதனால் கூட்டத்தில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது. பலர் குரல் எழுப்பினர் இதைப் பார்த்து இருவரும் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டனர், இந்த சமயம் டன்டன்ஜியும் வந்து விட்டார். நேரு, மஹாவீர் இருவரும் தத்தம் இருக்கையில் அமர்ந்தனர், கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் எவரும் எதுவும் பேசாது அமைதி காத்தினர். நேருஜி தனது தவறை உணர்ந்தார். டன்டன்ஜியினிடம் எனக்கும் தியாகிக்கும் இடையில் ஒரு சிறு விவாதம் ஏற்பட்டது, அதை விட்டு விட்டு நீங்கள் கூட்டத்தை நடத்துங்கள் - என்று கூறிவிட்டு தியாகியின் இருப்பிடம் சென்று அவரது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவரையும் தன்னடைய காரில் அமர வைத்துக் கொண்டு சென்றார்.

ஒரு முறை நமது செயல் நம் மனதில் அமைதியைக் கெடுக்கும் என்று புரிந்து கொண்டால் பிறகு அதிலிருந்து விலகி இருக்க முயல வேண்டும். நாம் நமது மன அமைதியை இழக்காமல் இருந்தால் இப்பிறவியிலும் சுகத்தோடு இருப்போம், வரும் பிறவிக்கான சுகத்திற்கும் உரிய ஏற்பாட்டைச் செய்து கொள்வோம். ஆனால் என்ன செய்வது? நாம் நமது மன அமைதியை நமது வினைக்

காரணமாக நாமே அழித்துக் கொள்கிறோம், அற்ப விஷயங்களுக்காக ஆவேசமடைந்து நமது மன அமைதியை இழந்து விடுகிறோம். இது மட்டுமல்ல, இந்த அமைதியைப் பெற இதற்கு முன் எவ்வளவு முயற்சி செய்திருப்போம், இன்று கிடைத்துள்ளது, அதை நாம் தவறாகக் பயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். எந்த சுகத்தை மிகவும் முயற்சி செய்து பெற்றோமோ அந்த சுகத்தை அனுபவிக்கும் போது வருங்கால சுகத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்வதில்லை, நம்மை விட துர்பாக்கியசாலி இந்த பிறவியில் எவர் இருப்பார்? முன்னர் ஈட்டிய பெருஞ் செல்வத்தை, இன்று நான்கு ரூபாய்க்கு விற்று விடுகிறோம். ஆகையால் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும்.

இறுதியாக, நிர்லோபவிருந்தி பற்றி பார்க்கலாம், சௌசம் என்றால் என்ன? நிர்லோப விருத்தி, சுசிதா, பவித்ரதா - ஆகியன உலோபமற்ற செயல்களால் (நிர்லோப விருத்தி) ஏற்படுவன. பொருள்ளைச் சேர்த்துச் சேர்த்து வைப்பதால் பவித்ரத் தன்மை (தூய்மை) வருவதில்லை. உலோபத் தன்மை (கடும் பொருள்பற்று) இல்லாத போது தான் பவித்திரத்தன்மை வருகிறது. (தூய்மை என்பது அவா இன்மை), எந்த அளவில் மனதில் பொருள் சேர்க்க வேண்டும் என்ற அவா குறைவாக இருக்கிறதோ, அந்த அளவிற்கு அதிக சுகம் ஏற்படுகிறது. நாம் சேர்த்து வைக்கும் பொருள்களால் நமக்குச் சுகம் கிடைக்கிறதா? சுகத்திற்கு மாறாக அப்பொருள்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கவலையே மிகுதியாகிறது. அப்பொருள்கள் கடையில் இருக்கும் வரை சுகம் தருகின்றன. ஏனெனில் நமக்கு அவை கிடைக்கவில்லை. என்றைக்கு அப்பொருள்கள் கடையிலிருந்து வீட்டிற்குள் வருகின்றனவோ அன்றிலிருந்து அப்பொருள்களால் சுகம் காணாமல் போய் விடுகிறது. கடைக்கு வந்துள்ள வேறு ஒரு பொருளில் நமக்குச் சுகம் இருப்பதாகத் தோன்றும், இது நமக்குத்

தினமும் ஏற்படும் அனுபவம். இது ஒன்றும் புதிதல்ல. நமது வாழ்க்கையில் நடைபெறுவது தான். பொருள்கள் எப்போதும் அப்படியே இருக்க வேண்டும், எவரும் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடக் கூடாது என்ற கவலை நம்மை வாட்டி எடுத்து விடுகிறது. ஆகையால் எந்த அளவு லோபம் (பற்று) குறைந்திருக்கிறதோ, எத்தனை பொருள்களின் மீது ஆசை குறைந்து காணப்படுகிறதோ, அந்த அளவு சுகம் ஏற்படும்.

பண்டிட் பனாரஸிதாஸ் அவர்களின் உதாரணம் நமக்கு ஒரு பாடம் கற்றுத் தருகிறது, ஒரு நாள் இரவு திருடர்கள் அவர் வீட்டிற்குள் நுழைந்து பொருள்களை மூட்டைகளாகக் கட்டினார், மூவரில் இருவர் தலையில் பிறர் உதவியுடன் தூக்கி வைத்துக் கொண்டனர், மூன்றாவது நபர் தலையில் மூட்டையைத் தூக்கி வைக்க ஆளில்லை. அந்த இருட்டில் இதை கவனித்து வந்த பனாரஸிதாஸ் எழுந்து சென்று சத்தமிடாமல் அவன் தலையில் தூக்கி வைத்தார். தனது கஷ்டம் குறைந்து விட்டது என்ற மகிழ்ச்சி அவருக்கு. அத்துடன் இன்று அவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே போகும் போது அவர்களிடம்; இந்த குளிரில் எதுவும் போர்த்திக் கொள்ளாமல் வந்துள்ளீர்களே, என்னுடைய கம்பளப் போர்வையைத் தருகிறேன் எடுத்துச் செல்லுங்கள், நான் அறைக்குள் இருக்கிறேன், அங்கு அவ்வளவு குளிர் இல்லை. நீங்கள் வருவதை முன்னதாக எனக்குத் தெரிவித்திருந்தால் நான் உங்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்திருப்பேன். நீங்கள் இத்தனை சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டாம் என்று கூறி அனுப்பினார். இந்த அளவிற்கு லோபமற்ற மனிதரைப் பார்ப்பது அரிது. இது போல் நமது வாழ்க்கையிலும் நடக்குமா? அந்தத் திருடர்கள் பொழுது விடிந்ததும் காலையில் அவரிடம் தாங்கள் எடுத்துச் சென்றதைக் கொண்டு வந்து வைத்தனர். அந்தத் திருடர்களின் தலைவனது தாயார் அவனிடம், இந்தப் பொருள்களை அவரிடமே கொடுத்து விட்டு வாருங்கள், அவர் மிகவும்

நல்லவராகத் தெரிகிறார். சிறிதும் ஆசையற்ற அவரது பொருள்களை நாம் அனுபவித்து ஜீரணிக்க முடியாது என்று கூறி அனுப்பினார். திருடர்கள் அவரது காலில் விழுந்து இனிமேல் திருடமாட்டோம், என்று உறுதி கூறினார். ஒரு ஆசையற்ற மனிதரின் செயல் மற்றவரையும், ஆசையற்றவராக்கி விடுகிறது. ஆனால் நமது ஆசையோடு கூடிய செயல்கள் மற்றவரிடமும் ஆசையைத் தூண்டி விடுகிறது. ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், இன்று நம்மிடம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் ஆசைகள் நமது துன்பத்திற்கே காரணமாக அமையும்.

நாம் முற்பிறவியில் குறைவான ஆசை உடையவர்களாக இருந்ததால் இன்று மனிதப் பிறவியைப் பெற்றுள்ளோம். ஆனால் இன்று ஆசை (லோபம்) உடையவர்களாகி நாமே நமது சுகத்தைக் கெடுத்துக் கொள்கிறோம். மேலே குறிப்பிட்ட சூத்திரேத்திலிருந்து இந்த சிறிய விஷயத்தையாவது அறிந்து, வாழ்க்கையில் அதைக் கைக் கொள்ள வேண்டும். நமது வாழ்க்கையில் கிடைத்துள்ள சக்தி, மற்றும் பொருள்களால் கிடைக்கும் சுகம் உண்மையானது அல்ல, இந்த பௌதீக - பிற பொருள் சார்ந்த - சுகத்தைத் தியாகம் செய்யும் போது உண்மையான சுகம் கிடைக்கிறது, நாம் முற்பிறவியில் இந்த பௌதீக சுகத்தை விட்டு இருந்திருப்போம். அதனால் தான் இவை திரும்பக் கிடைத்திருக்கிறது. இன்று கிடைத்துள்ள பௌதீக சுகத்தில் ஆழ்ந்து விடுவோமானால் இவை மீண்டும் கிடைக்காது, ஆன்மீகச் சுகமும் கிடைக்கப் போவதில்லை. இந்த பௌதீக (Material) சுகத்தை தியாகம் செய்தால் நமக்கு ஆன்மீக சுகமும் கிடைக்கும். அற்ப பதர் போன்ற இந்த பிற பொருள் சார்ந்த பௌதீக சுகமும் தானே தேடிவரும். நிலத்தில் நெல் விளைவிக்கும் போதும் நெல்லும் கிடைக்கிறது, உடன் பதரும் கிடைக்கிறது, பதர் போன்றது இந்த பௌதீக சுகங்கள், ஆகையால் இந்த பௌதீக சுகத்தை விரும்பாமை, மற்றும் கிடைத்த சுக சாதனங்களை நல்ல வழியில்

செலவிடுவோமானால் இந்தப் பிறவியிலும் சுகம் கிடைக்கும் அடுத்த பிறவியிலும் சுகத்திற்கான வழியைத் தேடிக்கொள்கிறோம். இந்த வாழ்க்கையில் உண்மையான சுகத்திற்கான முயற்சி செய்து அதை அடைவோமாக என்ற பாவனையோடு முடிக்கிறேன். ஆச்சார்யஸ் குருவர் வித்யாசாகர் மகாராஜுக்கு ஜே!

அதிகாரம் -10

இந்த உலகத்தில் நாம் கண்களால் எவற்றையெல்லாம் காண்கிறோமோ அவற்றை நாம் புத்தியின் மூலம் தெளிந்து அறிந்து கொள்கிறோம். ஆனால் நம் கண்களுக்கு புலப்படும் இந்த உலகம் மட்டும் முழுமையானது (உண்மையானது) இல்லை, நம் கண்களுக்குப் புலனாகாத வேறு ஓர் உலகமும் உள்ளது.

கேள்விப்பட்ட, அறிமுகமான, அனுபவத்திற்கு வந்தவை இந்த உலகத்தின் கதை, ஆனால் அக உலகத்தை இரு கண்களால் பார்க்க முடியாது. அது போல் இவ்வுலகில் பலவிதமான கணக்கற்ற பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை நம் கண்களால் பார்க்க முடிவதில்லை, அவைகளைக் காண்பதற்கு நமக்கு மூன்றாவது கண் ஒன்றைத் தோற்று வித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவே நம்பிக்கை (சிரத்தை), உறுதி, சமர்ப்பணம் ஆகும் மற்றும் விசுவாசத்தின் கண் ஆகும். அந்த கண் திறப்பதற்கு நமக்கு நல்வினை (புண்ணியம்) வேண்டும். அந்த கண் இருந்தால் நாம் அந்தரங்க உலகத்தையும், நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையில் என்ன தீவினைச் செயல்களை செய்தோமோ நமக்கு அந்த அந்தரங்க உலகம் பற்றிய நம்பிக்கை, விசுவாசம் ஏற்படுவதில்லை.

ஒரு பிச்சைக்காரன் ஒரு குடிசைக்கு வெளியில் அமர்ந்து வாழ்க்கை முழுவதும் பிச்சையெடுத்து வாழ்ந்து வந்தான். அவன் இறந்த பிறகு அந்த இடத்தைத் தோண்டிய போது

பூமியில் தங்க நாணயப் புதையல் இருந்தது. ஆனால் அந்த பிச்சைக்காரன் தன் வாழ்க்கை முழுவதுமே இதை அறியாமல் வாழ்ந்துள்ளான். அதைப் போன்றதே நமது நிலைமையும், நமது ஆத்ம செல்வம் நம்முடனே இருந்த போதும் அதைப் பார்க்கும் கண் நமக்குத் திறக்கவில்லை.

அது மட்டுமல்ல, சிக்கந்தர் (உலக மாவீரன் அலெக்சாண்டர்) போன்றவர்கள் மரணம் அடைந்த போது மரண ஊர்வலத்தில் தங்கள் இரு கைகளையும் வெளியே நீட்டிக் கொண்டு நான் வெறும் கைகளோடு தான் போகிறேன் என்று நமக்கு உணர்த்தியுள்ளனர். இங்கிருந்து போகும் போது யாரும் எதையும் எடுத்துக் கொண்டு போவதில்லை. எது நம் ஆத்மாவோடு ஒட்டிக் கொள்கிறதோ அது தான் தன்னுடன் வரும். பிற அனைத்தும், எந்த ஒரு பொருளும் இங்கேயே தங்கி விடுகின்றன. அவ்வாறு வெறுங்கைகளோடு போவதற்கு முன் நாம் ஏன் நம்மைப் பற்றி அறிந்துக் கொள்ளக் கூடாது. நம்மை அடையாளம் கண்டுக் கொள்ளக் கூடாது. நம்மை அடையாளம் கண்டுக் கொள்வதற்கு நாம் யார் என நிர்ணயப்படுத்திக் கொள்வதற்கு எது தடையாக இருக்கிறது?

சாது ஒருவர் வழியில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது அங்கிருந்த மக்களிடம் யார் சத்தியத்தைத் துணையாகக் கொண்டிருக்கிறார்களோ/சத்தியத்துடன் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் முக்தி / விடுதலை அடைந்து விடுவார்கள் என்று கூறினார். ஆனால் மக்கள் எவரும் அவர் பேச்சில் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை.

அரண்மனையில் ஒரு கூண்டில் அடைத்து வளர்க்கப்பட்ட கிளி ஒன்று துறவி சொன்ன உண்மை மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. அது எப்போதும் உண்மைக்கு / சத்தியத்திற்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவோடே இருந்து வந்தது. சிறிது நேரத்தில் வேற்று நாட்டுத் தூதுவன் அரசரைப் பார்க்க வந்தான். அசரர்

அவனைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அதனால் சேவகனிடம் அரசர் அரண்மனையில் இல்லையென்று கூறிவிடுமாறு சொல்லி அனுப்பினார். இதைக் கேட்ட அந்த கிளி; சாது சற்று முன் கூறியது போல் உண்மைக்குத் துணையிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியதாய், அரசர் உள்ளே தான் இருக்கிறார் என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறியது. இதை அறிந்த அரசர் இதை இங்கிருந்து துரத்திவிடு என்று கட்டளையிட்டார். சேவகனும் கூண்டை வெளியே எடுத்துச் சென்று திறந்து விட்டான். கூண்டில் அடைபட்டிருந்த பறவைக்கு விடுதலை கிடைத்தது. பறந்து சென்று ஒரு மரக்கிளையில் அமர்ந்து நான் உண்மையைத் துணையாகக் கொண்டதால் விடுதலை பெற்றேன் என்று நினைத்தது. ஆனால் நாமோ இந்த விஷயத்தில் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. நமக்கு மட்டும் ஏன் உண்மை மீது நம்பிக்கைத் தோன்றுவதில்லை? நம்முடைய உண்மையான வைபவத்தில் (ஆத்ம குணங்களில்) நமக்கு நம்பிக்கை வருவதில்லை. கனவில் வரும் நிகழ்வுகளையும் நம்பத்தயாராகி விடுகிறோம். அடைய வேண்டியதின் மீது நமக்கு நம்பிக்கை வருவதில்லை. நாம் அடைய வேண்டியது நமக்கு குள்ளேயே இருக்கிறது.

ஒரு முறை ஓர் அரசனின் மகன் உடல் நிலை சரியின்றி மரணப் படுக்கையில் இருந்தான், அரசர் அவன் அருகிலேயே அமர்ந்து அவனுக்குச் சேவை செய்துக் கொண்டிருந்தார், இரவு முழுவதும் விழித்திருந்ததால் சோர்வுற்று சற்று கண் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார். தூக்கத்தில் அவருக்கு ஒரு கனவு வந்தது. கனவில் அவருக்குப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகள். மிகப் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தின் பேரரசராக அரியணையில் அமர்ந்திருந்தார். அந்த சமயத்தில் நோயுற்றிருந்த அவரது மகன் இறந்து விட்டான் இதை அறிந்த அரசி கூக்குரல் இட்டு அழுதாள். அதனால் தூக்கம் கலைந்து மகன் இறந்து

விட்டதை உணர்ந்தார். அவனைப் பார்த்து அந்த அறையே அதிரும்படி சிரித்தார். அங்கிருந்தவர்கள் அரசருக்கு ஈடு செய்ய முடியாத பெரும் இழப்பினால் வேதனை காரணமாகப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று எண்ணினார். அரசி இப்போது எதற்காக சிரிக்கிறீர்கள்? என்று கோட்டாள். அதற்கு அரசர் இந்த உலகின் உண்மை நிலை இப்போது புரிந்து விட்டது. கண்களை மூடினால் தான் கனவுவரும், ஆனால் நாம் கண்கள் திறந்திருக்கும் போதே கனவு காண்கிறோம். நான் கனவில் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனாய் பேரரசனாக இருந்தேன். அதை உண்மை என்றே நம்பினேன் அந்த கனவு கலைந்ததது. அந்த பன்னிரண்டு குழந்தைகளுக்காக அழுவதா? இங்கே என் கண் முன்னே மரணமடைந்த இந்த அரச குமாரனுக்காக அழுவதா? என்று தெரியவில்லை. அதனால் தான் சிரித்தேன் என்று கூறினாராம். அது போன்று இந்த உலகில் நிகழ்வதை உண்மை என நம்பி; அதாவது கனவில் கண்டதை உண்மையென நம்பி மயங்குகிறோம். ஆனால் உண்மையை மறந்து விடுகிறோம். அந்த உண்மையை மறைப்பது எது? அவ்வாறு எந்த கர்மம் உண்மையான தேவ, குரு, சாஸ்திரத்தின் மீது நம்பிக்கைத் தோன்ற விடாமல் செய்கிறது? எது ஏழு தத்துவத்தின் மீது நம்பிக்கை வரவிடாமல் செய்கிறது? எது நமது நன்மைக்குக் காரணமானதோ அதில் நமக்கு ஆர்வம், நம்பிக்கை ஏன் வருவதில்லை? எங்கு ஆத்மாவைப் பற்றிய பேச்சு நடைபெறுகிறதோ, அல்லது ஆத்ம நலனைப் பற்றிய உபதேசம் நடை பெறுகிறதோ, அங்கு சென்று அதைக் கேட்பதற்கு நமக்கு ஏன் ஆர்வமோ, விருப்பமோ ஏற்படுவதில்லை? ஆனால் பிறவியில் துன்பம் அடைவதற்கான விஷயங்களில் நமக்கு ஆர்வமும் சுவையும் ஏற்படுவது ஏன்? இது பற்றிய சிந்தனை நமக்குப் பலமுறை தோன்றியும் உண்மையை நாம் தேடிப் போகாதது ஏன்? ஆசாரியப் பெருமக்கள் நமக்கு இதற்கான

காரணங்களை விளக்கியுள்ளனர். நாம் உண்மையின் மீது நம்பிக்கை வைக்காததற்கு நாம் முன்பு செய்த வினை தான் காரணம் என்று விளக்கியுள்ளனர்.

ஒரு தாய் நான்கு லட்டுகள் தயாரித்து அதில் மூன்று லட்டிலிருந்து சிறிது சிறிது எடுத்துக் கொடுத்தால் நாம் மகிழ்ச்சி அடையவதில்லை. முழுமையாகக் கொடுத்தால் நல்லது என்று நினைப்போம். அந்த நான்காவது லட்டில் ஒரு பாம்பு விஷத்தைக் கக்கி விடுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம், அந்த லட்டை முழுமையாகக் கொடுத்தாலும் நாம் வாங்க மாட்டோம். அதே போன்று ஞானத்தின் மீது சற்று மறைப்பு இருந்த போதிலும், மீதி கூடியோபசமம் (அறிவு மறைப்பு வினை சிறிது அழிவும், தணிவும் அடைதல்) அடையும் போது நாம் சிறிதளவாவது அறிய முடியும், (ஞானம் பெற முடியும்). அதே போல் தரிஸனத்தில் சிறிது மறைப்பு ஏற்பட்ட போதும் சிறிது கூடியோபசமம் இருப்பதால் நம்மால் ஓரளவிற்குப் பார்க்க முடிகிறது. அதே போல தான, லாப போக, உபபோக பொருள்களின் மீது மிகுந்த மறைப்பு இருந்த போதும் சிறிது கூடியோபசமம் இருப்பதால் சிறிதளவாவது நமக்கு தானம், லாபம், போகம், உபயோகப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. இந்த மூன்றும் (ஞான, தரிஸன, தான லாப, போகப் பொருள்) நமக்கு ஓரளவு சிறிது சிறிதாகக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் மிகவும் பயங்கரமானது நமது மோகம், அது நமது முழு வாழ்க்கையையும் விஷமாக, திரிபுடையதாக மாற்றி உள்ளது. முழுமையாகக் கிடைத்தாலும் முழுதும் இருக்கிறது. அது நமது நல் நம்பிக்கையை விஷமாக்கி, நமது ஒழுக்கத்தையும் கெடுத்து விடுகிறது, நமது நம்பிக்கையைச் சிதைத்து, நல்லனவற்றில் தோய விடாமல், நன்மைக்குக் காரணமாகாமல், தீயனவற்றில் ஆழ்த்தி விடுகிறது. அதன் பெயர் தான் மோகனீய வினை. இந்த மோகத்தில் பல வகைகள் இருக்கின்றன. அதை எப்போதும் நமது ஒழுக்கத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே

இருக்கின்றன. அவ்வாறு எந்த பரிணாமத்தினால் நமக்குள் இந்த வினையைச் சேர்த்துக் கொண்டோம் என்பதை அறிந்தால் அந்த உணர்வு (பரிணாமம்) வராமல் தடுக்க முடியும்.

நம்முடைய பார்வையை முழுவதும் திரித்து விடுவது தரிஸன மோகனீய வினையாகும். உலகில் நிகழும் அனைத்து செயல்களும் பார்வையை ஒட்டியே நடைபெறுகிறது. எப்படி பார்க்க நினைக்கிறோமோ அப்படியே புலப்படுகிறது. எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியே பார்ப்பதற்குத் தான் இரண்டு கண்கள் தேவை. ஆனால் நாம் எப்படி பார்க்க நினைக்கிறோமோ அப்படியே இரு கண்களுக்கும் தெரிகிறது. பொருள் எப்படி இருக்கின்றனவோ அப்படியே பார்ப்பதற்கு நம்பிக்கை (சிரத்தை) மற்றும் விவேகம் தேவை. நமது மனம் விருப்பு வெறுப்பைச் சார்ந்து இருக்கும் போது அதற்கேற்ப பொருள்கள் நல்லதாகவோ, தீயதாகவோ காணப்படுகிறது. பொருள் எவ்வாறு உள்ளதோ அவ்வாறு காணப்படுவதில்லை. ஆகாயம் எப்போதும் நீலமாக இருக்கிறது. ஆனால் அது சில சமயம் சிரிப்பது போலவும், சிலசமயம் அழுவது போலவும் காணப்படுகிறது. நமது மனம் சோகமாக இருக்கும் போது பார்க்கும் பொருள் ஒவ்வொன்றும் சோகமாகவே காட்சியளிக்கும். மனம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு இருக்கும் போது, சோகத்தில் உள்ளவர் கூட மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இந்த எல்லா விளையாட்டும் நமது பார்வையை ஒட்டியே நடைபெறுவது எனலாம். இவ்வாறு நமது பார்வையை திரிபு அடையச் செய்யும் வினை நம்முள் அமர்ந்திருக்கிறது. நாம் நம்மை அறிய முடிவதில்லை. ஆனால் உலகம் முழுவதையும் பார்த்து விடுகிறோம். நம்மை அறியத் தடையாக இருப்பது எந்த பொருள்? எந்த வினை நம் பார்வையைத் திரிபு அடையச் செய்து விருப்பு வெறுப்பு களோடு பார்க்க வைக்கிறது? விருப்பு வெறுப்பு இல்லா

மல் (வீதராக நிலையோடு) பார்க்கும் போது பொருள்கள் சரியாகப் புலப்படுகின்றன. ஆனால் இதற்கு மாறாக நம் மை மோகம் அடையச் செய்து தவறாக அறியச் செய்வது தரிசன மோகனீய வினையாகும்

கேவலி ஸ்ருதஸங்க தர்மதேவா வர்ணவாதோ தரிசன மோகஸ்ய

உண்மையில் மஹான் ஆத்மாக்கள், மகா புருஷர்கள் அவர்களிடம் எந்த குறையும் இல்லை. ஆனால் நாம் அவர்களிடம் குற்றம் (தோஷம்) இருப்பதாக கற்பனை செய்துக் கொள்கிறோம். இதற்குப் பெயர் அவர்ணவாதம் ஆகும். எதில் குற்றங் குறை இல்லையோ அதையே குற்றங் குறை உடையதாகப் பார்ப்பது, கற்பனை செய்வது இந்த பரிணாமத்தினால் தான். இதுவே நமது பார்வை திரியக் காரணமாகிறது. எந்த மனிதரிடம் குறையில்லையோ, மற்றும் அவர் மகாபுருஷராக இருக்கிறாரோ அவரைக் குற்றம் குறை உடையவாராகப் பார்ப்பதால், கற்பனை செய்துக் கொள்வதால், நமது பார்வையில் திரிபு ஏற்பட்டு பொருள்களின் உண்மைத் தன்மை தெரியாமல் போய் விடுகிறது. உலகில் யாருடைய பார்வை தூய்மையாக இருக்கிறதோ, அவரது வாழ்க்கை மிகவும் உயர்வாக, உயர்ந்து நிலையை அடைய முடியும். பார்வை (திருஷ்டி) யின் நிர்மலத் தன்மை மற்றும் நம்பிக்கையினால் தான் இந்த உலகமே இயங்குகிறது. நம்பிக்கையில்லாமல் நமது வாழ்க்கையில் நாம் ஓர் அடி கூட எடுத்து வைக்க முடியாது. எப்படி இந்த உலகம் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இயங்குகிறதோ, அது போல இந்த பிறவியைக் கடக்க வேண்டுமானாலும் அந்த நம்பிக்கை, சிரத்தையினால் தான் அடைய முடியும் அந்த நம்பிக்கை அல்லது சிரத்தை இன்மையைக் கொடுக்கும் கர்மத்திலிருந்து எப்படி நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது என்பதில் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

கேவலி என்று யாரை அழைப்பார்? யாருக்கு நான்கு காதி வினைகளும் அழிந்து விட்டனவோ, அதனால் அனந்த சதுஷ்டயம் (ஆனந்த நான்மை) அடைந்து விட்டாரோ, அதாவது பதினெண் குற்றங்கள் இல்லாமல் பிறவியில் காணப்படும் அனைத்து குற்றங்களிலிருந்து முக்தி அடைந்து விட்டாரோ, அவரே கேவலி, அல்லது அரகந்தர் என அழைக்கப்படுகிறார். அந்த கேவலி பகவான் உணவு உண்கிறார். அவருக்கும் பசி உண்டு, தாகம் உண்டு, அவருக்கும் ரோகம், சோகம் ஏற்படுகிறது என்று அவரைப் பற்றி தவறான கற்பனைகள் செய்யும் போது, அந்த கற்பனை நமது பார்வையைத் திரிபு அடையச் செய்கிறது அதாவது நமது திரிபுற்ற பார்வையின் காரணமாகத் தோன்றியது.

ஜினைந்திர பகவானால் சொல்லப்பட்ட ஜினவாணிக்கு சுருதம் என்று பெயர். அந்த ஆகமத்தில் எங்கே இரவில் உண்ணக் கூடாது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது? உருளைக் கிழங்கு முதலான கிழங்குகளைச் சாப்பிடக் கூடாது என்று எங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது? என்று நாம் பேசுவதோடு நில்லாமல், மது மாமிசம் ஆகியவைகளையும் கூட நாம் சாப்பிடலாம். ஆகமத்தல் இதற்கு தடை சொல்லப் படவில்லை என்று ஆகமத்தின் மீது தவறான பழி சுமத்துவது. இக்காரணங்களினால் நமது பார்வை திரிபு அடைந்து விடுகிறது. நமது ஆன்ம நேயம் சிறிது சிறிதாக விலகுகிறது. புலனின்ப விஷயங்களில் ஈடுபாடு அதிகரிக்கிறது. அதற்கான பொருகளைச் சேகரிப்பதில் மனம் அதிக நாட்டத்தற்கு உள்ளாகி விடுகிறது. இவ்வாறு ஆகமத்தின் அவர்ணவாதத்தினால் நமது பார்வை திரிந்து விடுகிறது. ஆகையால் மிகுந்த கவணம் செலுத்த வேண்டியது அவசியம். ஆகமத்தில் நமது விருப்பு வெறுப்பிற்கு ஏற்ப தவறான கருத்துகளை இடை செறுகல் செய்வதால் நமது பார்வை திரிபு அடைந்து விடுகிறது. பிறரைத் தவறாக வழியில் செலுத்துவதோடு, தனக்குத்

தானே கெடுதலும் தேடிக் கொள்வதாகிறது. ஆகையால் எப்போதும் அவ்வாறு செய்யக் கூடாது.

தர்மத்தன் பெயரால் புலனென்ப விஷயங்களில் நாட்டம் ஏற்படுமாறு உபதேசம் செய்யக் கூடாது. எந்த உபதேசத்தினால் வைராக்கியம் ஏற்படுமோ, பிறவியிலிருந்து வெளியோறும் வழி கிடைக்குமோ அதையே உபதேசம் செய்ய வேண்டும். இதையே நமது தீர்த்தங்கரர்களும் ஆசாரிய பெருமக்களும் செய்தனர். அவர்கள் ஒரு போதும் பிறிவியில் ஆழ்த்தும் அந்த ஒரு அறிவுரையையும் கூறவில்லை. ஆனால் நாம் சுயநலம் காரணமாக, ஆசை காரணமாக நாம் நினைத்ததைக் கூறி விடுகிறோம். இதனால் என்ன விளைவு ஏற்படுகிறது? நாளை நமக்கு நிர்மலமான (குற்றமற்ற) பார்வை, தூய்மையான ஞானம் ஏற்படாது. ஏனெனில் நாம் நிர்மலமான ஒழுக்க நெறியின் மீது பகவானின் வாணியின் மீது குற்றம் சுமத்தினோம். ஆகையால் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். முனிவர், ஆர்யிகா, சிராவகர், சிராவகியர் ஆகியவரின் சமூகத்தைச் சங்கம் என்பர். நல்லோர்களின் சமூகமே சங்கம். அந்த நல்லோர்கள் தங்கள் ஆத்மநலனுக்காக முயற்சி செய்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். உண்மையில் எந்த நல்லோர்கள் தங்கள் ஆத்ம நன்மைக்காக முயற்சி செய்கிறார்களோ அவர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறேன். வெறும் வேடம் தரிப்பதால் மட்டும் ஒருவர் சாதுவாகி விடமாட்டார். யார் அந்தரங்கத்தில் சாது தன்மையைக் கொண்டாடுள்ளாரோ அவரைப் பற்றியே இங்கு பேசப் படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சாதுவைப் பற்றி இவரிடத்தில் உண்பதற்கு எதுவும் கிடையாது, உடலில் துணி கூட இல்லை, மிகவும் வறுமையில் உள்ளவர், மிகவும் துன்பப்படுபவர் போல காணப்படுகிறார் இவரிடம் என்ன சுகம் இருக்கிறது? என்றெல்லாம் தவறாக கற்பனை செய்து கூறுவது, இவ்வாறு கூறும் போது நமது பார்வை திரிந்ததாகிறது. அதாவது மித்யா தரிசனம் ஆகிறது.

எவர் குற்றமுடையவரோ, அவரது குற்றத்தையே பார்க்கக் கூடாது என்று கூறும்போது, எந்த குற்றமும் இல்லாத ஒருவர் மீது தவறான பழிபோடுவது தனது வாழ்விற்கே கேடு தேடி கொள்வதற்கான உபாய மெனலாம். யார் குற்றமுடையவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்கள் தமக்குத் தாமே தீமை செய்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால் குற்றம் இல்லாத ஒருவரிடம் குற்றம் உள்ளதாக கற்பனை செய்து நமக்குத் தீமையை நாமே தேடிக் கொள்கிறோம், ஆகையால் மிகுந்த விழிப்போடு இருக்க வேண்டும்.

அடுத்ததாக தர்மம், தர்மம் என்றால் என்ன? தர்மம் என்றால் அகிம்சை, வீதராகத் தன்மை. தர்மம் சூரியனின் ஒளிக் கதிர்கள் போன்றவை. நாம் கதவு, ஜன்னல்களை எந்த அளவு திறக்கிறோமோ, அந்த அளவிற்கு சூரியனுடைய ஒளிக் கதிர்கள் உள்ளே வருகிறது. தர்மம் விசாலமானது.

ஆனால் யார் அகிம்சா தர்மத்தைக் கடைபிடிக்கிறார்களோ, வீதராகியாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் இறந்து கீழ் நிலைக்குப் போவார்கள் என்று கூறுவது அவர்களுக்கு துர்கதி கிடைக்கிறது என்று கூறுவது. அகிம்சையில் தர்மம் இல்லை, தர்மம் இம்சையிலேயே இருக்கிறது என்று நம்பி இம்சையை தர்மம் என்று ஏற்பது, அகிம்சையில் இருந்து விலகி இருப்பது இவையெல்லாம் நமது பார்வையைக் கெடுத்து விடுகிறது. நம்மை நற்காட்சி (சம்யக் தரிசனம்) அடைய விடாமல் தடுத்துவிடுகிறது. ஆன்ம நேயம் தோன்றாமல் தடுக்கிறது. இன்று நமக்கு ஆன்மநேயம் வரவில்லையென்றால், அதில் ருசி வரவில்லையென்றால், நாம் என்ன தீவினைகளைச் செய்திருப்போம் என்று சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகும். நாம் இம்சையை தர்மம் என்று நினைத் திருப்போம். அகிம்சையைக் கடைபிடிப்பவர்கள் துர்கதிக்குப் போவார்கள் என்று நம்பி இருப்போம். ஆகையால் தான் இன்று என் மீதே - ஆத்மா மீதே - எனக்கு நம்பிக்கை

வரவில்லையென்று நினைக்க வேண்டும்.

தேவர் என்றால் யார்? ஜிநேந்திர பகவானைத் தேவர் என்பர். சுவர்கத்திலுள்ள தேவர்களையும் தேவர் என்பர். ஜிநேந்திர பகவானைப் பற்றி அரகந்த பகவானைப் பற்றி, வீதராக பகவானைப் பற்றி எந்த ஒரு குற்றமும் - தோஷமும் கூறக்கூடாது. அதே போல சுவர்கத்தில் வாழும் தேவர்கள் பற்றியும் தவறான கற்பனை செய்யக் கூடாது. ஆனால் சிலர் எப்படியெல்லாம் கற்பனை செய்கிறார்கள்? தேவர் உலகத்து தேவ, தேவியர்கள் மாமிசம் உண்கிறார்கள், மது அருந்துகின்றனர், சுராபாணம் குடிக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு மதுவும், மாதுவும் எப்போதும் தேவை - என்றெல்லாம் கற்பனை செய்கின்றனர். உண்மையில் தேவர்கள் மிகவும் அழகாக இருப்பர். மந்த கஷாயம் உடையவர்களாக இருப்பர். அவர்களது பரிக்கிரஹம் பற்று உணர்வு மேலே போகப் போக குறைவாகவே இருக்கும்.

கதிசீர பரிக்கிரஹாபிமானதோ ஹினா

தேவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சம்யக் திருஷ்டிகளாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் மீது நாம் மேற் கூறியவாரெல்லாம் குற்றம் கூறுவதால் நம்முடைய பார்வையைக் கெடுத்து விடுகிறது. தேவர்கள் மானஸ ஆகாரம் எடுக்கின்றனர். அவர்களுக்கு பசி உணர்வு ஏற்படும் போது அவர்களது தொண்டையில் இருந்து அமிர்தம் சுரந்து உள்ளே போய்விடுகிறது. அத்தகைய தேவர்கள் மாமிசம் உண்கின்றனர் என்று கூறுவதால் பொய்க் காட்சியே ஏற்படுகிறது.

நாம் நமது விருப்பு வெறுப்பிற்கு ஏற்பவே, எதில் ருசி ஏற்படுகிறதோ அதுவே சரி என்று நம்பத் தொடங்குகின்றோம். இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு கூறுவர். ஒரு செல்வந்தர் ஒருவர் ஒரு முறை தனது சொல்ல பூனையையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு வெளிநாடு சென்று வந்தார். வெளிநாடு சென்று வந்த பூனையைப் பார்த்து அதனுடைய தோழிகள் (பூனைகள்) அதைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

அப்பூனைகள் அதனிடம்; நீ வெளிநாடு சென்று வந்தாயே, என்னவெல்லாம் பார்த்தாய்? அங்குள்ள ராணியின் மகுடத்தில் கோஹினூர் வைரம் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்களே, அதைப் பார்த்தாயா? உன் அனுபவத்தைக் கூறு என்றன. அதற்கு அந்தப் பூனை, அந்த மகுடத்தில் என்ன இருக்கிறது? அங்கே பெரிய பெரிய வெள்ளை எலிகளைப் பார்த்தேன். அவை குண்டு குண்டாக நன்றாக இருந்தன என்று கூறியதாம். பூனையின் பார்வை கோஹினூர் வைரத்தின் மீது செல்லவில்லை, வேறு எதன் மீதும் செல்லவில்லை, எலியின் மீது மட்டுந்தான் சென்றது. அதைப் போன்று தான் நமது கண்களும், நாம் உலகைப் பார்க்கும் போது நமது ஆசைகளே நமது கண்களை மறைத்து விடுகின்றன. நாம் முன் செய்த வினை நமது கண்களைத் திரையிட்டு மறைத்து விடுகின்றன. ஆகையினால் தான் பொருள்களை உள்ளது உள்ளவாறு, பார்க்க, அறிய முடியாமல் போய் விடுகிறது. நமது புறக்கண்களில் கோளாறு ஏற்பட்டால் கண் மருத்துவரின் சென்று சிகிச்சை பெற முடியும். ஆனால் நமது மனமாகிய அகக் கண்ணில் கோளாறு எனில் என்ன செய்வது? அந்த கோளாறை நீக்க ஆசாரிய பெருமக்கள் ஆகமங்களில் வழிகாட்டியுள்ளனர். கேவலி பகவானைப் பற்றி, ஜினவானியைப் பற்றி, நல்லவர்களைப் பற்றி, சாதுக்களைப் பற்றி, தர்மத்தைப் பற்றி, சாதாரண தேவர்களைப் பற்றி தவறான கற்பனை செய்யக்கூடாது. அத்தகைய நலந்தரு பார்வை நம் மனதில் வந்து விட்டால் நாம் நமது வாழ்க்கையை உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லலாம்.

அதிகாரம் - 11

நாம் அனைவரும் நம் வாழ்க்கையில் செயல்கள் (கர்மா) செய்கிறோம். அதற்கான பயன்களையும் அனுபவிக்கிறோம். தீய செயல்களுக்கான பயன் தீயதாகவும், நல்ல செயல்களுக்கான பயன் நல்லதாகவும் இருக்கின்றன. இது ஒரு பொதுவான நியமம் (விதி). இந்த விதி (நியமம்) இத்துடன் முடிந்து விடுவதில்லை. நியதி இதைவிட அதிகமாகம். எவ்வாறு காற்று பூஞ்சோலை வழியாகச் செல்லும் போது மலரின் நறுமணத்தையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு செல்கிறதோ, அதே போன்று சுடுகாட்டைக் கடந்து வரும் போது பிணவாடையை - துர்நாற்றத்தையும் சேர்ந்து கொண்டு வருகிறது. அது போன்றே நாம் ஒருவருக்கு நல்லது செய்யும்போது அவர்களிடமிருந்து நன்மையே வர வேண்டும் என்பது இல்லை. நம் அன்பு எனும் காற்று எதிரில் உள்ளவர்களின் அருவறுப்போடு மோதி துர்கந்த வடிவமாகத் திரும்பி வருவதும் உண்டு. இதில் வியப்படைவதற்கு ஏதுமில்லை. ஆகையால் நாம் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். நாம் எந்த செயலைச் செய்தோமோ அதை எந்த நிலையில், எந்த சூழ்நிலையில் செய்கிறோம் என்பதும் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்று. திரவ்ய, க்ஷேத்ர, கால மற்றும் பாவம் (உணர்வு) இவைகளுக்கு ஏற்ப அதனுடைய பலனும் (விளையும்) அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. மாறியும் வரலாம், அதைக் கண்டு வியப்படையக் கூடாது.

நம் ஒரு பந்தை வேகமாக வீசுகிறோம். எதிரில் சுவர் இருந்தால் அந்தப் பந்து எப்படி வீசினோமோ அதே வேகத்துடன் திரும்ப வருகிறது. எதிரில் மணற்குவியல் இருந்தால் அதில் சிக்கி அங்கேயே நின்று விடுகிறது. அந்த பந்து நாம் வீசும் போது எதிரில் சாக்கடை இருந்தால் அதனுடைய சேறு நம் மீது தெரித்து படுவதும் உண்டு. ஆகையால் நாம் யாரிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறோம் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். எதிரில் உள்ளவர் விருப்பு

வெறுப்பு உடையவர் எனில் நம் செயலும் அவ்விருப்பு வெறுப்புகளினால் பாதிக்கப்பட்டு; நமக்கு அதற்கேற்றார் போல் பலனைக் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் செயலை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்ற திறமையை நம்மிடம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நல்லது - கெட்டது இரு விதமான பண்பாடு (ஸம்ஸ்காரம்) நமது வாழ்க்கையில் இருக்கின்றன. இந்த பண்பாட்டை யார் கொடுக்கிறார்கள்? சில சமயம் நல்ல செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு இருந்த போதிலும் நம்மால் நல்லனவற்றை ஏன் செய்ய முடிவதில்லை? சில சமயம் நாம் பிறருக்குத் தீமை செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்த போதும் கூட தீமை செய்ய முடிவதில்லை. சில சமயம் நம் வாழ்க்கையில் விரதம், நியமம் மற்றும் சம்யமத்தைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று நினைத்த போதும் நம்மால் அவ்வாறு செய்ய முடிவதில்லை. சில சமயம் நாம் நமது பார்வையை நிர்மலமாக வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் அது திரிந்து விகாரமாகப் போய்விடுகிறது.

ஏதோ ஒன்று இந்த அனைத்திலும் பாதையை (தடையை) ஏற்படுத்துகிறது. நம்மால் சிறிதளவு விரதங் கூட இருக்க முடியாமல் தடை செய்வது ஒரு வித கஷாயமே ஆகும். முழுமையாக மஹாவிரதம் எடுக்க விடாமல் தடை செய்வது வேறு விதமான கஷாயம் ஆகும். இந்த கஷாயம் நமது பரிணாமத்தை மலினம் அடையச் செய்து விடுகிறது. கஷாயம் என்பது நமது பரிணாமத்தின் மலினத் தன்மையே ஆகும். நாம் அந்த கஷாயத்தை, அந்த மனதின் மலினத்தைப் புரிந்து கொண்டால் / அறிந்து கொண்டால் நாம் நிகழ்கால வாழ்கைகையை உன்னதமாக்கிக் கொள்ள முடியும். மண்ணின் ஒரு சிறு பகுதியான கல் உணவில் வந்து விட்டால் அது உணவின் சுவையை /உண்பதின் மகிழ்ச்சியைக் கெடுத்து விடுகிறது. துளி கூட தீய மணம் வீசும் பொருளின் சிறு துளி கூட அங்குள்ள சூழ்நிலையைக் கெடுத்து துர்கந்தமாக்கி விடுகிறது. இதே நிலை தான் நமது பரிணாமத்திலும்

ஏற்படுகிறது அல்லது கஷாயத்தால் ஏற்படுகிறது.

நமக்குள்ளே இருக்கும் துவேஷம் மற்றும் அருவறுப்பு உணர்வு, நாம் விரும்பாமலேயே நமது பழக்கங்கள் காரணமாக வந்து போகிறது. அது நமது உள்ளத்தை துர்கந்தமாக்கி விட்டுப் போகிறது. எப்படி காற்றில் மிதந்து வரும் தீய மணத்தின் சிறு பகுதியாயினும் முழு சூழ்நிலையையும் கெடுத்து விடுவது போல அல்லது உணவில் வரும் ஒரு சிறு கல் உண்ணும் மகிழ்ச்சியைக் கெடுத்து விடுவது போல, கஷாயம் ஆத்மபரிணாமத்தைக் கெடுத்து விடுகிறது. வேம்பு கசக்கிறது. அதன் விதை கூட கசப்பகத் தான் இருக்கிறது என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். அது போல் நமக்கு உள்ளே தோன்றும் அசுபபரிணாமம் அசுபமே. ஆனால் அந்த அசுபபரிணாமத்திற்கு விதையாக நம்முள் இருக்கின்ற அந்த கஷாயம் கூட அசுபமாகத் தான் இருக்கிறது. நம்மை யாராவது திட்டினால் நமக்குப் பிடிக்காதது போல், நாம் மற்றவரைத் திட்டுவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிறர் நமக்கு துன்பந் தருவது நமக்குப் பிடிக்காதது போல், நாமும் மற்றவர்க்கு துன்பந் தருவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அது போல ஆசாரியர் நாம் கர்மத்தைக் கட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லையெனில் நாம் கஷாயம் கொள்வதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். துன்பத்தை விரும்பாதவர்கள் பிறருக்குத் துன்பந் தருவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அது போல் யார் வினையைக் கட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லையோ, பிறவியிலிருந்து விடுபட விரும்புகிறார்களோ, அவர்கள் கஷாய உணர்வு கொள்வதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசாரியர்கள் கூறியுள்ளனர். கஷாயத்தின் பாதிப்பு என்னவென்றால், அது நம்மை நம்மில் இருக்க விடுவதில்லை, அது எந்த கஷாயமாக இருந்தாலும், எந்த வடிவில் வந்தாலும் அவை ஒன்று மற்றொன்றாக (Inter changable) மாறும் தன்மை உடையதாக இருக்கிறது. ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு உடையதாக (Inter connected) இருக்கின்றது,

அதோடு மட்டுமல்ல, நாம் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றி விடுகிறோம்.

இந்த கஷாய உணர்வு எந்த வடிவில் வந்தாலும்; கோப வடிவிலோ, அகங்கார (மான) வடிவிலோ, கபட வடிவிலோ, பிற பொருள்களில் ஆசையைத் தூண்டும் லோப வடிவிலோ எவ்வாறு வந்தாலும் அவை நம்மை நம்மில் இருக்க விடுவதில்லை. பொதுவாகவே வாழ்க்கையில் ஒருவர் கோபமாக இருக்கும்போது; அவரிடம் போகாதே, அவர் அவராக இல்லை, அவர் அவரில் இல்லை என்று கூறுகிறோம். நாம் நம்மில் இல்லாத போது, நாம் நாமாக இல்லாதபோது கவனமின்மை ஏற்படுகிறது. ஒருவரைத் தோல்வி அடையச் செய்ய வேண்டுமானால், அவர் அஜாக்கிரதை (கவனமின்மை) யாக இருக்கும் போது எளிதாகத் தோல்வி அடையச் செய்ய முடியும்.

இந்த கஷாயம் அந்த வேலையைத் தான் செய்கிறது. நம்மை கவனமின்மை (Careless) யாக்கி விடுகின்றன. யாராவது நாம் மனம் விரும்பும் செயலைச் செய்ய வில்லையென்றால்; நம் உள்ளே அமர்ந்திருக்கும் இந்த கஷாய உணர்வு ஒரு உதை கொடுக்கிறது. நாம் முழுமையாக அதற்கு அடிமையாகி விடுகிறோம். ஏன்? அது நமது பலவீனத்தை (soft corner) அறிந்து இருக்கிறது. நம்மை அதன் வசம் ஆக்கி விடுகிறது. நாம் நம் வசம் இருப்பதில்லை. அஜாக்கிரதையாகி விடுகிறோம். சிறுவர்கள் விளையாடும்போது; ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து, அங்கே பார்! அதைப் பார்! என்று கவனத்தை திருப்பி கீழே தள்ளி விடுவார். அதே வேலையைத் தான் கஷாயமும் செய்கிறது. நம்மை கவனக் குறைவாக்கிய பின்னர் நமக்கு புத்தி கூற ஆரம்பிக்கிறது. கோபம் கூறுகிறது; நீ கோபம் கொண்டால் மகிழ்ச்சி கிடைக்கும், உனக்கு அமைதி கிடைக்கும் என்று, நாமும் அது கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்து விடுகிறோம். எடுத்துக் காட்டாக யாருக்காவது சொறி வியாதி ஏற்பட்டால் சிறிது சொரிந்தால் ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்று தோன்றும். சிறிது சொரியும் போது

இன்பம் கிடைப்பது போல் இருக்கும், ஆனால் சொரியச் சொரிய சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அதிகமாக எரிய ஆரம்பிக்கும். அதைப் போன்றதே கஷாயத்தின் வேலையும். யாராவது ஏதோ சில வார்த்தைகளைக் கூறி விட்டால் உள்ளே இருக்கும் கஷாயம்: நீ பலவீனம் ஆகாதே, அவன் கூறியதைக் கேட்கவில்லையா, நீ ஏன் பொறுமையாக இருக்கிறாய்? என்று நம்மைத் தூண்டி விடுகிறது. அப்போது நாம் கவனத்தை இழந்து விடுகிறோம். அவர் பேசிய பேச்சு நம் மனதிற்குப் பிடிக்க வில்லையெனில் நாம் கஷாயத்திற்கு மகத்துவம் கொடுக்க ஆரம்பித்து விடுகிறோம். கஷாயமும் அதைத் தான் விரும்புகிறது. தனக்கு மகத்துவம் வேண்டுமென்று, நாம் கஷாயத்திற்கு மகத்துவம் கொடுத்தவுமே நாம் நம்மை விட்டு வெளியே வந்து விடுகிறோம். அந்த கஷாய உணர்வு நமக்கு உத்தரவு (Direction) கொடுக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. நீ நான் சொல்வது போல் செய்தால் உனக்கு அமைதி கிடைக்கும் என்று அது கூறுவதை நம்பி, அதற்கு ஆசைப்பட்டு விடுகிறோம். சொரியும் போது ஏற்படும் ஆனந்தம்போல சிறிது நேரம் ஆனந்தம் கிடைக்கிறது. ஆனால் பிறகு துன்பம் அதிகமாகிவிடுகிறது.

ஆசாரிய தேவர்கள் இதை நன்கு அறிந்து ஒரு குத்திரம் கூறுபுள்ளனர்.

கஷாயோதயாத் தீவிர பரிணாமஸ் சாரித்ர மோஹஸ்ய:

நாம் நம் மனதில் நன்மையை விரும்பும் தன்மை கெடுக்கப்படுகிறது என்பதை அறியும் போது ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கர்மம் நம்மிடம் தவறான பண்பாட்டை (ஸம்ஸ்காரம்) ஏற்படுத்துகிறது ஆகையால் தான் நாம் நல்லன செய்ய விடுவதில்லை. நமது பழைய (முற்பிறவி மனம்) மனத்தின் தீய உணர்வுகள் இன்று நல்லன செய்ய தடையை தோற்றுவிக்கிறது.

எப்பொழுதெல்லாம் நாம் நல்ல செயல்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அப்பொழுதெல்லாம் இந்த கஷாய உணர்வு தடையை ஏற்படுத்து

கிறது. இந்த காரியம் செய்தால் என்ன நன்மை ஏற்பட்டு விடப்போகிறது? ஒன்றும் ஏற்படாது. உலகில் பலர் இத்தகைய காரியங்களைச் செய்கின்றனர். அவர்களுக்கு என்ன கிடைத்தது? என்று நமக்கு புத்தி கூறி நம்மைத் தடுத்து விடுகிறது. அதனுடைய சம்ஸ்காரம் மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. அதனது சம்ஸ்காரத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமானால் கஷாயத் திற்கு இடந் தராமல் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அந்த கஷாயத்தின் தீய விளைவுகளை நாம் இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்று நாம் நல்லதைச் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறோம். விரதம், சய்யமம் (அடக்கம்) கடைபிடித்து நமது வாழ்க்கையைக் கட்டுப்பாட்டில் நிறுத்த முடியாமல் இருக்கிறோம். ஆத்மாவை அனுசாசனத்தில் (கட்டுப்பாட்டில்) வைக்க முடிய வில்லை என்றால் அதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். அந்த காரணம் என்னவென்றால் நாம் முன்பு அப்படிப்பட்ட சங்லேஸ பரிணாமம் செய்திருப்போம். **கஷாயோதயாத் பரிணாம:** கஷாயத்தின் உதயத்தினால் நாம் பரிணாமத்தை தீவிரமாகச் செய்திருப்போம். தீவிரத்திற்கு பதிலாக மந்தமாகச் செய்திருக்கலாம். அது நம் கையில் தான் இருக்கிறது. கஷாயத்தின் தீவிர பரிணாமம் என்றால் எழுந்து குதிக்க வேண்டும், பிறரை அடிக்க, உதைக்க வேண்டும் என்று இல்லை. சாந்தமாக ஒரு மூலையில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது கூட ஒருவரின் கஷாயம் தீவிரமாக இருக்க முடியும். அவர் எதிரில் அமர்ந்திருக்கும்போது இவரைக் காட்டிலும் நல்லவர் எவரும் இருக்க முடியாது என்று தோன்றும். அப்போதும் கூட கஷாயம் தீவிரமாக இருக்க முடியும். உலக மக்கள் அனைவருக்கும் நன்மை செய்யும் நல்லவர் மீது துவேஷம் கொள்ளும் தீய உணர்வு இருக்குமானால் கஷாயம் தீவிரமாக இருக்கிறது என்று பொருள், அமைதியாக மூலையில் அமர்ந்திருக்கும்போதும் மனதில் துவேஷம் இருக்க முடியும். உலக மக்கள் அனைவருக்கும் நன்மை

விழையும் சாதுக்கள் மீது மனதில் தீய எண்ணம் வருமானால், தர்மத்திற்கு விரோதம் செய்யும் எண்ணம் வருமானால், தர்மத்தை அழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வருமானால் அவருக்கு மிகவும் தீவிரமான கஷாயம் இருக்கிறது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தீவிர கஷாயம் நமக்குள் ஒரு சம்ஸ்காரத்தை (பழக்கத்தை) உற்பத்தி செய்கிறது. அதாவது தோற்றுவித்து விடுகிறது. நாம் நல்லதையே செய்ய விரும்பினாலும் செய்ய விடுவதில்லை. இன்று நான் ஆலையம் கண்டிப்பாகப் போவேன். இன்று நான் பூஜை செய்வேன், இன்று நான் சேவை செய்வேன் என்று நினைக்கும் போது உள்ளே இருந்து ஒரு தீய எண்ணம் வந்து அவையெல்லாவற்றையும் தடை செய்கிறது. இந்த தீவிர கஷாயத்தை நாம் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். மனத்தின் இந்த தீய உணர்வை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பிறகு என்ன உபாயம் செய்ய முடியும் என்பதைத் தேட வேண்டும். நாம் அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக அத்தகைய ஒரு தீய சம்ஸ்காரத்தை மனத்தில் பதிவு செய்து விட்டோம். இப்போது அது தீயது என்று புரிந்து விட்டது. இதுபோல தவறான ஸம்ஸ்காரம் செய்யக்கூடாது என்று இப்போது மனதை ஒரு நல்ல திசையில் திருப்பிவிட வேண்டும். அதை எளிதாகச் செய்துவிட முடியும். நாம் உட்கார்ந்து இருக்கும்போது கூட ஏதோ ஒரு கஷாயம் உள்ளே இருக்கிறது. பலரது மனதில் லோபகஷாயம் இருக்கும். சிலரிடம் மான கஷாயம் இருக்கும். சிலர் மாயாசாரத்தோடு அமர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் குரோதம் இப்போதும் எவரிடமும் இல்லை. எதையும் வேறொன்றாக மாற்றி விடலாம். நாம் நமது கோபத்தை மானமாக மாற்றி விடுகிறோம். ஓரிடத்தில் நான்கு பேர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அங்கு நாம் கோபமுற்றால் அவமானம் நேரும் என்று நமது கோபத்தை அடக்கி, மான கஷாயமாக மாற்றி விடுகிறோம். பாராட்டு கிடைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்து விடுகிறது. பிறகு

பாராட்டு கிடைக்கவில்லையெனில் மெதுவாக எழுந்து வேறு இடம்சென்று விடுகிறோம். அங்குள்ளவர்களிடம் அங்கு இடமில்லை மற்றவர்கள் அமரட்டும் என்று எழுந்து வந்து விட்டேன் என்று நமது மானகஷாயத்தை மாயா சாரமாக மாற்றிவிடுகிறோம். பிறகு லோபம் வந்து விடுகிறது. வேறு ஒரு செயலைச் செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறோம். நாம் கோபத்தை மான கஷாயமாகவும், மானத்தை மாயாசாரமாகவும், பிறகு மாயா சாரத்தை லோப கஷாயமாகவும் மாற்றி விடுகிறோம். இவ்வாறு லோபத்திலிருந்து கோபம், கோபத்திலிருந்து மானம், மானத்திலிருந்து மாயையாகி மீண்டும் லோப கஷாயமாகி விடுவதால் அது பிறரது கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. கஷாயம் இத்தன்மையுடையது. இதற்கு ஒரு மாற்றம் தர வேண்டும். ஏதாவது ஒரு கஷாயம் நம்முள் இருக்கிறது எனில் அதை வேறு வேறாக எளிதில் மாற்றி விடுகிறோம். இப்படி ஒன்றை வேறு ஒன்றாக மாற்றும் போது நாம் ஏன் அசுபத்தை சுபமாக மாற்ற முடியாது. அழிப்பதற்கு (Destructive) பதில் ஆக்கத்திற்குப் (Constructive) பயன்படுத்தக் கூடாது? அது ஒரு சக்தி எனில், அந்த சக்தியை மற்றவர்களுக்குத் துன்பந் தருவதற்குப் பதில் நன்மை செய்ய பயன்படுத்தலாம் அல்லவா?

லோபம் பணம், செல்வம் சேர்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் இருக்க முடியும், மற்றும் லோபம்ஆலயம் போவதற்காகவும் இருக்க முடியும். அறம் சம்மந்தமாக நான்கு வார்த்தைகள் கேட்பதற்கும் இருக்க முடியும், பிச்சு, கமண்டலம் ஏற்று மகாவிரதம் ஏற்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் இருக்க முடியும். அந்த லோப கஷாயம் இருக்கும் போது நாம் தர்ம தியானமும் செய்ய முடியும். இப்போது நீங்கள் எந்த லோபத்தோடு அமர்ந்து இருக்கிறீர்கள்? மகராஜின் தர்மம் சம்மந்தமான நான்கு வார்த்தை கேட்க வேண்டும் என்ற லோபம் காரணமாக அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். கொஞ்சமாவது புரிகின்றதா? நாமும் போவோம் என்று லோபத்தை திசை மாற்றி விட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லது லோபம் வேறு விதமடாகவும் இருக்க முடியும். மகராஜ் அவர்களிடம் போனால் ஏதாவது

மந்திரித்துத் தருவார். அதைக் கொண்டு வந்து பணப் பெட்டியில் வைத்தால் பணம் விருத்தியாகும். இப்படியும் லோபத்தை திசை திருப்பி விடலாம். ஆகையால் லோபம் இப்படி தான் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. நாம் எப்படி முயற்சி செய்கிறோமோ அப்படி அதற்கு ஒரு திசை தர முடியும்.

இதைப் போலவே நாம் மான கஷாயத்தை, குரோதத்தை மற்றும் மாயையை வேறு திசையில் திருப்ப முடியும். கோபம் வருகிறது எனில் அந்த கோபத்தை நம் மீதே காட்ட முடியும். நான் ஏன் இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறேன்? எனக்கு ஏன் இந்த சின்ன சின்ன விஷயங்களில் கோபம் வருகிறது. நான் ஏன் ஏமாற்றுக்காரனாக இருக்கிறேன்? நான் ஏன் இவ்வளவு கடுமையாக நடந்து கொள்கிறேன்? என்று நம் மீதே நமக்கு ஏன் கோபம் வருவதில்லை? நாம் நமது கோபத்தைத் திசை திருப்பக் கற்றுக் கொண்டால் விரைவில் நமது வாழ்க்கை சய்யம் (விரதமயமாக) மாயமாகி விடும்.

ஒரு எடுத்துக் காட்டு கூறுகிறோன். விஷயம் எளிதாக புரிந்துவிடும். புதியதாக திருமணம் செய்துக் கொண்ட இளைஞன் ஒருவன் தினமும் முனிவரின் அற உபதேசம் கேட்கச் செல்வான். அப்படி ஒரு நாள் பிரவசனம் கேட்டு விட்டு வீடு திரும்பினான். அவனது மனைவி அவனைப் பார்த்து, நீங்கள் தினமும் பிரவசனம் கேட்கப் போகிறீர்கள். அங்கே எனது சகோதரரும் வருவாரே! பார்த்துர்களா? என்று கேட்டாள், ஆம் பார்த்தேன் என்றான் அவன், எனது சகோதரருக்கும் முனிவர் ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணம் நீண்ட நாட்களாக இருக்கிறது என்று அவள் பேச்சை தொடர்ந்தாள். அதைக் கேட்டு அவன் பலமாகச் சிரித்தான். எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்? என்றாள் அவள். அவரால் அது முடியாது. ஏனெனில் யார் யோசிக்கிறார்களோ அவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள். அவர் முனிவர் ஆக வேண்டும் என்றால் ஏன் யோசிக்க வேண்டும்? யார் அவரைத் தடுக்கிறார்கள்? பசி எடுக்கிறது எனில் ஏன் யோசிக்க வேண்டும்? சாப்பிட வேண்டியது தானே. சாப்பிடலாமா! வேண்டாமா! என்று யாராவது யோசிப்பார்களா? யாராவது தீயவார்த்தைகளைப் பேசினால் (ஏசினால்) யோசித்து பார்த்து பதில் கூற வேண்டும் என்று நினைப்பார்களா? உடனே பதிலுக்கு நான்கு வார்த்தைகள் பேசி விடுவார்கள். அது போல முனி ஆக

வேண்டும் என்றால் உடனே ஆகிவிட வேண்டியது தானே, எதற்காக யோசித்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்? என்று அவன் விரிவாக குட்டி பிரவசனமே செய்து விட்டான். தனது சகோதரரைப் பற்றி கணவன் கூறியதைச் சகிக்க முடியாமல் அவள், நீங்கள் கூட தான் தினமும் பிரவசனம் கேட்கப் போகிறீர்கள், உங்களால் ஒரு க்ஷணத்தில் முனி ஆகி விட முடியுமா? என்று கேட்டாள். தான் கூறிய வார்த்தைகள் திரும்ப தனக்கே வருவதைக் கேட்டு அவன் யோசிக்கலானான். வார்த்தையின் விளையாட்டு, அப் பெண் க்ஷாயத்தின் வசப்பட்டு, கிண்டலாகக் கூறிய வார்த்தைகள் அவன் மனதை தட்டி எழுப்பியது. அவன் குளிப்பதற்காக துணியை எடுத்துக் கொண்டு போனவன், துணியை அப்படியே போட்டு விட்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். அவன் மனைவி அவனது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு எங்கு போகிறீர்கள்? என்று அழ ஆரம்பித்தாள். அதற்கு அவன், நான் துறவறம் ஏற்க முடிவு செய்து விட்டேன், முனி ஆகப் போகிறேன் என்று கூறி விட்டு கையை விடுவித்துக் கொண்டு செல்லலானான். க்ஷண நேரத்தில் அவனது மனதில் சய்யம் மற்றும் கட்டுப்பாடு வந்து விட்டது. நமக்குள்ளும் அந்த சக்தி இருக்கிறது. கடினமானதல்ல, எப்படி க்ஷாயம் கொள்வதற்கு க்ஷண நேரத்தில் தயாராகி விடுகிறோமோ அது போல அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவும் இது போன்ற முடிவுகளை க்ஷண நேரத்தில் எடுக்க முடியும்.

ஹோலி தினத்தன்று யாராவது நம்மை திட்டினால் அல்லது முகத்தில், துணியில் வண்ணப் பொடி வீசினால் அன்று நமக்கு கோபம் வருவதில்லை. அதே செயலை ஹோலிக்கு முன்போ அல்லது அடுத்த நாளோ செய்திருந்தால் நாம் சும்மா இருப்பதில்லை. நாம் கோபம் கொள்ள விரும்பினால் கொள்ளலாம், இல்லையெனில் அமைதியாக இருக்கலாம் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது.

க்ஷாயத்தின் சம்ஸ்காரம் நமது மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். ஆனால் அதன் தாக்கத்தை தீவிரமாக்கிக் கொள்வது அல்லது குறைத்துக் கொள்வது நமது விருப்பம் (choice) க்ஷாயத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள ஒரு உபாயம் இருக்கிறது. எப்படி நாம் மனத்தை விரைவாக க்ஷாயம் கொள்ளும் வகையில் பழக்கப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோமோ அதே போல அந்த மனத்தைக் க்ஷாயம் கொள்ளாமல்

இருக்குமாறும் செய்து கொள்ள முடியும். அந்த தொழில் நுட்பத்தை (Technic) நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இரண்டாவது நாம் கஷாயம் கொள்வதற்கு இசைவான சூழல் / நிமித்தம் கிடைக்கிறதோ அப்போது நாம் அந்த நிமித்தத்திலிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும். நமது வாழ்க்கையில் எப்படி தீய நிமித்தங்களிலிருந்து விலகி இருக்கிறோமோ அதே போல மற்றவர்களையும் விலக்கி வைக்க வேண்டும், மற்றவர் மனதில் கஷாயம் / கோபம் எனும் நெருப்பு எரிய ஆரம்பிக்கும் போது நாம் அதற்கு காற்று வீசக் கூடாது. அதே போல மற்றவர்களிடமும் எனது மனதில் கஷாயம் விழிப்படையும் போது அதற்கு நீங்கள் காற்று வீசக்கூடாது என்று கூற வேண்டும். நீங்கள் அந்த சமயத்தில் குளிர்ந்த நீரை ஊற்றுங்கள், எனது கஷாயம் அழிந்து விடும் என்று கூற வேண்டும். நமது மனதை அதிகம் கெடுத்து விடக் கூடாது.

நாம் இதை சாரித்திர மோகம் என்று அழைக்கிறோம், மோகத்தின் ஒரு வகையை முன்னார் பார்த்தோம். நமது சிரத்தையை நம்பிக்கையை கெடுத்து விடுகிறது. நம்பிக்கையை வர விடுவதில்லை, பார்வையில் தூய்மையை வரவிடாமல் தடுக்கிறது என்று பார்த்தோம். அதே போல நம்முடைய நல்ல ஒழுக்கத்தை தீயதாக மாற்றி விடுவது, நமது நல்ல ஸ்வபாவத்தை தீயதாக மாற்றி விடுவது இந்த கஷாயம் ஆகும். இந்த கஷாயத்தின் மீது நாம் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும். இதுவரை நாம் கஷாயத்தின் பிடியில் தான் இருந்து வந்துள்ளோம். ஆனால் இப்போது அதை நம் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வர வேண்டும். கஷாயம் எப்பொழுது கொள்ள வேண்டும்? எந்த அளவுக்கு கொள்ள வேண்டும்? எவ்வளவு விதத்தில் கொள்ள வேண்டும்? எவ்வளவு நேரம் கொள்ள வேண்டும்? உலகியல் செயல்களுக்கு நாம் நேரம் ஒதுக்குகிறோம். அதே போல இதற்கும் நேரம் ஒதுக்கலாம். இப்பொழுது நீங்கள் எவரையும் திட்டமுடியாது. நீங்கள் கோபம் கொள்ள முடியாது. மாலை நீங்கள் எவரையும் திட்டமுடியாது. நேரத்தில் கோபம் கொள்ள முடியும், ஏனெனில் கோபம் கொள்வதற்கு உங்களுக்கு இப்போது நேரமில்லை. எப்பொழுது நீங்கள் ஒரு நல்ல விஷயத்தில் ஆழ்ந்து போய் இருக்கிறீர்களோ, அப்பொழுது ஒருவர் தவறான வார்த்தை கூறினாலும் அதை கண்டு கொள்வதில்லை. உதாசீனம் (ignore) செய்து விடுகிறோம்.

ஏனெனில் அப்போது நீங்கள் ஆனந்தத்தில் இருக்கிறீர்கள். வேறொரு வேலையில் அழ்ந்திருக்கும் போது அப்படி செய்ய முடியாது. எவ்வளவு நேரம் கஷாயம் கொள்ள வேண்டும்? ஐந்து - பத்து நிமிடங்கள்? உடனே அதை விலக்க வேண்டும். காரில் கண்ணாடி துடைப்பான் (Whipper) இருக்கிறது. எப்பொழுது மழை பொழிகிறதோ அப்போது துடைப்பான் அந்த நீரை ஒரு பக்கம் துடைத்து விடுகிறது. அது போல ஒரு துடைப்பான் நம்முள் பொருத்திக் கொள்ள முடியாதா? பொருத்திக் கொள்ள முடியும். அதைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எவ்வளவு தொழில் நுட்பம் வெளியில் காணப்படுகிறதோ, அத்தனையும் அந்தரங்கத்தில் கொண்டு வர வேண்டும். அந்தரங்கத்தில் ஒரு பொத்தானை (Switch) பொருத்திக் கொள்ள வேண்டும். தீய சிந்தனை வந்தவுடன் அதை அழுத்தினால் எல்லாம் ஒரு பக்கம் சென்று விட வேண்டும். மனத்தில் நிர்மலத் தன்மையைக் கொண்டு வர வேண்டும். இந்த தொழில் நுட்பத்தை உள்ளே வளர்க்க வேண்டும். கஷாயத்தை எந்த அளவு (intensity) கொள்ள வேண்டும், மற்றும் எவ்வளவு நேரம் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் முடிவு செய்ய வேண்டும். இப்போது நாம் கோபத்தை மட்டும் ஆராய்கிறோம். ஒரு எடுத்துக் காட்டு கூறுகிறேன். ஆக்ராவில் ஒரு முறை கோபத்தை கட்டுப்படுத்துவது பற்றி விளக்கினேன். ஒரு இளைஞன் அடுத்த நாள் என்னிடம் வந்து நேற்று ஒரு நிகழ்வு நடந்தது, வேடிக்கையானது என்றான். நான் நேற்று எனது முதலாளியுடன் காரில் புறப்பட்டேன். வழியில் ஒரு திருப்பம் வந்தது. ஒலி எழுப்பி விட்டு திரும்பினேன். நேராக ஒரு கார் வேகமாக வந்து என் காரின் மீது உராய்ந்து கொண்டு நின்றது. எனக்கு கோபம் வந்தது. நான் ஒலி எழுப்பி, சைகை கொடுத்து மெல்லமாக திரும்பினேன். என்னிடம் எந்தத் தவறும் இல்லை, அந்த காரின் ஓட்டுநர் எதையும் பார்க்காமல் நம் காரின் மீது உராய்ந்துக் கொண்டு நிற்கிறானே என்று நினைத்தேன். உடனே தீய உணர்வு தோன்றியது. கோபம் தீவிரமாக வந்தது. அந்த நேரத்தில் நீங்கள் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இப்பொழுது தான் நாம் கோபத்தைப் பற்றி அறிவுரை கேட்டுவிட்டு வெளியே வருகிறோம். கோபம் எப்பொழுது கொள்ள வேண்டும்? எவ்வளவு நேரம் கொள்ள வேண்டும்? என்பதைப் பற்றி கேட்டு விட்டு வந்தோம் என்பது ஞாபகத்திற்கு வந்தவுடன் ஒரு சிரிப்பு

வந்தது. என் முகத்தில் சிரிப்பு வந்தவுடன் அந்தக் காரில் அமர்ந்திருந்த ஓட்டுநரின் முகத்திலும் புன்முறுவல் வந்தது. நான் கையை வெளியில் நீட்டி அவனைப் போகக் சொன்னேன். அவன் பதிலுக்கு என்னை போகும்படி கையை அசைத்தான். உங்கள் பிரவசனம் ஞாபகத்திற்கு வராமல் இருந்திருந்தால், வெளியில் சென்று அவனது சட்டையைப் பிடித்திருப்பேன். பயங்கரமான சண்டை, வாக்குவாதம் நடந்திருக்கலாம். நான் என் கஷாயத்திற்கு ஒரு திசை கொடுத்தேன் என்றான். இப்படி நாம் கோபத்திற்கு / கஷாயத்திற்கு ஒரு திசை கொடுத்து அதே சமாளிக்க முடியும். இன்னும் ஒரு எடுத்துக் காட்டு நினைவுக்கு வருகிறது.

இரண்டு பேராசிரியர்கள் (Professors) ஒரு கல்லூரியில் வேலை பார்த்து வந்தனர். இருவரும் நண்பர்கள், எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் கஷாயம் அவர்களுக்கும் வர முடியும். புத்தியின் பயன் நம்மை நாம் சமாளிப்பதற்கு தான் இருக்கிறது. எந்த புத்தி நம்மை சமாளிக்கக் காரணமாகிறதோ அது சிறந்ததாகும். எந்த அறிவு நமது வாழ்க்கையைச் சிதைத்து விடுகிறதோ அதனால் என்ன பலன்? அந்த இருவரும் ஒரு சொற்பொழி நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஆனால் சூழ்நிலை பிரதிகூலமாக இருந்தது. இருவருமே அந்த நிகழ்வு சரியாக நடைபெற வேண்டும் என்று நினைத்தனர். ஒருவர் மூன்று சக்கர வாகனம் (auto rickshaw) வைத்துக் கொண்டு நகரம் முழுவதும் சென்ற ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து விட்டு வந்தார். இன்னொருவர் அந்த முழு நிகழ்ச்சியையும் தொகுத்து வழங்கினார். அந்த இரண்டாவது பேராசிரியர் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்துப் பேசும்படி கூறினார். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் தரப்பட்டது. வீடு வீடாகச் சென்று தரப்பட்டது. வீடு வீடாகச் சென்று அழைத்து விட்டு வந்த முதல் பேராசிரியரும் பேசும்படி அழைக்கப்பட்டார். அவர் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பேச்சை முடிக்கவில்லை. அதனால் பேச அழைத்த பேராசிரியர் அவர் அணிந்திருந்த மேல்சட்டையை இழுத்து. நேரமாகி விட்டது, சீக்கிரம் முடியுங்கள் - என்றார். அந்தப் பேராசிரியருக்கோ கோபம் வந்தது. நான் இந்த நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தேன். அதிகம் பேசக்கூடாதோ? என்று நினைத்து அவருக்கு மேலும் கோபம் வந்தது. அந்த கூட்டத்தில் அந்த நண்பருக்கு அவமானம் வரும்படி பேசத்

தொடங்கிவிட்டார். நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து அளித்துக் கொண்டிருந்த அவரது நண்பர் பொறுமையுடன் ஏதும் பேசாமல் அவரது ஒலிபெருக்கியை (mic) எடுத்து இன்னொரு பேச்சாளருக்குக் கொடுத்து ஏதும் அசம்பாவிதம் நடைபெறாமல் தடுத்து விட்டார். அந்த நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் இரு பேராசிரியர்களின் பக்கத்தில் இருந்த நண்பர்களும், ஒருவரிடம் மற்றவர் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். ஆனால் இருவரும் மற்றவரோடு பேசத் தயாராக இல்லை. அன்றிலிருந்து இருவரும் மற்றவரைச் சந்திப்பதை தவிர்த்தனர்.

பல நாட்கள் பேசவில்லை. அந்த இரண்டாம் பேராசிரியர் மனதில், நான் ஏன் அவர் மேல் சட்டையை இழுக்க வேண்டும், அவர் பேசினால் பேசி விட்டுப் போகட்டும் என்று நான் விட்டு விட்டு இருக்கலாமே என்று நினைத்தார். அப்பிரச்சனையைத் தீர்க்க அவர் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அக்கடிதத்தில் உனக்கு இத்தனை நாட்களாக என்னை சந்திப்பதற்கு விருப்பம் இருக்கிறது எனில் உடனே கிளம்பி என் வீட்டிற்கு வரவும். உனக்கு நான் தேநீர் தயார் செய்து வைத்துள்ளேன் அல்லது கோபத்தில் இருந்தாலும் உடனே வர, உன்னை இரு கைகளாலும் வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார், அந்தக் கடிதம் முதல் போராசிரியருக்குச் சென்றதும், அதைப் படித்த அவர் உடனே ஓடி வந்து விட்டார். இருவரும் தேநீர் குடித்தனர், அன்று முட்டாள் தனமாக நடந்து கொண்டேன் என்று அந்த பேராசிரியர் கூற மற்றவர் நடந்துக் கொண்டது நீ அல்ல, நான் தான் என்றார். இருவரும் மற்றவரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்தனர்.

இதே போல நாமும் நமது உள்ளத்தில் எழும் கஷாய உணர்வுகளை அழித்து விட கூடாதா? நாமும் பணிவோடு நடந்துக் கொண்டு நமது உள்ளத்தின் மாசுகளை நீக்க முடியும், நமது மனதில் தூய்மையைக் கொண்டு வர வேண்டும். மலினமான சம்ஸ்காரம் மனத் தூய்மையை அழித்துவிடுகிறது. அதை அகற்றி நமது வாழ்க்கையை நன்றாக அமைத்துக் கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும். இந்த பாவனையோடு ஆசாரியர் ஸ்ரீ வித்யாஸாகர் மகராஜலிக்கு ஜே!

அதிகாரம்-12

நாம் அஞ்ஞானம் காரணமாக நல்ல - தீய வினைகளைக் கட்டிக் கொண்டோம். அது தன்னுடைய பலனைத் தரும் போது நாம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் (How to behave?) என்பதை ஆராய்ந்து வருகிறோம். நமக்கு அசுப கருமம் உதயத்தில் வரும் போது அதற்காக சங்கிலேசம் (வேதனை) அடைய வேண்டும் என்பது அவசியம் இல்லை. நாம் விரும்பினால் மட்டுமே சங்கிலேசம் அடைய முடியும்.

திரவ்யம், க்ஷேத்திரம், காலம் மற்றும் பாவத்திற்கு (எண்ணத்திற்கு) ஏற்பவே கர்மம் தனது பலனைத் தருகிறது. பல முறை மிகுந்த கஷ்டம் வந்த போது கூட அதை சகித்துக் கொள்கிறோம். அதைப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை, உதாசீனம் (Ignore) செய்து விடுகிறோம். நமது வேலையில் மூழ்கிப் போய் விடுகிறோம். அப்பொழுது அந்த கர்மம் சிறிது சிறிது பலன் கொடுத்து விட்டு போகிறது அல்லது வேறு விதமாக பலன் தந்து விலுகுகிறது. இப்படி நாம் உதயத்திற்கு வரும் வினையோடு எப்படி வியவகாரம் செய்ய விரும்புகிறோமோ அப்படி வியவகாரம் செய்யலாம். நாம் சேர்த்து வைத்துள்ள கர்மத்தை அப்படியே அழித்து விடவும் முடியும். அவற்றில் மாற்றத்தையும் செய்ய முடியும், நல் வினைகளை பலன் தரும் சக்தியை அதிகரிக்கவும் முடியும். தீய வினைகளின் சக்தியை குறைக்கவும் முடியும். நாம் ஒரு தவறான பாபச் செயலை செய்து விட்டால் பிறகு பிராயசித்தம் செய்கிறோம். பச்சாதாபம் செய்கிறோம் அல்லது நல்ல செயல்களைச் செய்ய ஆரம்பிக் கிறோம், அப்பொழுது தீய வினைகளின் ஆற்றல் குறைகிறது. நம்மிடம் உள்ள நல்ல வினைகளின் ஆற்றல் (அனுபவம்) அதிகரிக்கிறது. எல்லாம் நம் கைகளிலே இருக்கிறது. நமது நிகழ்கால கர்மத்தின் (செயலின்) மீது தான் பழைய கர்மம் சார்ந்து இருக்கிறது. நம்முடைய நிகழ்காலச் செயல்களை ஒட்டியே எதிர்காலம் அமைய இருக்கிறது. நம்முடைய பழைய கர்மம் (கடந்த காலம்) தீயதாக இருக்கலாம். ஆனால் நிகழ் காலத்தை நன்கு சமாளிக்கும் போது எதிர்காலம் ஒளிமயமாகிறது.

நம்முடைய ஞானம் (அறிவு) குறைவாக இருக்கிறது எனில், நம்முடைய பார்த்தல் மற்றும் அறிதல் சக்தியில் குறை இருக்கிறது எனில், அதற்கு நாம் முன்னர் ஏதோ ஒரு செயலை

செய்து இருக்க வேண்டும். ஆகையால் தான் இன்று நம்முடைய பார்க்கும் அறிவு திறன் குறைந்து உள்ளது. நமது ஞானத்தை, நமது பார்வையை மறைக்கும் வினை ஒன்று செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது. நாம் இன்பத்தையோ, துன்பத்தையோ அனுபவிக்கிறோம் எனில் அதற்குக் காரணம் நம் முன்னே இருக்க வேண்டும். நாம் துன்பத்தை விரும்பவில்லை யெனில், நாம் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் தரும் செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும், மிகவும் நேரான விதி ஆகும்.

உண்மையான தேவ - சாஸ்திர -குருவின் மீது நம்பிக்கை (சிரத்தை) வரவில்லையெனில் அதற்கும் காரணம் அந்தரங்கத்தில் இருக்கிறது என்று பார்த்தோம். அவர்கள் மீது நம்பிக்கை வரவில்லை, விசுவாசம் வைப்பது கடினமாகிறது எனில் அந்தரங்கத்தில் அப்படி ஒரு வினை இருக்கிறது.

கேவலி ஸ்ரூத சங்க தரிம தேவாவரிண வாதோ தரிசன மோஹஸ்:

எப்பொழுதெல்லாம் நான் மகா புருஷர்கள் - குற்றம் அற்றவர்கள் மீது குற்றம்/தோஷம் இருப்பதாக கற்பனை செய்கிறேனோ அப்பொழுதெல்லாம் என் பார்வையின் நிர்மலத் தன்மை அழிந்துவிடுகிறது. ஆதலால் என்னுடைய நம்பிக்கை மலினமாகிக் கொண்டே போகிறது. நான் இப்போது அந்த நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் அந்த மகா புருஷர்கள் குற்றம் இல்லாதவர்கள் மீது குறை காணும் செயலையும் குற்றம் இருப்பதாக கற்பனை செய்யும் பழக்கத்தையும் விட்டு விட வேண்டும். அப்படிச் செய்ய வில்லையெனில் நாளைக்கும் (எதிர் காலத்தில்) எனக்கு எல்லா இடங்களிலும் சந்தேகம் வரும் என்பதை எல்லாம் முன்னரே பார்த்தோம்.

இன்று நாம் மனிதர்களாக பிறந்துள்ளோம், எதனால் நாம் மனிதராகப் பிறந்துள்ளோம்? நாம் ஒரு விலங்கைப் பார்க்கும் போது அது ஏன் விலங்காகப் பிறந்துள்ளது. என்ற கேள்வி நம் மனதில் வர வேண்டும். அந்த உயிர் அப்படி என்ன செய்தது. விலங்காகப் பிறந்துள்ளது? மனிதர்களை, விலங்குகளை நம்மால் பார்க்க முடிகிறது, தேவர்களைக் கூட நம்மால் பார்க்க முடிய வில்லையென்றாலும் ஆகமத்தின் மூலமாக கேட்கிறோம். அவர்களும் நல்ல கர்மாங்களைச் செய்ததால் தேவ கதிக்கு சென்றுள்ளனர். சிலர் மிகவும் மோசமான

காரியங்களால் நரகம் சென்று துன்பம் அனுபவிக்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தான் செய்யும் வினைகளை ஒட்டி பலனை அனுபவிக்கின்றனர். ஆசாரியர் கவனமாக இருக்கும்படி எச்சரிக்கைச் செய்துள்ளனர். நாம் நரகம் செல்ல விரும்புவ தில்லை, ஆகையால் கவனமாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. **பஹுவாரம்ப பரிக்கிரஹத்வம் நாரகஸ்ப்யஷ:** அதாவது மிகுந்த ஆரம்பம், மிகுந்த பரிக்கிரகம் உயிரை நரகம் எடுத்துச் செல்ல காரணமாகிறது.

ஆரம்பம் என்றால் என்ன? அதிகமான பாபம் வரும் செயல்கள் ஆரம்பம் எனப்படும். அதிகமான மமத்துவ உணர்வு பரிக்கிரகம் எனப்படும். இது என்னுடையது. நான் இவற்றிற்கு ஸ்வாமி, இது போல உணர்வுகள் பரிக்கிரகம் எனப்படும். ஆரம்பம் மற்றும் பரிக்கிரகம் அனைவரும் செய்கின்றனர். ஆனால் மிகுந்த ஆரம்பம், மிகுந்த பரிக்கிரகம் இருக்குமானால் நாம் நரகம் செல்ல தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று நினைக்க வேண்டும். நரகம் என்றால் என்ன? எங்கு அடி - உதை தொடர்ந்து நடைபெறுகிறதோ, எங்கு பாபம் அதிகமாக இருக்கிறதோ அதை நரகம் என்கிறோம். நாம் இவற்றை எல்லாம் செய்வோமாயானால் நாம் நரகத்தை நம் கைகளால் நிர்மாணம் செய்துக் கொள்கிறோம். நமது வயிறு நிரம்ப நான்கு ரொட்டி தேவை, அதற்கு சிறிதளவு உழைப்பு இருந்தால் போதும். நாம் வயிற்றை நிரப்ப அல்ல, பெட்டியை நிரப்ப இவ்வளவு பாபம் செய்கிறோம். நாம் வாழ்க்கையை நடத்த சிறிதளவு உழைத்தால் போதும், அந்தப் பொருள் ஈட்டுவ தற்கான காரியத்தை செய்வதற்கு முன்பு இந்தக் காரியத்தால் / செயலால் அதிக உயிர்கள் கொல்லப்படுகிறதா என்று தெரிந்து கொண்டு அந்த தொழிலைச் செய்ய வேண்டும். இந்தக் காரியத்தை செய்ய அதிகம் பொய் சொல்ல வேண்டியிக்கிறதா? ஏதாவது திருடு குற்றம் வருவதற்குக் காரணங்கள் இருக்கிறதா? என்பதை எல்லாம் பார்த்து அந்த தொழில் வியாபாரம் / வேலையை செய்ய வேண்டும். எந்த வியாபாரம் செய்வதால் நம்முடைய ஆசக்தி (பற்று) அதிகம் ஆகிறதோ அதைச் செய்யக் கூடாது.

இப்படியெல்லாம் சிந்தனை செய்து அதிகம் பாபம் வராத செயல்களைச் செய்யவோமானால் நாம் கவனம் உள்ளவர்கள் ஆவோம். அப்படிச் செய்யவில்லையெனில் நம்

கைகளாலேயே நாம் நரகத்தை அமைந்துக் கொள்கிறோம் என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதிக ஆரம்பம் என்றால் நமது வாழ்க்கைக்காக அதிக பாபம் செய்கிறோம். குறைந்த பாபத்திலேயே நமது வாழ்க்கையை நடத்த முடியும், இன்று கோழிப் பண்ணை, மீன் பண்ணை (Poultry farming, aqua farming) போன்ற பண்ணைகளை வைத்து பொருள் ஈட்டுவது, அழகு சாதனப் பொருட்களை (cosmetic items) தயாரிக்க பெரிய - பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவது போன்றவை. அற்ப பொருள்களைச் சம்பாதிக்க பெரும் பாபத்தைச் செய்கிறார்கள். இன்று வேண்டுமானால் அவர்களை சுகசாதனங்களோடு வாழலாம். ஆனால் அவர்கள் நரகத்தை தங்களுக்காக அமைத்துக் கொள்கின்றனர். பலரிடம் எல்லா சுகசாதனங்கள் இருந்தும் வாழ்க்கையில் இயற்கையான சுகம் இல்லாமலேயே இருக்கிறது. நான்கு பொருள்களோடு அமைதியாக வாழ முடியும். நானூறு பொருள்களை சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு அதைக் காப்பாற்ற கஷ்டப்படுகின்றனர். அப் பொருட்களை சேர்க்க வேண்டும் என்ற சங்கிலேசம், சேர்ந்த பிறகு அவற்றைக் காப்பாற்றுவதில் சங்கிலேசம், சேர்த்த அந்தப் பொருட்கள் நாளை இல்லாமல் போனால் - யாராவது திருடிச் சென்று விட்டால் வரும் துன்பம், ஆகையால் பரிக்கிரகம் துன்பம் என்று கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு செயலைச் செய்து தான் ஆக வேண்டும். யோகா: கர்ம சுகௌசலம் (அகொள சலம்) திறமையான செயல் செய்ய அறிந்திருக்க வேண்டும், சுகௌசலம் என்றால் எந்தச் செயல்கள் செய்வதால் எனக்கு தீமை நடக்குமோ, எவற்றால் நரகம் போன்ற தீய கதிகளில் பிறக்க வேண்டியிருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட பாவம் மற்றும் அப்படிப்பட்ட செயல்களிலிருந்து நம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். பரிக்கிரகம் என்றால் மமத்துவ புத்தி ஆகும். மற்றும் எண்ணிக்கை நோக்கில் மற்றும் பரிணாமம் நோக்கில் மிக அதிக அளவில் சேர்த்து வைப்பது என்பதாகும். விநோபாஜி எழுதியிருப்பதாவது: -

உடல் ஒன்று தான் கிடைத்துள்ளது. ஒரு ஜோடி துணி தான் அணிய முடியும். நீங்கள் ஐம்பது ஜோடி துணி வைத்திருந்தாலும் ஒரு ஜோடியைத்தான் உடுத்த முடியும். ஐம்பது ஜோடியை ஒரே நேரத்தில் உடுத்த முடியுமா? ஒரு ஜோடியை உடுத்துவதற்கு எதற்கு 49 ஜோடிகள் வைத்திருக்க

வேண்டும்? என்கிறார். 49 ஜோடி துணிகளை பெட்டியில் வைத்துக் கொண்டு என்னிடம் இவ்வளவு துணி இருக்கிறது என்று நினைத்து நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். ஆனால் அதில் ஒரு ஜோடி தொலைந்து விட்டால் கூட துன்பம் வரும் என்பதை மறக்கக் கூடாது. எந்தத் துணியை உடலின் மீது உடுத்தி இருக்கிறீர்களோ அதனால் என்ன சுகம் கிடைக்கிறது? எந்த சுகத்தை அந்தத் துணி தருகிறது? எதுவும் இல்லை. உங்கள் உடலைப் பாதுகாக்க அது உதவுகிறது. அதிக துணி இருக்கிறது என்ற நினைப்பினால் சுகம் வருகிறது. அதில் ஒன்று தொலைந்து விட்டது எனும்போது துன்பம் வருகிறது. அது பயனற்ற / வீணான துன்பம் ஆகும்.

ஒரு செல்வந்தரின் வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரன் வேலை செய்து வந்தான். ஒரு நாள் அவன் வீட்டைச் சுத்தம் செய்யும் போது ஒரு அழகான கடிகாரம் கீழே விழுந்து உடைந்து விட்டது. வேலைக்காரனுக்கு கவலை வந்து விட்டது. எஜமான் நமது சம்பளத்திலிருந்து அந்த கடிகாரத்திற்கான விலையைப் பிடித்து விடுவார் என்று அவன் நினைத்தான். எஜமான் வீட்டிற்கு வந்தவுடன் மெதுவாக அவரிடம் கடிகாரம் உடைந்து விட்ட செய்தியைக் கூறினான். அதற்கு அவர், கவனமாக வேலை செய்ய வேண்டும். அந்த கடிகாரம் என் திருமணத் தின்போது பரிசாக எனக்கு தரப்பட்டது. அதன் மீது எனக்கு அதிக பற்று இருந்தது. அது உடைந்து விட்டதால் எனக்கு கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆனாலும் பரவாயில்லை. இனிமேல் கவனமாக வேலை செய்- என்று கூறினார். வேலைக்காரனுக்கு இப்போது மனதில் திருப்தி ஏற்பட்டது. நமது ஊதியம் குறையவில்லை என்று நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அந்த செல்வந்தர் குளித்து விட்டு வந்து உணவு உண்டார். வேலைக்காரன் அவரைப் பார்த்து, எல்லா வேலையும் முடிந்து விட்டது. நான் புறப்படுகிறேன் என்றான். அவரும் சரி என்று கூறிவிட்டு அவனைப் பார்த்து இந்த உடைந்த கடிகாரத்தை உனக்குத் தரலாம் என்று நினைத் திருந்தேன், அதற்குள் நீ அதை உடைத்துவிட்டாய் என்றார். இதைக் கேட்டு அந்த வேலைக்காரனுக்கு பெருந்துன்பம் ஏற்பட்டது. காலையிலிருந்து அந்தக் கடிகாரம் உடைந்ததால் அவனுக்கு அவ்வளவு துன்பம் வரவில்லை. தனது ஊதியம் குறைந்து விடுமோ என்ற கவலை மட்டுமே இருந்தது. இப்போது அந்தக் கடிகாரம்

உடைந்ததற்கு துன்பம் ஏற்படுகிறது எனில் அதற்குக் காரணம் அந்தக் கடிகாரம் எனக்கு கிடைக்க வேண்டியது. அதை உடைத்து விட்டேனே என்ற நினைப்பு ஆகும். எனக்கு வர வேண்டியது, என்னுடையதாக வேண்டியது என்ற மமத்துவ புத்தி வந்தவுடன் துன்பம் வந்துவிட்டது. உண்மையில் அந்தக் கடிகாரம் துன்பம் தந்ததா? அல்லது இன்பம் தந்ததா? எதையும் தரவில்லை. அதை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வரும்போது சுகமாக இருந்தது. அது உடைந்தபோது துன்பமாக இருக்கிறது. நம்முடைய மமத்துவ உணர்வினால் சுகம் - துன்பம் கிடைக்கிறது. யாருக்கு அதிக மமத்துவ உணர்வு, அதிகப் பற்று இருக்குமோ அவருக்கு அதிக துன்பம் கிடைக்கிறது. எங்கு அதிக துன்பம் கிடைக்கிறது? எங்கு அதிக துன்பம் கிடைக்கிறதோ அது நரகம் இல்லாமல் வேறென்னவா இருக்க முடியும். எங்கு சூண நேரம் கூட இன்பம் இல்லாமல் துன்பத்திற்கு மேல் துன்பம் கிடைக்கிறதோ அது நரகம் ஆகும். எங்கு சுகத்தில் கூட துன்பம் காணும் செயல் நடைபெறுகிறதோ அது நரகம் ஆகும். அப்படிப்பட்ட நரகத்தை நாம் நிர்மாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமா? நாம் பல இடங்களில் பதாகைகளை (BANNER) வைக்கிறோம். நம் வீட்டிலும் ஒரு பதாகையை வைக்க வேண்டும். அதில், நான் மிகுந்த பாப காரியம் செய்கிறேன். பெருஞ் செல்வம் சேர்த்து அதில் மமத்துவ புத்திவைக்கிறேன். நான் நரகம் போகிறேன்!- என்று எழுத வேண்டும். தினமும் வெளியிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்தவுடன் அதைப் படிக்க வேண்டும். அப்பொழுதாவது நாம் கவனமாக இருக்க முடியும். நரகத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்யாமல் இருப்போம். நாம் செயல்களை செய்து தான் ஆக வேண்டும். ஆனால் நமது செயல்களால் நமக்கு தீமை (அஹிதம்) வராமல் பார்த்துக் கொள்வது அவசியம். மிகுந்த ஆரம்பம் மற்றும் மிகுந்த பரிக்கிரகம் என்றால் என்ன என்பதை சிறிய சிறிய உதாரணங்கள் மூலம் ஆராய்வோம்.

ஒரு முறை கவியரங்கத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த இடம் நகரத்திற்குப் புறத்தில் சற்று தொலைவில் இருந்தது. கவிஞர் பலர் வந்து விட்டனர். ஆனால் திடீரென புயல், மழை வந்து விடவே அந்த கவியரங்கம் ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. கவிஞர்கள் வீடு திரும்ப நினைத்தனர். அதில் ஒரு கவிஞர் என்னிடம் ஒரு கம்பளி இருக்கிறது, நாம் நான்கு பேரும் அதைப்

போர்த்திக் கொண்டு ரிக்ஷா நிறுத்தகம் வரை செல்வோம், அங்கிருந்து ரிக்ஷா பிடித்து பேருந்து நிலையம் போகலாம் என்றார். அந்த கவியரங்கை ஏற்பாடு செய்திருந்தவர் அவர்களிடம், டெல்லியிலிருந்து கவியரங்கை கேட்க ஒருவர் வந்துள்ளார். அவரிடம் கார் இருக்கிறது. நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்று கூறினார். அதைக் கேட்டு அனுபவம் உள்ள கவிஞர் அந்த கார் கிடைக்காது, வேண்டுமானால் முயற்சி செய்துபாருங்கள் என்றார். அவர் டெல்லியிருந்து வந்தவரிடம் சென்று கேட்டபோது, அதற்கு அவர் என்னுடைய கார் ஓட்டுநர் மிகுந்த களைப்பாக இருக்கிறார், ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார். ஆகையால் கார் கிடைக்காது என்று கூறி விட்டார். இப்படி பொருள்களைச் சேர்த்து சேர்த்து வைப்பார்கள், ஆனால் அதை நல்ல காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் மிகுந்த பரிக்கிரக உணர்வு (பஹு பரிக்கிரகம்) உடையவர்கள்.

இன்னும் ஒரு உதாரணம் கூறுகிறேன்; ஒருவன் பேருந்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனிடத்தில் ஒரு வானொலிப்பெட்டி இருந்தது. அதை அவன் பேருந்தின் மேற்கூரையில் பொருள்களோடு வைத்திருந்தான். பல முறை அந்த வானொலி பெட்டியைப் பற்றி அங்கிருந்தவர்களிடம் கூறி முடித்தான். நடத்துனரிடம் நான் வானொலியை மேலே வைத்துள்ளேன். அதை நன்றாக மூடிவை, தண்ணீர் பட்டால் கெட்டுவிடும் என்றான். பேருந்து உதவியாளனிடம் மேலே சாமான்கள எடுக்கும்போது கவனமாக எடு. ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து வாங்கி வானொலி அது என்றான். அருகில் அமர்ந்திருவர்களிடம் நான் இந்த வானொலிப் பெட்டியை டெராடூனில் இருந்து வாங்கி வந்தேன். இதே போல் இந்தக் காற்றாடி (FAN). இது எவ்வளவு விலை இருக்கும் என்று சொல்பார்க்கலாம் என்றான். மற்றவர் இது ஐநூறு இருக்கும் என்றனர். ஒரு காட்டுவாசியிடம் பேசி, அவனை முட்டாளாக்கி வெறும் 150 ரூபாய்க்கு வாங்கி வந்தேன். அவன் எங்கிருந்தாவது திருடிக்கொண்டு வந்திருப்பான். அத்துடன் நிறுத்தவில்லை. இதோ பார், இந்த தபால் தலை (Stamp) பத்து ரூபாய் தபால் தலை, எனக்கு வந்த ஒரு கடிதத்தில் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. இதில் முத்திரை விழவில்லை, நான் அதைப் பிரித்து எடுத்து வைத்து உள்ளேன். எப்பொழுதாவது பயன்படும் என்று தன்னுடைய

திறமையை பெருமையாக கூறிக்கொண்டு இருந்தான். இப்படி அதிக விலை உள்ளவற்றை மலிவாக வாங்குபவர்கள் பஹு பரிக்கிரக உணர்வு உடையவர்கள்.

மூன்றாவதாக திருமணமான ஒரு தம்பதியரை, மணமகளின் சித்தி விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார். இருவரும் விருந்து சாப்பிட்ட பிறகு ஒரு தங்க நகையை பரிசாக அளித்தார். அவர்கள் திரும்பினர். பேருந்தில் அமர்ந்திருக்கும் போது இந்த நகை எத்தனை கிராம் இருக்கும்? என்றான் அவன், விலை மதிப்புள்ளது போல இருக்கிறது என்றான். அவனுடன் வந்தவர்கள் விலை மதிப்பு ஒன்றும் இல்லை. இது மெருகேற்றிகொடுக்கப்பட்டது போல இருக்கிறது. பழையது என்று நினைக்கிறேன் என்றனர். இப்படி மற்றவர்களின் பாவனை, தியாகத்தை விட பொருளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்கள் அதிக பரிக்கிரக உணர்வு உடையவர்கள்.

பொருள்களை சேர்த்து வைப்பவர்கள் பரிக்கிரக உடையவர்கள் என்று கூற முடியாது. யார் அதை நல்ல வழியில் பயன்படுத்தாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் பற்று உடையவர்கள் ஆவார்கள். யார் தங்களுடைய மதிப்பை/கௌரவத்தை இழக்கிறார்களோ, அதற்கு மதிப்பு தருவதில்லையோ, பொருள்களுக்கு மட்டுமே மதிப்பு கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்கள் பற்று உடையவர்கள் ஆவார்கள். அதே போல மற்றவர்களின் பாவனைக்கு, தியாகத்திற்கு மதிப்பு தராமல், அவர்கள் கொடுத்தது என்ன விலை இருக்கும்? என்ன எடை இருக்கும் என்று பார்ப்பவர்கள் பற்று உடையவர்கள் ஆவார்கள்.

ஆசாரியர்கள் எங்கு குறைந்த பாபத்தினால் வேலை முடிந்து விடுமோ, அங்கு அதிக பாபத்தை செய்யாமல் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர். எங்கு தனக்கு தேவையானவை/அவசியமானவை சிறிதளவே இருக்கும் போது அதிகமானவற்றில் ஏன் பற்று (ஆசக்தி) வைக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால் நாம் எளிதாக பாபத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம். சிலவற்றை செய்யும் போது அவை நம்மை நரகத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டு

போகிறது. அல்லது வாழ்க்கையையே நரக மாக்கி விடுகிறது. நம்முடைய ஒழுக்கம் அவிநயத்தோடு கூடியதாக இருக்கக் கூடாது. அவிநயம் என்றால் என்ன? நாம் நம்மை உயர்வாகவோ, மற்றவர்களை தாழ்ந்தவர் களாகவோ அல்லது பயனற்றவர்களாகவோ நினைப்பது அவிநயம் என்பார்கள். அனைவரிடத்திலும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். யாருடைய கோபம் கல்லில் செலுக்கியகோடு போல இருக்கிறதோ, வைரத்தை (வைரபாவத்தை) உடையவராக இருக்கிறரோ, அவர் தனக்கு தானே தன்னுள்ளே நரகத்தை அமைத்துக் கொண்டார் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் தானே தன் கையினால் நரகத்தை அமைத்துக் கொண்டார். கல்போன்று மனம் கடினமாக இருக்கும் போது தயை இல்லாமல் போகிறது. எப்பொழுது தயை இல்லாமல் போகிறதோ, அப்பொழுது நாம் நரக த்தை அமைத்துக் கொள்கிறோம். மற்றவர்களுக்கு துன்பம் கொடுத்து அல்லது மற்றவர்கள் படும் துன்பத்தை கண்டு மனத்தில் மகிழ்ச்சி அடைபவர்கள் தயை இல்லாதவர்கள். நம்முடைய எதிரிக்கு கஷ்டம் வரும்போது கூட மகிழ்ச்சி அடையக் கூடாது. அப்படிப்பட்ட பரிணாமம்வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுபோல துறவிகளுக்குள் கலகம் ஏற்படுத்துவது, ஒருவரைப் பற்றி தவறாக மற்றவரிடம் கூறுவது, இவை போன்ற காரியங்கள் தனக்குத் தானே நரகத்தை அமைத்துக் கொள்வதாகும். மற்றும் மரணம் அடையும் போது மிகவும் சங்கிலேசத்தோடு மரணம் அடைவது நரகம் போவதற்கான உபாயமாகும். இது மட்டும் அல்ல, இன்னும் பல இருக்கின்றன. எத்தனை தீமைகள் இருக்கின்றனவோ அத்தனையும் நம்மை நரகத்தை நோக்கி எடுத்துச் செல்லுகின்றன. ஏனெனில் நரகில் எல்லாமே தீயதாகவே இருக்கின்றது. நரகம் என்றால் அங்கு எல்லாமே தவறாக- தீயதாகவே இருக்கும். நாம் அதற்கான தொடக்கத்தை இங்கே ஆரம்பித்து விடுகிறோம். ஆகையால் நாம் இங்கே விழிப்பாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். செயல்கள் செய்ய வேண்டியது

தான். ஆனால் நமது எதிர்காலத்தில் துன்பம் தரும் செயல்களை செய்யாமல் இருக்கலாம் அல்லவா? நாம் நரகத்தை நோக்கி பயணம் செய்யாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நல்ல பாவனையோடு நல்ல காரியங்களை செய்தால் நமது வாழ்க்கை மங்கலமயமாக இருக்கும்.

ஆசாரியர் குருவரர் வித்யா ஸாகர் மகராஜலிக்கு ஜெய்!

அதிகாரம்-13

நாம் எப்படி செயல்களை செய்கிறோமோ அதற்கு ஏற்ப அப்படியே பலனை சுக-துக்கத்தை அனுபவிக்கிறோம் என்று பார்த்தோம். ஒருவரும் துன்பத்தை விரும்புவதில்லை. ஆனால் அஞ்ஞானம், நமது முயற்சியின்மை, நமது பூர்வ சமஸ்காரம் ஆகியவை நாம் எப்படி செயல்களை செய்ய வேண்டுமோ, அப்படி செய்ய முடிவதில்லை.

நான் மனிதனாக இருக்கிறேன் எனில், அதற்கு பொறுப்பு நான் தான், மற்றும் ஒரு உயிர் விலங்கு வடிவில் வாழ்கிறது எனில் அதற்கு அவ்வுயிரே பொறுப்பு ஆகும். நான் இன்று மனிதனாக இருக்கிறேன் எனில் அதற்கு என்ன செய்திருக்க வேண்டும். அதேபோல ஒரு உயிர் விலங்காக பிறந்து திரஸ்காரம் (மற்றவர்களால் வெறுக்கப்படுதல்) அனுபவிக்கிறது எனில் அது என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? என்பதை நாம் முடிவு செய்ய வேண்டும். திரயக் எனும் சொல்லில் இருந்து திரியஞ்ச (விலங்கு) எனும் சொல் வந்தது. இச் சொல்லிற்கு அர்த்தம் சுமையை சுமத்தல், எப்பொழுது திரஸ்காரம் அனுபவித்தல் என்பது ஆகும். எந்த ஜீவன் இப்படி வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறதோ அது விலங்கு ஆகும். ஒரு சின்ன புழுவாக இருந்தாலும், நீங்கள் உடனே அதை வெளியே எடு, அதை தூரப்படுத்து என்று கூறுகிறீர்கள். ஒரு மாடு வருகிறது எனில் உடனே ஒரு தடியை எடுத்து விரட்டி விடுகிறீர்கள். ஒரு சிறிய விலங்கி லிருந்து மிகப் பெரிய விலங்கு வரை, அவ் விலங்குகளோடு

நமது வியவகாரம் இப்படித் தான் இருக்கிறது.

ஆனால் ஒரு உயிர் தன்னுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் இப்படி வாழ்வதற்கு எப்படிப்பட்ட வினைகளை செய்திருக்கும்? என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம். அவைகள் ஏன் அப்படி வாழ்கின்றன? நாம் முந்தைய அதிகாரத்தில் எப்படி நம் முடைய பரிணாமத்தின் காரணமாக நரகத்தை அமைத்துக் கொள்கிறோம் என்பதைப் பார்த்தோம். உண்மையில் நாம் எப்படி இங்கு வாழ்கிறோமோ அப்படியே எதிர்காலத்தில் வாழ்வதற்கு தயார் செய்து கொள்கிறோம். இங்கு ஒருவர் அமைதியோடு, அன்போடு வாழ்கிறார் எனில் அவர் அடுத்த பிறவியில் அமைதியான ஒரு சூழ்நிலையில் பிறந்து அமைதியோடு வாழ்வார். அதற்கான சூழ்நிலை தானே அமைகிறது. இன்னும் ஒருவர் உன்னுடையது- என்னுடையது என்ற உணர்வோடு, கலகம் செய்பவராக, தீமை புரிபவராக வாழ்பவருக்கு எதிர்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை தான் கிடைக்கும். அவர் எப்படி செய்தாரோ, அதற்கு ஏற்ப அவருடைய ஸம்ஸ்காரம் (பண் பாடு) அமைகிறது. அந்த ஸம்ஸ்காரத்திற்கு ஏற்பவே அவருக்கு பரியாயம் கிடைக்கிறது. விலங்காக பிறந்துள்ள உயிர் அப்படி என்ன பரிணாமம் செய்தது? என்பதை அறிந்தால் தான் நாம் விழிப்பாக இருக்க முடியும். நாம் அப்படிப்பட்ட செயல்களை செய்யாமல் இருப்போமானால் நரக உலகிற்கோ, விலங்கு உலகிற்கோ சென்று பிறக்காமல் இருக்க முடியும்.

ஆசாரிய தேவர்கள் அந்த சூழ்நிலையை அடையாமல் இருக்க நமக்கு ஒரு சூத்திரம் தந்துள்ளனர். **மாயா தைர்யக்யோனஸ்ய:** ஒரு உயிர் விலங்கு நிலையில் இருக்கிறது எனில் அது பூர்வ பவத்தில் அதிகம் மாயாசாரம் செய்திருக்க வேண்டும். இன்னும் அதிக காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் முக்கிய காரணம் மாயாசாரம்.

மாயாசாரம் என்றால் என்ன? மாயாசாரம் எனில் வெளியில் காட்டுவது- பிரதர்சனம். மாயாசாரம் எனில்

ஒரே நாளில் பல விதமாக முகங்கள் கொண்டு வாழ்வது. எது எப்படி இருக்க வேண்டுமோ, அப்படி இல்லாமல் வேறு விதமான இருப்பது. நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படி நம்மை வெளிப்படுத்த நாம் விரும்புவதில்லை, எவருக்கு முகம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே காட்டவிரும்புவதில்லை. நன்றாகக் காட்டுவது, புகைப்படக்காரரிடம் நன்றாக போட்டோ எடுப்பா! என்று கூறுவது, முகம் எப்படி இருக்குமோ அப்படி தானே வரும். நன்றாக எப்படி வரும்? ஆனால் எல்லோருடைய மனதிலும் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. மனதில் நம்மைப் பற்றி கற்பனை (Image) இருக்கிறது. நாம் இவர் போல தெரிய வேண்டும் என்றும், மற்றவர்கள் நம்மை எப்படி பார்க்கின்றனர் என்றும் எண்ணம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. இவை அனைத்தும் நம்மை மாயா சாரத்தை நோக்கி எடுத்துச் செல்கிறது. ஒரு புகைப்படக்காரர் தன்னுடைய அனுபவங்களை எழுதி ஒரு புத்தகம் வெளியிட்டார். அதில் அவர் ஆரம்ப காலத்தில் புகைப்படம் எடுக்க வெளியில் ஒரு விளம்பர பலகை வைத்தாராம். அதில் நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்களோ அப்படி 818181டியே புகைப்படம் வேண்டுமானால் ஒரு நகல் ஐந்து ரூபாய் மட்டுமே. நீங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களோ, அப்படி புகைப்படம் எடுக்க ஒரு நகல் பத்து ரூபாய். நீங்கள் எப்படி உங்களை மற்றவர்களுக்கு காட்ட விரும்புகிறீர்களோ அப்படி எடுக்க ஒரு நகலுக்கு இருபத்தைந்து ரூபாய் என்று எழுதியிருந்தார். ஐந்து ரூபாய் புகைப்படம் எடுக்க எவரும் முன் வரவில்லை. அனைவரும் இருபத்தைந்து ரூபாய் புகைப்படத்தையே எடுத்தனர். எவரும் தான் எப்படி இருக்கிறார்களோ அப்படி வர வேண்டும் என்று விரும்புவதில்லை. அது விலை குறைவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. இதை என்னவென்று கூறுவது? அறியாமை, கவனமின்மை என்று கூறலாம். சற்று கவனத்தோடு செயல்பட்டால், எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படியே வெளிப்படுத்தினால் கர்மத்

தின் பிடியிலிருந்து விலகமுடியும். செயல்கள் அனைவரும் செய்கின்றனர். ஆனால் செயலின் பின்னே உள்ள மனநிலை மாறும் போது கர்மத்தின் பலனிலும் மாறுதல் நடைபெறுகிறது.

ஒரே செயலை பத்து பேர் செய்கின்றனர். ஆனால் தங்களுடைய தனித் தனி அபிப்பிராயத்தோடு செய்கின்றனர். அந்த செயலின் பலன் அவர்களுக்கு வேறு வேறாக கிடைக்கிறது. அபிப்பிராயம் மிகுந்த மதிப்புடையது. பல முறை நாம் விரும்பாமலேயே, அறியாமை காரணமாக, சம்ஸ்காரம் (பழக்கம்) காரணமாக நம்முடைய அபிப்பிராயத்தில் மாயாசாரம் வந்து விடுகிறது. இதை அனைவரும் அறிவர். திரிலோக மண்டல யானையின் பூர்வஜன்மம் பற்றி உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும். ஒரு மிகப் பெரிய முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒரு கிராமத்திற்கு சென்றார். அவர் அந்த கிராமத்தை அடைவதற்கு முன்பு அங்கு வேறொரு முனிவர் தவம் செய்திருந்தார். அவர் மாதக் கணக்கில் உபவாசம் செய்பவராக இருந்தார். அவர் இந்த முனிவர் வருவதற்கு முன்பு அங்கிருந்து சென்று விட்டார். தற்செயலாக இந்த முனிவரும் அதே இடத்தில் சென்று அமர்ந்தார். அக்கிராம மக்கள் அங்கு வந்து அவர் தான் இவர் என்று நினைத்து பூசை செய்து அர்ச்சனை செய்து அவரைப் புகழ்ந்து பாடித்துதித்தனர். இந்த மகராஜ் அமைதியாக அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். அந்தரங்கத்தில் அபிப்பிராயம் தவறாக இருந்தது. அவர் நினைத்திருந்தால், நீங்கள் கூறும் முனிவர் நான் இல்லை என்று கூறியிருக்கலாம். ஆனால் அந்தரங்கத்தில்-மனத்தில் சரி என்று நினைத்தார். அதனால் மாயாசாரம் ஏற்பட்டது. அந்த சமயத்தில் அவருக்கு விலங்கு ஆயுள் கர்மம் பந்தமானது. திரிலோக மண்டல யானையாக பிறந்தது. இது பிரதமாமனுயோக உதாரணமாகும். மிகுந்த எச்சரிக் கையாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படி மற்றவர்கள் நினைக்காமல், அதை விட உயர்வாக வேண்டுமானால் நினைத்துக் கொள்ளட்டும்.

ஆனால் நாம் அப்படி நினைக்கக் கூடாது. நாம் எந்த அளவோ அதே அளவு உடையவராக நினைக்க வேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால் நாம் நமது கைகளாலேயே நமக்கு பள்ளம் தோண்டிக் கொள்கிறோம் என்று நினைக்க வேண்டும்.

நாம் இன்று அதை தான் செய்து கொண்டு உள்ளோம். நாம் நம்முடைய நிலையை எவருக்கும் வெளிக் காட்டிக் கொள்ள விரும்புவதில்லை. வழியில் எவரையாவது பார்த்து- எப்படி இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், நான் மிக நன்றாக இருக்கிறேன் என்பார். எல்லாம் எப்படி நடக்கிறது? என்று கேட்டால் எல்லாம் மிக நன்றாக நடக்கிறது என்பார். கேட்பவர் இவர் கூறுவது உண்மை என்று நினைப்பார். அதற்காக நீங்கள் உங்களுடைய கஷ்டங்களை மற்றவரிடம் கூறிவிட வேண்டும் என்று கூறவில்லை. நாம் வாஸ்தவம் (உண்மை) என்ன என்பதை மறந்து அதை வெளிப்படுத்துவதில்லை என்று தான் கூறுகிறேன். நாம் நம்முடைய நிலையை (Status) நிலை நாட்ட வீட்டில் பலவிதமான சாதனங்களை வாங்கி வைக்கிறோம். மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்த / காட்டுவதற்கே முயற்சி செய்கிறோம். இந்த அளவு பொருள்கள் இல்லையெனில் நம் மகனது திருமணத்தில் அதிகமான பணம் (வரதட்சணை) பெற முடியாது, மகனின் திருமணம் நடைபெறாது. ஆகையால் நிலையை உயர்த்திக் காட்ட வேண்டும். இவ்வளவு பெரிய வீடு, இவ்வளவு சாதனங்கள் உள்ளதாக காட்டினால் தான் ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலில் திருமணம் நடைபெறும். எந்த வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக கிடைத்ததோ, அப்படி வாழாமல் பகட்டாக வாழ்வது சரியன்று. இன்று பல பொருள்கள் வாழ்வதற்காக அல்ல மற்றவர்கள் பாராட்ட வேண்டும், பெருமையாக நினைக்க வேண்டும் என்பதற்காக வாங்குகிறோம். நமது உடை, அலங்காரம், உணவு, வாழ்க்கை முறை அனைத்திலுமே நமது அபிப்பிராயம் தவறாகவே உள்ளது.

நான் இப்படி செய்வேன், இதனால் இவர்கள்

இப்படி நினைக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது மாயா சாரம் ஆகும். அப்படி செய்யும் போது விலங்கு ஆயுள் பந்தமாகும். இதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இன்று நாம் ஏதோ புண்ணியத்தால் மனித பரியாயத்தில் இருக்கிறோம். இந்த மனிதப் பிறவியில் இதைப்போல மாயாசாரம் செய்துக் கொண்டிருந்தால் நாம் நாளை மனித பரியாயத்தை இழந்து விலங்கு ஆவதற்கு தயார் செய்து கொண்டுள்ளோம் என்று நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நான் பன்றியை பார்க்கும் போது ஆச்சரியம் அடைவேன். இந்த நிலை இந்த உயிருக்கு எப்படி வந்திருக்கும்? மாமிச பிராணியாக இருந்தாலும் அதனுடைய குட்டிகளைப் பார்க்கும் போது கையில் எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனத்தில் வரும். சிங்கக் குட்டியைப் பார்த்தால் அதை கையில் எடுக்கும் எண்ணம் வரும். ஆனால் பன்றியின் சின்ன குட்டிகளை நாம் தொடக் கூட விரும்புவதில்லை. பாம்புக் குட்டியாக இருந்தால் கூட அதைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று தோன்றும். அவ்வளவு அழகாக இருக்கும். ஆனால் பன்றிக் குட்டிகளை யாரும் விரும்புவதில்லை. இந்த பரியாயம் எப்படிக்கிடைத்திருக்கும்? எந்த மனிதர் மிகவும் அகங்காரம் உடையவராக இருக்கிறாரோ, முனிவர்களிடம் குடிலமான (அர்த்தம்) வியவஹாரம் செய்கிறாரோ, அவரிடம் கபடம் செய்கிறாரோ அவருக்கு பன்றி பரியாயம் கிடைக்கிறது. அதை எவரும் தொடக் கூட விரும்புவதில்லை. பாவத்ரயி எனும் நூலில் எந்த பாவத்தால் என்ன என்ன பரியாயம் கிடைக்கும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதை தெரிந்துக் கொண்டால் நம்மிடம் அதுபோல உணர்வுகள் தோன்றும் போது அது போல பரிணாமம் வராமல் நம்மைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

ஆசாரிய தேவர்கள் மூலமாக கூறப்பட்டுள்ள உண்மைகளை அறிந்து நாம் நமது பரிணாமத்தை சமாளிக்க வேண்டும். எந்த பரிணாமத்தினால் எப்படிப்பட்ட நிலை பெறுவோம் என்பதை அறிவதோடு

நிற்காமல் மாயாசாரம் வராமல் தடுக்க வேண்டும். இந்த மாயா சாரத்தை நாம் மறைக்க முயன்றாலும் அது கண்டிப்பாக வெளிப்படும் என்பதையும் உணரவேண்டும்.

ஓர் உதாரணம் கூறுகிறேன். ஒரு வண்ணானின் கழுதைக்கு உடல் நிலை சரியில்லை. அவன் வேறு ஒரு வண்ணானிடம் சென்று உன் கழுதையை சிறிது நேரத்திற்கு கொடு, நிறைய துணிகள் இருக்கின்றன. அவற்றை ஆற்றில் துவைக்க போட்டு விட்டு நான் சிறிது நேரத்தில் கொண்டு வந்து விடுகிறேன் என்று கேட்டான். அந்த வண்ணானுக்கோ கழுதையை தரவிருப்பமில்லை. அவன் கழுதை இங்கு இல்லை. எங்கோ சென்றுள்ளது என்றான் அந்த வண்ணான். ஆனால் உள்ளே கட்டப்பட்ட கழுதையின் குரல் வந்தது. திரும்பி சென்றவன் அந்தக் குரல் கேட்டு மறுபடியும் வந்து உள்ளே கழுதையின் குரல் கேட்கிறதே என்றான். அதற்கு அந்த வண்ணான் உள்ளே கழுதை இருக்கிறது என்று எப்படி கூறுகிறாய்? என்றான். அதற்கு அவன் கழுதை உள்ளே இருந்து குரல் கொடுக்கிறது என்றான். அதற்கு அவன் இங்கிருந்து வெளியே போ! நீ மனிதர்களின் பேச்சை நம்புவதில்லை, கழுதையின் சப்தத்தை நம்புகிறாய், உனக்கு கழுதை தர முடியாது என்று கூறி அனுப்பி விட்டான். அவனுடைய தர்க்கத்தைப் பாருங்கள். யார் தன்னுடைய பேச்சை நம்பாமல் கழுதையின் பேச்சை நம்புகிறாரோ அவருக்கு கழுதை தருவதில்லை. இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு. இதுபோல நாம் வாழ்க்கையில் எத்தனை காரியம் செய்கிறோம். வேலை நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக அற்ப விஷயங்களில் எல்லாம் எப்படி கபடம் செய்கிறோம். மற்றவரிடம் விட்டு விடுங்கள், உண்மையில் நம்மையே நாம் ஏமாற்றிக் கொள்கிறோம். நாம் மற்றவரை ஏமாற்றி உள்ளோம் என்று நினைக்கிறோம். அது தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும். ஒருவருக்கு ஒரு வெள்ளை முடி தலையில் இருந்தது. அதை அவர் பிடுங்கி எறிந்தார். அதைப் பார்த்த நண்பர் எதற்காக அதைப் பிடுங்கிப் போட்டாய்? என்றார். அதற்கு அவர்

கருப்பு முடியின் நடுவில் ஒரு வெள்ளை முடி அழகாக இல்லை என்றாராம். தனக்கு முதுமை வந்து விட்டது என்பதை அவர் இன்னும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக வில்லை. நமது வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டம் வந்து விட்டது என்பதை ஏற்க முடியாத காரணத்தால் நாம் வஞ்சனை செய்கிறோம். அந்த முடியை கருப்பாக்குவது அல்லது பிய்த்து எறிந்து விடுவது போன்ற செயல்களைச் செய்கிறோம் இது ஒரு சிறிய எடுத்துக் காட்டாகும்.

தர்ம இடத்தில் தர்மத்திற்கு பதிலாக அதர்மத்தை உபதேசம் செய்தால் அங்கு அபிப்ராயம் தவறாக இருப்பதால் விலங்கு ஆயுள் பந்தம் ஆகிறது. மிகவும் கபடம், ஏமாற்றுதல் ஆகியவை தானே செய்வது மற்றும் ஒருவர் அதை அறியாமல் இருக்கும் போது அவரையும் அப்படி செய்யும்படி தூண்டுவது ஆகியவை விலங்கு ஆயுள் கட்டுவதற்கான காரணமாகிறது. ஜாதி, குலம், சீலம் (ஒழுக்கம்) மீது தூஷணம் செய்வது (குற்றம் / பழி சொல்வது) கூட விலங்கு ஆயுள் கட்டுவதற்கு காரணம் ஆகிறது. ஏனெனில் நாம் மற்றவர் மீது பழி சுமத்தி அவரை திரஸ்காரம் (வெறுத்து ஒதுக்கும்படி செய்வது) செய்ய விரும்புவதால் நமக்கு பின்பு திரஸ்காரம் கிடைக்கிறது. அந்த வாழ்க்கை முழுவதும் அனைவராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்படும் நிலை ஏற்படுகிறது. அடுத்ததாக விஸம்வாதம் (சண்டை இடுவது). சண்டை இடுவதில் விருப்பம் கொள்வது, சண்டை எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதை பார்க்க விருப்பம் கொள்வது, எப்படி சண்டை வளரும் என்று சிந்திப்பது இவையெல்லாம் மற்றவரை திரஸ்காரம் செய்யும் உணர்வுகளாகும்.

அடுத்ததாக தவறான முறையில் வாழ்க்கை நடத்துவது. இன்று தனது வாழ்க்கை நடைபெற வேண்டும் என்ப தற்காக எப்படியெல்லாம் மற்றவரை ஏமாற்று கின்றனர். ஒரு பக்கம் மிகுந்த பரிக்கிரகம் சேர்க்கும் ஆசை. மறுபக்கம் கபடம் - ஏமாற்றுதல் ஆகியவை செய்து விலங்கு ஆயுள் கட்டிக் கொள்கின்றனர். பின் விலங்காகப் பிறந்து வாழ்க்கை முழுவதும் மற்றவர்களால் வெறுத்து ஒதுக்க

ப்படும் நிலை ஏற்படுகிறது.

அடுத்ததாக மற்றவர்களின் நற்குணங்களை மறைத்தல். இன்று மக்கள் மற்றவர்களின் நற்குணங்களைப் பார்க்க விரும்புவதில்லை. தூர்குணங்களையேப் பார்க்கின்றனர். இதனால் மற்றவர்களிடம் உள்ள நல்ல குணங்கள் வெளிப்படாமல் போகிறது. ஒருவரிடம் 100 கெட்ட குணங்கள் இருந்து, ஒரு நல்ல குணம் மட்டும் இருந்தாலும் நாம் அந்த நல்ல குணத்தையே பார்க்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் நாம் கெட்ட குணங்களை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் நம்மிடம் உள்ள நல்ல குணம் கூட மறைந்து விடும்.

கடைசியாக ஆர்த்த பரிணாமத்தோடு (மிகுந்த துன்ப உணர்வோடு) மரணம் அடையும் போது விலங்கு ஆயுள் பந்தமாகிறது. மிகுந்த துன்ப உணர்வோடு மரணம் அடையும் போது அவருக்கு அதே துன்பநிலை கிடைக்கிறது. ஆகையால் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். நமக்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் மரண சமயத்தில் ஆர்த்த பரிணாமத்தோடு இருந்தால் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்து அதை நீக்க வேண்டும். நாமும் எப்பொழுதும் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் ஆயுள் கர்மம் கட்டலாம். நம்முடைய ஒரே பரிணாமத்தினால் ஏழு கர்மங்களிலும் ஸ்திதி அனுபாகம் ஏற்படுகிறது. எப்படி நாம் ஒரே உணவை உண்ணும் போது அதிலிருந்து ஏழு வகையான தாதுக்கள் உடலில் ஏற்படுகிறதோ அதே போல ஒரே பரிணாமத்தால் ஏழு வினைகளும் பந்த மாகின்றன. ஏழு வினைகளுக்கும் பங்கு கிடைக்கிறது. எந்த பரிணாமத்தால் செய்கிறோமோ அது பிரதானமாகிறது. மீதம் உள்ளவற்றிற்கு சிறிது சிறிது கிடைக்கிறது. ஆனால் ஆயுள் கர்மத்தின் செயல் வேறாகும்.

ஒருவரின் வாழ்க்கையில் ஆயுள் வினை கட்ட எட்டுமுறை வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அவரின் வாழ்க்கையில் மூன்றில் இரண்டு பாகம் கழிந்த பிறகு முதல் வாய்ப்பு

ஏற்படுகிறது. மீதம் உள்ள ஒரு பாகத்தில் மூன்றில் இரண்டு பாகம் கழிந்த பிறகு இரண்டாவது வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. மீதம் உள்ள ஒரு பாகத்தில் மூன்றில் இரண்டு பாகம் கழியும் போது மூன்றாவது வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இப்படியாக எட்டு வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக 81 வருடம் ஆயுள் உள்ளவருக்கு அடுத்த பிறவி ஆயுள் 54 வருடங்கள் கழிந்த பிறகு முதல் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது வாய்ப்பு மீதம் உள்ள 27 வருடத்தில் இரண்டு பாகம் அதாவது 18 வயது கழிந்த பிறகு (72 வருடத் திற்கு பிறகு) ஏற்படுகிறது மூன்றாவது வாய்ப்பு மீதம் உள்ள ஒன்பது ஆண்டுகளில் ஆறு ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு (78 வருடம் கழித்து) ஏற்படுகிறது. நான்காவது வாய்ப்பு மீதம் உள்ள மூன்று ஆண்டுகளில் இரண்டு கழிந்த பிறகு ஏற்படுகிறது (80 வருடங்கள் கழித்து). ஐந்தாவது வாய்ப்பு எட்டு மாதம் கழிந்த பிறகும். ஆறாவது வாய்ப்பு அதற்கு பிறகு 160 நாட்கள் கழித்து ஏற்படுகிறது. ஏழாவது வாய்ப்பு 26.67 நாட்கள் கழித்த பிறகு ஏற்படுகிறது. இந்த ஏழு முறையிலும் பந்தமாக வில்லையெனில் மரணம் அடைவதற்கு முன்பு ஓர் ஆவளி ஒரு சமயம் மீதம் இருக்கும் போது கண்டிப்பாக பந்தமாகிறது. நமக்கு எப்பொழுது அந்த வாய்ப்பு வரும்? அந்த சமயத்தில் நமது பரிணாமம் எப்படியிருக்கும்? என்று தெரியாது. வாழ்க்கை முழுவதும் நல்ல செயல்களைச் செய்தாலும் ஆயுள் கட்டும்போது ஏமாந்துவிட முடியும். ஒரு முனிவர் வாழ்க்கை முழுவதும் தபம் செய்தார். ஆயுள் கட்டும்போது மனதில் கபடம் வந்தது. விலங்காக ஆக வேண்டிய தாயிற்று. நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு புண்ணியத்தின் பலன் கிடைத்தது.

நாயாக பிறந்தாலும் காரில் சுற்றி வருவதை நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. அது வாழ்க்கை முழுவதும் நல்வினை செய்திருக்கிறது. ஆயுள் கட்டும் போது ஏமாந்துவிட்டது. சில மனிதர்கள் ஆயுள் கட்டும்போது மட்டும் நல்ல பரிணாமம் கொண்டு இருந்தனர். ஆகையால் மனிதராகப் பிறந்துவிட்டனர் ஆனால் வாழ்க்கை முழுவதும் உணவிற

காக விலங்குபோல கஷ்டம் அனுபவிக்கிறார்கள். இந்த நிகழ்வுகள் நாம் தினமும் வாழ்க்கையில் அனுபவம் செய்கிறோம். ஆகையால் மிகுந்த விழிப்போடு இருக்க வேண்டியது அவசியம். எப்பொழுதும் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது மனம் போல் வாழ்வோம். பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கக் கூடாது. அந்த சமயத்தில் ஆயுள் கட்டினால் அதற்கு ஏற்பவே கட்டும் என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். மாயாசாரம் இல்லாமல் இருக்கும் எண்ணம், தவறான உணர்வுகள் தோன்றாமல் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் நிகழ்ந்த ஓர் எடுத்துக் காட்டு கூறுகிறேன்.

ஒரு பெண் துணிக்கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். அவளுடைய வேலை வரும் வாடிக்கையாள ருக்கு தகுந்த, விரும்புகிற துணியைக் காட்டுவது. ஒரு நாள் ஒரு குடும்பம் அந்த கடைக்கு புடவை வாங்க வந்தது. அவர்கள் ஒரு புடவையை தேர்ந்தெடுத்தனர். அந்தப் பெண் அவர்களுக்கு வேறொரு புடவையைக் காண்பித்து இது உங்கள் உடம்பிற்கு நன்றாக இருக்கும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றாள். ஆனால் அவர்கள் அந்த புடவையையே எடுத்துக் கொண்டனர். இவள் காட்டிய புடவை உண்மையில் அதை விட நன்றாக / எடுப்பாக இருந்தது. தேர்ந்தெடுத்த புடவைக்கு பணம் கொடுத்து ரசீது போடும்படி கூறினர். அவர்கள் பணம் கொடுத்து வாங்கிய பிறகு அந்த பெண்ணிடம் நீ சொன்ன புடவையைக் காண்பி என்றனர். அவளும் எடுத்துக் காண்பித்தாள். உண்மையில் அது அவர்கள் வாங்கிய புடவையை விட நன்றாக இருப்பதைப் பார்த்து இது எவ்வளவு விலை? என்றனர். அதற்கு அவள் 300 ரூபாய் என்றாள். இதைக் கேட்டு அவர்களுக்கு வியப்பு ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அவர்கள் வாங்கிய புடவையின் விலை 500 ரூபாய் ஆகும்.

அந்தப் பெண்ணிடம் அவர்கள் எதற்காக 500

ரூபாய் புடவைக்குப் பதில் 300 ரூபாய் புடவையைக் விற்க விரும்பினாய்? என்று கேட்டனர். அதற்கு அந்தப் பெண் என்னை ஏமாற்றுவதற்காக வேலைக்கு வைக்கவில்லை. வாடிக்கையாளருக்கு உகந்த துணியை தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுக்கவே வேலைக்கு அமர்த்தி உள்ளனர். நான் எதற்காக விலையைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டும் என்றாள். விலையைப் பார்க்காமல் தகுதியான புடவையைக் காட்டிய அந்த பெண்ணைப் பாராட்டினார்கள். உண்மையில் எவர் எந்த அளவு கபடம் இல்லாது இருக்கிறாரோ, அந்த அளவு பிரமாணம் (நம்பிக்கைப் பாத்திரம்) உடையவர் ஆகிறார். கபடம், வஞ்சகம் இல்லாதபோது தான் நம்பிக்கைக்கு பாத்திரம் (பிரமாணம்) ஆக முடியும். விசுவாசம் ஏற்படுகிறது. நாம் கபடம், ஏமாற்றுதல் மூலம் லாபம் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறோம். அது ஒரு போதும் நடவாது. யாராவது நம்மிடம் மாயாசாரம் செய்கிறார் எனில் நாம் அவரை ஒருபோதும் நம்புவதில்லை.

இந்த எடுத்துக்காட்டில் கண்ட பெண்ணைப்போல் நம்மால் இருக்க முடியாதா என்ன? நாம் எளிதாகவும், விரைவாகவும் நமது மரியாதையை விட்டுவிடுகிறேன். நமது அபிப்பிராயம் தவறாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். பிறரை ஏமாற்றுவதற்காக இருக்கக் கூடாது. வாழ்க்கை முழுவதும் நாம் இதை கடைபிடித்தால், நாம் விலங்காக பிறவியெடுக்கும் வாய்ப்பு இருக்காது. இந்த எண்ணத்தோடு நமது பரிணாமத்தை எப்பொழுதும் சமாளிக்க வேண்டும். நமக்கு தீமை செய்யும் விஷயங்களிலிருந்து விலகி இருப்போம்.

ஆசாரியர் குருவரர், வித்யா சாகர் மகாராஜுக்கு ஜெய்!

அதிகாரம்-14

இந்த உலகை நாம் கவனமாகப் பார்த்தால் நமக்குக் கிடைப்பவை எல்லாம் நம் வினையின் (கர்மத்தின்) விளைவுகளே என்பது புரியும். நாம் எப்படிச் செய்கிறோமோ அதற்கு ஏற்பவே நமக்கு கிடைக்கிறது. நாம் எந்த திசையை நோக்கி செல்லுகிறோமோ அந்த திசையில் உள்ள இடத்தையே அடைய முடியும். நாம் ஒன்றை அயை வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம் எனில் அதற்கு வேறான செயலைச் செய்தால், நாம் நினைப் பதற்கும், அடைவதற்கும் எந்த சம்மந்தமும் இருக்காது. ஒருவர் நதிக்கரையை அடைய வேண்டும் என்று நினைத்து கடைத் தெரு (பஜார்) பக்கம் நடந்தாரேயானால் அவர் கடைத் தெருவை அடைவாரே தவிர நதிக்கரையை எப்பொழுதும் அடைய மாட்டார். நமது வாழ்க்கை நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பி அதற்கு இசைவாக செயல்களைச் செய்யவில்லையெனில் நம் வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும் என்று கூற முடியாது.

நாம் பூமியில் வேம்பை நட்டுவிட்டு அதிலிருந்து இனிப்பான பழம் கிடைக்க வேண்டும் எனில் அது சாத்தியமா? நம்மிடம் உள்ள ஒரு குறை என்னவென்றால் நாம் மற்றவர்களை நம்ப மாட்டோம். ஆனால் மற்றவர்கள் அனைவரும் நம் மீது நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். நாம் மற்றவர்களை வெறுத்து ஒதுக்குவோம். ஆனால் அனைவரும் நம்மை விரும்ப வேண்டும் என்று நினைப்போம். இந்த இரண்டு விஷயங்களும் நம் வாழ்க்கை நன்றாக அமைவதற்கு பாதகமானவைகளாகும். நாம் மற்றவர்களிடமிருந்து எதை எதிர் பார்க்கிறோமோ அதற்கு ஏற்ப அவர்களிடம் நாம் நடந்து கொள்வதில்லை.

நாம் இன்று மனிதர்களாக இருக்கிறோம். இன்று நரகம் போல நமது வாழ்க்கையை நடத்துவோமானால், தரித்திரனாக, தீனனாக, துன்பம் உடையவனாக இருக்கிறோமானால் அதற்கு பொறுப்பாளி யார்? ஒருவர் மிகுந்த

சுக சாதனங்களோடு சுவர்க்கத்தில் இருப்பது போல வாழ்க்கையை நடத்துகிறார் எனில் அதற்கு அவர் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? இதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

நாம் இன்று இப்படி இருக்கிறோமே, ஏன் இப்படி இருக்கிறோம்? இது பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். சுவர்க்கம் மற்றும் நரகம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய வாழ்க்கை இங்கே நரகமயமாக தொடங்குகிறது. பின்னர் நரகம் வரை எடுத்துச் செல்கிறது. இந்த மனிதன் பிறவியிலிருந்து எங்க செல்ல வேண்டும்? திரும்பவும் மனிதனாக பிறப்பதற்கு முயற்சி செய்துக் கொண்டிருக்கிறோமா அல்லது கீழே இறங்கி விலங்கு ஆவதற்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறோமா? அல்லது நம்முடைய வாழ்க்கையை இங்கிருந்து நரகம் வரை எடுத்துச் செல்ல தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறோமா? அல்லது எதிர்கால வாழ்க்கையை சுகத்தோடு கழிப்பதற்காக தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறோமா? இந்த நான்கும் நம் கையில் தான் உள்ளது. நம் வினை உதயம் எப்படி இருக்கிறதோ அதற்கு ஏற்ப நம் வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லை. நாம் நம் முயற்சியினால் இந்த நான்கு திசைகளில் எந்த ஒரு திசையிலும் செல்ல முடியும். நாம் சுவர்க்கம் செல்ல முடியும், நாம் சுவர்க்கம் செல்ல வேண்டும் என்று நினைத்து வாழ்க்கை முழுவதும் நரகம் செல்லத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கலாம். நாம் எப்படி ஓசை எழுப்புகிறோமோ அதன் பிரதிபலிப்பே திரும்பி நம்மை நோக்கி வருகிறது. ஆகையால் ஆசாரியர்கள் கவனமாக இருக்கும்படி கூறியுள்ளனர். நாம் பிறரை திரஸ்காரம் (வெறுத்து ஒதுக்குதல்) செய்வோமேயானால் நாமும் எதிர் காலத்தில் திரஸ்காரம் செய்யப்படுவோம். நாம் மற்றவர்களின் துன்பத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைவோமேயானால் நமது வாழ்க்கையில் துன்பம் அடையவேண்டி வரும். நாம் மற்றவர்களுக்கு துன்பம்

தருகிறோம். நமக்கு ஒரு கேடும் இல்லை என்று நினைக்கிறோம். அது தவறாகும். நாம் பிறரைத் திட்டுகிறோம் எனில் நமது மனம் முதலில் கெட்டு விடுகிறது. அதன் பிறகே வார்த்தை வெளியில் வருகிறது. நாக்கை கொடுத்துவிடுகிறது. இதை இந்த சமயத்தில் நாம் மறந்து விடுகிறோம். நாம் பிறருக்கு தீமை செய்கிறோம், நமக்கு ஒரு தீங்கும் நடைபெறவில்லை என்று நினைக்கிறோம். அது சரியல்ல, நமக்கு மற்றவர் பகையாகவோ நட்பாகவோ பிறகு ஆகின்றனர். நமக்கு பகையாக நட்பாக நமது பரிணாமத்தால் நாம் முதலில் ஆகிறோம்.

ஒருவர் சாலையில் நடந்து போகும் போது ஒரு கல்லில் காலை இடித்துக் கொண்டார் எனில் அவர் அந்த கல்லைத் திட்டலாம், அல்லது அந்த கல்லை அங்கே போட்ட மனிதரை திட்டலாம், அல்லது அரசாங்கம் / நிர்வாகத்தை திட்டலாம். அப்படிப்பட்ட மக்களே 99.0% இருப்பர். 0.1% மனிதர்கள் மட்டுமே இதற்கு எதிராக இருக்கக் கூடும். தன்கு வர வேண்டிய பெரிய துன்பம் சிறிய அளவில் கல்லில் கால் இடித்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு சிறியதாக வந்துள்ளது. வினைவிலக நிமித்தமாக இருந்த அந்தக் கல்லிற்கு நன்றி கூறுபவர்கள் மிகச் சிலராகவே இருப்பர். அந்தக் கல்லை திட்டினாலும் அதனால் அவை களுக்கு பாதிப்பு எதுவும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஆனால் திட்டுபவர் கண்டிப்பாக பாதிப்பு அடைவார். திட்டும் போது மனது அழுக்காகிப் போய்விட்டது. இந்த சிறிய விஷயத்தை நாம் புரிந்துக் கொண்டால் நமது பரிணாமத்தை மிக எளிதாக சமாளிக்கலாம்.

இன்று நம்முடைய வாழ்க்கையைப் பார்த்தால் நாம் எவ்வளவு அதிகமாக பாபத்தைச் செய்கிறோம் என்பது தெரியும். இவ்வளவு மட்டுமல்ல, நம்முடைய மிருதுவான ஸ்வபாவம் எங்கோ சென்றுவிட்டது. அந்த இடத்தில் மிகவும் கொடூரமான உணர்வு வந்துவிட்டது. நமது ஸ்வபாவமான மிருதுத்தன்மை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிந்துக் கொண்டே வருகிறது. ஆனால் நாம் முன்பு

மிருதுவான ஸ்வபாவத்தோடு இருந்திருப்போம், ஆகையால் தான் இன்று மனிதராக வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாம் மனிதப் பிறவியைப் பெற பல காரணங்களை ஆசாரிய தேவர்கள் கூறியுள்ளனர். இரண்டு சூத்திரங்களால் சுருக்கமாக கூறியிருந்தாலும் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன.

நாம் இதற்கு முன் மிக நல்ல செயல்களையெல்லாம் செய்திருக்கிறோம். இன்று அவற்றை எல்லாம் மறந்து விட்டோம், அறியாமை காரணமாக அல்லது சம்ஸ்காரம் (பழக்கம்) மற்றும் சூழ்நிலை காரணமாக நாம் அனைத்தையும் மறந்து விட்டோம். ஞாபகப் படுத்தினாலும் தைரியம் வருவதில்லை. நாம் அந்த தைரியத்தைப் பெறுவதற்கு சந்தோஷம் பற்றி அறிந்து கொள்ளவேண்டும். சந்தோஷம் என்றால் என்ன? சந்தோஷம் (மகிழ்ச்சி) என்றால் எவை நமக்கு கிடைத்துள்ளனவோ அவைகளை கண்டு திருப்தி அடைவது ஆகும். இது மட்டுமல்ல, நம் வாழ்க்கையை விட வேறு எந்த பொருளுக்கும் அதிக மதிப்பு கொடுக்கக் கூடாது. நமக்கு எது கிடைக்கவில்லையோ அதற்காக வருத்தம் அடையாமல் இருக்க வேண்டும். நம்மிடத்தில் நாம் விரும்பும் பொருள் அனைத்தும் இருக்கும் போது மற்றவரிடம் நாம் சந்தோஷமாக இருக்கிறோம் என்று கூறுகிறோம். நம்மிடம் உள்ள பொருள்கள் சில இல்லாமல் போனால், விரும்பியவை கிடைக்காமல் போனால் அப்பொழுதும் நாம் சந்தோஷமாக இருக்கிறோம் என்று கூறினால் உண்மையிலேயே நம்மிடம் சந்தோஷம் இருக்கிறது என்று கூற முடியும். சமதா நிலையை அடைய சாதனை செய்ய வேண்டியுள்ளது, எது கிடைத்துள்ளதோ அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். எவை கிடைக்கவில்லையே, அவற்றை பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யலாம், ஆனால் அதற்காக கவலை அடையாமல் இருக்க வேண்டும்.

எந்த ஒரு பொருளும் நாம் சங்கிலேசம் (வருத்தம்) அடைவதால் கிடைப்பதில்லை, மாறாக விசுத்தி அதிகரிப்பதால்

பதால் (உயிரியல் தூய்மை பெறுதல்) கிடைக்கிறது என்று ஆசாரிய தேவர்கள் கூறியுள்ளனர். அந்தத் தூய்மையை (விசுத்தியை) எப்படி அதிகரிப்பது / பெருக்குவது என்றால் எவை பிராப்தியாகி உள்ளனவோ அவற்றை கண்டு மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் அல்ப பரிக்கிரகம் மற்றும் அல்ப ஆரம்பம் அதாவது சந்தோஷமான வாழ்க்கை வாழ முடியும். ஒருவர் ஏன் அதிகமாக பரிக்கிரகம் (பற்று) வைத்து இருக்கிறார்? ஒருவர் ஏன் அதிகமாக ஆரம்பம் (தொழில்) செய்கிறார் எனில் அவரிடம் எதிர்பார்ப்புகள் அதிகம் இருக்கிறது என்று அர்த்தம். எதிர்பார்ப்புகள் ஏன் அதிகமாக இருக்கிறது எனில் அவரிடம் உள்ள பொருள்கள் மற்றும் அவற்றின் மதிப்பு அவருக்குத் தெரியவில்லை என்று அர்த்தம். மன தத்துவப்படி (மனோதத்துவப்படி) எந்தப் பொருள்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றனவோ அவற்றின் மதிப்பு (important) போய்விடுகிறது. நாம் அவற்றின் மகத்துவத்தை அழித்துவிடுகிறோம். நாம் எவரிடத்தில் நெருக்கமாக இருக்கிறோமோ அவரால் கவரப்படுவதில்லை. நாம் எவரால் கவரப்படுகிறோமோ அவரிடத்தில் நெருக்கமாக இருக்க முடிவதில்லை என்று ஓரிடத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

எந்த - எந்தப் பொருள்கள் எளிதாக கிடைக்கின்றனவோ அல்லது பெரும் முயற்சி செய்து கிடைக்கின்றனவோ அவை எல்லாம் கிடைத்த பிறகு கொஞ்சம் நாட்களுக்குப் பிறகு அவ்வளவு சுகம் தருபவைகளாக இருப்பதில்லை. அதாவது அவைகள் கிடைக்காத போது எவ்வளவு சுகம் கொடுத்தனவோ அவை கிடைத்த பிறகு கொடுப்பதில்லை, எந்தப் பொருள்கள் நமக்கு கிடைக்கவில்லையோ அவைகளை நினைத்து நினைத்து ஆனந்தம் அடைந்தோம். அவை கிடைத்தவுடன் அந்த ஆனந்தம் போய்விட்டது. இன்றும் எவைகள் கிடைக்கவில்லையோ அவைகள் மகிழ்ச்சி தருபவைகளாக இருக்கின்றன. இது மனத்தின் செயலாகும்.

கிடைத்த போது சுகம் அடைவதில்லை, கிடைத்த பிறகு அதிக துன்பம் அடைவது, ஏன் இவ்வளவு குறைவாக கிடைத்துள்ளது? என்று நினைப்பது. இன்னும் வேண்டும் என்று நினைப்பது இவையெல்லாம் மனத்தின் செயலாகும். நாம் நம்முடைய இந்த மனத்தின் செயல்களை ஆராய வேண்டும். சாமான்ய மனிதர்களிடம் மட்டுமல்ல, நல்ல தர்மாத்மா என்று கூறுபபர்களிடம் கூட இந்தக் குறையை காண முடிகிறது.

பூசை செய்பவர்கள், முனிவர்களுக்கு ஆகார தானம் தருபவர்கள் போன்ற அறச் செயல்களை செய்பவர்களிடம் கூட இந்தச் சந்தோஷம் காணப்படுவதில்லை. உணவு தானத்திற்கு காத்திருக்கும் போது முதல் நாளே முனிவர் நம் உணவகத்திற்கு (செளகாவிற்கு) வரவில்லையெனில் வருத்தம் அடைகிறார்கள். நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு முனிவருக்கு ஆகாரம் தானம் கொடுக்கும் பாக்கியம் பெற்றார்கூட நம்முடைய செளக்காவில் நான்கு நாட்களில் ஒரு முறை தான் தானம் கொடுத்தோம், அவர்கள் (பக்கத்தில் உள்ளவர்கள்) இரண்டு முறை கொடுத்துள்ளனர் என்ற வருத்தம் ஏற்படுகிறது. நமக்கு எந்த இழப்பும் இல்லை. ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அதிகம் கிடைத்துள்ளது என்ற எண்ணம் துன்பம் தருகிறது. ஒரு முறை ஒரு செல்வந்தர் வீட்டில் பெரிய வேலை செய்ய வேண்டி இருந்தது. காலையில் கொஞ்சம் ஆட்களே வேலைக்கு வந்திருந்தனர். ஆனால் வேலையை சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும் என்பதால் மேலும் சில வேலைக்காரர்கள் பகல் 12 மணிக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். மாலையில் சம்பளம் பட்டுவாடா செய்யும் போது அனைவருக்கும் சமமான கூலி தரப்பட்டது. காலையில் முதல் வேலை செய்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சம்பளமே அனைவருக்கும் முழுமையாக கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் காலை முதல் வேலை செய்தவர்கள் அதனால் திருப்தி அடையவில்லை. ஏனெனில் 12 மணிக்கு வேலைக்கு வந்தவர்களுக்கும் அதே அளவு சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது

என்று நினைத்து - நினைத்து அவர்கள் கஷ்டப்பட்டனர். இதுவே சந்ததோஷம் இல்லாமல் போவதற்கான காரணமாகும். நம் அந்தரங்கத்தை ஆராய்ந்தும் பார்த்தால் இதுபோல பல விஷயங்கள் கிடைக்கும். என்ன நமக்கு கிடைத்ததோ அதைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைய வேண்டும். பிறருக்கு என்ன கிடைக்கிறதோ அதைப் பார்த்து பொறாமையோ, துன்பமோ அடையாமல் இருந்தால் நாம் அடுத்த மனிதப் பிறவிக்கு நம்மை தயார் செய்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்று அர்த்தம். இப்படி செய்யவில்லை எனில் அடுத்த பிறவி மனிதப் பிறவியாக அமைவது கடினம்.

நாம் எவரையும் நம்மைவிட உயர்வானவர்களாக பார்க்க விரும்புவதில்லை. நம்மைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவரை அதிக குணவானாக பார்க்க விரும்புவதில்லை. இது நமது மனத்தின் நிலை. இது நம்மை எங்கே எடுத்துச் செல்லும்? எதற்கு நாம் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறோம்? நாம் மற்றவரைப்பற்றி இரண்டு நல்ல வார்த்தைகள் (புகழ்) சொல்ல விரும்புவதும் இல்லை. கேட்க விரும்புவதும் இல்லை. இதை நாம் விழிப்போடு கவனிக்க வேண்டும்.

இரண்டு விதமான விநயங்கள் (பணிவுகள்) இருக்கின்றன. ஒன்று ஆத்மீக பணிவு (விநயம்) மற்றது வைதானிக பணிவு (கடமைக்காகச் செய்யப்படுவது) இன்று இது தான் அதிகம் காணப்படுகிறது. என்னுடைய சுயநலத்திற்கு துணை/உதவி செய்கிறது. ஆகையால் பணிவு காட்டுகிறேன். ஆத்மீக பணிவு / விநயம் ஸ்வபாவம் - மார்த்தவம் ச. அதாவது இயல்பான /ஸ்வபாவமான மிருதுத்தன்மை. நமது வேலை எங்கே நடைபெற வேண்டுமோ அங்கு மிருதுவாக (Soft) இருக்கிறோம். அங்கு நாம் கை குவிக்கிறோம். சாஷ்டாங்கமாக வணங்கவும் தயாராகி விடுகிறோம். அந்தப் பணிவை இங்கே கூறவில்லை. ஸ்வபாவமாகவே மிருதுத்தன்மையைப் பற்றி பேசப் படுகிறது. யாருடைய ஸ்வபாவமே மிருதுவாக இருக்கிறதோ அவர் தான் மனிதராகப் பிறக்கிறார்.

ஆசாரிய தேவர்கள் ஸ்வபாவ மிருதுத்தன்மையே மனிதராகப் பிறப்பதற்கும். தேவ கதியில் பிறப்பதற்கும் காரணம் என்று கூறியுள்ளனர்.

இப்பொழுது மற்ற காரணங்களைப் பார்ப்போம். மிகுந்த பத்ரபரிணாமம் (சாந்த பரிணாமம்) மற்ற எவரையும் எப்பொழுதுமே விரோதம் (பகைமை) காட்டவில்லையோ அதற்குப் பத்ர என்று பெயர். எவரையும் விரோதம் செய்வதில்லை, பகைமை ஊட்டும் மொழி பேசுவதில்லை. பாபிகளைக் கூட பகைவனாக பார்க்கவில்லையோ அது பத்ர பரிணாமம். பாபத்தை எதிர்க்க வேண்டும். பாபிகளை அல்ல. பத்ர பரிணாமம் உடைய மித்யா திருஷ்டிகள் விதேகக்ஷேத்ரம் சென்று மனிதராகப்பிறப்பர். இப்படி இந்த 5ம் காலத்தில் 123 பத்ர பரிணாமம் உடையவர்கள் விதேகத்தில் பிறந்து அடுத்தப் பிறவியில் முக்தி அடைவர். எப்பொழுதும் மற்றவருக்கு ஹிதம் (நன்மை) விரும்பும் பரிணாமம் பத்ர பரிணாமம் ஆகும். நாமும் அப்படிப்பட்ட பரிணாமம் செய்திருப்போம். ஆகையால் தான் மனிதராகப் பிறந்துள்ளோம். மிகுந்த பணிவு, மிகவும் குறைந்த அளவு கஷாயம், நான்கு வார்த்தைகளை அமைதியாக கேட்கும் சாமார்த்தியம் வேண்டும். மற்றவர் நமக்கு எவ்வளவு தீங்கு செய்தாலும் நாம் எதுவும் திரும்பச் செய்யாமல் எதுவும் கூறாமல் இருப்பது கஷாயமந்தம் (அல்லது) அல்ப கஷாயம் ஆகும்.

நமக்குள் எந்த ஒரு விஷயம் வந்தாலும் அதை நாம் நீடித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறோமா அல்லது அதை முடித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறோமா என்று நம் முள்ளே பார்த்தால் நமக்கே தெரியும். ஒரு சண்டை என்று வந்து விட்டால் நாம் அதை வளர்க்கிறோமா அல்லது அதன் மீது நீர் ஊற்றி அணைத்து விடுகிறோமா என்று பார்க்கவேண்டும். எப்படி நெருப்பு எரிகின்றது என்றால் அதன் மீது நீரை ஊற்றி அணைத்து விடுகிறோமோ அதேபோல கஷாய நெருப்பை அணைத்து விட முடியும். நமது கஷாயம் அதிகமாக இருக்கிறதா அல்லது மந்தமாக

இருக்கிறதா என்று நம்முள் பார்த்தால் நமக்கே தெரியும். அடுத்ததாக வரவேற்பதில் உற்சாகம். நாம் ஒன்றாகக் குழுமி உள்ளோம். அங்கு நாம் எந்த சங்கிலேசமும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். எங்கு மனதில் சங்கிலேசம் ஏற்படுகிறதோ அங்கிருந்து விலகிவிட வேண்டும். ஏனெனில் நாம் எந்த ஒரு செயலைச் செய்தாலும் ஆத்ம கல்யாணத்திற்காகவே (ஆன்ம- நன்மை) செய்கிறோம். இரயில் நிலையில் ஒருவரை வரவேற்கச் செல்கிறோம் எனில் அங்கு தர்மதியானம் செய்கிறீர்கள். வரவேற்க உற்சாகம். இங்கு வந்துள்ள உங்களுக்கு ஏதாவது சேவை செய்யவேண்டுமா? (May I help you?) அதாவது நல்ல செய்தியை கூறுவதில் விருப்பம். இது வரவேற்பதில் உற்சாகம் (மும்முரம்) ஆகும். மனித ஆயுள் பந்தத்திற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். அகலங்கதேவர் இராஜவார்த்திக நூலில் எப்பொழுதும் நல்ல செய்திகளைக் கூறுவதில் தயாராக இருக்க வேண்டும். அகப செய்திகளை யாருக்கும் சொல்லக்கூடாது. இப்படி இருப்பவர்கள் மனிதர்களாக பிறக்கின்றனர். நாமும் இதற்கு முன்பு அப்படி நல்ல செய்திகளையே கூறியிருப்போம். யார் தீர்த்த யாத்திரைக்கு தாங்களாகவே போகிறார்களோ, மற்றும் தீர்த்த யாத்திகர்களுக்குச் சேவை செய்கிறார்களோ அவர்கள் மனிதர்களாகப் பிறக்க தங்களை தயார் செய்து கொண்டுள்ளார்கள் என்று பொருள். அடுத்தது பொறாமை இல்லாத பரிணாமம். இதைப் பற்றி முன்பே கூறியுள்ளேன். அடுத்தது அதிதி களுக்கு சேவை செய்வதில் விருப்பம். அதிதி (விருந்தினர்) இரண்டு வகையாக இருக்கின்றனர். ஒன்று உலகியல் அதிதி நமது வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர் மற்றவர் அலௌகீக அதிதி (துறவறம் ஏற்றவர்கள்). யார் சய்யமம் (விரதம்) கடைபிடித்துக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றனரோ, மோக்ஷ மார்க்க யாத்திரையில் இங்கிருந்து அங்கும், இங்கும் சொல்லாமல் செல்பவர்கள். இவர்கள் வருவதற்கும் போவதற்கும் எந்த திதியும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட

துறவியர், ஆசாரியர், உபாத்யாயர் அதிதி ஆவார்கள். இவர் களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும்.

இந்த இரண்டு விதமான அதிதிகளுக்கும் சேவை செய்யும்போது மனிதர் ஆவதற்கு தயாராகிறோம் என்று பொருள். நாமும் முதலில் இப்படி செய்திருப்போம். இரண்டு கண்கள், இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள், அழகான உடல், நல்ல மனம் இவையெல்லாம் எப்படி கிடைத்தது? நாம் தங்குவதற்கு ஒரு வீடு கட்டுகிறோம். அதைக் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு முயற்சி செய்கிறோம். எப்படி கதவு வேண்டும்? எங்கே வேண்டும்? எப்படி ஜன்னல் வேண்டும்? எங்கே வேண்டும்? எங்கே-என்ன செய்ய வேண்டும்? என்று திட்டமிட்டுச் தயார் செய்கிறோம். அதுபோல இந்த உடல் கிடைக்க நாம் எவ்வளவு முயற்சி செய்திருக்க வேண்டும் என்று சிந்தனை செய்யவேண்டும்.

ஒரு துறவியிடம் ஒரு இளைஞன் சென்றான். அந்தத் துறவியிடம் ஒரு கல் இருந்தது. அந்தக் கல்லைக் கொண்டு நிறைய தங்கம் செய்யலாம் என்று அந்த இளைஞன் அறிந்திருந்தான். அந்தக் கல்லின் பெயர் “பாரஸ்மணி” அந்த இளைஞன் துறவியிடம் அந்தக் கல்லைகொடுக்கும்படி கேட்டான். ஆனால் துறவியோ கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். எப்படியாவது அதைப் பெற வேண்டும் என்று நினைப்பில் அவருக்குச் சீடனாகி சேவை செய்ய ஆரம்பித்தான். 12 ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. ஒரு நாள் அவன் வீடு திரும்புவதற்காக அவரிடம் தனது எண்ணத்தைக் கூறினான். “அவரும் உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றார். அவன் “அந்த பாரஸ்மணி வேண்டும்” என்றான். இவன் இவ்வளவு காலமாக விநயத்தோடு சேவை செய்துள்ளான். ஆகையால் அவர் அதை அவனுக்குக் கொடுக்க நினைத்தார். நீ விரும்பும் பாரஸ்மணி அந்த வீட்டுக் கூரையின் / ஓட்டின் கீழ் இருக்கிறது, எடுத்துக் கொள் என்றார். அவனுக்கு ஆச்சரியமாகி விட்டது. 12 வருடமாக எந்தப் பொருளுக்காக தபம் செய்துக் கொண்டு

இருந்தேனோ அது வீட்டின் கூரையிலேயே இருக்கிறது. அவர் எங்காவது மறைத்து வைத்திருப்பார் என்று நினைத்தான். அதை எடுத்துக் கொண்டு அவரை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு செல்லலானான். இது இருக்கும் இடம் முதலிலேயே தெரிந்திருந்தால் 12 வருடங்களை வீணாக்கி இருக்க வேண்டாம் என்று மனதில் நினைத்தவாறே நடக்கலானான். 12 ஆண்டுகள் துறவியிடம் கற்றுக் கொண்ட கல்வி, பண்பாடு (சம்ஸ்காரம்) அவனுக்குள் பதிந்திருந்ததால், சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு வேறு சிந்தனை வந்தது. இவ்வளவு மதிப்புள்ள இந்தக் கல்லை இவர் ஸர்வ சாதாரணமாக வைத்திருந்தார். இப்பொழுது கேட்டவுடன் கொடுத்தும் விட்டார். இவரிடம் இதையும்விட விலை மதிப்பு மிக்க ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான். திரும்பி வந்து, “இந்தக் கல் தேவையில்லை” என்று விலைமதிப்பில்லாத வேறு ஒன்று வேண்டும் என்று கூறினான். “நான் விலை மதிப்பில்லாதது என்று நினைத்திருக்கும் இந்தக் கல்லை நீங்கள் எதன் காரணமாக விட்டுவிட்டீர்களோ அதையே எனக்கும் கொடுங்கள்” என்றான். இதற்கு பெயர் தான் சந்தோஷம். எந்த ஆத்ம கல்யாணத்திற்காக நாம் உலகப் பொருள் அனைத்தையும் விட்டு விடுகிறோமோ அந்த ஆத்ம வைபவத்திற்கு முன்பு மற்றவை துச்சமாகி விடுகிறதோ, அதையே அவன் விரும்பினான், அப்படிப்பட்டவர்கள் தான் ஆத்ம கல்யாணம் செய்துக் கொள்கிறார்கள்.

நாம் இந்த விஷயங்களை எல்லாம் மனத்தில் நிறுத்தி நமது வாழ்க்கையை நன்றாக ஆக்கிக் கொள்ள முடியும். இன்று செய்தாலும், அல்லது நாளை செய்தாலும் அல்லது இந்தப் பிறவியில் செய்தாலும் அல்லது அடுத்தப் பிறவிகளில் செய்தாலும் செய்ய வேண்டியது நாம் தான். நிலைமை அப்படி இருக்கும்போது நாளை செய்வதற்குப் பதில் இன்றே ஏன் தொடங்கக் கூடாது? சிறிது சிறிதாக ஆரம்பிப்போம். எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு செய்வோம். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை எப்படி கிடைத்திருக்

கின்றன என்பதை சிந்தித்து நாம் எதையாவது அடைய வேண்டும் எனில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சிந்திக்க வேண்டும். வாழ்க்கையில் அதிக முக்கியத்துவத்தை மற்ற பொருள்களுக்குக் கொடுக்காமல், நமக்குக் கொடுப்போம் / உயிருக்குக் கொடுப்போம். உலகியல் பொருள்கள் எவையெல்லாம் கிடைத்ததோ அவையெல்லாம் விடுபடக் கூடியவையே. அவைகளுக்காக எதற்கு அதீத முயற்சி செய்ய வேண்டும். அவைகிடைக்காத போது எதற்காக கவலைப்பட வேண்டும்? இப்படி சிலவற்றை மனதில் நிறுத்தி நமது வாழ்க்கையை அமைதி உடையதாக நல்லதாக மாற்றிக் கொள்வோம்.

இந்தப் பாவனையோடு ஆசாரியர் குருவரர் வித்யா லாகர் முனிமகராஜ்-க்கு ஜெய்!

அதிகாரம் - 15

நம்முடைய பார்வை எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே நமது வாழ்க்கை அமைகிறது. நாம் எப்படி வாழ்ந்தாலும், நமது பார்வை நிர்மலமாக இருக்கும்போது வாழ்க்கையில் அதிகப் பொருள்கள் இல்லாதபோதும் பார்வை சரியாக இருக்கும்போது, நம்மிடம் இல்லாத பொருள்கள் பற்றிய கஷ்டம் இருக்காது. எல்லா பொருள்களும் இருந்தபோதும் நமது பார்வை/கோணம் சரியில்லை யென்றால் நமக்கு குறைவாக கிடைத்துள்ளது. இன்னும் வேண்டும் என்ற வேட்கை இருந்துக் கொண்டே இருக்கும். உலகில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் நமக் கென இருந்த போதும் நாம் மகிழ்ச்சியோடு இருப்போம் என்று கூற முடியுமா? ஆகையால் நமது பார்வை கோணத்தை சரியாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது மகத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

நாம் ஆசையோடு பார்க்கிறோமா அல்லது வெறுப்போடு பார்க்கிறோமா அல்லது சமதா பாவனையோடு பார்க்கிறோமா என்பதை நாம் தான் முடிவு செய்ய வேண்டும், நிகழ்காலத்தில் நமக்கு கிடைத்திருப்பவை நாம்

முன்னர் சேர்த்த வினைகளில் பலனாகும்.

இந்த வாழ்க்கையில் நமது பார்வையை சரியாக வைத்திருந்தால் வரும் வாழ்க்கை மிகவும் உயர்ந்ததாக அமையும். நாம் எல்லோரைப் பற்றியும் தீய உணர்வு கொண்டிருந்தால், மற்றவர்களின் சுகத்தைக் கண்டு துன்பம் அடைவோமானால் நமது இந்த பார்வை நம்மை நரகம் நோக்கி எடுத்துக் கொண்டு செல்லும், நாம் நம்மை உயர்வாக நினைத்துக் கொண்டு, நல்ல குணமுள்ள மனிதர்களை திரஸ்காரம் செய்வோமானால் நாம் நமது மனிதத் தன்மையிலிருந்து நம்மை கீழே விழச் செய்து விலங்கு கதிக்கு செல்வதற்கு தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று பொருளாகும். நமக்கு என்ன கிடைத்ததோ அதைக் கண்டு திருப்தி அடைவதோடு கிடைக்காதவைகளைக் கண்டு துன்பம் அடையாமல், கவலையடையாமல் வாழ்ந்தால் நாம் மறுபடியும் மனிதராகப் பிறப்பதற்கு தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று அர்த்தமாகும். இதற்கு மேலாக நமது பார்வையை தூய்மையாக்கி விருப்பு-வெறுப்பு ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் மேலே செல்வோமானால் நாம் கண்டிப்பாக தேவ தன்மையை அடைய தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறோம். நாம் எப்படி விரும்புகிறோமோ அப்படியே நமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முடியும். நமது பார்வையை எந்தப் பக்கம் திருப்புகிறோமோ அப்படியே நமது வாழ்க்கை அமையத் தொடங்குகிறது.

ஒரு செல்வந்தரிடம் ஒருவன் வேலை செய்துக் கொண்டு இருந்தான். ஓய்வு நேரத்தில் செல்வந்தர் மற்றும் வேலை செய்பவர்களை ஒன்றாக ஒன்றாக உட்காரவைத்து சிரிப்புத் துணுக்குகளை சொல்வான். அவர்களுக்கு சமயம் போவதே தெரிவதில்லை. இப்படியே பல நாள் கூறி வந்ததால் கூறிய துணுக்குகளையே திரும்பத் திரும்பக் கூறலானான். அதனால் செல்வந்தரும் தனக்குத் தெரிந்த சிரிப்புத் துணுக்கிகளை தினமும் கூறலானார். அவரிடம் வேலை செய்பவர்களுக்கு அதனால் சிரிப்பு வரவில்லை

யென்றாலும், செல்வந்தரை மகிழ்ச்சியடைய செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக சிரித்தனர். அவர்களில் ஒருவன் அதிகமாகச் சிரிப்பான். அதனால் செல்வந்தர் தன் மீது அதிக நல்லுணர்வு கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான். ஒரு நாள் செல்வந்தர் சொன்ன சிரிப்புத் துணுக்குகளைக் கேட்டு அனைவரும் சிரித்தனர். ஆனால் அவன் மட்டும் சிரிக்கவில்லை. அதைப் பார்த்த அந்தச் செல்வந்தர், ஏன் சிரிக்கவில்லை. நீ இந்தத் துணுக்கை கேட்கவில்லையா? என்றார். அதற்கு அவர் நானும் தினமும் தான் கேட்கிறேன். இன்றும் கூட கேட்டேன். நான் எதற்காக சிரிக்க வேண்டும்? நான் நாளையிலிருந்து வேலையை விட்டு விடப்போகிறேன். எதற்காக சிரிக்க வேண்டும்? என்றான். இதுபோல நாமும் நம் வாழ்கையின் மீது நமது பார்வையை செலுத்த ஆரம்பித்தால் நமக்கு நண்பர் யார்? மற்றும் பகைவர் யார்? விருப்பு வெறுப்பு எதற்கு? யாரிடம் என்ன கொடுக்கல், வாங்கல் இருக்கிறது? அமைதியோடு வாழ்க்கை வாழவேண்டும். யார்-யாருக்கு நாம் வேலைக்காரராக இருப்பது? யார் யாருக்கு வலுக் கட்டாயமாக சிரிக்க வேண்டும்? யார் யாருக்கு வலுக் கட்டாயமாக அழுவது? யார் யாரை சந்தோஷப்படுத்துவது? உலகில் நாம் இதைத் தானே இரவும் பகலும் செய்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நான் என் ஆத்மாவிற்கு நன்மை செய்ய வேண்டும், அதற்கு ஏற்றவைகளையே செய்ய வேண்டும். இந்த முழு உலகையும் நான் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தால் அது நடக்க முடியாது. இதுவரை ஒருவர் கூட அதை செய்ய முடியவில்லை. பகவானால் கூட செய்ய முடியவில்லை.

விருப்பு - வெறுப்பு இரண்டின் பெயர் தான் இந்தப் பிறவி. இந்த உலகில் எதுவும் பெரிய விஷயம் இல்லை. அவை தனியான வேறு எதுவும் இல்லை. நம்முள்ளேயே இருக்கிறது. எவ்வளவு விருப்பு வெறுப்புகளோ அவ்வளவு பிறவிகளை நாம் அமைத்துக் கொள்கிறோம். நாம் எவ்வளவு குறைந்துக் கொள்கிறோமோ அவ்வளவு பிறவி

குறைந்து போகிறது. ஸராக ஸய்யம ஸய்யமா ஸய்யமா காம நிரிஜரா பால தபாமினி தேவஸ்ய.

ஆசாரியர் உமாஸ்வாமி மஹாராஜ்: நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையை ஸய்யமம் (அடக்கம்) மற்றும் கட்டுபாட்டோடு அமைத்துக் கொண்டு தூய்மையான பார்வையும் வைத்திருப்போமானால் தேவனாகலாம். நாம் நமது வாழ்க்கையில் சில காரணங்களுக்காக கட்டுப்பாடு வைக்கிறோம். நான்கு மனிதர்களின் நடுவில் புகழ் மற்றும் பெயர் பெற வேண்டி கட்டுப்பாட்டோடு வாழ்கிறோம். எவ்வளவு நல்ல மனிதர், எவ்வளவு சாதனை செய்கிறார்? எவ்வளவு உபவாசம் செய்கிறார்? எவ்வளவு தபம் செய்கிறார்? என்று புகழ் வேண்டி நாம் கட்டுப்பாட்டோடு வாழ்கிறோம். என்னுடைய உடல் நலம் சரியில்லை. ஆகையால் பல உணவுப் பொருள்களை தியாகம் செய்து விட்டேன். இவையெல்லாம் சய்யமம் என்று அழைக்கப்படாது/கூற முடியாது. ஆம், நான் உடல் நலம் சரியான பிறகும் இவையெல்லாம் உண்ணுவதில்லை என்று தியாகம் செய்து விட்டால் அது சய்யமம் ஆகும். வெளிநாடுகளில் பலர் உடல் நலத்திற்காகப் பல பொருள்களை உண்ணுவதில்லை. இங்கும் மருத்துவர் இவையெல்லாம் உண்ணக்கூடாது. இவையெல்லாம் உண்டால் உயிருக்கு ஆபத்து என்று கூறிவிட்டால் மக்கள் அப்பொருள்களை பயன் கொள்ளுவதில்லை. ஆனால் இவை சய்யமம் என்று அழைக்க முடியாது. ஏனெனில் இந்த சய்யமத்திற்கு பின் திருஷ்டி (பார்வை) தூயதாக இல்லை. ஆன்ம கல்யானத்திற்கு உண்மையில் பார்வை தூயதாக இருக்க வேண்டும். இந்த நோக்கில் நாம் சய்யமத்தை கடைபிடித்தால் அது ஸராக ஸய்யமம் என்று கூறப்படும். ஸராக சய்யமம் உடையவர்கள் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் தருகின்றனர். ஆஹாரம் - விஹாரம் செய்கின்றனர். சிறிதளவு ராகத்தோடு/ விருப்பத்தோடு கூடி இருக்கின்றனர். அது பிரசஸ்த ராகம் (நல்ல விருப்பம்) ஆகும். தானும் மற்றவர்களும் ஆன்ம நலன் பெறவேண்டும் என்ற

ராகம் ஸராக ஸய்யமம் எனப்படும். இந்த ஸராக சய்யமத்தை கைக் கொண்டால் வரும் பிறவியில் தேவ தன்மையைப் பெற முடியும்.

புண்ணியம் செய்து தேவ தன்மை (தேவகதி) பெறுவது அவ்வளவு பெரிய கடினமான செயல் அல்ல. ஆனால் மகாவிரதம் கடைபிடித்து தியானம் மூலம் கர்மங்களை நிர்ஜரை செய்து தேவதன்மை/ தேவனாகுவது மிகவும் அரிதாகும். நாம் தேவனாக வேண்டுமானால் எது வரை நம் வாழ்க்கையில் தேவ தன்மை வரவில்லையோ அதுவரை தேவனாக முடியாது. நாம் உலகியலில் ஒருவரைப் பார்த்து அவர் “கடவுள் போன்றவர்” என்று கூறுகிறோம். இதற்கு அர்த்தம் அவரிடம் அதிகமான விருப்பு - வெறுப்புகள் இல்லை. உலகியலில் அதிகமாக ஈடுபாடு கிடையாது. தன்னுடைய வாழ்க்கையில் கட்டுப்பாடு வந்து விட்டது. தேவதன்மை வந்துவிட்டது எனில் அவர்தான் தேவனாக/தேவ கதியில் சென்று பிறக்கிறார். இங்கிருந்து தொடங்க வேண்டியது தான். நாம் துறவியரைப் போல முழுமையான சய்யமம் எடுக்க முடியவில்லையென்றாலும் பரவாயில்லை, நல்ல இல்லறத் தாராக வாழ முடியும். இல்லறத்தாரின் விரதங்களைக் கைக்கொண்டு வாழ ஆரம்பித்தால், வாழ்க்கையை சிறிது சிறிதாக நல்லதாக ஆக்க முயற்சி த்தால் ஒரு நாள் நல்ல வாழ்க்கை அமைந்து விடும். இல்லற த்தாரும் இந்த தூய நிர்மலமான தன்மையோடு விரதங்களை கடைபிடித்தால் தேவ தன்மையை அடைய முடியும். விரதங்களைக் கடைபிடிக்கும் போது பெயர், புகழ், லாபம் முதலான ஆசைகள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். மேலும் உடல் ஆரோக்கியம் காரணமாக உடல் பலம் பெருக வேண்டும் என்பதற்காகவோ, அல்லது வேறு பயம் காரணமாகவோ விரதம் கடைபிடித்தல் நிர்மலமான பார்வை ஆகாது. தேவ கதியில் தேவர்கள் பலவகையினராக உள்ளனர். அங்கு இந்திரனும் உள்ளனர். கில்விஷ ஜாதி தேவர்களும் உள்ளனர். ஒருவர் அரசர் என்றால் மற்றவர்கள்

வேலைக்காரர்களைப்போன்றவர்கள். இந்திர சபைக்கு வெளியில் தூரத்தில் இருப்பார் கில்விஷர் எனும் நீச ஜாதி தேவர். நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்கிறீர்கள் என்று கொள்வோம். ஆனால் பெயர், புகழ் முதலான ஆசைகளோடு இருந்தீர்களானால், தூய்மையான பார்வை இல்லாததால் தேவராகப் பிறந்தாலும், நீச ஜாதி தேவனாகவே பிறக்க நேரிடும். துறவியாக இருந்தாலும், இல்லறத்தாராக இருந்தாலும் நிலைமை இப்படித்தான் இருக்கும். ஆத்மா மற்றும் பிற பொருள்கள் சம்மந்தமான பேத விஞ்ஞானம் இல்லாமல் முனி விரதம் அல்லது சிராவக விரதங்களைக் கடைபிடித்தால் தேவ பரியாயம் கிடைக்கும். ஆனால் சௌதர்ம இந்திரன் போன்ற தேவனாக பிறக்க முடியாது. ஆகையால் கவனம் தேவை. “**ஸ்யகீந்த்ருவம் ச**” அடுத்த சூத்திரமும் ஆசாரியர் கொடுத்ததுள்ளார். சம்யக்துவம் இருந்து மற்ற விரத நியமங்கள் இல்லையென்றாலும் கண்டிப்பாக உயர்ந்த தேவனாக பிறப்பார். நற்காட்சி இருக்கும் போது தேவஆயுள் மட்டுமே பந்தமாகும். அனால் பார்வையில் தூய்மை (நற்காட்சி) இல்லாத விரதம் தேவ ஆயுள் பந்தமாவதற்கு காரணமாக இருந்தாலும் உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியாது. “**அகாம நிர்ஜரை பால தபாமிஸி தேவஸ்ய**” மித்யாத் துவத்தோடு இருக்கும் போது கூட தேவாயுள் கட்ட முடியும் - பால தவத்தினாலும் (அஞ்ஞான தபம்) அகாம நிர்ஜரையாலும் என்கிறார் ஆசாரியர்.

சூழ்நிலை காரணமாக போக - உபபோக பொருள்களை தியாகம் செய்வதால் தேவர்களாக ஆகிறார்கள். சிறையில் அடைக்கப்படும் போது சுக சாதனங்கள் இல்லாமல் போகிறது. தரை மீது படுக்க வேண்டியுள்ளது. பிரம்மசரியத்தோடு இருக்க வேண்டியுள்ளது. இதன் காரணமாக கர்ம நிர்ஜரை (அகாம நிர்ஜரை) ஏற்படுகிறது. தேவாயுள் கட்டுகிறது. ஆனால் அவ்வளவு மகத்துவம் வாய்ந்தது இல்லை. மித்யாத்துவத்தோடு தபம் செய்யும் போது பால தவம் எனப்படுகிறது. இதன்

காரணமாக கூட தேவ ஆயுள் பந்தமாகிறது. ஆனால் தேவ கதியை அடைய வேண்டும் என்றால் பார்வையில் தூய்மை தேவை. சம்யக் தரிசனத்தோடு அடைய வேண்டும். சில இடங்களில் தேவ கதியை உயர்வாக கூறியுள்ளனர். சில இடங்களில் தேவ கதியை உயர்வாக கூறவில்லை. ஏனெனில் மித்யாத்துவத்தோடு தேவ பரியாயத்தை அடைபவர்கள் அங்குள்ள போக - உபபோக சாதனங்களில் ஆழ்ந்து போய் அங்கிருந்து துர்கதிக்கு போகின்றனர். சம்யக்துவத்தோடு தேவ பரியாயம் அடைபவர்கள் அங்கு போக பொருள்கள் கிடைத்த போதும் அதில் ஆழ்ந்து போகாமல் தர்ம தியானம் செய்யும் சாதனங்களை அடைய முற்படுகின்றனர். சமவசரணம் சென்று தீர்த்தங்கரர் திருவடியில் அமர்ந்து தங்களுடைய ஆத்ம கல்யாணம் செய்ய முயற்சி செய்கின்றனர். மரண சமயத்தில் சம்யக்திருஷ்டி தேவர்கள் துன்பம் அடைவதில்லை. எனக்கு தேவ பரியாயம் விடுபடப் போகிறது. நான் மனிதனாக பிறக்கப் போகிறேன் என்று மகிழ்ச்சி அடைவர். அப்போது தான் தேவ பரியாயம் பயனுள்ளதாகிறது. ஆகையால் தான் தூய்மையான பார்வைக்காக ஆசாரிய தேவர் “**சமயக்திவம் ச**” என்று ஒரு சூத்திரம் கொடுத்துள்ளார். சம்யக்துவத்தோடு கூடிய தேவ பரியாயம் நமது ஆத்மாவை மேலே உயர்த்துவதற்கு காரணமாகிறது. நமது வாழ்க்கை ஒரு விதை போல நமக்கு கிடத்துள்ளது. அதை எங்கே கொண்டு சென்று நட்டு மரமாக்குவது என்பது நம்மிடம் தான் உள்ளது. இப்போது நாம் ஒரு நாற்சந்தியில் நின்று கொண்டு இருக்கிறோம் என்று உணர வேண்டும். இங்கிருந்து விலங்கு கதிக்கும் போகலாம், நரகத்திற்கும் போகலாம், தேவ கதிக்கும் போகலாம், திரும்பவும் மனிதனாகவும் ஆகலாம். தேவன் மறுபடியும் தேவனாக பிறக்க முடியாது. நரகன் மறுபடியும் நரகனாக பிறக்க முடியாது. விலங்காகவோ, மனிதனாகவோ தான் பிறக்க முடியும். விலங்கு கதியிலும் கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. ஆனால் மனிதர்களுக்குத் தான்

எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்று பிறக்க முடியும். ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்துள்ளது. நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் முடியும். அல்லது இதை வீணாக்கி விடவும் முடியும். ஆகையால் தான் ஒரு விதை போல வாழ்க்கை இருக்கிறது என்று கூறினேன்.

நினைவிற்கு வரும் ஒரு உதாரணத்தைக் கூறுகிறேன். ஒருவருக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர். அவர் யாத்திரை செய்ய நினைத்தார். தன் மூன்று மகன்களையும் அழைத்து அவர்களுக்கு கொஞ்சம் விதைகளைக் கொடுத்தார். நான் திரும்பி வந்து இதை வாங்கிக் கொள்கிறேன் என்றார். அவர் மனதில் தனக்குப் பிறகு இந்த செல்வங்களை யார் திறமையாக காப்பாற்றுவார்கள் என்பது பற்றிய கவலை இருந்தது. ஆகையால் தனது மூன்று மகன்களையும் தேர்வு செய்து பார்க்க நினைத்தார். ஆகையால் கொஞ்சம் தானியங்களை அவர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டுச் சென்று விட்டார். சிறிது காலம் யாத்திரை செய்து விட்டு திரும்பி வந்து தான் கொடுத்த தானியங்களைக் கொண்டு வரும்படி மகன்களிடம் கூறினார்.

அவர்களில் ஒருவன் “தந்தையே! நீங்கள் கொடுத்ததை நான் விற்று விட்டேன். வேறு தானியங்களைக் கடையிலிருந்து வாங்கி வந்து தருகிறேன்” என்றான். அடுத்த மகன் அவர் கொடுத்த தானியத்தை ஒரு பெட்டியில் வைத்து பூட்டியிருந்தான். அவர் சில வருடங்கள் ஆகி விட்டதால் அந்த தானியங்களும் கெட்டுப் போய் இருந்தது. அதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். மூன்றாவது மகன் தந்தையை அழைத்து வந்து வீட்டு முற்றத்தில் அடுக்கி வைத்திருந்த மூட்டைகளைக் காண்பித்தான். “இந்த தானிய மூட்டைகள் நீங்கள் தந்த விதையிலிருந்து உற்பத்தி ஆனவை. நான் அந்த தானியத்தை நிலத்தில் போட்டுப் பயிரிட்டு மீண்டும் விதையாக்கிப் பயிரிட்டு இவ்வளவு சேர்த்துள்ளேன்.” என்றான். யார் தகுதியான மகன் என்று நீங்களே கூறுங்கள்.

இது ஒரு கதை தான்.

நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையை ஆராய்ந்த பார்த்தால் நாம் இந்த மூன்றில் எந்த வகை என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். நாம் நமது வாழ்க்கையை விற்று விட்டோமா? அல்லது போகங்களில் ஆழ்ந்து போய் கெடுத்துக் கொண்டோமா? அல்லது நமது பாவனைகளை /பார்வையை தூய்மை செய்து கொண்டு பெறும் லாபம் அடைந்தோமா என்று ஆராய வேண்டும். நாம் இந்த பாவனையோடு பார்வையை தூய்மை செய்து கொண்டு வாழ்ந்தால் இங்கேயே தேவ தன்மையோடு வாழலாம். அடுத்த பிறவியிலும் தேவனாக பிறந்து, பிறகு தேவாதி தேவனாக (பகவானாக) உயர்த்திக் கொள்ள முடியும்.

அதிகமான ஆரம்பம் (தொழில்) மற்றும் மிகுந்த பற்று நம்மை நரகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும், ஏமாற்றுதல், கபடம் ஆகியவைகளை செய்தால் நாம் நம்மை விலங்கு பிறவிக்கு எடுத்துச் செல்ல தயாராகிக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று பொருள். துறவிகளைப் போல வாழ்க்கையை நன்கு தேர்ந்தெடுத்து வாழ்வோமானால் நாம் திரும்பவும் மனிதராக பிறக்க ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. நமது வாழ்க்கை முறையினால் மற்ற உயிர்களுக்கும் நன்மை ஏற்படும்படி வாழ்ந்தால் தேவ சுகம் அடைய / தேவனாக பிறக்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்த நான்கு வாழ்க்கை முறையில் எதை நாம் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்ற தேர்வு நம் கையில் தான் இருக்கிறது. நாம் தேவ ஆயுள் சம்மந்தமாக ஆய்வு செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். ஆசாரிய அகளங்க தேவர், தேவ ஆயுளுக்கு இன்னும் ஒரு காரணம் கூறுகிறார். ஆத்ம நன்மை விரும்பும் நண்பர்களோடு தொடர்பு ஏற்படுவது அதாவது அவர்களை நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொள்வது, தேவ ஆயுள் பந்தத்திற்கு காரணம் என்று விளக்கி உள்ளார். ஆகையால் நண்பர்களை தேர்ந்தெடுக்கும்போது உயிர் நலன் ஓம்பும் மனிதர்களையே நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் மிகுந்த சௌபாக் கியத்தாலே

கிடைப்பார்கள். தன்னுடைய ஆத்ம கல்யாணம் பற்றி கவலைப்படுபவர்கள் சாமான்யமாகவே நிறைய பேர் இருக்கின்றனர். ஆனால் பிற உயிர்களைப் பற்றி கவலைப்படுபவர்கள். அவ்வுயிர்கள் துன்பங் களிலிருந்து விலக வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்ட வர்கள் கிடைப்பது மிக அரிதாகும். எப்படி புஷ்படாலு க்கு, வாரிசேனர் கிடைத்தாரோ அப்படி கிடைப்பது அரிது. 12 ஆண்டுகள் வரை நிழல் போல அவரோடு இருந்து, புஷ்படாலின் மனத்தில் எழுந்த விகார எண்ணங் களை அடையாளம் கண்டு அவரைத் திரும்பவும் நல் நெறியில் நிறுத்திய வாரிசேனர் போன்ற நண்பர்கள் கிடைப்பது அரிது.

இன்று கிடைக்கும் நண்பர்கள், வா! பூங்காவிற்குப் போகலாம், அல்லது சினிமாவிற்குப் போகலாம். இந்த கேளிக்கை அரங்கிற்குப் போகலாம் என்று கூறுபவர்கள் தான் அதிகம். வா பூஜை செய்வோம், விதானம் செய்வோம். அறம் பற்றி ஆய்வு / சர்ச்சை செய்வோம். தியானம் செய்வோம் என்று கூறும் நண்பர்கள் மிகவும் அரிதாகவே கிடைப்பர். நமக்கு அதுபோல நண்பர்கள் கிடைக்க வில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை. நாம் அதுபோல பிறருக்கு நண்பரானால், நாம் தேவத்தன்மை (தேவனாக) பெற்றுவிட முடியும். அதுபோல நண்பர் நமக்கு கிடைப்பது நம் புண்ணியத்தை (நில்வினையை) ஓட்டியது. ஆனால் நாம் அதுபோல் நண்பராக மற்றவருக்கானால் அது நமது ஆத்ம கல்யாணத்திற்கு காரணமாகிறது.

அடுத்ததாக தேவ ஆயுளுக்கு காரணம் ஆயத்தன சேவா. உண்மையான தேவ, சாஸ்திர, குருவிற்கு சேவை செய்வது மற்றும் உண்மையான தேவ, சஸ்திர, குருவின் பக்தர்களுக்கு சேவை செய்வது தேவ ஆயுள் கட்டுவதற்கு காரணமாகும்.

நாம் ஆலயம் சென்று பூஜை செய்து வந்தால் அது பகவானுக்கு செய்த சேவையாகும். அல்லது ஜிநாலய சேவையாகும். ஆனால் நாம் ஜிநாயலம் சென்று வந்த

ஒருவரோடு சரியாக நடந்து கொள்ளவில்லையெனில், அது எப்படி ஆயத்தனுக்கு செய்த சேவையாக கருதுவது? என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். ஆயத்தனம் ஆறு ஆகும். உண்மையான பகவான், உண்மையான சாஸ்திரம், உண்மையான குரு மற்றும் இவர்களின் பக்தர்கள், இப்படிப் பார்க்கும் போது ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களுக்கு ஆயத்தன் ஆவோம். ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் உண்மையான தேவ, சாஸ்திர, குருவிற்கு பக்தர்கள் ஆவோம். மற்றவர்களின் ஆத்ம கல்யாணத்திற்கு நிமித்தம் ஆவோம். மற்றவர்களின் ஆத்ம கல்ணாயத்திற்கு நிமித்தமாக அமைவது ஆயத்தன் ஆகும். சத்தர்மிக்கு (சக தர்மி-அறத்தில் உள்ளவர்கள்) சேவை செய்வது ஆயத்தனுக்கு சேவை செய்வதாகும்.

அடுத்த காரணம் தர்மஸ்ரவணம் (அறம் கேட்டல்) அறம் கேட்டல் கூட தேவதன்மை பெறுவதற்கு காரணமாக அமைகிறது. அறம் கேட்கும் அனைவரும் தேவர்களாகி விடுவார்களா? அப்படி ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஏனெனில் நிறைய பேர் அறம் கேட்கின்றனர் என்ற ஐயம் வரலாம். யார் அறம் கேட்டு தனது பார்வையை தூய்மை ஆக்கிக் கொண்டார்களோ அவர்கள் தான் அறம் கேட்டவர்கள் ஆவார்கள்.

அவர்களுக்கு அறம் கேட்டல் பயனுடையதாகிறது. ஒரு திருடன் இருந்தான். அவன் பெயர் நினைவில் இல்லை. அவன் பெயர் வித்யுத்சோரனாக இருக்கலாம், அவனுடைய தந்தை அவனிடம், இந்த வழியில் போகாதே, அங்கு முனிவர்களின் அறவுபதேசம் நடைபெறுகிறது. அந்த வழியில் போனால் அவரின் உபதேசம் கேட்டால் நீ திருட்டுத் தொழிலை விட்டு விடுவாய் என்று எச்சரித்தார். அவனும் கவனமாக அந்த வழியில் போகாமல் இருந்தான். ஒரு நாள் அந்த வழியே போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அவன் தனது இரு காதுகளையும், இரு கைகளால் மூடியபடியே நடக்கலானான். ஒரு சப்தம் கூட கேட்கக் கூடாது என்று விழிப்பாக இருந்தான். ஆனால்

அருகில் செல்லும் போது ஒரு முள் காலில் தைத்துவிட அதை எடுப்பதற்காக ஒரு கையைப் பயன்படுத்தினான். இந்த சமயத்தில் சில சொற்கள் அவன் காதுகளில் விழுந்தன. தேவர்களின் கண் இமைக்காது. நிழல் விழாது என்ற சொற்கள் விழுந்தன. அவன் மறுபடியும் இரண்டு காதுகளை மூடிக் கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

ஒரு முறை அந்த நாட்டு அரசரின் அமைச்சர் அபயகுமார் மூலம் அவன் பிடிக்கப்பட்டான். அவனிடமிருந்து உண்மையை வரவழைக்க அபயகுமார் ஒரு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவனுக்கு மயக்க மருந்து கொடுத்து, மயங்கச் செய்து அவனை தேவன் போல அலங்காரம் செய்து அரண்மனையில் ஒரு தேவ சபை அமைத்து அங்கே கிடத்தினான். அவன் நினைவு திரும்பிய உடன் அங்கிருந்த தேவர்கள் போல உடை அணிந்திருந்த சேவகர்களால், நீங்கள் தேவ உலகில் இருக்கிறீர்கள். இப்போது தேவனாகி விட்டீர்கள். நாங்கள் உங்கள் சேவகர்கள் என்று கூறினார்கள். தேவ உடையில் அங்கிருந்த அபயகுமார் அவனைப் பார்த்து நீங்கள் இந்த தேவ உலகிற்கு எப்படி வந்தீர்கள்? நீங்கள் மனிதராக இருக்கும்போது என்ன என்ன செய்தீர்கள்? என்று வினவினான். அந்தத் திருடன் உண்மையில் தான் தேவ உலகில் இருப்பதாக நம்பினான். பிறகு அற உரையில் அவன் கேட்ட அந்த சில வார்த்தைகள் நினைவிற்கு வந்தது. முனிவர்கள் ஒரு போதும் பொய் கூறுவதில்லை. இந்த தேவர்களின் கண்கள் இமைக்கின்றன, இவர்களுக்கு நிழல் விழுகிறது. ஆகையால் இவர்கள் தேவர்கள் இல்லை, ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று புரிந்துக் கொண்டான். தன்னிடமிருந்து உண்மையை வரவைக்கவே இப்படி நாடகம் ஆடுகின்றனர் என்று நினைத்தான். ஆகையால் தான் திருடன் என்ற உண்மையை கூறாமல் அமைதியாக இருந்துவிட்டான். ஆகையால் விடுவிக்கப்பட்டான். அறத்தின் சில வார்த்தைகள் என் உயிரைக் காப்பாற்றியது. நான் முழுமையாக கேட்டிருந்தால் எல்லா துன்பங்

களையும் அகற்றும் என்ற திட நம்பிக்கை அவனுக்கு ஏற்பட்டது. திருட்டுத் தொழிலை விட்டு விட்டு அறத்தில் நிற்கலானான் (துறவி ஆனான்).

இது பிரதமாமானுயோகத்தில் உள்ள உதாரணம் ஆகும். நாமும் நம் வாழ்க்கையில் இதுபோல அறத்தைக்கொண்டு வரமுடியும். அறம் கேட்கும்போது இது எனது ஆத்ம கல்யாணத்திற்கு காரணமாகும் என்று நினைக்க வேண்டும். எவ்வளவு தான் மந்த புத்தி உடையவராக ஒருவர் இருந்தாலும் அறத்தின் சில வார்த்தைகளாவது அவருக்குப் புரியாமல் போகாது. எது யாருக்கு, எப்பொழுது புரியும் என்று கூற முடியாது. எப்பொழுது புரிகிறதோ, அப்போது அதை பயன்படுத்தி நம் ஆன்ம நலனை நாட வேண்டும். புரிகிறதோ, இல்லையோ அறம் கேட்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் இருக்க வேண்டும்.

ஒருவருக்கு கண் பார்வை இல்லை, காது சரியாக கேட்காது. அவர் அறச் சபையின் முதல் வரிசையில் வந்து அமர்வார். அவரிடம் சிலர் உனக்கு கண் பார்வை இல்லை, காது கேட்பதில்லை, எதற்கு முன் வரிசையில் அமர்கிறாய்? என்று வினவினார், அதற்கு அவர், என்னுடைய கண் கள் பார்க்கவில்லை யென்றாலும், காது கோட்கவில்லை யென்றாலும், என்னுடைய அந்தரங்க ஆத்மா கேட்கிறது. பார்க்கிறது. ஆகையால் நான் முன் வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கிறேன் என்றார். யாருடைய அந்தரங்க ஆத்மா கேட்கிறதோ, யார் அதனுடைய குரலைக் கேட்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய ஆத்ம கல்யாணம் அவசியம் நடைபெறும். அந்தரங்கத்தினால் யார் அறம் கேட்கிறார் களோ, அவர்களுக்கு தேவ தன்மை (வே ஆயுள்) கிடைக்கிறது.

அடுத்ததாக தபத்தில் மும்முரமாக இருத்தல் (ஓயாது ஈடுபடுதல்). உடல் பலவீனமாக இருந்தாலும், உடலில் தபம் செய்ய முடியவில்லை என்றாலும் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்க வேண்டும். ஒரு வேளை உணவு ஏற்கும் நிலையில் உடல் இல்லையென்றாலும். இரண்டு

வேளை உணவு ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது என்ற போதிலும், எப்படி நினைக்கிறோமோ அப்படியே நமது வாழ்க்கை அமையும். இன்று உபவாசம் இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? உடலில் சக்தி இல்லையென்றாலும், பாவனா (எண்ணம்) பாவிப்பதில் என்ன தடையிருக்கிறது? ஆகையால் ஆசாரியர் தபத்தில் ஈடுபாடு இருப்பதால் தேவ ஆயுள் பந்தமாகிறது என்கிறார்.

தன்னுடைய பெயரை எழுதத் தெரியாத, கையெழுத்துப் போட தெரியாதவர் (கைநாட்டுப் பேர்வழி) கூட ஆகமம் படித்தவரிடம் சென்று அறம் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டு அமரும் போது, அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையென்றாலும், கேட்க வேண்டும் எனும் பாவனை உடைய ஜீவன் தேவனாக பிறக்காமல் வேறு என்னவாக பிறக்க முடியும்? இந்த உலகியல் (ஐம்புலன் நுகர்ச்சி) பிரபஞ்சத்திலிருந்து விலகி, விருப்பு- வெறுப்புகளிலிருந்து விலகி, இருக்க விரும்பி, அறம் கேட்க விரும்பும் பவ்வியர், அவருக்கு அறம் ஒன்றும் புரியவில்லையென்றாலும், அவருடைய பாவனையின் தூய்மை அவரை உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லும்.

அடுத்ததாக ஸத்பாத்திர தானம். நல்ல பாத்திரத்திற்கு (நற்காட்சியோடு, ஒழுக்கம் உடையவர்) தானம் தர வேண்டும் என்ற பாவனை உடையவர் தேவனாக பிறக்கிறார். வெறும் பாவனையை மட்டுமே பேசுகிறேன். சகோதரரே, தேவ தன்மை பெறுவது பெரிய விஷயம் இல்லை. (Do error is human; Do confess is Divine) எங்கு தவறு செய்கிறோமோ அங்கு மனிதத் தன்மை இருக்கிறது; எங்கு தனது தவறுகளுக்கு வருந்தி, அவற்றை திருத்திக் கொள்ள முயற்சிக்கிறோமோ அப்போது நம்முள் தேவதன்மை வர ஆரம்பித்து விடுகிறது. எங்கு தவறு செய்பவர்கள் மீது கூட நல்ல பாவனை வைக்கிறோமோ அங்கு தேவதன்மை வர ஆரம்பித்து விடுகிறது. தவறு செய்பவர்களை தவறாகப் பார்ப்பது தான் உலகம். தவறு செய்பவன் தன்னை தவறு செய்தவனாக ஏற்றாலும், ஏற்காவிட்டாலும் நாம் ஏன்

அவனை தவறாகப் பார்க்க வேண்டும்? அவனைப் பற்றிய நல்ல எண்ணம் கொள்ளும் போது, அவனுக்கு நன்மை நடக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும்போது பார்வையில் அவ்வளவு தூய்மை வரும்போது அது தேவத் தன்மைக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது.

ஒருவரின் தேவதன்மை (உயர்ந்த குணம்) மற்றவரின் மனத்திலும் தேவதன்மையை உற்பத்தி செய்ய முடியும். தேவதன்மை மிகப் பெரிய விஷயம் இல்லை. நம்முள் இருக்கும் நல்ல பாவனைகள் / எண்ணங்கள் தேவத்தன்மை ஆகும். அபராதம் செய்தவருக்கு நன்மை நடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்மை தேவனாக / உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் இது போன்ற மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால் நாம் நம்முடைய எதிர் காலம் ஒளிமயமாக ஆவதற்கு தயார் செய்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆசார்யர் குருவர் ஸ்ரீ வித்யாலாகர் ஜி மஹாராஜலிக்கு ஜெய்!

அதிகாரம்-16

நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையில் எவையெல்லாம் பெற்றோமோ, எவையெல்லாம் தொலைத்தோமோ அவைகள் அனைத்தும் நாம் முன்னர் செய்த வினைகளின் காரணமாகவே பெற்றோம். அவ்வினைகளின் பலனாகவே தொலைத்தோம். நாம் இங்கு எவையெல்லாம் அடையப் பெற்றோமோ அவைகளுக்கு பொறுப்பு நாமே தான். நாம் செய்த வினைகளின் பலனே அன்றி வேறு ஒருவர் செய்த வினைகளின் பலன் இல்லை. மற்றவரின் செயல்கள் நமது வாழ்க்கையில் பாதிப்பு ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால் வாழ்க்கை நிர்மாணம் (அமைதல்) நாம் செய்த வினையினால் மட்டுமே ஆகிறது.

நமக்கு கிடைத்திருக்கும் உடல், பேச்சு, மனம், புகழ் அல்லது இகழ்ச்சி, பாராட்டு அல்லது புறக்கணிப்பு அனைத்துமே நம்மால் செய்யப்பட்ட வினையின்

விளைவுகளே ஆகும்.

ஒருவருக்கு வேலை மாற்றம் ஏற்பட்டு வேறு இடம் செல்லும் போது அவருக்கு நல்ல சூழ்நிலையும், இடம், தொடர்பு அக்கம் பக்கம் உள்ளவர்கள் நல்லவர்களாக அமைய முடியும். அல்லது எல்லாமே கெட்டதாகவும் அமைய முடியும். அதுபோல நாம் இந்தப் பிறவியை விட்டு வேற பிறவிக்கு செல்லும் போது அங்கு எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை அமையும் என்பதை முடிவு செய்வது நாம் நிகழ்காலத்தில் செய்யும் வினைகளே ஆகும். எப்படி ஒருவர் நன்றாக வேலை செய்கிறார் எனில் அவருக்குப் பதவி உயர்வோடு மாற்றமும் கிடைக்கிறது. அதுபோல நாம் செய்யும் செயல்கள் அடுத்த பிறவியில் நல்ல, உயர்ந்த சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. நாம் எப்படி செயல்கள் செய்கிறோமோ அதற்கு ஏற்ப கதி கிடைக்கிறது. அதற்கு ஏற்ற இடம் கிடைக்கிறது. அதற்கு ஏற்ப உடல் கிடைக்கிறது. அதற்கு ஏற்ப நிறம், அழகு குரல் போன்றவைகள் அமைகின்றன. அதோடு மட்டும் இல்லாது சௌபாக்கிய உடல் கிடைக்கிறது. சிலர் உடல் அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் சௌபாக்ய உடல் இல்லாமல் துர்பாக்ய உடல் கிடைக்கும் போது எவரும் அவரை விரும்புவது இல்லை. சௌபாக்கியம் என்றால் எவர் பார்வை நம் மீது பட்டாலே போதும் என்று மக்கள் விரும்புகிறார்களோ, எவரோடு இரண்டு வார்த்தை பேச வேண்டும் என்று காத்துகிடக்கின்றனரோ, அந்த உடல் சௌபாக்ய உடல் எனப்படும்.

இங்கு சிலருக்கு அழகான உடல் கிடைத்திருக்கிறது, சிலருக்கு கிடைக்கவில்லை. இதற்கு அவர்கள் என்ன செய்தனர்? எதன் விளைவாக இப்படி உடல் அமைந்திருக்கிறது. சிலரின் குரல் இனிமையாக இருக்கிறது. அவர்கள் அக்குரலைப் பெற அப்படி என்ன செய்தனர்? அவர்களின் இந்தக் குரல் இனிமைக்குக் காரணம் சுஸ்வரநாம கர்மம் ஆகும். குரல் இனிமை இல்லாமல் போவதற்கு காரணம் துஸ்வர நாம கர்மம் ஆகும்.

இவைகளை எல்லாம் முடிவு செய்வது நாமவினை எனும் வினையாகும். இந்த நாமவினைக்கு 93 பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இவ் வினையினால் தான் முழு உடலும் அமைக்கப்படுகிறது. குரல் (பேச்சு) அமைகிறது. மனம் கிடைக்கிறது. மனம் நம் ஞானாவரணீய வினையின் கூடியோபசமத்தால், நோஇந்திரியாவரண கர்மத்தின் கூடியோபசமத்தால் மற்றும் வீரிய அந்தராய வினையின் கூடியோப சமத்தால் கிடைக்கிறது. எனினும் எதை ஆதாரமாக வைத்து நாம் சிந்திக்கிறோமோ அந்த திரவ்ய மனம் நம் முள்ளே அமைவதற்கு நாம கர்மம் காரணமாகிறது. மூலப் பொருள் எப்படி கிடைத்தாலும் கை தேர்ந்த கைவினைஞர் நல்ல பொருள்களை உருவாக்கி விடுவார். அதுபோல நாமவினை தனக்கு கிடைக்கும் மூலப் பொருள்கள் எப்படி இருந்தாலும் நல்ல உடலையோ அல்லது மாறுபட்ட உடலையோ அமைக்கிறது. நல்ல கட்டிட வல்லுநர் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு அழகான வீட்டைத் திட்டமிட்டு கட்டித் தருகிறார். நல்ல வண்ணம் பூசி அழகுபடுத்துகிறார். ஆனால் வேலை தெரியாதவரிடம் நல்ல மூலப் பொருள்களைக் கொடுத்த போதும் அவைகளை அவர் வீணாக்கி விடுகிறார். அதே போல தான் நமது வாழ்க்கையும் நமது வினை எப்படி இருக்கிறதோ அதே போல் தான் சூழ்நிலை அமைகிறது. இதோடு மட்டும் அல்லாது நாம் கிடைத்துள்ள சூழ்நிலையில் எப்படி நடந்து கொள்கிறோம் என்பது முக்கியமானதாகும். நமக்கு எது கிடைத்தாலும் அதை நாம் எப்படி அனுபவம் செய்கிறோம்? சுக வடிவமாகவா அல்லது துன்ப மயமாகவா என்பது நம் எண்ணங்களை ஒட்டி அமைகிறது. ஒருவருக்கு நல்ல உடல் கிடைத்தபோதும் அவர் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. கிடைப்பது பூர்வ வினையால் இருக்கிறது என்றாலும் கிடைத்ததைக் கொண்டு நாம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோமா அல்லது துன்பமாக வாழ்கிறோமா என்பதை ஒட்டி நாம்

வருங்காலத்திற்கான ஏற்பாடுகளை செய்கிறோம் என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும்.

நமக்கு இன்று எப்படி உடல் கிடைத்திருக்கிறதோ அதற்கு பொறுப்பு நாம் செய்த முன்வினை ஆகும். ஆனால் கிடைத்த அந்த உடல், பேச்சு, மனத்தை நாம் எப்படி பயன் கொள்கிறோம் என்பது நிகழ்காலத்தை ஒட்டி இருக்கிறது. இன்று நமக்கு கிடைத்திருக்கும் உடலைப் பெற நம்முடைய உணர்வுகள் என்னவாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டால் எதிர் காலத்தில் விழிப்பாக இருக்க முடியும். நாம் நம்முடைய பரிணாமத்தை ஆய்ந்து பார்த்தால் நாம் எந்த திசையில் போய்க் கொண்டு இருக்கிறோம்? நமக்கு வருங்காலத்தில் என்ன நிலை கிடைக்கும்? என்ன சூழ்நிலை கிடைக்கும்? என்பதை அறிய முடியும். நாம் வேறு இடத்திற்குப் போகும்போது அங்கு சூழ்நிலை எப்படி இருக்கும்? யார் யாரிடம் பேச வேண்டியிருக்கும், யாருடன் பழக வேண்டியிருக்கும்? எப்படி நமக்கு வீடு கிடைக்கும்? என்பது பற்றியெல்லாம் கவலைப்படுகிறோம். அது போல உடல் தான் உயிருக்கு வீடு. எப்படிப்பட்ட வீடு (உடல்) கிடைக்கும்? எந்த இடத்தில் கிடைக்கும்? கதி என்னவாகும்? எந்த ஜாதி உடம்பு கிடைக்கும்? ஒரு புலன் ஜாதி உடலா? இரண்டு புலன் ஜாதியா? மூன்று புலன் உடையதாகவா அல்லது நான்கு புலன் (அ) ஐந்து புலன் உடைய உயிராக பிறக்க வேண்டியிருக்குமா? என்பது நாம் இப்பொழுது செய்து கொண்டிருக்கும் ஏற்பாட்டை ஒட்டியது. ஒரு புலன் உயிரிலிருந்து ஐந்து புலன் உயிர் வரை கிடைக்க முடியும். ஐந்து புலன் உயிராக பிறக்க நேரிட்டாலும் மனித உடல் கிடைக்குமா? நாரக உடல் கிடைக்குமா? தேவ உடல் கிடைக்குமா? அல்லது விலங்கு உடல் கிடைக்குமா? என்பது அமோனியா நகல் (Blue Print) நம்முடன் பதிவாகி விடுகிறது. ஒரு பதிவு நம்முள் ஆகி - நம்முடன் போகிறது. வியப்பான விஷயம். நாம கர்மம் பற்றி படிக்கும் போது வியப்பாக இருக்கிறது. வடிவம்,

அளவு, நிறம் போன்றவை அனைத்தும் பதிவுகளாக நாம் கர்மம் செய்கிறது. கண்ணானது உடலில் எங்கு இருக்க வேண்டும்? எந்த இடத்தில் இருக்க வேண்டும்? எந்த அளவில் இருக்க வேண்டும்? உடலில் எந்த உறுப்பு அமையும் போதும் எந்த விகிதாசாரத்தில் (Proposante) அமைய வேண்டும்? என்பது போன்ற அனைத்தும் நாம் வினைதான் செய்கிறது. இதோடு மட்டும் அல்லாமல் எந்த சம்ஹனம் (உடல் வாகு), எப்படி எலும்புகளின் இணைப்புகள் (Joint) அமைய வேண்டும், அவற்றில் எவ்வளவு சக்தி அமைய வேண்டும் என்பது எல்லாம் இந்த வினையாலேயே முடிவு செய்யப்படுவதாகும். இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனி வினைகள் (நாம வினையின் உட்பிரிவுகள்) இருக்கின்றன.

இந்த வினைகளையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் முழுதுணர் அறிவு படைத்தவர் (கேவலி பகவான்) தான் விளக்க முடியும். இவை நம் மூளைக்கு வெகு தூரத்தில் இருப்பவை. நம்மால் அறிய முடியாதவை. இரண்டு மனிதர்கள் ஒன்று போல இருப்பதில்லை. அவர்கள் இரட்டையராகப் பிறந்தாலும் கூட உடலில் ஏதாவது ஒரு வேறுபாடு அவசியம் இருக்கும். ஏனெனில் இரண்டும் வேறு வேறு அமைப்புகள். வேறு வேறு வினைகளை நாம் நமது பாவங்களால் (உணர்வுகளால்) செய்துக் கொள்கிறோம். ஆசாரிய தேவர் இருண்டு சூத்திரங்கள் மூலம் இதை விளக்கியுள்ளார். உடல் பற்றி கதி பற்றி, ஜாதி பற்றி, சௌபாக்கியம் அல்லது துர்பாக்கியம் பற்றி இரண்டு சூத்திரங்கள் விளக்குகின்றன. இவையெல்லாம் நமக்கு தீயதாக கிடைத்திருந்தால், நாம் நமக்கு முன்னர் கிடைத்த மனம், உடல், பேச்சு, இம் மூன்றையும் தவறாக (துர்உபயோகம்) பயன்படுத்தியிருப்போம் என்று உணர வேண்டும். இதை விளக்க ஆசாரிய தேவர் **யோக வக்ரதா விஸம் வாதனம் சாகுபஸ்ய நாம்ந** என்று பட்டியல் இட்டு விட்டார். அதை விரிவாகப் பார்ப்போம்.

நமக்கு உடல் அசுபமாக கிடைத்திருக்கிறது மற்றும்

எல்லா பொருள்களும் அசுபமாக கிடைத்திருக்கிறது என்றால் நாம் மனம், பேச்சு, உடல் ஆகியவற்றை தவறாகப் பயன்படுத்தியிருப்போம், சரளத் தன்மை இருந்திருக்காது என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் இம் மூன்றையும் தவறாகப் பயன்படுத்தியிருந்தால் அவை இப்போது தவறாகக் கிடைத்திருக்கும். அதாவது மனத்தில் தீய சிந்தனை, தவறான பேச்சு, உடலால் மற்றவருக்கு தீய வற்றைச் செய்திருப்போம், ஆகையால் தான் இன்று எவருக்கும் எந்த நன்மையும் செய்ய முடியாது இருக்கிறோம். எல்லாமே தீயதாக கிடைத்திருக்கிறது. **கதி விபரீதம் சுபஸ்ய** இதற்கு விபரீதமாக நாம் செய்திருந்தால் எல்லா மே சுபமாக கிடைத்தருக்கும். நமக்கு அழகான உடல் கிடைத்திருக்கிறது எனில் நாம் உடலால் உதவி செய்திருப்போம் என்று பொருளாகும், கைகள் நன்றாக கிடைத்திருக்கிறது எனில் பிறருக்கு அந்தக் கைகளால் உதவி செய்திருப்போம். கண்கள் அழகாக கிடைத்திருக்கிறது எனில் நாம் முன்பு பிறரது குற்றங்களை பார்க்காமல் குணங்களைப் பார்த்திருப்போம். மற்றவர்களின் குறைகளை பார்ப்பது, தீயவற்றை விரும்பிக் கேட்கும் போது கண்கள் சிறியதாகவும், காது பெரியதாகவும் கிடைத்திருக்கிறது யானையைப் போல, ஏன் யானைக்கு கண்கள் சிறியதாக இருக்கிறது? நம்முடைய குற்றங்களைப் பார்க்கும் போது மிகச் சிறிய கண்கள், மற்றவர்களின் குறைகளைக் கேட்க மிகப் பெரிய காது. நாம் முதலில் எப்படி நடந்து கொண்டோமோ (பரிணமித்தோமோ) அதற்கு ஏற்ப எல்லாம் கிடைத்திருக்கிறது. மனம், பேச்சு உடலை எப்படி பயன்படுத்துகிறோமோ அதற்கு ஏற்ப அவை நமக்கு அடுத்த பிறிவியில் கிடைக்கிறது.

குழந்தைப் பருவத்து உடல் அனைவருக்கும் பிரியமானதாக இருக்கிறது. ஆனால் உடல் பெரியதான போது எவரும் விரும்புவதில்லை ஏன்? உடல் பலவீனம் மற்றும் முதுமை அடைவது அதன் இயல்பாகும். அடுத்ததாக இளமையில் குழந்தைகளிடம் சரளத் தன்மை

காணப்படுகிறது. சிலசமயம் உடல் அழகாக இல்லாத போதும் சரளத் தன்மை இருக்குமானால் அவர்களை அனைவரும் விரும்புவர். அழகான உடல் இருந்த போதும் சரளத்தன்மை இல்லையெனில் அந்த அழகு கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. நாம கர்மத்தின் பெரும்பான்மையான பிரக்ருதிகள் சுபம் மற்றும் அசுபம் ஆகிய இரண்டு வகைகளாக இருக்கின்றது. ஆனால் இதில் ஜீவனுக்கு சம்மந்தம் இருக்கிறது. ஆகையால் இரண்டு விஷயங்களையும் கூறியுள்ளேன். உடல் அழகாக இருந்தபோதும் வேறு ஒரு நாம கர்மத்தின் உதயத்தால் அந்த உடலையாரும் விரும்புவதில்லை. மற்றும் உடல் அசுப நாம கர்மத்தின் உதயத்தால் உடல் அழகாக இல்லாத போதும் சுபக நாம கர்ம உதயத்தால் அவரை பலரும் விரும்புகின்றனர். இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் கவனத்தில் கொண்டு நம்முடைய நிகழ்கால விருப்பு வெறுப்புகள் கூட அவைகள் நல்லவைகளாக தீயவைகளாக ஆவதற்கு காரணமாகின்றன.

ரோஜாப் பூவை அனைவரும் விரும்புகின்றனர். அதனுடைய நாம கர்மத்தைப் பாருங்கள். சரீர நாம கர்மம் மட்டும் அல்ல. அதற்கு சுபக நாம கர்மத்தின் உதயமும் இருக்கிறது. அதனுடைய அவயங்கள் அழகாக இருக்கின்றன. அதனுடைய நிறம் அழகாக இருக்கிறது. வாசனை நன்றாக இருக்கிறது. எல்லாம் நன்றாக இருந்தபோதும் முள்ளின் நடுவில் இருந்த போதும் அதற்கு சுபக நாம கர்மம் உதயம் இருக்கிறது. (சமண ஆசுமத்தில் பூ தனி உயிராக ஏற்கப்பட்டுள்ளது) ஒவ்வொருவரும் ரோஜா வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். தாவரங்களில் எத்தனை வகைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு விதமான நாம கர்மம் உதயம் இருக்கின்றது மனிதர்கள் எத்தனை விதமாக இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான நாம கர்மம் இருக்கின்றது. இளமைப் பருவத்தில் ஏன் அனைத்தும் அழகாக இருக்கின்றன? இளமைப் பருவத்தில் சாலையில் ஒரு கன்றுக் குட்டியைப்

பார்த்தால் தடவிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏன் வருகிறது? அழகான ஒன்று பார்வையில் வரும் போது ஏன் நின்று பார்க்க ஆரம்பித்து விடுகிறோம்? ஏனெனில் இளமைப் பருவத்தில் நமது சித்தம் மிகவும் நிர்மலமாக இருக்கின்றது. எங்கு எல்லாம் நிர்மலத்தன்மை (சூய்மை) இருக்கின்றதோ, அவைகள் நமது மனதைக் கவருகின்றன. பெரியவர்கள் ஆன பிறகும் சிலர், மற்றவர்களுக்கு கஷ்டம் வரக் கூடாது என்று சமயத்திற்கு உணவு உண்ண வந்துவிடுகின்றனர். அது அவர்களுடைய அழகான வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடாகும்.

நாம் மனம், பேச்சு மற்றும் உடலினால் சுய நலமில்லாமல் இருந்திருப்போம். ஆகையால் தான் இவை சுபமாக கிடைத்திருக்கிறது. நாம் சுயநலத்திற்காக இவற்றை பயன்படுத்தினால் வருங்காலத்தில் இவை அசுபமாகவே கிடைக்கும். இது மட்டுமல்ல, நாம் எல்லா சாமக்கிரியை (பொருட்கள்)களுக்கும் நாம் மகத்துவம் கொடுத்திருக்க மாட்டோம், மனம், உடல், பேச்சு கிடைத்திருக்கிறது, மற்றும் பொருள்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. நாம் அந்தப் பொருள்களுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்க மாட்டோம். அவற்றை நல்ல வழியில் பயன்படுத்தி இருப்போம். ஆகையால் தான் இன்று உடல் முதலானவை அனைத்தும் சுபமாக கிடைத்திருக்கிறது. நாம் நமக்கு முன்னர் கிடைத்த மனம், பேச்சு, உடல் இவற்றை மற்றவர்களுக்கு சேவை செய்வது போன்றவற்றில் உபயோகம் செய்திருப்போம். மற்றவர்களைப் பற்றி கவனம் செலுத்தி இருப்போம். நாம் சமயத்தில் ஆகாரத்திற்குப் போகும் போது மற்றவர்களைப் பற்றியும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். நம்மால் அவர்களுக்கு எந்த இடையூறும் வரக்கூடாது, இப்படி நடந்து கொள்வது தான் மனம் மற்றும் பேச்சை நல்ல முறையில் பயன்படுத்துவது ஆகும். நமக்கு பேச்சு கிடைத்திருக்கிறது, நாம் பேசுகிறோம் என்றால் பேசிய பிறகு அற்காக வருத்தமடையாமல் இருக்க வேண்டும். அது போல் பேச வேண்டும். நாம்

வேலை செய்கிறோம் என்றால் அதற்காக பிறகு பச்சாதாபம் அடையாமல் இருக்குமாறு வேலை செய்ய வேண்டும். நாம் சிந்தனை செய்கிறோம் என்றால் அந்த சிந்தனைக்காக பிறகு அருவருப்பு அடையாதவாறு சிந்திக்க வேண்டும். நாம் பேசும் பேச்சினால் எப்படி வருத்த மடையாமல் இருப்பது, அப்படி பேசுவது என்றால் என்ன? நாம் பேசும் போது எதிரில் உள்ளவர் அதைக் கேட்டு வருத்தம் அடையக் கூடாது. நாமும் இப்படிப் பேசி விட்டோம் என்று வருத்தம் அடையக் கூடாது, அப்படிப் பேசுவது தான் நமக்கு கிடைத்த மொழியை நல்ல வழியில் பயன்படுத்தினோம் என்று ஆகும். உடலினால் செய்த செயல்களுக்குப் பிறகு அப்படிச் செய்து விட்டோமே என்று பச்சாதாபம் அடையவில்லை என்றால் நாம் சரியான செயலைச் செய்துள்ளோம் என்று பொருளாகும். மனதினால் சிந்தித்தப் பிறகு இப்படி சிந்தித்தோமே என்று அருவருப்பு அடையவில்லை என்றால் அது நல்ல சிந்தனை ஆகும்.

நமக்கு கிடைத்துள்ள மனம், பேச்சு மற்றும் உடல் பயன்படுத்தும் போது இதை கவனமாக மனதில் வைத்தால் எளிதாக இவற்றை நல்ல விதமாக பயன்படுத்த முடியும். நமக்கு இன்று நல்ல உடல் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் வரும் காலத்தில் நல்ல உடல் அமைவதற்கு தயார் செய்ய முடியும். நல்ல கதி கிடைக்கவில்லை என்றாலும் நல்ல கதிக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியும். இன்று நான்காக கிடைத்திருக்கின்றது என்று தவறானவற்றிற்காகவும் கூட தயார் செய்யக் கொள்ள முடியும். இன்று மனித கதி கிடைத்திருக்கிறது. நாம் மிகவும் பாக்கியசாலிகளாவோம். ஏனெனில் நான்கு கதிகளில் நாம் முன்னர், மனம், மொழி உடல் செயல்களில் வக்ரத் தன்மை இல்லாமல் சரளத் தன்மையோடு இருந்திருப்போம். ஆகையால் இன்று மனித ஆயுள் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த நான்கு கதிகளும் நிரந்தரமாக, 24 மணி நேரமும் பந்தமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஆயுள் ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தில்

மட்டுமே பந்தமாகிறது. நாம் நமது சுப/ அசுப பரிணாமத்தின் காரணமாக நான்கு கதிகளையும் எப்போதும் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஒரு இந்திரியம்? இரண்டு இந்திரியம், முதலான ஜாதி நாம கர்மம், அதற்குப் பிறகு உடல், அங்கம், உபஅங்கம், நிர்மாணம், பந்தனம், சங்காதம், சம்ஹனம், ஸ்பரிசம், ரசம், கந்தம், வர்ணம், அகுருலகு, உபகாதம் ஆகியவைகள் சுப, அசுப பரிணாமத்திற்கு ஏற்ப பந்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

சிங்கத்தினுடைய உடல் தனக்குத் தானே அழிவுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இது உபகாத வினையின் காரணமாகும். சமரி பசு (சாமரை அதன் வாலின் முடியிலிருந்து பெறப்படுகிறது) தன்னுடைய அழகான வால் எங்காவது வேலியில் சிக்கிக் கொண்டால் பல நாட்கள் வரை அங்கேயே நின்றுக் கொண்டிருக்கும். அங்கே இறந்தாலும் இறந்துவிடும். ஏனெனில் தன்னுடைய வால் மீது மிகுந்த பற்று இருக்கிறது. வாலில் உள்ள ஒரு முடி கூட உதிரக் கூடாது என்று விரும்புகிறது. தன்னுடைய மரணத்திற்கு தன்னுடைய உடலே காரணமாகிறது.

சிங்கம் முதலான விலங்குகள் பிற விலங்குகளைக் கொல்வதற்கு கூரிய நகம் போன்றவை கிடைத்திருக்கிறது. இது எப்படி கிடைத்திருக்கும்? தன்னுடைய மனம், பேச்சு உடல் கிரியைகள் சுபமாக இருந்திருந்தால் அவை சுபமாக கிடைக்கும். அவை அசுபமாக இருந்திருந்தால் அவை அசுபமாகவே கிடைக்கும், மனம், பேச்சு, உடல் இவற்றை கெடுத்துக் கொண்டால் எதிர் காலத்தில் இவைகள் தீமைகளாக அமையும் என்பதை அறிந்து விழிப்பாக செயல்பட வேண்டும். உடல் சித்தி கிடைத்திருக்கிறது. அவற்றை நல்வழியில் பயன்படுத்திவில்லை என்றால் வரும் காலத்தில் ஈன (ஹீன) சம்ஹனம் தான் கிடைக்கும். நமக்கு இன்று வஜ்ர விருஷப நாராச சம்ஹனம் கிடைக்கவில்லை, ஏன் கிடைக்கவில்லை? நாம் அனைவரும் நமக்கு கிடைத்த உடலை நல்வழியில் பயன்படுத்தி இருக்க மாட்டோம். அந்த உடலைக் கொண்டு தவம் செய்திருக்க

மாட்டோம். மற்றவர்களுக்கு சேவை செய்திருக்க மாட்டோம். குறிப்பாக முனி மஹராஜுக்கு சேவை செய்திருக்க மாட்டோம்.

ஆச்சார்ய மஹராஜ் அவர்கள் அனுமனுக்கு, பீமனுக்கு உடல் எப்படி வஜ்ரமயமாக கிடைத்தது என்பது பற்றி கூறுவார். அவர்கள் முன் பவத்தில் மிக அதிகமாக முனிகளுக்கு சேவை செய்தனர். ஆச்சார்ய சாந்தி சாகர் மஹராஜ் மிகவும் பலம் பொருந்தியவராக இருந்தார். அவர் இல்லறத்தில் இருக்கும் போது இரண்டு முனிவர்களை இரண்டு தோள் மீது வைத்து வேதகங்கா மற்றும் தூது கங்கா நதிகளைக் கடப்பார். அவர் பூர்வ ஜன்மத்திலும், இந்த ஜன்மத்திலும் முனிகளுக்கு அதிகமாக சேவை செய்திருக்கிறார். அவர் இல்லற நிலையில் வீட்டில் இருக்கும் போது அவரது காளைக்கு உடல் நலம் சரியில்லாத போது அதை வேலையில் ஈடுபடுத்து வதில்லை. அதைக் கட்டி வைத்து விட்டு அந்த வேலையை தானே செய்வார். இப்படி கிடைத்த உடல் சக்தியை நல்ல வழியில் செலவு செய்தால் வருங்காலத்தில் உடல் பலம் பொருந்தியதாக இருக்கும். இந்த பேச்சை மற்றவருக்கு ஆன்ம நலம் கிடைக்குமாறு பயன்படுத்தினால் நமக்கு அடுத்து வருங்காலத்தில் இனிமையாக குரல் (சஸ்வரம்) கிடைக்கும். அதை தவறாக பயன்படுத்தினால் கழுதை, காகம் குரல் போல கெட்ட குரலே கிடைக்கும். காகம் மற்றும் கழுதையின் குரலை யாரும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் குயிலின் குரலை அனைவரும் விரும்புகின்றனர். குயில் அக்குரல் கிடைப்பதற்கு என்ன செய்திருக்க வேண்டும் என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

நாம் நமது வாழ்க்கையை கவனமாக உற்று நோக்கினால் நாம் அனைத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். நமது பேச்சை நாம் பிறரைப் பற்றி குறை சொல்வதற்கும், கோள் சொல்வதற்கும் பயன்படுத்தினால் அவை எதிர் காலத்தில் தீயதாகவே அமையும்.

குழந்தைகளுக்கான ஒரு கதை, எருதுவும், சிங்கமும்

நண்பர்கள் ஆயின. இந்த நட்பு வேறு ஒரு பிராணிக்கு பிடிக்கவில்லை. நமது வாழ்க்கையில் கூட சிலரது நட்பைக் கண்டு சிலருக்கு பிடிப்பதில்லை. நமது மனம் எவ்வளவு விக்ருதி அடைந்திருக்கிறது. என்பதை அறியலாம். யாருக்காவது நல்லது நடந்தால் நமது மனதில் நெருப்பு பற்றிக் கொள்கிறது. மனம் கிடைத்திருக்கிறது, ஆனால் அதை தவறாகப் பயன்படுத்துகிறோம். அது போல அந்த எருது - சிங்கத்தின் நட்பு நரிக்குப் பிடிக்கவில்லை. சிங்கம் இந்த எருதுவிடம் போய் நட்பு கொள்கிறதே என்று நினைத்தது. அது எருதுவிடம் சென்று நீ உனக்கு சமமாக இருப்பவரிடம் நட்பு கொள். அந்த சிங்கம் உன் மீது கோபம் கொண்டிருக்கிறது. அதைக் கேட்ட எருது, சிங்கம் எனது நண்பன், என் மீது எப்போதும் கோபம் கொள்ளாது. அப்படி இருந்தாலும் நான் சென்று சமாதானம் செய்து விடுவேன் என்றது. அதைக் கேட்ட அந்த நரி என் பேச்சு மீது நம்பிக்கை வை, நீ அருகில் செல்லாதே, தூரத்தில் இருந்தே பார் அது உன்னைப் பார்த்தது கர்ஜனை செய்யும், அப்படி செய்தால் என்னுடைய பேச்சு உண்மை என்று நம்பு. இல்லையென்றால் பொய் என்று விட்டு விடு என்றது.

பிறகு சிங்கத்திடம் சென்று நீ அந்த எருதுவுக்கு நண்பனாக இருக்கிறாயே, உனக்கு சமமானவனிடம் நட்பு கொள் என்று கூறியது. அதைக் கேட்ட சிங்கம் நீ என்ன கூறுகிறாய்? அவன் என்னுடைய நல்ல நண்பன் என்று கூறியது. அதைக் கேட்ட நரி நீ நண்பன் என்று கூறுகிறாய். ஆனால் எருதுவோ உன்னை நண்பனாக ஏற்கவில்லை. அது தன்னை இந்த காட்டுக்கு ராஜாவாக நினைக்கிறது. உன்னை பலவீனனாக நினைக்கிறது என்று கூறியது. என் பேச்சில் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்றால் இன்று அதன் அருகில் செல்லாதே, தூரத்தில் இருந்து பார் தெரியும் என்று கூறியது. அந்த நரி இரண்டு பேருக்கும் இருந்த நட்பை இப்படி பகையாக்கியது.

குழந்தைகளுக்கு சொல்லும் இந்தக் கதையில் நீதி

என்னவென்றால் மற்றவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு சண்டை போடக்கூடாது. அப்படி நடந்தால் நட்பு பகையாகும். இந்த கதை குழந்தைகளுக்கு கூறப்பட்டது. இது குழந்தைகளுக்குப் புரிகிறது. ஆனால் நாம் போன்ற பெரியவர்களுக்கு இது புரிவதில்லை. நமக்குக் கிடைத்த பேச்சு, மனத்தை நரியைப் போல தவறாகப் பயன்படுத்தினால் எதிர் காலத்தில் இவை அசுபமாகவே கிடைக்கும் நமக்கு தீங்கு பிறர் செய்வதில்லை. நமக்கு நாமே, நம் கைகளாலேயே அசுபத்தை செய்து கொள்கிறோம். இந்த சிறிய விஷயம் மட்டும் ஏனோ நமக்கு புரிவதில்லை.

சிலருடைய சித்தம் எப்பொழுதும் நிலை இல்லாமல் மாறிக் கொண்டு இருக்கிறது. **ஹேணுஷ்டம்; ஹேணு ருஷ்டம்** என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப க்ஷண நேரத்தில் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள். சிலநேரம் ஆக்ரோஷமாக இருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட மனமுடையவர்களுக்கு எப்போதும் அசுப நாமகர்மம் பந்தமாகிக் கொண்டே இருக்கும். எடை அளக்கும் கருவிகளில் யார் ஏமாற்றம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் அசுப நாம கர்மத்தை பந்தம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆச்சாரிய வித்யாநந்தி மஹராஜ் அவர்கள், தர்ம சபையில் யார் சரியாக இல்லாமல் வளைந்து உட்காருகிறார்களோ அவர்களுக்கும் அசுப நாம கர்மம் பந்தமாகும் என்று கூறுகிறார்கள்.

யோக வக்ரவாதா வீஸா வாதனா சாகுபஸ்ய நாமின:

சரியானபடி அமர வேண்டும். மாறாக வளைந்தும், சாய்ந்தும் உட்காரும் போது யோகத்தில் வக்ரதா வருகிறது. மனம், வசனம், காயம் இவைகளில் வக்ர தன்மை இருக்குமானால் அசுப நாம கர்மமே பந்தமாகும். பொய்யான இரத்தினங்களை உற்பத்தி செய்தல், கலப்படம் செய்தல் இவைகளாலும் அசுப நாம கர்மம் பந்தமாகும். பொய்யான சாட்சி சொல்லும் போதும் அசுப நாம கர்மம் பந்தமாகும். மற்றவர்களின் அங்க உபாங்கங்களை சேதப்படுத்தும் போது அசுப நாம கர்மம் பந்தமாகிறது. சகிக்க முடியாத

கடினவசனம் பேசும் போதும் அசுப நாமகர்மம் பந்தமாகிறது. சிறுவர்களை திருத்தவேண்டும். என்பதற்காக அவர்களின் காதுகளை பிடித்து திருகி திட்டுகிறோம். அப்படி செய்யாமல் அன்பான வார்த்தைகளைக் கூறியும் குழந்தைகளைத் திருத்த முடியும். ஆனால் கடுமையான வசனங்களைப் பேசி நாம் அசுப நாம கர்மத்தை கட்டிக் கொள்ளுகிறோம். அவர்களுக்கு நல்லது நடக்கிறதோ இல்லையோ நாம் நமது கைகளாலேயே நமக்கு தீமை செய்து கொள்கிறோம். நல்லவர்களின் நடுவில் சொல்லத் தகாதவார்த்தைகளை யார் பேசுகிறார்களோ, அந்த வசனத்தின் மூலம் அவர்கள் அசுப நாம கர்மத்தை பந்தம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஆலயத்தினுடைய சந்தனம், தீபம், தூபம் போன்ற பொருள்களை யார் திருடி தங்களுக்காக எடுத்து பயன்படுத்துகிறார்களோ அவர்கள் அசுப நாம கர்மத்தை கட்டிக் கொள்கிறார்கள். கோயில் திரவியம் தேவதனம், தேவ திரவியம் என இரண்டு விதமாக உள்ளது.

தானப் பெட்டியில் போடும் பணமும், நன்கொடை ரசீது மூலம் வரும் பணமும் தேவ தனமாகும். ஆலயத்திற்காக தரப்படும் அரிசி, தேங்காய், பாதாம் மற்றும் சமர்ப்பணம் செய்யப்படும் திரவியங்கள் தேவ திரவியமாகும். இரண்டையும் எடுத்துக் கொள்வது உண்பது அசுப நாம கர்மத்திற்கு காரணமாகிறது. சிலர் ஏலம் எடுத்து அதற்கான தொகையை பல வருடங்கள் வரை தருவதில்லை. எத்தனை நாட்கள் அவர்கள் தங்களிடம் வைத்துக் கொள்கிறார்களோ அத்தனை நாள் வரை அசுப நாம கர்மத்தை கட்டிக் கொள்கிறார்கள். இதை நான் சுயமாக சொல்லவில்லை, தவறாக எண்ண வேண்டாம். பிறகு என்ன செய்ய வேண்டும் என்றால் நம் கையில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறதோ, அந்த அளவு ஏலம் எடுக்க வேண்டும். அதை கொடுத்து விட்டு நிம்மதியாக வீடு திரும்பலாம். அப்படி இல்லை என்றால் ஏலம் எடுத்த பின்பு எண்ணங்கள் மாற முடியும். நாம் எப்பொழுது ஏலம்

எடுத்தோமோ, அப்போதிலிருந்தே தேவ தனமாகி விட்டது. அந்த தேவதனம் நம்மிடம் இருக்கிறது. நாம் அதை நம்முடைய வாழ்க்கை வசதிகளுக்காக பயன்படுத்துகிறோம். நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு கொடுத்தோமேயானால் அது வரை அசுப நாம கர்மம் பந்தமாகும். இரயணசாரம் நூலில் குந்த குந்த சுவாமி விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

நான் ஒரு குடும்பத்தைப் பார்த்தேன். அவர்கள் ஏலம் எடுத்தால் அன்று தூங்குவதற்கு முன் அப்பணத்தை ஒப்படைத்து விடுவார்கள். அவர்கள் ஜபல்பூரில் ஒரு ஏலத்தை ஒன்றரை லட்ச ரூபாய்க்கு எடுத்தார்கள் . அவ்வளவு பணத்தை தன்னுடன் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அவர்கள் வீடு திரும்பிய உடன் அந்த பணத்தை தனியாக எடுத்து வைத்து விட்டுதான் அடுத்த வேலையை செய்தார்.

அவர் இந்த பணத்தை எடுத்து வைக்கவில்லை என்றால் நாளை என் மனம் மாறிவிட முடியும். அல்லது ஐந்து இந்திரிய விஷயங்களில் செலவிட முடியும். பணம் இல்லாமல் போய்விட்டால் தர முடியாமல் போய் விடும் என்று கூறுவார். செங்கல் சூளை போடுவதால் நிறைய இம்சை ஆகிறது. அதனால் அசுப நாம கர்மம் பந்தமாகும். இது மட்டுமல்ல, பொதுமக்கள் தங்குவதற்கான இடங்களை அழித்துவிடுவது, நந்தவனம் போன்றவற்றை அழித்து விடுவது போன்றவை அசுப நாம கர்ம பந்தத்துக்கு காரணமாகி விடுகிறது. இன்று அனைத்தும் மாஸ்டர் பிளானில் நடைபெறுகிறது. புல்டோசர் மூலமாக பல வீடுகள் இடிக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்கு நாம் அனுமோதனம் செய்யும்போது நமக்கு தீமை ஏற்படுகிறது. அதனால் சமாளித்து வாழ வேண்டியது அவசியமாகிறது. உலகம் எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கிறது. நாம் என்ன செய்ய முடியும்? என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். நாம் உலகத்தை ஏன் பார்க்க வேண்டும்? நாம் பிறவியை வளர்க்கவேண்டுமா? அல்லது குறைக்க வேண்டுமா? எனவே குறைக்க வேண்டுமென்றால் புத்திசாலி

தனத்தோடு பொறுமையோடு நடக்க வேண்டும்.

எதன் மூலமாக அனைவருக்கும் நன்மை நடக்குமோ அப்படிப்பட்ட உடல் செயல்களை செய்தல், மற்றவருக்கு நன்மை நடக்க வேண்டும் என்று மனதில் சிந்தனை செய்தல், மற்றும் பேச்சினால் அனைவருக்கும் நன்மை நடக்கும்படி எப்போதும் பேசுதல் ஆகியவை சுபநாம கர்மத்துக்கு காரணம் ஆகிறது. இதற்கு விபரீதமாக செய்யும்போது விபரீதமான பலன் கிடைக்கிறது. ஒருவருடைய உடல் ஏன் பலவீனமான உடலை செய்யவில்லை. அவருடைய நாமகர்மம் பலவீனமாக இருக்கிறது? தாய் பலவீனமான உடலை செய்யவில்லை. அவருடைய நாம கர்மம் பலவீனமான உடலை செய்தது. ஒருவருடைய புத்தி குறைவாக ஏன் இருக்கிறது? அவருடைய தாய் புத்தி குறைவான பிள்ளையை பெறவில்லை. அந்த நபர் இன்னொருவருடைய புத்தியை கண்டு புகழ்ந்திருக்க மாட்டார். மாறாக மற்றவருடைய அறிவை அழிப்பதற்கு உபாயம் செய்திருப்பார். மற்றவருடைய மனதை புண்படுத்த வேண்டும் என்று சிந்தனை செய்திருப்பார்.

ஒரு சிறிய உதாரணம், இராமானுஜம் என்னும் பாலகன் இருந்தான். மனம், வசனம், உடல் அனைவருக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. யார் அவற்றை எப்படி உபயோகம் செய்கிறார்கள் என்பது அவரவருடைய விருப்பம் ஆகும். இளமையில் குழந்தைகளுக்கு யக்ஞோபவீதம் (பூணூல்) சம்ஸ்காரம் செய்வார்கள். தென் இந்தியாவில் அதிகமாக நடைபெறுகிறது. ஆச்சாரிய மஹராஜ் (வித்யா சாகர்) க்குக் கூட 12 வயதில் நடைபெற்றது. அதுபோல் ராமானுஜத்திற்கும் சம்ஸ்காரம் கொடுத்தார்கள். வாழ்க்கை முழுவதும் அந்த குரு மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும். ஆபத்து காலங்களில் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள இதை ஜபிக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். அவருடைய குரு இதை ஜபிப்பதால் மட்டுமல்ல, கேட்பதினாலேயே நன்மை நடைபெறும். இதை அலௌகீக மந்திரம், இதை கவனமாக படிக்க வேண்டும். இதை வேறு ஒருவருக்கு

கூறக் கூடாது என்று அவர் கூறினார். அப்பொழுது அந்த ராமானுஜர் சிறிய பையன். இரவு முழுவதும் சிந்தனை செய்தான். இந்த அலௌகீக மந்திரம் இதைக் கேட்டாலே நன்மை நடைபெறும் என்று ஒரு பக்கம் கூறினார். மறுபக்கம் இதை யாருக்கும் கூறக்கூடாது என்று கூறினார். இந்த இரண்டும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவன் காலையில் எழுந்தவுடன் மொட்டை மாடிக்கு சென்று உரக்கப் படிக்க ஆரம்பித்தான். இதை அறிந்த அவன் குருவுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது. அவனைக் கூப்பிட்டு இந்த மந்திரத்தை அமைதியாக ஜபிக்க வேண்டும், யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது என்று கூறினேன். ஏன் இப்படி உரக்க சொல்கிறாய்? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் குருஜி இந்த மந்திரம் அலௌகீகமானது, இதைக் கேட்பவர்களுக்கு நன்மை நடைபெறும் என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். அனைவருக்கும் நன்மை நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காகவே உரக்கப் படித்தேன் என்றான். குரு அவன் முதுகை தட்டிக் கொடுத்து இந்த மந்திரம் உனக்கு மட்டுமல்ல, அனைவருக்கும் நன்மை அளிக்கும் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

சகோதரரே! மந்திரம் ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. மந்திரம் அனைவரிடத்திலும் இருக்கிறது. ஆனால் அதை சாமர்த்தியம் அல்லது சக்தி உள்ளதாக எப்படி ஆக்குவது?

நாம் நம்முடைய நல்ல பாவனைகளினால் அதை சாமர்த்தியம் உள்ளதாக ஆக்க முடியும். மனம், பேச்சு, உடல் ஆகியவற்றால் எந்த காரியம் செய்தாலும் நல்ல பாவனையோடு செய்வோமானால் நமக்கு கிடைப்பது எல்லாமே நல்லதாக இருக்கும். துர்பாவனையோடு மனம், பேச்சு, உடல் செயல்கள் இருக்கும்போது நாம் எதிர்காலத்திற்கு அசுபமானவற்றை தயார் செய்து கொள்கிறோம் என்று பொருள். இதுவரை நல்ல வழியில் அவற்றை பயன் படுத்தவில்லை என்றாலும் இன்றிலிருந்தாவது நல்லவைகளாக ஆக்கிக் கொள்ள தொடங்குங்கள்.

வாழ்க்கையை நல்ல வழியில் அமைக்க முயற்சி செய்யுங்கள் என்ற பாவனையோடு ஆச்சார்ய ஸ்ரீ வித்யாசா கர் மஹாராஜுக்கு ஜே!

அதிகாரம் - 17

நாம் அனைவரும் கடந்த நாட்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்து பார்த்தோமேயானால் இவ்வுலகில் நல்லது கெட்டதுகளை அனுபவம் செய்து வந்ததாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் அப்படி நல்லது - கெட்டது என எதுவும் இல்லை. அவை அனைத்தும் நம்முடைய கற்பனைகள் நம்மிடையே விருப்பு வெறுப்பு இருக்கிறது. எந்தப் பொருள்களை நாம் விரும்புகிறோமோ, அப்பொருள்களை நாம் நல்லவை என அறிகிறோம். எந்தப் பொருள்களை நாம் வேண்டாதது எனக் கருதுகிறோமோ, அவற்றினை கெட்டவை என அறிகின்றோம். பொருள்கள் பொருள்களாகத் தான் இருக்கின்றன. அவை நல்லவைகளாகவும் இல்லை, கெட்டவைகளாகவும் இல்லை. ஆனால் நாம் என்ன செய்கின்றோம்? நம்முடைய மனப்பாங்கு அனாதி காலத்திலிருந்து பொருளைப் பொருளாகப் பார்ப்பதில்லை. நாம் விருப்பு வெறுப்பு உடையவராகி பொருள்களை நல்லவையாகவும், மனிதர்களை நல்லவர்களாகவும் அல்லது கெட்டவை மற்றும் கெட்டவர்கள் என்ற எண்ணங்களுடனேயே பார்க்கிறோம். வாழ்க்கை சதுரங்கப் பலகையிலுள்ள கட்டங்கள் ஒன்று வெண்மையாகவும் மற்றொன்று கருப்பாகவும் இருப்பது போல இல்லை. அனைவருடைய வாழ்க்கையிலும் எப்போதும் இன்பத்திற்குப் பின்பு துன்பமும், துன்பத்திற்குப் பின் இன்பம் என்கிற வரிசை முறையும் இல்லை. அதாவது இன்பமும் துன்பமும் கலந்து வர வேண்டுமென்கிற கட்டாயமில்லை. தொடர்ந்து துன்பமே இருக்கலாம்.

எவரை இன்று நாம் நண்பராகக் கருதுகிறோமோ அவரே நாளை பகைவராக ஆக முடிகிறது, மற்றும் எவரை இன்று பகைவராகக் கருதுகிறோமோ அவரே நாளை நண்பராக ஆக முடிகிறது. இப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் நிகழ்வது தான் வாழ்க்கையின் நடைமுறையாகும். இந்த

மாற்றங்களை நாம் தான் செய்தோம் என்ற எண்ணங்கள் நம்மிடம் இருக்கின்றன. நம்மை இந்த விருப்பு வெறுப்புகள் அவ்வாறு மாற்றியுள்ளன. நம்முடைய மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள் எப்படி இருக்கின் றனவோ, அப்படியே நாம் பொருள்களையும் மனிதர்களையும் பார்க்கிறோம். ஆசாரிய மகான்கள் எவரை இன்று பகைவராகக் கருதுகிறாயோ, எவரை இன்று நண்பராகக் கருதுகிறாயோ, அவர்களைப் பற்றிச் சற்று சிந்தித்தால் எவரும் எப்போதும் பகைவராகவும் - நண்பராகவும் இருக்க முடியாது எனப் புரியும் என்று நம்மை அடிக்கடி எச்சரிக்கின்றனர். அனைவரிடமும் நட்பு பாராட்டுவது எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்தது. நட்பு என்பது அந்த பகைவர்களை நண்பர்களாகக் கருதுவது மிகவும் உயர்ந்தது ஆகும். அந்த நட்புணர்வினால் ஒவ்வொரு உயிரிடத்திலும் நமக்கு கருணை உணர்வு ஏற்படுகிறது. இந்த நட்புணர்வு கூட தமக்குரியது - பிறருக்குரியது என பிரிவுப்பட்டு இருக்கிறது. எவரை அல்லது எவற்றை நம்முடையதாகக் கருதுகிறோமோ அவர்களிடம் அல்லது அவற்றிடம் நம் மனதில் கருணை இருக்கிறது. ஆனால் எவரை அல்லது எவற்றினைப் பிறிதெனக் கருதுகிறோமோ அவர்களுக்கு அல்லது அவற்றிற்கு எதிராக கருணை உணர்வு பெருகி வெளிவருவதில்லை. தயை நம்முடையதாய் இருக்கலாம். ஆனால் கருணை பிற உயிர்களுக்கு மட்டுமே இருக்க வேண்டும். உண்மையில் நம்முடைய விருப்பு வெறுப்பு களுடன் கூடிய நடவடிக்கைகளும் கூட வேண்டியன - வேண்டாததென என்ற கற்பனையுடன் தான் இருக்கின்றன. நல்லது அல்லது கெட்டது என கற்பனை செய்யப்படுகிறது; பகைவன் - நண்பன் என பாகுபாடு பார்க்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பாகுபாடு செய்வதிலும் கூட மகிழ்ச்சி முன் நிற்கிறது. எவர் நண்பரோ அவரிடம் எந்தக் குற்றமும் குறையும் நமக்குத் தென்படுவதில்லை. மற்றும் எவரை பகைவராகக் கருதுகிறோமோ, அவரிடம் உள்ள எந்த நற்பண்புகளும் நமக்குப் புலப்படுவதில்லை. தாய்

தன் மகன் எவ்வளவு கெட்டவனாக இருந்தாலும், அவனுடைய குற்றங்கள் எதுவும் அவளுக்குத் தெரிவதில்லை. எவராவது வந்து அவன் மீது எவ்வளவு தான் குற்றஞ்சாட்டினாலும், தாய் என் மகன் நல்லவன், நீ அவன் மீது வீணாகக் குற்றம் சுமத்தாதே என்று தான் கூறுகிறாள். அவளுக்கு தன் மகன் மீது இருக்கும் மோகம் போல, நம்முடைய விருப்பினை நமக்கு விருப்பமான பொருள் மீதோ அல்லது நபர் மீதோ இது போல காட்டுகிறோமா அல்லது குற்றங்களைப் பார்க்கிறோமா குணங்கள் மற்றும் குற்றங்கள் எதில் எவ்வளவு இருக்கிறது? எவரும் முற்றிலும் நற்குணங்கள் படைத்தவராகவும் இல்லை அல்லது முற்றிலும் குற்றமுடையவராகவும் இருக்க முடியாது. ஆசாரியர்கள் ஒவ்வொரு நபருக்குள்ளேயும் எது இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு குணம் நிச்சயம் இருக்கும் ஏழையிடம் சிறு குடிசை இருக்கலாம். இவ்வெல்லா வீடுகளிலும் மாளிகைகளிலும் உள்ளே போய் வெளியே வருவதற்கு வாசல் கதவுகள் இருக்கின்றன. இது போலவே எல்லோரிடமும் ஒரு குணம் இருக்கின்றது. நம்மிடம் இருக்கும் பார்வைத் திறனை நன்கு பயன்படுத்தி பார்த்தோமேயானால் குற்றம் கண்ணுக்குத் தெரியாது. களங்க மற்ற பார்வை இருக்கின்ற பொழுது அந்த குணம் மட்டுமல்ல, நூற்றுக்கணக்கான குணங்கள் இருந்தாலும் கூட அவை கவனிக்கப்பட மாட்டாது. ஒரு குற்றத்தை மிகவும் பெரிதுப்படுத்தி பார்க்கிற பொழுது நூற்றுக் கணக்கான குணங்கள் மூடி மறைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. **பராதிம நிந்தா பிரசம்ஸை ஸத்குணோச்சாதணோத் பாவணை ச நீசைரி கோத்ரஸ்யா** என்கிறது தத்தவார்த்த சூத்திரம். இதன் பொருளாவது: பிறரை நிந்தித்து தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுதல் மற்றும் பிறரிடம் உள்ள குணத்தை மறைத்தல், தன்னிடம் இல்லாத குணத்தை இருப்பதாகக் கூறுதல், ஆகிய இவை நீச (தாழ்ந்த) கோத்திர கருமத்திற்கு உற்றுக் காரணங்களாக இருக்கின்றன. இதனால் உலகம் பழிக்கும் குலங்களில் பிறப்பர் என்பதாம்.

ஆசாரிய பெருமகான்கள் இரண்டு சூத்திரங்களில் நம்முடைய வாழ்க்கையினுடைய நிலைமையைத் தீர்மானித்து இருக்கின்றனர். நம்முடைய கர்மம் (வினை) எவ்வளவு உயரத்திற்குக் கொண்டு செல்ல முடியுமோ, அது போலவே அவ்வளவு கீழேயும் கொண்டு செல்ல முடியும். நம்மை எவரும் உயரத்திற்குக் கொண்டு செல்வதில்லை. அதே போல கீழேயும் கொண்டு செல்வதில்லை. நம்மிடமுள்ள நற்பண்புகள் மற்றும் குற்றங்களே உயரே எடுத்துச் செல்லுகிறது அல்லது கீழே தள்ளுகிறது. எவர் பிறரைக் கெட்டவர் என்று கூறுகிறாரோ, அவரே நல்ல மனிதர் இல்லை. பிறரைக் கெட்டவர்கள் என்று கூறுபவர்களும் நல்லவர்கள் இல்லை. மற்றவர்களைக் குறை கூறுபவர்கள் எப்பொழுதும் நல்லவர்களாக இருக்க முடியாது. மற்றும் மற்றவர்களை நல்லவர்கள் என்று கூறுபவர்கள் தானே நல்லவராகி விடுகின்றனர். மற்றவர்கள் நம்மை அறிந்தால் போதும். நம்மைத் தான் அறிய வேண்டும். **பராத்மனிந்தா பிரசம்ஸே** (பிறரை நிந்தித்து தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளல்) என்றார் ஆசாரியர். மேலும் **ஸதஸந்குணோஃ சாதணாத் பாவண** என்றும் கூறினார். இது மட்டுமல்ல பிறரிடம் உள்ள நற்பண்புகளை மறைப்பதும் மற்றும் தம்மிடம் இல்லாத பண்புகளை இருப்பதாகக் கூறுதலும் என்கிறார். பிறரை நிந்தித்தல், தன்னைப் புகழ்ந்து கூறல் மற்றும் பிறருடைய நற்பண்புகளை மறைத்து வெளியிடாமல் இருப்பதும் மற்றும் நம்மிடம் இல்லாத பண்புகளை இருப்பது போலக் கூறுவதும் எல்லாம் நம்மை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறது என்றால் தாழ்ந்த குலத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றது மற்றும் தாழ்குல வினை பந்தம் மித்யாத்துவத்துடன் இருக்கச் செய்கிறது என்று ஆசாரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

எல்லாவற்றிற்கும் முதலாவதாக பார்வையில் தூய்மைத் தன்மை போயின் (நீச) தாழ்குல கோத்ரவினை பந்தம் ஏற்படும். ஒரு பொறி உயிரிலிருந்து ஐம்பொறி மனமில்லாத உயிர்கள் வரை மற்றும் ஐம்பொறி மனதுள்ள

உயிர்களில் கூட நீச கோத்திர வினை உதயம் இருக்கிறது மனிதர்களில் நீச கோத்திரம், உச்ச கோத்திரம் இரண்டுமே இருக்க முடியும். நீச கோத்திரம், உச்ச கோத்திரம் எதைக் குறிப்பிடுகிறது? எந்த குலத்தில், எந்த சாதியில் அறம் சார்ந்த செயல்கள் தொடர்ந்து இருக்கின்றனவோ மற்றும் இந்த குலம், சாதி உலகத்தில் நிந்திக்கப்படவில்லையோ மற்றும் அந்த சாதி, குலத்தில் உள்ளவர்கள் உண்ணக் கூடாததை உண்ணாமல் இருக்கிறார்களோ மற்றும் கள், புலால், தேன், முதலானவற்றை சாப்பிடாதவர்களாக இருக்கின்றனரோ அப்படிப்பட்ட குலம் அல்லது சாதி உயர்ந்த குலம்/ சாதி என்று அழைக்கப்படுகிறது. பிற அனைத்து குலங்களும் சாதியும் தாழ்ந்த குலம் என்று கூறுவர். எங்கு தரும பரம்பரை (அற வழிச் செயல்கள் தொடருவது) இல்லையோ, நன் நடத்தைகள் இல்லையோ, இழிவான செயல்கள் செய்யப்படுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட குடும்பங்களில் தோன்றுவது நீச கோத்திர வினைபினுடைய பலனால் ஆகும். இந்த நீச கோத்திர வினை எப்படி பந்த மாகிறது? பராத்ம நிந்தா பிரசம்ஸே என்கிற சூத்திரத்தில் நான்கு விஷயங்கள் கூறப்பட்டு உள்ளன. அதாவது பிறரை நிந்திப்பது மற்று தம்மை புகழ்ந்து கொள்ளுவது, தற்பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பது ஆகும். பிறர் நிந்தனை என்பதன் கருத்து பிறர் குற்றங்களை வெயிடுவதாகும். இருப்பது, இல்லாதது என இரண்டையும் கூறுவதாகும். பிறரிடம் குற்றங்கள் இருந்தாலும், இல்லாமல் இருந்தாலும் அவற்றினை வெளியிடுவது நீச கோத்திர வினை பந்தம் ஆவதற்குக் காரணம் ஆகும். மற்றும் எந்தக் குற்றம் இல்லையோ, அதைக் கூட வெளியே கூறுகிற பொழுதும் வினை பந்தமாகிறது. குற்றத்தினை மனதிலேயே இருத்திக் கொண்டு அதனை வெளியிடாமல் இருந்து கொண்டு வேலையை நிறைவேற்றுவது உச்ச வினை பந்தத்திற்குக் காரணமாகும்.

நமக்கு தற்பொழுது உச்ச கோத்திரம் கிடைத்திருப்பதால் உயர்ந்த நல்ல நிலமை கிடைத்திருக்கிறது.

சமுதாயத்தில் மதிக்கத் தகுந்த குலம் கிடைத்திருக்கிறது. உலகம் நிந்தனை செய்யும் குலம் நமக்கு கிடைத்திருக்கவில்லை. அதற்காக நாம் முற்பிறவியில் என்ன புருஷார்த்தம் (ஆன்ம நல முயற்சி) செய்திருப்போம் என்று சிந்தனை செய்வது, மற்றும் எவர் இதனை அடைந்திருக்கவில்லையோ அவர் என்ன செய்திருப்பார்? என்று சிந்தனை செய்வது, மற்றவர்களிடம் இருக்கின்ற மற்றும் இல்லாது இருக்கின்ற குற்றங்களை எவ்வகையிலும் வெளிப்படுத்த மாட்டார். நாம் இப்படி இருக்கிறோமா? பிறரது குற்றங்களைப் பார்க்கும் மனப்பான்மையே நம்முள் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய பார்வை எவர் மீது சென்றாலும் அப்பொழுது எல்லாவற்றிற்கும் முதலாவதாக அவரிடம் என்ன குற்றங் குறை இருக்கிறது? என்பதிலேயே பார்வை செல்லுகிறது. என்ன நற்பண்பு இருக்கிறது? என்ன நல்லது இருக்கிறது என்பவை கண்ணில் படுவதில்லை, நம்முடைய இந்தப் பார்வையை வைத்துக் கொண்டு நம்முடைய வாழ்க்கையை எங்கு எடுத்துச் செல்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம்? இவை எல்லாவற்றையும் சிந்தித்துப் பார்த்து இந்த பழக்கத்தை அல்லது வழக்கத்தை மாற்றிட வேண்டும். மக்கள் இந்த வழக்கத்தை மாற்றுகின்ற வேலையை பிறர் தான் செய்ய வேண்டும் என வாதம் செய்கின்றனர்.

ஒரு நபர் சாலையில் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார். ஒரு வாழைப்பழத் தோல் சாலையில் விழுந்து கிடக்கிறது. அதன் மீது முன்னால் சென்றவர் தம் கால் களை வைத்ததும் வழக்கி சீழே விழுந்து கிடக்கிறார். அப்போது பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தவர் விழுந்த வரைப் பார்த்து சிரிக்க ஆரம்பிக்கிறார், எவராவது வழுகி விழுந்தால் அப்பொழுது மற்றவருக்கு அந்த நிகழ்ச்சி சிரிப்பதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. ஆனால் அவர் முன்னாலும் அந்த வாழைப்பழத் தோல் விழுந்து கிடந்திருந்தால் அவரும் வழக்கி விழுந்திருப்பார் என்பதை மறந்து விட்டார். அப்போது அவர் விழுந்து கிடப்பதைப்

பார்த்து அனைவரும் சிரிப்பார். பகவான் நல்லது செய்திருக்கிறார். அதாவது முதலில் நான் தான் பிறர் விழுவதைப் பார்த்து சிரித்து இருக்கிறேன். இப்பொழுது நான் சிரிக்க முடியாது. ஏனெனில் பிறர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். முதலில் நான் சிரித்தது நல்லதாக இருக்கிறது. இப்போது கூறுங்கள், பிறரைப் பார்த்து ஏளனமாகக் சிரிப்பதைக் கூட நாம் நல்லது எனக் கருதுகிறோம். அதாவது முதலில் சிரித்தால் நல்லது நடந்தது. அதாவது நான் விழவே இல்லை, மற்றும் மற்றவர்கள் சிரித்தால் நாம் கொஞ்சமாகவே சிரிக்கிறோம்.

இன்னொருவர் நமக்கு தீமை செய்வாரெனில், அதற்கு முன்னரே நாம் அதனைச் செய்து விடுவோம். இவருக்கு கெடுதல் செய்து மகிழ்ச்சி அடைந்து கொள் மற்றும் மீண்டும் தன்னுடைய கெட்டதைச் செய்ய தயாராக இரு! உலகம் இவ்விதமான வழக்கத்தைக் கொண்டு உள்ளது. சற்று சிந்தியுங்கள்! நாம் பிறரை நாணயமற்றவன், வஞ்சகன் எனக் கூறுகிறோம். மற்றொருவர் நம்மை நாணயமற்றவன், வஞ்சகன் என்று சொல்வார், நாணயமானவர், நேர்மையானவர் என எவரும் இருக்க முடியாது. ஆனால் இந்த சிறிய விஷயம் நம் அறிவுக்கு எட்டவில்லை. இது மட்டுமல்ல, ஒரு முறை குற்றத்தைப் பார்க்கும் பழக்கம் இருந்து விட்டால் அப்பொழுது நம்முடைய குற்றத்தைப் பார்க்கின்ற பண்பு இல்லாது போய் விடுகிறது. இதனை கவனத்தில் கொள்ளுங்கள். பிறரின் குற்றங்களைப் பார்ப்பது ஒரு பெரிய தீங்கு ஆகும். தன்னுடைய குற்றத்தைப் பார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் எப்பொழுதும் கிடைக்காவிட்டால் அதை விடப் பெரிய தீங்கு எதுவும் இருக்காது. பிறரது குற்றத்தைப் பார்க்கும் பழக்கம் தன்னுடைய குற்றத்தைப் பார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் எப்பொழுதும் கிடைக்காவிட்டால் அதை விடப் பெரிய தீங்கு எதுவும் இருக்காது. பிறரது குற்றத்தைப் பார்க்கும் பழக்கம் தன்னுடைய குற்றத்தைப் பார்க்கக் கூடிய நபரே இல்லாமல் போய் விடும் அளவிற்கு இருக்கிறது. இது

மட்டுமல்லாமல் தானே குற்றமுடையவரான பிறகும் கூட தன்னை நல்லவராகக் கருதும் பழக்கம் மகிழ்ச்சியையும் அடையச் செய்கிறது. பார்! அவர் இப்படி இருக்கிறார். அவர் எப்படி இருக்கிறார்? நாம் சரியாக இருக்கிறோமா? சரியாக இல்லையானால் பிறகும் கூட தன்னை சரியானவராகக் கருதும் பிரமை அறிவு மயக்கம் இருக்கிறது. மற்றவர்கள் குற்றமுடையவராக இல்லை. ஆனாலும் அவரை குற்றமுடையவராக நிச்சயிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறோம். இதனால் நமக்குள்ளே இருக்கின்ற தன்னுடைய குற்றத்தைப் பார்க்கும் மனப்பாங்கு அழிந்து விடுகிறது. மற்றும் நாம் குற்றமுடையவராக ஆன பிறகும் கூட நாம் நம்மை சரியானவராகவே கருதுகின்றோம். மற்றும் நம்முடைய குற்றம் நம்மிடமிருந்து எப்போதும் வெளியேறுவதில்லை. மற்றவருடைய குணங்களைக் கூட நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை ஏற்கெனவே முடிவுக்கு வந்து விட்டு இருக்கிறது. பிறரின் குற்றத்தைப் பார்க்கும் பழக்கம் நம்மிடம் உண்டாகி இருப்பதினால் 99 சதவிகிதம் பிரக்ருதிகள் நம் எல்லோரின் வாழ்க்கையில் இருக்கின்றன. நம்முடைய வாழ்க்கையில் 1 சதவிகிதம் பிரக்ருதி இருந்தால் நாம் பிறரது குற்றத்தைப் பார்க்காமல் இருப்போம். பாக்கி 99 நம் எல்லோருடைய வாழ்க்கையில் மற்றவரின் குற்றங்களைப் பார்க்கும் மனப்பாங்கு இருக்கிறது. எங்கு கொஞ்சம் கூட நல்லது இல்லையோ அங்கு நம்முடைய குற்றம் பார்க்க ஆரம்பிக்கப்பட்டு விடுகிறது. மற்றும் எங்கு குற்றம் உடன் இருக்கிறதோ அங்கேயும் குற்றம் பார்க்கும் பழக்கம் இருக்கிறது. அப்பொழுது தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுதல், தன்னிடம் நற்குணங்கள் இல்லாத போது தன்னை குணவானாக கூறிக்கொள்ளும் முயற்சி தொடர்ந்து இருந்துக் கொண்டு இருக்கிறது. இது மட்டுமல்ல, அவரே தப்பானவர், நாம் செய்வதை பிறரும் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது அவர்கள் தம்மை வெளியே காட்டிக் கொள்ளுவதில்லை.

இன்னுமொரு நிகழ்ச்சி, தற்செயலாக ஒரு கடிதம்

எனக்கு கிடைத்தது. நான் அதனைப் படித்தேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜெய்ப்பூரில் நந்தனபட்டர் என்ற ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார். இவர் ஒரு இராணுவ வீரர், அந்நாட்டு அரசர் கோபமாக இருக்கிற பொழுது அவரது கோபத்தைத் தணித்து மகிழ்ச்சியூட்டுவதைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தார். அரசவையில் கவிஞர் ஒருவரும் இருந்தார். இவர் கூட அரசர் கோபப்படும் போது அவரை சாந்தப்படுத்துவதில் மிகவும் சமர்த்தர். அரசர் எவர் மீதாவது கோபம் கொண்டு விட்டால், அப்பொழுது இந்தக் கவிஞர் ஏதாவது கூறி கோபத்தை தணியச் செய்வதுடன், அரசர் கோபத்திற்கு காரணமாயிருந்தவரை மன்னிக்கவும் செய்து விடுவார். அரசரிடம் கவிஞர் கூறுவதாவது: “அரசர் பெருமானே! தாங்களோ ஒரு பெரிய மகான், இதுவோ மிகச் சிறிய விஷயம். குற்றம் செய்தவன் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் குற்றம் செய்து விடுகின்றான். அவன் அதனை உணரும் படி செய்வதற்கு அவனை மன்னித்து விட்டுவிடுங்கள்” என்பார். அரசரும் சிந்திப்பார். நல்லுணர்வு ஏற்படும். கவிஞர் கூறுவதை ஏற்று குற்றவாளியை மன்னித்து விடுவார்.

ஒரு முறை அரசரின் பிறந்த நாள் வந்தது. அந் நன்னாளில் அவர் ஆளுகைக்குட்பட்ட குறுநிலமன்னர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி அரசர் நீண்ட நாட்கள் வாழ்வதற்காக பிரார்த்தனை செய்தனர். அவர்களில் ஒரு குறுநில மன்னன் மட்டும் பொறாமை வயப்பட்டு மன எரிச்சலுடன் ஆலயத்தில் அமர்ந்திருந்தான். மற்ற குறுநில மன்னர்களுக்கு உள்ளுக்குள் மன எரிச்சல் இருந்தாலும் அவர்கள் அதனை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. பொறாமையுடனும், மன எரிச்சலுடனும் அமர்ந்திருந்த அந்த குறுநில மன்னன் ஒரு காகிததாளை எடுத்து அதில் பின் வருமாறு எழுதினான்: “ஆத்மானு சாசனத்தில் பொறாமை கொள்ளுவது ஒரு சாதுவின் மிகப் பெரிய பலவீனம். இது அவரிடமிருக்கும் கடைசி பலவீனம். கற்றறிந்த அறிஞர் பெருமக்களிடம் கூட இந்த பொறாமை

குணம் இருக்கிறது.”

பெர்னாட்ஷாவிடம், “இரண்டாம் உலகப் போர் எதற்காக நடத்தப்பட்டது?” என்று கேட்டபோது அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன என்றார். ஒன்று பொறாமை (jealousy) மற்றொன்றும் பொறாமை என்றார். அவர் மீண்டும் மூன்றாவதாக ஒரு காரணம் இருக்குமெனில் அதுவும் பொறாமை தான் என்றார். அவர் கூறியதில் மூன்று காரணங்களும் ஒன்று தான். எனினும் அவ்வாறு கூறியது பொறாமை ஒன்று தான் காரணம் என்பதை அழுத்தம் கொடுத்து கூறியுள்ளார். இந்தப் பொறாமை பிறவி வாழ்க்கையை வளர்க்கின்றது என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிறகு குணங்களை அல்லது நற்பண்புகளை ஒருவர் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது போனால், பிறகு அவர் எவர் மீதாவது குற்றம் பார்க்க ஆரம்பித்து விடுகிறார். அதுபோல ஒரு குறுநில மன்னன் மற்றொரு குறுநில மன்னன் மற்றொரு குறுநில மன்னனைப் பற்றிகுறை கூறி அரசரை அப்படிப்பட்டவர் மீது போர் தொடுக்கச் செய்து அடிபணிய வைப்பது வழக்கமாக அந்நாட்களில் இருந்தது.

அதுபோல அரசனின் பிறந்த நாளன்று குறுநில மன்னனொருவன் அரசரிடம் சென்று, “அரசர் பெருமானே! தாங்கள் நீண்ட நாட்கள் வாழ்வதற்காக நாங்கள் ஆலயத்தில் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் ஒருகுறுநில மன்னன் தாங்கள் நீண்ட நாட்கள் வாழ்வதற்கு விரும்பவில்லை. அதனால் ஆலயத்தில் பகவான் முன் அமர்ந்து கொண்டு தங்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்யாமல் இங்கு மங்குமாக பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார். மனம் ஒன்றி தங்கள் நலனுக்காக பிரார்த்தனை செய்யவில்லை” என்று குற்றம் சாட்டினார் பிறகு அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டு அரசவைக்கு வந்தார். வந்தவுடன் காவலாளிகளை அழைத்து குறிப்பிட்ட அந்த குறுநில மன்னனை விலங்கிட்டு ஆலயத்திலிருந்து அழைத்து வந்து அரசவையில் நிறுத்துமாறு

உத்திரவிட்டார். அவ்வாறே காவலாளிகள் அந்த குறுநில மன்னனை அழைத்து வந்தவுடன் “இவனை நாட்டை விட்டு வெளியே கொண்டு சென்று விட்டு விடுங்கள்” என்று அமைச்சரை நோக்கி அரசர் கூறினார்.

இந்த செய்தி நந்தனபட்டருக்கு தெரிய வந்தது. அரசே! என்ன நடந்தது? என்று கேட்டார். அதற்கு அரசர் இந்தக் குறுநில மன்னன் நான் நீண்ட நாட்கள் வாழ்வதை விரும்பவில்லை. அதனால் இவன் எனக்காக நன்றாகப் பிரார்த்தனை செய்யவில்லை. இங்குமங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், மனம் ஒன்றிப் பிரார்த்தனை செய்யவில்லை அதனால் நாடு கடத்த உத்திரவிட்டேன் என்றார்.

யார் இதைக் கூறியது? வேறு குறுநில மன்னன் எவராவது வந்து கூறினார்களா? என்று நந்தனபட்டர் கேட்டார். அப்படி எவராவது கூறியிருந்தால் தங்கள் முடிவை மீண்டும் ஆலோசிக்க வேண்டி இருக்கும். இதற்கு அரசர் இதில் மீண்டும் ஆலோசிக்க வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? குற்றம் செய்தார். தண்டிக்கப்பட்டார் என்றார் அரசர். இவரை தண்டிப்பதற்கு முன் மீண்டும் ஒரு முறை சிந்தியுங்கள். இந்த குறுநில மன்னன் தங்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்யாமல் இங்குமங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் எனில், இவர் மீது குற்றம் சுமத்தியவர் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார். இவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரா? மற்றவரது குற்றத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர் எப்படிப்பட்டவராக இருக்க வேண்டுமாம்? அவரும் குற்றம் உடையவராகத் தானே இருக்க வேண்டும்? மேலும் அவரும் தங்களுக்காக மனம் ஒன்றி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார் எனில், இவர் மனம் ஒன்றி பிரார்த்தனை செய்யாததைப் பார்த்திருக்க முடியாது. அப்படி அவர் மனம் ஒன்றி பிரார்த்தனை செய்யாதவரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் எனில் அப்பொழுதும் அவர் கூட மனம் ஒன்றி பிரார்த்தனை செய்யவில்லை. இப்பொழுது அவரும் குற்றவாளி ஆகி விடுகிறார். பிறகு அரசர் சிந்தித்துப் பார்த்து இருவரையும்

எச்சரித்து விடுவித்து விடுகிறார்.

அதுபோல நம்முள்ளேயே குற்றம் இருக்கிற பொழுது, நாம் பிறர் குற்றங்களைப் பார்த்து விமர்சனம் செய்து கொண்டு இருக்கின்றோம். ஆகவே நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டியது மிக மிக அவசியம் ஆகும். நாம் பிறரது குற்றங்களைப் பார்ப்பதற்கு முன்னரும், நம்முடைய குணங்களைப் புகழ்ந்து கூறிக் கொள்ளுவதற்கு முன்னரும் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். இவ்வழக்கத்தை நாம் பின்பற்றினால் நம்மைச் சார்ந்திருப்பவர்களும் அதே வழக்கத்தினைத் தானே கடைபிடிப்பார்கள் இல்லையா?

ஆகையினால் ஆசாரிய மகான்கள் கூட பிறரிடம் இருக்கின்ற நற்குணங்களைக் கூட காண்பது தடைப்பட்டு விடுகிறது மற்றும் நாம் அவற்றினை மறைக்க ஆரம்பித்து விடுகிறோம் என்று எழுதியிருக்கின்றனர். எப்பொழுது மற்றவரின் குற்றங்களைப் பார்க்க ஆரம்பித்து விடுகிறோமோ அப்பொழுது அவர்களின் நற்குணங்களையும் மறைந்து விடுகின்றன. இது மட்டுமல்ல, நம்மிடம் இல்லாத குணங்களைக் கூட இருப்பதாகக் கூற ஆரம்பித்து விடுகின்றோம். அவற்றினை தழுக்கடித்து விளம்பரப்படுத்தவும் ஆரம்பித்து விடுகின்றோம். ஏனெனில் நம்முடைய மனதில் என்னை அனைவரும் புகழ வேண்டும் என்கிற எண்ணம் தோன்றி விடுகிறது. அதனால் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளுகின்றோம். எங்கு தற்புகழ்ச்சிக்கான எண்ணம் இருக்கிறதோ? அங்கு நற்குணம் இருக்காது. அங்கு பொய்யான குணங்களை அல்லது இல்லாத குணங்களை வெளிப்படுத்தும் எண்ணங்களில் கூட எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியிருக்கும் இப்படிப்பட்ட நபர் எப்பொழுதும் பண்பாளனாக இருக்க முடியாது. இவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமான இழப்பு ஏற்படுகிறது. நாம் இவற்றிற்கு மாறாக செயல்பட ஆரம்பித்து விடுவோமானால் நாம் நம்முடைய வாழ்க்கையில் உயருவது ஆரம்பமாகி விடுகிறது. அப்பொழுது நம்முடைய கௌரவம் அல்லது

நிலைமையும் உயர்ந்துவிடும்.

நாம் எப்பொழுது நம்மிடம் பெரிய வீடு இருக்கிறது. பல கார்கள் இருக்கின்றன. அதிகமாக பணம் இருக்கிறது என்று சிந்திக்கிறோமோ அப்பொழுது நாம் இவையெல்லாம் உண்மையான அந்தஸ்தின் அடையாளமில்லை என்று உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தன்னை தாழ்த்திக் கொண்டு பிறரைப் புகழ்ந்து கூறுவது தான் உண்மையான அந்தஸ்தின் அடையாளம் ஆகும் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிறரை நிந்திக்கும் நபரின் நிலைமை மிகவும் தாழ்ந்து இருக்கும். பிறரை நிந்தனை செய்பவர் தாழ்ந்தவர் ஆவார். மகான்கள் பிறரிடம் இழிகுணங்கள் இருந்த போதிலும் அவற்றை வெளிப்படுத்தாமல் புகழ்ந்தே பேசுகின்றனர். மகான்கள் இழிகுணங்களைப் பார்க்காமல் நற்குணங்களை மட்டுமே பார்க்கின்றனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சாலை வழியாக சென்று கொண்டு இருக்கிறார். வழியில் ஒரு நாய் இறந்து இரண்டு, மூன்று நாட்களாக அங்கேயே கிடக்கிறது. கெட்ட நாற்றம் வெளிவந்து கொண்டு இருந்தது. ஆனால் அவர் அதைப் பொறுமையுடன் சகித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். உடன் வந்து கொண்டிருந்த பலராமர் கிருஷ்ணரிடம், “நட! இவ்வளவு கெட்ட நாற்றம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறாயே” என்றார். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், “அதை விடுங்கள், இந்த நாயினுடைய பற்களைப் பாருங்கள், எவ்வளவு பெரியதாக இருக்கின்றன. இவைபோன்ற பொருட்கள் நமக்குக் கூட நம் வாழ்க்கையில் வருமில்லையா?” என்று கேட்கிறார். இங்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் விலங்கு கதி பற்றிச் சிந்திக்கிறார்.

அதாவது புறச் செல்வங்கள் புற நிலைமை உயர உயர நம்முடைய அந்தஸ்து உயருகிறது என நம்புகின்றோம். அப்படி இல்லை. அந்தரங்கத்தில் நிலைமை உயர்ந்து இருக்க வேண்டும். அதாவது இழிகுணங்கள் உடையோரிடம் ஓரிரு நற்குணங்களும் இருக்கும். அவற்றைத்

தேடிக்கண்டு பிடித்து அக்குணங்களைப் புகழ்ந்து கூற வேண்டும். கூறவும் முடியும். நம்முள் நூற்றுக் கணக்கான நற்குணங்கள் இருந்த போதிலும் நம்மிடையே உள்ள ஓரிரு இழி குணங்களைக் கண்டு பிடித்து நம்மை நாமே நிந்தனை செய்து கொள்ளவும் திருத்திக் கொள்ளவும் முடியும்.

நம்மிடம் நிறைய தீய குணங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுவது / ஒத்துக் கொள்வது மிகவும் கடினமான விஷயமாகும், நம்மிடமுள்ள ஓரிரு அவ குணங்களைக் கூட நாம் மறைக்கக் கூடாது மற்றும் பிறரிடமுள்ள அனைத்து தீய / அவ குணங்களையும் மறைத்து, அவரிடமுள்ள ஓரிரு நல்ல குணங்களைப் பாராட்ட வேண்டும். இப்படிச் செய்யும் போது உயர்ந்த குலத்தில் பிறக்கும் வாய்ப்பும் நமக்குக் கிடைக்கும்.

நாம் இன்று உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்திருக்கிறோம் என்று நம்பினால், நாம் முற்பிறவிகளில் இதே செயலைத் தான் செய்திருப்போம். இன்றும் நம்மிடம் அதே போன்ற சிந்தனை இருந்ததென்றால் கண்டிப்பாக நமது எதிர்காலம் கூட மிக உயர்ந்ததாக இருக்கும். அப்படி இல்லாமல் மற்றவர்களை நிந்தனை செய்வதில் விருப்பம் இருக்குமானால், நம்மைப் புகழ்ந்து கொள்வதில் / நம்முடைய புகழைக் கேட்பதில் / பிறருடைய நிந்தனையைக் கேட்பதில் விருப்பம் இருக்குமானால் மேலும் நம்முடைய கண்கள் பிறருடைய குற்றங்குறைகளைப் பார்ப்பதிலும் இருக்குமானால் நாம் நமக்குக் கிடைத்த கண்களையும், காதுகளையும் நல்லனவற்றிற்காக பயன்படுத்தவில்லை என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் ஒரு நாள் மலையின் அடியில் நின்றுக் கொண்டு அதன் உச்சியை எதுவரை அடையவில்லையோ அது வரை தான் அந்த மலை உயர்ந்தது என்று கூறினேன், அதற்கு அந்த மலையோ நான் யாருடைய தலையின் மீதும் ஏறி நின்றுக் கொண்டு உயரமாகவில்லை என்றது. நான் எனது தவற்றை உணர்ந்து, அதை வணங்க ஆரம்பித்தேன். அப்போது அது, நீ என்னை விட உயரத்தில் உயர்ந்து விட்டாய் என்று

கூறியது ஏனெனில் என்னால் மலையால் குனிந்து யாரையும் வணங்க முடியாது. பிறரை வணங்க சீழே போகிறோம் என்று நினைக்கக் கூடாது. நாம் குனியும் போது தான் வாழ்வில் மேலே மேலே உயர்வாகிறோம். இதை ஆசாரியர்கள் உச்சகோத்திரத்திற்குக் காரணமாக கூறியிருக்கிறார்கள்.

நீச்சரி விருத்தி : என்ற சூத்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. அதாவது யார் எப்பொழுதும் பணிவாக இருக்கிறார்களோ, எப்பொழுதும் பிறரிடம் வணக்கத்துடன் இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் எப்பொழுதும் வாழ்க்கையில் நிகழ்காலமாகட்டும் அல்லது எதிர்காலமாகட்டும் உயர்ந்த சிகரத்தையே தொடுகிறார்கள்.

ஒருவர் நிந்தனை செய்யட்டும் அல்லது புகழட்டும். இவ்விரண்டு நிலைகளிலும் சமமாகவே நினைக்க வேண்டும். நீங்கள் என்னை புகழ்ந்தாலும் அதன் காரணமாக எனக்கு அகங்காரமில்லை. அது போல் நீங்கள் என்னை நிந்தனை செய்தாலும் அதற்காக வருத்தமில்லை, சகஜமாக அகங்காரமில்லாமல் / வருத்தமில்லாமல் வாழ்க்கையை நடத்தி இருப்போம். இதற்கு முன் அப்படி வாழவில்லை என்று நினைக்க வேண்டாம்.

நாம் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து இருக்கிறோம். எங்கு தர்மம் பரம்பரையாக வருகிறதோ, எங்கு ஏழு வியசனங்கள் (தீய பழக்கங்கள்) இல்லையோ, எங்கு மது, மாமிசம், தேன் முதலானவைகள் உண்ணப்படுவதில்லையோ அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த குலம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஜிநேந்திர பகவானினுடைய திருவடி கிடைத்திருக்கிறது. உண்மையான தேவ, சாஸ்திர, குரு கிடைத்திருக்கிறார்கள். இதை விட உயர்வான நிலை வேறு என்ன இருக்க முடியும்? ஆகையால் தான் நாம் முற்பிறவிகளில் நல்லதையே செய்து இருக்கிறோம் என்று கூறிகிறேன். பிறரை வணங்கி இருப்போம், பிறரது குணங்களைப் புகழ்ந்து இருப்போம். நம்முடைய தீய குணங்களை நிந்தனை செய்து, அகங்காரம் இல்லாமல் இருந்திருப்போம் ஆகையால் தான் இதை

யெல்லாம் இப்பொழுது நமக்குக் கடைத்திருக்கிறது.

எதிர்காலத்திற்கு (வரும் பிறவிக்கு) நம்மை எப்படி தயார் செய்யப்போகிறோம் என்பது தான் இப்பொழுது நாம் சிந்திக்க வேண்டியது. நல்ல - நல்ல பொருள்களை எடுத்து பெட்டியில் வைத்துக் கொண்டு இங்கு வந்திருக்கிறோம். இங்கிருந்து எதிர்காலத்தில் அதைடுத்துக் கொண்டு போகப் போகிறோம். அது எந்த எந்த பொருள்கள் என்று இப்பொழுது பார்க்க வேண்டும், ஏனெனில் எந்த சமயத்திலும் இங்கிருந்து போக வேண்டி இருக்கும். அனைவரும் போக வேண்டியவர்கள் தான். ஒருவருக்கு இன்று என்றால், மற்றொருவர்க்கு நாளை ஆகும். வருவது - போவது நிகழ்ந்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறது. எதிர் காலத்திற்காக நாம் ஏன் நல்லவற்றை, உயர்ந்த கோத்திரத்திற்காக ஏற்பாடுவது செய்து கொள்ளக் கூடாது? எதிர் காலத்தில் குறைந்த பட்சம் அறம் செய்யக்கூடிய, தருமம் செய்யக் கூடிய குலப் பரம்பரையில் பிறக்கும் சந்தர்ப்பம் நமக்கு கிடைக்க வேண்டும். உலகில் தர்மம் சம்பந்தமான எந்தப் பண்பாடும் இல்லாத இடமும் இருக்கிறது, ஆகையால் தான் ஆசாரியர்கள் நல்ல பண்பாட்டோடு, உயர்ந்த ஒழுக்கத்தோடு வாழ்க்கை நடத்தினால் உயர்ந்த இடத்தை அடைய முடியும் என்கிறார்கள்.

மிலேச்ச கண்டத்திலிருந்து வருபவர்கள் கூட சக்ரவர்த்திகள் முன் முனியாகி மோக்ஷம் வரை போகிறார்கள். ஆகையால் யார் ஒன்றுமே இல்லாமல் வந்தார்களோ, அவர்கள் உயர்ந்த இடத்தைத் தொட்டு விட்டார்கள். நமக்கு உயர்ந்த இடம் கிடைத்து இருக்கிறது. சற்று முயற்சி செய்து எதிர் காலத்திலும் இதை விட உயர்ந்த இடத்தை ஏன் அடையக் கூடாது.

மற்றும் சில காரணங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. நம்முடைய ஜாதி காரணமாக, நம்முடைய குலம் காரணமாக, அழகு காரணமாக, இவை போன்றவற்றின் காரணமாக நாம் செருக்கு அடையக் கூடாது. நாம்

செருக்கு அடைகிறோம் என்றால் மற்றவரை திரஸ்காரம் (சீழானவர்களாக) செய்யும் எண்ணம் வரும்; நாம் எல்லாவற்றையும் மறந்து, நமது அகங்காரம் காரணமாக மற்றவர்களை நிந்தனை செய்தல் / திரஸ்காரம் செய்வதில் ஈடுபட்டு இருப்போம். ஆகையால் நம்முடைய அழகு, பலம், ஜாதி, குலம் காரணமாக அகங்காரம் கொள்ளக் கூடாது. மற்றவரை திரஸ்காரம் செய்யக்கூடாது. மற்றவரை கேலி செய்யக்கூடாது. குறைந்த பட்சம் தீனன், தரித்திரன் மற்றும் தர்மாத்மாக்களை கேலி செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். தர்மாத்மாவாக இருக்கிடும், தீனத் தன்மையோடு தரித்திரம் உடையவர்களை கிண்டல் / கேலி செய்யக்கூடாது. ஏனெனில் அவர்கள் தங்களுடைய கருமத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறார்கள். நாம் அவர்களை கேலி செய்த உடனே இந்த இழிசெயலுக்கான பலனை அவர்கள் அனுபவிப்பது போலவே நாமும் கண்டிப்பாக அனுபவித்தாக வேண்டும். அவர்கள் முற்காலத்தில் யாரையோ அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள், அதனால் தான் இன்று அவர்கள் அதை அனுபவிக்கிறார்கள்.

மற்றவருடைய புகழை மறைத்தல் / அழித்தல் கூடாது. மற்றவருடைய புகழ் பரவுகிறது எனில் அதை தடை செய்யவும் கூடாது. இந்த உலகில் நாம் ஒருவர் புகழ் அடைவதைப் பார்த்து சகிக்க முடியாமல் அதை அழிப்பதற்கும் / மறைப்பதற்கும் முயற்சி செய்வதைப் பார்க்கிறோம்.

அடுத்த குரு, தபஸ்வீ போன்றவர்களுக்கு அவமானம் / ஆதரவின்மை போன்றவற்றைச் செய்யக் கூடாது. அப்படிச் செய்தால் நீச்சனாக பிறக்க வேண்டிய வரும். இதற்கு மாறாக நாம் மகா புருஷர்களின் மகத்துவத்தை பாடும்பொழுது நாம் சுயம் மகானாகி விடுவோம். இந்தச் சிறிய கணக்கு மட்டும் நமக்கு ஏன் புரிவதில்லை? உங்களுக்கு நினைவில் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன், 22 வருடங்கள் வரை அஞ்சனாவிடம் பவணஞ்சயன் பேசவில்லை. அவளை ஒதுக்கியே

வைத்தார். அனுமனுடைய தாய் தான் அஞ்சனா ஆவாள், பவணஞ்சயன் அவருடைய தந்தை ஆவார். ஒரு நாள் சண்டைக்காகச் செல்லும் போது அவரை வழியனுப்புவதற்காக அஞ்சனா வாசல் வரை வருகிறாள். மகா புருர் கள் தாங்கள் ஒதுக்கி வைப்பவர்கள் கூட நன்மையடைய வேண்டும் என விரும்புவார்கள். கையில் மங்கள விளக்கோடு கதவருகே அவள் நின்றிருக்கிறாள், இதைப் பார்த்த அவள் கணவன், இந்த இடத்தை விட்டு தூரே செல், துர்லக்ஷணம் உள்ள உன்னைப் பார்க்க நான் விரும்பவில்லை. என் எதிரில் வராதே! என்று கூறுகிறாள். இதைக் கேட்டு அஞ்சனா மயக்கமடைந்து விழுகிறாள். மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தவுடன், அவர் மீது ஒரு குற்றமும் இல்லை, குற்றம் முழுவதும் என்னுடையது தான், நான் முன்னார் செய்த வினையின் பயன் இது என்கிறாள், மேலும் அவள் குறைந்த பட்சம் போகும் போதாவது என்னிடம் பேசிவிட்டு தானே போனார், அது அபசப்தமாக கூறினாலும் பரவாயில்லை என்னிடம் பேசிவிட்டு / கூறிவிட்டு தானே போகிறார். என்னைப் பற்றிப் கவனமாவது செலுத்தி இருக்கிறார் என்றாள். நம்முடைய மனத்தில் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த எண்ணம் வருமா?

இந்த நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும் போது நம் மனத்தில் நம்மைப் பற்றி நாம் எவ்வளவு உயர்வாக நினைக்க / சிந்திக்க வேண்டும். நம்மை யாராவது திரஸ்காரம் செய்யும் போது, அவர்களைப் பற்றிய நல்ல எண்ணம் இருக்க வேண்டும். நம்மை யாராவது அடிக்கும் போது கூட அவர்கள் கைகளைப் பற்றி, எங்காவது அடிபட்டு இருக்கிறதா என்று கேட்க / பார்க்க வேண்டும். இது போன்று எப்பொழுதாவது நமது வாழ்வில் நிகழ்ந்து இருக்குமா? பிறர் நமக்கு துன்பம் கொடுக்கும் போது கூட அவர்கள் சுகமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது தான் மிக உயர்ந்த உள்ளமாகும். அப்படிச் செய்யும் போது தான் மேலே மேலே உயர்ந்து கொண்டே போகிறோம். நாமும், நமது வாழ்க்கையும் மகானாக / மகத்துவம்

வாய்ந்ததாக ஆகிறது. மற்றவருடைய குணங்களை நோக்குவதற்கு / காண்பதற்கு பதில் நம்முடைய குற்றத்தைப் பார்த்து அதை நீக்கி நல்ல குணவானாக மாற பயிற்சியை செய்ய வேண்டும். அப்படிப் பட்ட வேளையைச் செய்யும் போது நாம் சுயமாகவே நம்முள் நற்குணங்களை அடைய முடியும். நம்மிடம் நிறைய தீய குணங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுவது / ஒத்துக்கொள்வது மிகவும் கடினமான விஷயமாகும். நம்மிடமுள்ள ஓரிரு அவ குணங்களைக் கூட நாம் முறைக்கக் கூடாது மற்றும் பிறரிடமுள்ள அனைத்து தீய / அவ குணங்களையும் மறைத்து, அவரிடமுள்ள ஓரிரு நல்ல குணங்களைப் பாராட்ட வேண்டும். இப்படிச் செய்யும் போது உயர்ந்த குலத்தில் பிறக்கும் வாய்ப்பும் நமக்குக் கிடைக்கும்.

மற்றவர்களுடைய துர்குணங்களை பார்ப்பதினால் நம்மிடமுள்ள குணங்கள் விருத்தி அடையாது. மற்றவர்களிடமுள்ள நற்குணங்களைப் பார்க்கும் போது நம்மிடமுள்ள குணங்கள் ஒரு வேளை அதிகரிக்கலாம். மற்றவர்களின் உள்ளத்தில் இருப்பது அவர்களுடையது. அதற்கான பொறுப்பாளி அவர்களே ஆவார்கள். நம்முடைய வாழ்க்கையில் நல்லதோ/கெட்டதோ அதனை அடையும் பொறுப்பு நம்மிடமே இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது நாம் ஏன் நல்லதை மட்டுமே அடையக் கூடாது? இப்படி சிந்தனை செய்து கொண்டு எப்பொழுது நமது வாழ்க்கையை நல்லதாக இருக்கும்படி செய்ய முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

இந்த நல்பாவணையோடு ஆசார்யஸ்ரீ, குரு மஹராஜலிக்கு ஜே!

அதிகாரம் - 18

நாம் அனைவரும் நிரந்தரமாக காலை முதல் மாலை வரை மற்றும் வாழ்க்கை முழுவதும் ஏதாவது ஒரு வேலையை செய்துக்கொண்டே இருக்கிறோம். அந்தச் செயலுக்கான பலனை நமது வாழ்க்கையில் அனுபவிக்க வேண்டி இருக்கிறது. அந்த செயல்களின் பயன்களை அனுபவிக்கும் போது எப்படி நம்முடைய சிந்தனை இருக்கிறதோ அதற்கு ஏற்றாற்போல புதிய வினைகளையும் நாம் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறோம். நாம் கவனமாகப் பார்த்தால் அந்தச் செயல்கள் அவ்வளவு மகத்துவம் வாய்ந்ததாக இல்லை. ஆனால் அந்தச் செயல்களுக்குப் பின்னே உள்ள நமது சிந்தனை அல்லது உணர்வுகள் (Bhavam) மகத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. காலையில் நாம் வெளியே செல்லுகிறோம். மாலை அதே வழியில் தான் திரும்புகிறோம். போதல், வருதலுக்கான செயல்கள் ஒன்று தான், ஆனால் காலையில் செல்லும் போது ஆனந்தத்தோடு செல்லுகிறோம். மாலையில் திரும்பும் போது ஏதோ ஒரு புது பொறுப்பு என்னும் பாரத்தோடு அதே வழியில் வருகிறோம். இவ்வளவு தான் வித்தியாசம். காலையில் சகஜமாக உற்சாகத்தோடு செல்லும் நாம் மாலையில் வீடு திரும்பும் போது வேலையின் கடமை உணர்வோடு வேலை பளு காரணமாக மன இறுக்கத்தோடு திரும்புகிறோம். நாம் எந்த ஒரு வேலையை செய்யும் போதும் நம்முடைய உணர்வுகள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதை கவனத்தில் வைக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. செயல்களை அனைவரும் செய்கின்றனர். காலையில் இருந்து மாலை வரை இல்லறத்தாரும் செய்கின்றனர். துறவியரும் செய்கின்றனர். இருவர்களின் செயல்களும் ஒரு எல்லை வரை ஒன்றாகவே இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. வருதல், போதல், உண்ணுதல், அருந்துதல், பேசுதல், உட்காருதல், எழுந்திருத்தல், தூங்குதல் இந்த அனைத்துச் செயல்களும் நாள் முழுவதும் செய்கிறோம்.

சிராவகர்களும் (இல்லறத்தார்களும்) செய்கின்றனர், துறவியரும் செய்கின்றனர். ஒருவர் (துறவியர்) சகஜமாகவும், வீதராகத் தன்மையோடு செய்கிறார் எனில் பந்தம் குறைவாகவும், வினை சேர்த்தல் குறைவாகவும், இருக்கின்றது. அதே சமயத்தில் சேர்த்து வைத்த வினைகளும் சிறிது சிறிதாக விலகிக் கொண்டே இருக்கிறது. இன்னொருவரும் (இல்லறத்தாரும்) இதே செயல்களை அதிக ஈடுபாட்டோடு செய்கிறார். விருப்பு வெறுப்போடு கூடி செய்கிறார். மிகுந்த ஆசையோடு, அதிக கவலையோடு மனத்தை மலினமாக்கிக் கொண்டு செய்கிறார். இதனால் இவர் சேர்க்கும் வினை அதிகமாக இருக்கிறது. அதோடு மட்டும் இல்லாமல் முன்னர் கட்டிய வினையும் விலகுவது இல்லை. இதனால் அந்த வினைகள் அதிகமாக - கடுமையாக பந்தமாகிறது. இதைப் புரிந்துக்கொண்டால் மிகவும் எளிமையான விஷயமாக இது இருக்கும். உடலால் செய்யும் செயலுக்கு முக்கிய த்துவம் கொடுக்காமல் நம்முடைய சிந்தனை, நம் மனதில் வரும் எண்ணங்கள், அந்த எண்ணங்களின் காரணமாக பேசும் பேச்சுகள் அந்த எண்ணங்களினால் செய்யும் செயல்களுக்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் தர வேண்டும். நமது பேச்சும், உடல் செயல்களும் மனத்தினால் ஆளப் படுகிறது எனில் நாம் ஏன் மனத்தினை சரியான முறையில் வைத்திருக்கக் கூடாது? மனம் தான் வினை கட்டிற்குக் காரணமாகிறது. மனம் தான் முக்திக்கும் காரணமாகிறது. ஆசாரியர்கள் மிகவும் எளிமையாக பந்தம் மற்றும் மோட்ச த்திற்கான காரணங்களை விளக்கி உள்ளனர். ஆச்சாரியர் குந்த குந்தர் சுவாமியின் திருவடியில் அமர்ந்தால் அவர் கூறும் அறிவுரையாவது

**ரத்தோபந்த கம்ம ஜீவோ விராக ஸம்பன்னோ
ஐஸோ ஜினோப தேசி தம்மோ கம்மீ**

நாம் நம்முடைய விருப்பு வெறுப்புகளினால் வினைகட்டை செய்கிறோம். நம்மை எவரும் இங்கு பந்தத்தில் ஆழ்த்தவில்லை. ஆனால் யாரோ நம்மை

இப்பிறவியில் ஆழ்த்தி துன்பம் தருவதாக நினைக்கிறோம். உண்மையில் அப்படி இருக்குமானால், நாம் அவரிடம் சென்று கருணை செய்யும் படி வேண்டலாம். நான் இங்கே நீண்ட நாட்களாக இருக்கிறேன். என்னை இதிலிருந்து விடுதலை செய் என்று கேட்க முடியும். ஆனால் அப்படி இல்லை. நாம் நினைத்தால் கூண நேரத்தில் விடுபட முடியும். ஆனால் என்ன செய்வது? நம்முடைய பழக்கம் எப்பொழுதும் கர்மத்தை கட்டிக்கொள்வதாகவே இருக்கிறது. கட்டுவிப்பவர் எவருமில்லை. நாம் நம்முடைய உடலால் பந்தமாகி இருக்கிறோம். நம்முடைய சிந்தனை யினால் பந்தமாகி இருக்கிறோம். நம்முடைய பாவனை யினால் பந்தமாகி இருக்கிறோம். நம்முடைய குடும்ப த்தோடு, நம்முடைய வாழ்விடம், நம்முடைய மொழி யோடு, நம்முடைய இனத்தோடு, நம்முடைய தேசத் தோடு, இன்னும் பற்பல விஷயங்களோடு பந்தமாகி இருக்கிறோம். நாம் எப்பொழுதும் பொறுப்பு ஏற்கும்படி கூறுகிறோம். இப்படி நாம் நமது கையேலேயே பந்தப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம். பொறுப்பேற்றல் என்றால் என்ன? அது பந்தமாகிப் போதல் தான். இந்த பந்தம் நமக்கு சுகமாகத் தெரிகிறது. என்னிடம் சிலர் நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? மாலை என்ன செய்வீர்கள்? நாளை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? என்று கேட்டு ஒரு பந்தத்தில் ஆழ்த்த நினைக்கிறார்கள். நாம் ஒவ்வொரு கணமும் சுகஜமான எண்ணத்தோடு வாழ விரும்புவதில்லை. நாம் எதிர்காலத்திற்காக ஒரு கணக்கு போட்டுக்கொண்டு நிகழ்கலத்தில் வாழ முயற்சிக்கிறோம். உலகத்தில் எல்லா சண்டைகளுக்கும் இதுவே காரணமாகும். யார் வீதராகியாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் இதுபோன்ற எந்த ஒரு பந்தத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆகையால் தான் அனைவருக்கும் நடுவில் வாழ்ந்த போதும் அவர்கள் முக்தி அடைந்து விடுகிறார்கள்.

இந்த உலகத்தில் இருந்து கொண்டு ஒருவர் முக்தி கூட

அடைய முடியும். அரிஹந்த பகவான் உடலில் இருந்து கொண்டு இருந்த போதும் உடலிலிருந்து முக்தி அடைபவ ராகிறார். ஜென்ம மரணத்திலிருந்து முக்தி அடைந்து விட்டார். மற்றும் இந்த உலகின் நடுவில் இருக்கிறார். நாம் அவரை சமவசரணத்தின் அடியில் அமர்த்தி இருக்கிறோம். ஆனால் அவர் சமவசரணத்தின் நடுவில் கந்தகுடியில் சிம்மாசனம் மற்றும் தாமரை மீது நான்கு அங்குல உயரத்தில் எல்லாவற்றையும் விட தனியாகவே இருக்கிறார். அவர் நமக்கு ஒரு செய்தியை இதன் மூலம் தருகிறார். அது என்னவென்றால் எல்லாவற்றின் நடுவில் இருந்து கொண்டும் எவற்றிலும் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் /ஒட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்கும் கலையை கற்றுக்கொள் என்பதாகும். பொருள்கள் எப்படி இருக்கின்றனவோ, அப்படியே இருக்கின்றன. நாம் அவற்றினோடு பற்றற்று இருந்தால் எந்த ஒரு பொருளும் நம்மை பந்தத்தில் ஆழ்த்த முடியாது. ஆனால் நாமே பந்தத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

ஆச்சார்யர் ஸ்ரீ வித்யாசாகர் மகராஜ் ஏதாவது சந்தேகம் கேட்டால் அதற்கு தமாஷாக பதில் கூறுவார். ஒரு முறை ஒருவர் அவரிடம் வந்து எனக்கு ஒரு பிரச்சனை இருக்கிறது என்றார். என்ன பிரச்சனை என்று மகராஜ் கேட்டார். மகராஜ் புகை (சிகெரெட்) பிடிக்கும் பழக்கம் இருக்கிறது. அதை விடுவது கடினமாக இருக்கிறது. இதை விடுவதற்கு ஏதாவது உபாயம் அருளுங்கள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் அதிகம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை. இரண்டு விரல் களையும் ஒன்றாக சேர்க்காமல் இரு, இரண்டு விரல்களையும் காலியாக விட்டுவிடு என்றார். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? இது வெறும் குறிப்பு மட்டுமே, நாம் நமது பந்தத்திலிருந்து எப்படி விடுதலை அடைவது? மூடிய கையை எப்படி திறப்பது? என்று கேட்டால் ஏன் கைகளை மூடி வைத்திருக்கிறீர்கள்? அதை திறந்து விடுங்கள். முக்தி நம்முடைய சுபாவமாகும். பந்தம் நம்முடைய சுபாவ

மில்லை என்று நாம் நம் கைகளிலிருந்து பந்தத்தை விட்டுவிடுகிறோமோ அப்போது முக்தி கிடைத்து விடுகிறது. முக்தி அடைவதற்கு இதை விட வேறு உபாயம் அவசியமில்லை. பந்தத்திற்காக நாம் என்ன முயற்சி செய்கிறோமோ அந்த பந்தத்திற்கான உபாயத்தை விட்டு விட்டால் நம்மை பந்தத்தில் ஆழ்த்த இங்கு எவருமில்லை. பந்தத்திற்கான ஒரே காரணம் விருப்பு மற்றும் வெறுப்பு ஆகும். ஆகையால் செயலைச் செய்யுங்கள், அந்தச் செயலில் ஒட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். அந்தச் செயலின் பலன்களில் பற்று வைக்காதீர்கள். எவ்வளவு எளிமையாக இந்த செயலைச் செய்யலாம் என்று பாருங்கள். ஒரு செயலைச் செய்வதினால் நாம் அதிகம் பந்தப்பட்டு விடுகிறோம். வேறு ஒரு செயலைச் செய்வதினால் நாம் எல்லா கர்ம பந்தத்தில் இருந்து விடுபட்டு விடவும் முடியும். இரண்டுமே செயல் தான். அதுவும் ஒரு செயல் தான். முனிவர்களுக்கு சேவை செய்கிறோம். பொதுவாக பார்க்கும் போது செயலைச் செய்யும் போது நாம் அதோடு பந்தப்பட்டு விடுகிறோம். அதை கர்மம் என்று சொல்வார்கள். நிகழ் காலத்தில் நாம் ஒரு செயலைச் செய்கிறோம். பூஜை செய்கிறோம். பூஜை கூட ஒரு செயல் தான். சுவாத்யாயம் (ஆகமம் ஓதுதல்) செய்கிறோம், அவர்களுக்கு பக்தி செய்கிறோம், அவர்கள் மீது நம்பிக்கை வைக்கிறோம், இதுவும் ஒரு செயல் தான். இவை எல்லாம் அத்யாத்மிக் செயல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த அத்யாத்மிக் செயலைச் செய்து நம்முடைய சம்சார பந்தத்திலிருந்து முக்தி அடைய முடியும்.

நாம் முன்னர் செய்த வினைகளின் தாக்கம் நமது நிகழ்கால செயல்களில் ஏற்படுகிறது. அறச்செயல்களாக இருந்தாலும் சரி அல்லது உலகியல் செயல்களாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளில் இடையூறுகளை ஏற்படுத்து கின்றது. ஒரு சிறிய எடுத்துக்காட்டு மூலம் நாம் எப்படி வினைகளைச் செய்கிறோம். நாம் விரும்பினால் அவற்றிலிருந்து எப்படி விடுபட முடியும் என்பதை

பார்க்கலாம்.

ஒரு சிறுவன் ஒரு துறவியிடம் சென்று, இந்த உலகில் உயிர்களுக்கு எப்படி வினைக்கட்டு ஏற்படுகிறது? அதிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி? என்று வினாவினான். அதற்கு அவர் நீ என்னுடனே சிறிது காலம் தங்கு, புரிந்து கொள்வாய் என்று கூறி அவனைத் தன்னுடன் தங்க வைத்தார். அடுத்த நாள் அவனைக் கூப்பிட்டு எதிரில் தெரியும் ஒரு மரத்தைக் காட்டி, 'அந்த மரத்திற்கு உன்னால் எவ்வளவு தொந்தரவு கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு கொடு என்றார்' அதன்மீது கல் எறி, இலைகளை பிய்த்துப்போடு என்றார்.

அந்த சிறுவன் இவர் என்ன சொல்கிறார்? என்று சிந்தித்துக் கொண்டே சென்றான். அவன் களைப்பு அடையும் வரை அதன்மீது கல் எறிந்தான். இலைகளை உறுவி கீழே போட்டான். பிறகு சோர்ந்துபோய் அவரிடம் திரும்பி சென்றான். அவர் அவனைப் பார்த்து எப்படி இருக்கிறது? என்றார் அவன் நன்றாக இல்லை, மனம் அதிக கனமாக/பாரமாக இருக்கிறது என்றான். அவனைத் தூங்க சொல்லி அனுப்பிவைத்தார்.

அடுத்த நாள் காலையில் அவரிடம் சென்ற அவன் "எனக்கு இரவு சரியாக தூக்கம் வரவில்லை. என்ன காரியம் செய்து விட்டோம் என்று மனம் பச்சாதாபப் பட்டது!" என்றான். நீங்கள் நேற்று சரியான வேலை தரவில்லை என்றான். அவர் அதற்கு அப்படியானால் அந்த மரத்திடம் சென்று மன்னிப்பு கேள். மரத்திற்கு தண்ணீர் ஊற்று. அதன் கீழ் உள்ள குப்பைகளை அகற்றி தாய்மைப்படுத்து என்றார்.

அவனும் அப்படியே சென்று அந்த மரத்தினிடம் மன்னிப்பு கேட்டான். அழுதான். அந்த இடத்தை தூய்மை செய்தான். மரத்திற்கு எருவைத்து மண் அணைத்தான். அதற்கு தண்ணீர் ஊற்றினான். சிறிது நேரம் அதன் நிழலில் அமர்ந்திருந்தான். மாலை நேரத்தில் துறவியிடம் சென்றான். அவர் அவனைப் பார்த்து, இன்று மனம் எப்படி இருக்கிறது? என்றார் இன்று மனம் நன்றாக இருக்கிறது.

ஆனந்தமாக இருக்கிறது என்றான். அவர் நேற்றைய அனுபவமும் இன்றைய அனுபவமும் எப்படி இருக்கிறது? என்றார். நேற்று மனம் அமைதி இழந்து இருந்தது. ஆனால் நான் இன்று செய்த செயல்களால் மரம் என்னை மன்னித்து இருக்கும் என்றார். அதற்கு அவர், நீ நேற்று செய்த செயல்களுக்கு மாறாக இன்று செயல்களை செய்துள்ளாய். நேற்றைய தவறுகளிலிருந்து விடுபட்டுள்ளாய் என்றார். அவனும் தான் கேட்ட வினாவிற்கு விடை கிடைத்தது என்று மகிழ்ந்து வீடு திரும்பினான்.

இது ஒரு சிறிய எடுத்துக்காட்டுதான். பந்தத்திற்கும் விடுதலை பெறுவதற்கும் இது தான் உபாயம். எந்த செயல்களைச் செய்யும் போது நமது தலைமீது பெரிய கல் வைத்ததுபோல இருக்கிறதோ அவைகள் அனைத்தும் நமது பிறவியை வளர்ப்பவைகளாகும். எந்த செயல்களைச் செய்வதால் மனம் அமைதி அடைகிறதோ, குதூகலம் அடைகிறதோ, மனம் பிரசன்னமாகி விடுகிறதோ அச்செயல்கள் அனைத்தும் நம்முடைய அந்த வினைகளை அழிப்பவைகளாக இருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து விடுதலை தருபவைகளாக இருக்கின்றன. ஆனால் அச்செயல்களே நம்மை பிறவியிலிருந்து விடுதலைச் செய்துவிடும் என்று கூறமுடியாது. நம்முடைய பாவச் செயல்களிலிருந்து நம்மை விடுதலை செய்பவை நம்முடைய நல்ல செயல்களாகும்.

ஆனால் பிறவியிலிருந்து முத்திபெற வேண்டுமானால் நல்ல மற்றும் தீய வினைகளின் நடுவில் சமதா பாவத்தோடு இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் முத்தி கிடைக்கும். அந்த மரம் கல்லால் அடிப்பட்டபோதும் அமைதியாக நின்றது. அடுத்த நாள் மன்னிப்பு கேட்ட போதும் அப்படியே இருந்தது. அதுபோல நம்முடைய வாழ்விலும் அந்த நிலையை தோற்றுவிக்க முடியாதா?

நம் முன்னே மூன்று விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று அசுப செயல்களைச் செய்வது. அப்படிப்பட்ட செயல்களைச் செய்ததால் ஏற்பட்ட மன அழுத்தத்தை நீக்க

சுப செயல்களைச் செய்வது. மூன்றாவதாக சுப மற்றும் அசுப செயல்களைச் செய்யாமல் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் தூய உயிரின் பாவத்தோடு வாழ்க்கைக் கழிப்பதாகும். கர்மத்திலிருந்து விடுதலைக்கு இதுவே உபாயமாகும்.

நமது உலகியல் செயல்களிலும் அறச்செயல்களிலும் இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றனவே, இத்தடைகளை செய்வது யார்? முனிவர்களுக்கு சேவை செய், தானம் கொடு, ஏழைகளுக்கு உதவி செய் என்று உபதேசம் கேட்டு அப்படி உதவி செய்ய வேண்டும் என்று மனதில் எண்ணம் வருகிறது. அப்படி எண்ணம் வந்தபிறகும் அப்படியே நம்மால் தானங்களைச் செய்ய முடிவதில்லை. சூழ்நிலை சரியாக அமைவதில்லை. நாம் ஒரு பொருளை விரும்புகிறோம். ஆனால் அதை அடைய முயற்சியும் செய்கிறோம் அது நம் கையில் வருவதுபோல வந்து விலகிப்போகிறது.

நம்முடைய போக உபபோக பொருள்களோடும் அப்படியே தான் நடைபெறுகிறது. நாம் மகிழ்ச்சியோடு உணவு உண்ண அமர்வோம். நாம் ரொம்ப நாளாக விரும்பிய 'ரசகுல்லா' இனிப்பு பறிமாறப்பட்டு விட்டது இதற்குள் அலைபேசியிலிருந்து ஒலி வர ஒரு செய்திவர அந்த தட்டை அப்படியே விட்டுவிட்டு போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. நம்முடைய இந்த போகபொருளை (உணவு) அனுபவம் செய்வதில் ஏன் தடை ஏற்பட்டது? யார் செய்தது இந்த இடையூறை? இதேபோல நமது உபபோக பொருள்கள் மீது தடையை யார் ஏற்படுத்துகிறார்கள்? நாம் சில சமயம் உற்சாகத்தோடு ஏதோ ஒரு தர்ம காரியம் செய்ய புறப்பட்டிருப்போம். செல்லும் வழியிலேயே வேறு ஒரு செய்திவர, உற்சாகம் இழந்து வீடு திரும்ப வேண்டியிருக்கிறது. நம்முள் அப்படி எந்த கருமம் / வினை இருக்கும்? நம்மை இச்செயல்களை செய்ய முடியாமல் தடுக்கிறது. ஆசாரியர்கள் கூறியுள்ளனர். “**விநிகரணமநிராயஸ்ய**” அது அந்தராய வினை

யாகும். எல்லா வினைகளிலும் அதிக பலம் பொருந்தியது மோகனீய கர்மமாகும். அதுபோல அனைவரிடத்திலும் ஓட்டிக் கொண்டு இருப்பதும், திடீரென நம் முன் வந்து நிற்பதும் இந்த அந்தராய வினையாகும். அந்தராய வினை மிகவும் ரகசியமயமானதாக இருக்கிறது. நாம் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்திருப்போம். திடீரென (All of Sudden, In Spite of என்று கூறுவோமே அதுபோல) தோன்றி எல்லாவற்றையும் நிறுத்திவைத்து விடுகிறது. அந்தராய வினையின் உதயம் எப்போது ஏற்படும்? எப்பொழுது என்னவாகும்? என்று கூறமுடியாது. அந்த வினை நாமே நமக்காக கட்டிக்கொண்டதாகும். நாம் எப்படி கட்டிக் கொள்கிறோம்? அது உதயத்திற்கு வந்து பலன் தரும்போது தான் தெரிகிறது. நாம் எப்பொழுது கட்டிக் கொள்கிறோம். அது எப்பொழுது வந்து பலன் தரும் என்பது தெரிவதில்லை. பலன் கிடைத்த பிறகே உணர்கிறோம். நாம் பல முறை அனுபவம் செய்து இருப்போம். தானம் தர வேண்டும் என்று நினைப்போம். பணமும் கையில் இருக்கும். ஆனால் திடீரென மனம் மாறிப்போகும். நமக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மிகவும் தாமதமாக வருகிறது. ஆனால் கொடுக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் வெகு விரைவில் தோன்றி விடுகிறது. அறச் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உற்சாகம் தாமதமாக வருகிறது. ஆனால் அந்த உற்சாகம் வெகு விரைவாகவே மறைந்து விடுகிறது. ஒரு விஷயத்தில் நம்பிக்கை வெகு நேரம் கழித்து வருகிறது. ஆனால் யாராவது ஒன்று கூறிவிட்டால் அந்த நம்பிக்கை உடனை போய்விடுகிறது. இவையெல்லாம் ஏன்? அந்தராய வினையின் விளைவாகும். இது பற்றி நாம் சிறிது ஆய்வோம்.

நமது நிகழ்கால வாழ்க்கையில் இந்த அந்தராய வினைகள் இடையூறுகளை ஏற்படுத்துகின்றன எனில் அந்த வினையை பந்தம் செய்யும்போது நம்முடைய பரிணாமம் எப்படி இருந்திருக்கும்? இதை அறிந்தால் நாம்

நிகழ்காலத்தில் அந்த பரிணாமங்களில் நிகழாமல் தப்பித்துக் கொள்ள முடியும் அல்லவா! சிலர் வந்து மகராஜ் ஏதாவது உபாயம் சொல்லுங்கள், ஏதாவது மந்திரங்கள் கொடுங்கள், நான் மிகுந்த பணக்கஷ்டத்தில் இருக்கிறேன். வியாபாரம் சரியாக நடக்கவில்லை, நான் எதில் கை வைத்தாலும் நஷ்டம் வருகிறது. நான் நிறைய முயற்சி செய்கிறேன், ஆனாலும் பலன் இல்லை என்று கூறி வருத்தப்படுகின்றனர். சகோதரரே, எவரிடமும் கேட்க அவசியம் இல்லை. எவரும் உதவ தகுதியற்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர். யாராவது ஒருவர் உதவ முடியும் என்றால் அது நீங்களே. உங்கள் பரிணாமத்தை சமாளித்து அந்த அந்தராய வினையை நீக்கமுடியும். உங்களால் மட்டுமே முடியும். உலகியல் செயல்களில் தடை வருகிறது எனில் அறச்செயல்களை செய்யும் படி உபதேசம் தரப்படுகிறது. அறச்செயல்களை செய்யும்போது தடை வருகிறது எனில் மேலும் அதிக அளவில் அறச்செயல்களைச் செய்யும் படி உபதேசம் தரப்படுகிறது. ஆசாரிய மகராஜ் கூறுவார். கடையில் வியாபாரம் செய்யும்போது மனிதர்கள் ஒரு நிமிடத்தில் பல முறை உட்காருகிறார்கள். எழுந்திருக்கின்றனர். ஆனால் நின்று கொண்டு பூசை செய் என்றால் வலி வந்து விடுகிறது. ஐந்து நிமிடத்திற்கு மேல் உட்கார்ந்து ஜபம் செய்ய முடிவதில்லை என்று கூறி விடுகின்றனர். இதற்கு என்ன பொருள்? நாம் எந்த செயல்கள் பிறவியை அறுக்குமோ, குறைக்குமோ அந்த செயல்களை செய்ய விடாமல் தடுக்கும் தீய வினைகளைச் கட்டிக் கொண்டுள்ளோம். அந்த வினை உள்ளே அமர்ந்து கொண்டு எனக்கு ஆனை பிறப்பித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. நமக்கு எந்த செயல்களில் அதிக ஈடுபாடு இருக்கிறதோ அச்செயல்களை எளிதாக செய்து முடித்து விடுகிறோம். எவைகளில் ஈடுபாடு இல்லையோ அவைகளைச் செய்வதில் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்படி நாம் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுள்ளோம் என்பதையும் நினைவில் வைக்க வேண்டும். முன்னர் ஈட்டிய வினை தான்

நம்மை தடைசெய்கிறது என்று செல்லாமல் இப்பொழுதும் நாம் செய்துவரும் செயல்களும் தடையை/இடையூறை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதையும் அறிய வேண்டும். எல்லா முயற்சியை செய்தபின்பும், எல்லாம் அனுகூலமாக இருந்தபோதும் நமது செயல் தடைபடுகிறது என்றால் நம்முள் அப்படிப்பட்ட வினை உதயம் இருக்கிறது என்று பொருள். மொத்தம் 148 வினை பிரக்குதிகளில் எந்த வினை உதயத்தால் இருந்தாலும் முக்தி கிடைப்பதில்லை. தீர்த்தங்கரப் பிரக்குதி உதயம் இருந்தபோதும் அவர் அனைவருக்கும் உபதேசம் தான் செய்ய முடியுமே தவிர அந்த நேரத்தில் முக்தி கிடைப்பதில்லை. அதாவது தீர்த்தங்கரர் வினை உதயம் இருக்கும் வரை முக்தி இல்லை. ஆகையால் எந்த வினையும் உதயத்தில் இருக்கும் போது முக்தி தருவதில்லை. ஆனால் முக்திக்கு தடையாகவே இருக்கிறது. முக்தி நமது முயற்சியால் ஏற்படுகிறது. அந்த முயற்சியில் தடையை ஏற்படுத்துகிறது வினை. பிறகு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்! நாம் இந்த தடை செய்யும் வினையை தடை செய்யும்படியான செயலையே செய்ய வேண்டும். மேலும் அதிகமான தடை ஏற்படுத்தாத வண்ணம் நமது பாவனையை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆசாரியர் அகலங்க தேவர் பலவிதமான செய்தி களைக் கூறி இருக்கிறார். பூஜ்ய பாத ஸ்வாமி 'விக்னகரன அந்தராய' என்ற உமாஸ்வாமியின் சூத்திரத்திற்கு அதிக விளக்கம் தந்துள்ளார். நாம் தானம் முதலான செயல்களில் இடையூறு ஏற்படுத்துவோமானால், அதனால் ஏற்பட்ட வினைக்கட்டு பிறகு உதயத்திற்கு வரும்போது நாம் செய்ய விரும்பும் தானம், அடைய விரும்பும் லாபம், போகம், உபபோகம் ஆகிய அனைத்திலும் தடைகளை ஏற்படுத்தும். அகலங்க ஸ்வாமியின் திருவடிகளில் அமர்ந்தால் அவர் மேலும் மிக விளக்கமாக கூறுவார். உமாஸ்வாமியார் சுருக்கமாக கூறியதை, பூஜ்ய பாத ஸ்வாமி விளக்கமாக கூறினார். அதைவிட விளக்கமாக ஆசாரியர் அகலங்க

தேவர் கூறுகிறார். ஆசாரிய தேவர்கள் நமக்கு பெரிய உபகாரம் (உதவி) செய்துள்ளனர். அவர்களை எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் தானத்தில் தடை ஏற்படுத்தும்போது அந்தராய வினையை கட்டிக் கொள்கிறோம். அந்த வினை எதிர்காலத்தில் நாம் தானம் தர முடியாமல் தடையை ஏற்படுத்துகிறது. மற்றவர் தானம் தரும்போது இடையூறு ஏற்படுத்தில், நாம் நிமித்தமாக இருந்தாலும் அந்தராய வினைக் கட்டு ஏற்படுகிறது. தானம் பெறுபவரிடம் லாபம் பெறா முடியாமல் போவது அவரது லாப அந்தராய வினையாகும். ஆனால் நாம் தானம் தரக்கூடாது என்று சிந்தித்ததால் அதே போன்ற நிலையும் நமக்கு ஏற்படும். வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நாம் மற்றவர்களுக்கு அந்தராயத்தை ஏற்படுத்தும் சிந்தனையை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் பிறருடைய நல்ல - கெட்டவற்றில் நிமித்தமாக இல்லாமல் இருப்பதே மேல். இல்லையென்றால் நமது பிறவித் தொடர்ச்சி வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. நாம் காலையிலிருந்து மாலை வரை மற்றவர்களுக்கு இதை செய், இதைச் செய்யாதே என்று கூறிக்கொண்டு அந்தராய வினையைக் கட்டிக் கொள்கிறோம். மிகவும் நுட்பமாக பார்க்க வேண்டியுள்ளது. பிறவியிலிருந்து விடுபட வேண்டுமானால் உலகியல் விஷயங்களில் எவ்வளவு குறைவாக ஈடுபடமுடியுமோ அவ்வளவு ஈடுபடுவது தான் நல்லது. எடுத்துக் காட்டாக மகன் எங்கோ வெளியே போகிறான். எங்கே போகிறாய் என்று கேட்கிறீர்கள். அவசியம் இல்லை. வினைக்கட்டு ஏற்பட்டு விடுகிறது. அவன் எங்கு செல்கிறான், தடை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டது. அந்தராய வினை பந்தமாகிவிட்டது. இதைப்போல போக உபபோக பொருட்களில் தடை ஏற்படுத்த கூடாது. பின் என்ன செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் ஏதற்காக மற்றவர்களின் பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள். மற்றவர்கள் எப்படி செய்ய

நினைக்கிறார்களோ அப்படி செய்யட்டும் நீங்கள் ஏன் துன்பத்தில் சிக்கிக் கொள்கிறீர்கள்?

ஹீராலால் என்ற பண்டிதர், வித்வான் இருந்தார். அவர் தன் மகன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தால் கூட எழுப்புவதை விட்டுவிட்டார். நீ தூங்க விரும்பினால் தூங்கு. எப்பொழுது எழுந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாயோ அப்பொழுது எழுந்திரு. நான் எதற்காக அந்தராய வினையை கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்? என்பார். எழுப்பும் படி கூறினால் மட்டுமே எழுப்பு வாராம். இல்லையென்றால் இல்லைதான். ஆசாரியர் மகாராஜ் எவருக்கும் கட்டளை (ஆக்ரூ) இடுவதில்லை. நீ விரும்பினால் நான் கூறுவேன். இல்லையென்றால் வீணாக கூறி உனது செயலுக்கு, ஏன் தடை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றார். ஆகையால் கட்டளையை ஏற்பவருக்கு பேச்சை கேட்பவருக்கு மட்டுமே யோசனை தர வேண்டும். இல்லையென்றால், அந்தராய வினையைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். விஷயம் சூட்சுமமானதாகும். நாம் என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். எவருக்காவது பாராட்டுகிடைக்கிறது என்றால் நாம் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து கொண்டு மனத்திலே தடை அல்லது தருவது சரியில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்போம்.

ஒரு மனிதன் என்னிடம் கூறினார், மஹாராஜ், மாணவர்களுக்கு பரிசு (அவார்டு - Award) தரும்போது ஒருவர் இதில் என்ன இருக்கிறது. தர்மத்தோடு என்ன சம்மந்தம் (தொடர்பு) இருக்கிறது. எதற்காக இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று பேசிக் கொண்டிருந்தார் என்றார். சிலருக்கு பரிசு தரும்போது வேறு சிலருக்கு அது அவமானமாக இருக்கிறது போலும் என்று நினைத்தேன். மற்றவர் பரிசு அல்லது புகழ் பெறுவதில் தடை செய்ய நினைக்கும்போது நாம் அந்தராய வினையைத் தேடிக் கொள்கிறோம். இப்படியே நாம் நமது பிறவியை வளர்த்துக்கொள்கிறோம். அறச்செயல்களைச் செய்யும் போதும் கூட நாம் பிறவினையை இவ்விதமாக வளர்த்துக்

கொள்ள முடியும். ஒரு சிறுவனுக்குகூட ஏதாவது பரிசு கிடைக்கும்போது “நீங்கள்” என்று கூறி அவனை பாராட்டும்போது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. அப்படியில்லாமல் மட்டம் தட்டுவது போல பேசும்போது அது அவமானமாகவே கருதப்படும். எங்கு பாராட்டு கிடைக்க வேண்டுமோ அங்கு அவமானம் கிடைக்கிறது எனில் அவருடைய புகழில் நீங்கள் தடை ஏற்படுத்து கின்றீர்கள். மிகவும் கடினமான விஷயம். ஆகையால் தான் பிறவியில் இருக்கிறோம். இல்லையென்றால் எப்பொழுதோ முக்தி அடைந்திருப்போம். நம்மிடம் உள்ள பொருளை தியாகம் செய்யும் எண்ணம் இல்லையென்றால் அந்தராய வினை பந்தமாகிறது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நாம் யாருக்கு தடையாக இருந்தோம்? கூறுங்களேன். நம்மிடம் எது இருக்கிறதோ அதை மற்றவருக்கு தர விருப்பம் வரவில்லையெனில், இதற்கு அர்த்தம் உங்களுக்கு அந்தராய வினை கட்டும். ஒருவர் தியாகம் செய்யவில்லையெனில் அந்தராய வினையை நிரந்தரம் கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார். சிலர் என்னிடம், நான் இரவில் உண்ணுவது இல்லை. எதற்காக, இரவு உண்ணாமை விரதம் ஏற்க வேண்டும்? என்று கேட்கின்றனர். நீங்கள் சாப்பிடாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அந்தராய வினை நிரந்தரமாக பந்தமாகிக் கொண்டே இருக்கிறது. தியாகம் எவ்வளவு செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு செய்யவில்லை அதனால் நிரந்தரம் அந்தராய வினை கட்டு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் பல பொருள்களை பயன்படுத்துவதில்லை. ஆனால் தியாகமும் செய்வதில்லை எனில் நிரந்தரமாக அந்தராய வினைக்கட்டு ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும் என்று கூறப்படுகிறது. விஷயம் மிகவும் நுட்பமானதாகும். ஒருவரின் வைபவத்தைக் கண்டு மெய் மறந்து போகக்கூடாது. நற்காட்சியாளர்கள் அப்படி செய்வதில்லை. எவர் மெய் மறந்து போகிறார்களோ அவர்கள் மனதில் சிறிது சிறிதாக பொறாமை உணர்வு தோன்றும். அதுவே பின்னர்

இடையூறு செய்யும் அளவிற்கு விளரும். ஆகையால் ஒருவரின் வைபவத்தைக் கண்டு வியப்பு அடைய கூடாது. அவரது புண்ணிய வினை உதயம். வைபவம் கிடைத்திருக்கிறது. எதற்கு வியப்பு எய்த வேண்டும்? முனிவர்கள் கூட சில சமயம் நாராயணன் முதலானவர் களின் வைபவத்தைப் பார்த்து மெய்மறந்து நிதானம் செய்கின்றனர். அதனால் அவர்களின் தபத்தின் பலன் அற்பமான அதாவது நாராயணன் பதவி கிடைக்கிறது.

எத்தனை நாராயணன் பிரதி நாராயணன் தோன்றியுள்ளார்களோ அவர்கள் அனைவரும் இப்படி மெய்மறந்து, நிதானம் செய்து கொண்ட கடுமையான தபம் செய்த துறவியரே ஆவார்கள். இதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நிறைய கிடைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அதுவே வேண்டும் என்று நினைத்ததால் அவ்வளவே கிடைத்தது. இது அந்தராய வினையின் காரணமே யாகும். எதையெல்லாம் தியாகம் செய்தார்களோ அதையே திரும்ப வேண்டும் என்று நினைப்பதும் அந்தராய வினைக்கு காரணமாகும். நாம் பகவான் முன் மந்திரம் கூறி பொருள்களை சமர்ப்பிக்கிறோம். அதை திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளும்போது அல்லது எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொள்ளும் போது அந்தராய வினை கட்டு ஏற்படுகிறது. தேவ தனத்தை தன்னிடம் வைத்துக் கொள்ளும்போது அசுப நாம கர்ம வினைக்கட்டு ஏற்படும் என்று முன்னரே பார்த்தோம். ஒரு பொருளை பரிசாக கொடுத்த பிறகு அப்பொருளை திரும்ப பெற வேண்டும் என்று நினைக்கும்போது, திரும்ப பெறும் போது, உங்களுக்கு அப்பொருள்மீது இன்னும் ராக உணர்வு இருக்கிறது என்று தான் பொருள். அந்த ராக உணர்வு காரணமாக நிரந்தரமாக அந்தராய வினைக்கட்டு ஏற்பட்டுக் கொண்டு இருக்கும். ஒரு பொருளை தானமாக கொடுத்த பிறகு, இந்த பொருள் தான். கொடுத்தது என்று அப்பொருள் மீது உள்ள நினைவு உங்களுக்கு உள்ள ராக உணர்வின் வெளிப்பாடு ஆகும். அந்த ராக உணர்வு

வினைக் கட்டிற்கு காரணம் ஆகிறது. ஆசாரியர்கள் தானம் கொடுத்த எந்த ஒரு பொருள் மீதும் ராக உணர்வு, திரும்ப பெற வேண்டும் என்ற உணர்வு அந்தராய வினைக்கட்டிற்கு காரணம் என்று கூறியுள்ளனர். இவ்வளவு மட்டும் அல்ல, கிடைத்துள்ள திரவ்யத்தை உபயோகம் செய்யும் சாமர்த்தியம் இருந்தபோதும் அதை நல்வழியில் பயன்படுத்தவில்லை யென்றால் அந்தராயம் ஏற்படும். அப்பொருளை நாம் தவறாக பயன் படுத்தவில்லை யென்றாலும், புண்ய வினை உதயத்தால் கிடைத்தப் பொருளை நல்ல முறையால் பயன்படுத்தாமல் இருப்பதால் அப்பொருள் எதிர் காலத்தில் கிடைக்காது.

அடுத்ததாக மற்றவரின் சக்தியை அபகரணம் செய்வது. ஒருவரின் திறமையை சிறிது அபகரிப்பது அந்தராய வினைக்கட்டிற்கு காரணமாகிறது. எப்படி ஒருவரின் திறமையை அபகரிக்க முடியும்? எப்படி ஒருவர் சாரதியாகி கர்ணனின் திறமையை வெளிப்படுத்த முடியாத படி செய்தார் அதுபோல என்க. அதாவது உற்சாகம் இல்லாது செய்வது எப்பொழுது எல்லாம் அர்ஜுனரின் தேர் கர்ணனின் முன் வருகிறதோ அப்போது கர்ணனின் சாரதி ரத்தத்தை திரும்பி விடுகிறார். கர்ணன் நேராக அர்சுனனின் ரத்தத்திற்கு முன் எடுத்து செல் என்று கூறிய போதும் அந்த சாரதி அவனோடு நீ போரிட முடியாது, இறந்து விடுவாய் என்று கூறி பயமுறுத்தினார். இது தனக்கு தானே அந்தராய வினையை கட்டிக் கொள்வதாகும். நீங்களும் மற்றவர்களை இப்படி உற்சாகம் இல்லாமல் செய்யும்போது அந்தராய வினைக் கட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள். நீங்கள் உங்கள் குழந்தையைப் பார்த்து நன்றாக படிக்கவில்லையென்றால் தேர்வு பெறமாட்டாய் (fail) என்று கூறி அவனது திறமையை குறைக்கக்கூடாது. அதற்கு பதில் நீ இன்னும் நன்றாக படித்தால் மிகவும் புத்திசாலியாகி விடுவாய். அதிக மதிப்பெண் பெற முடியும் என்று உற்சாகப்படுத்தவேண்டும். மற்றவர்களின் முன் குழந்தைகளை குறை கூறும்போது அவர்கள் உற்சாகம்

இழந்து போகிறார்கள். ஒருவர் ஒரு வேலையை செய்ய நினைக்கும்போது, என்ன இருக்கிறது இதில்? என்று கூறி அவரை செயலிழக்க செய்வது. அவர் செய்ய விரும்பினார். நீங்கள் அவரை செய்ய விடாமல் செய்து விட்டீர்கள். பூசை செய்ய விரும்பும் ஒருவரை, என்ன இருக்கிறது இதில்? இந்த தட்டிலிருந்து அந்த தட்டிற்கு திரவ்யத்தை எடுத்து வைக்கிறீர்கள் இதுவெறும் சுக்கிரியை என்று கூறி ஒருவரை பூசை செய்யாமல் தடுப்பது. அந்தராய வினைக்கட்டிற்கு காரணமாகும். தினமும் நீ பூசை செய்தாய்? என்ன நல்லது நடந்தது? என்று கூறி விக்நம் செய்வது. ஏழை எளிய வர்களுக்கு ஒருவர் உதவி செய்கிறார் எனில் எப்பொழுது மே அதை தடை செய்யக்கூடாது. அவர்களை உற்சாகம் இழக்கும்படி செய்யக்கூடாது. வாதம்- விவாதம் செய்யக்கூடாது.

ஒரு எடுத்துக் காட்டு மூலம் விளக்குகிறேன். சத்தியாகிரக நேரம் காந்திஜியின் தலைமையில் நாடு முழுவதும் சத்தியாகிரகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பெரியார் சத்தியாகிரக போராட்டத்திற்காக நிதி திரட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவர் இரயில் பெட்டியில் ஒரு சிறிய பெட்டியோடு சென்று பயணிகளிடம் வசூல் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு பார்வையே சற்று குறைவாக இருந்ததால் ரசீது புத்தகத்தை கொடுத்து பயணிகளை தொகையை எழுதும் படி கூறுவார். கொடுக்கும் பணத்தை அந்த பெட்டியில் போட்டுக் கொள்வார். ஒரு திருடன் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பணத்தை அவரிடம் இருந்து எளிதாக திருடிக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்து வண்டி நிற்கும் நேரம் பார்த்து, அவர் வைத்திருந்த பெட்டியை பிடுக்கிக் கொண்டு ஓடி விட்டான். இரயில் நிலையத்திற்கு வெளியே வந்து பார்த்தபோது தான் அது சத்தியாகிரகத்திற்காக திரட்டப்படும் நிதி என்று தெரிந்தது. அவரது உடம்பு வியர்த்து விட்டது. எனக்கு 100 - 200 ரூபாய் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த வேலை நின்று விடுமே

என்று நினைத்தான். வேகமாக ஓடினான். ஓடும் இரயிலில் ஏறி அந்த பெரியவரை தேடி அவரிடம் அந்த பெட்டியைக் கொடுத்தான். மன்னிப்புக் கேட்டான். தான் காலை முதல் திருடிய பணத்தையும் அவரிடம் கொடுத்தான். இனிமேல் திருடுவதில்லை என்று உறுதி பூண்டான். நம் வாழ்க்கையில் கூட இதுபோல செயல்கள், மற்றவர்களின் பரோபகார செயல்களில் தடை ஏற்படுத்தும் செயல்கள் நடைபெற்றிருக்கலாம். எப்பொழுதாவது இதுபோல பரோபகார செயல்களில் தடை ஏற்படுத்தும் எண்ணம் தோன்றினால் உடனே அதை சமாளிக்க வேண்டும். ஆசாரியர் வித்யாஸாகர் மகராஜ்க்கு ஜெய்!

